

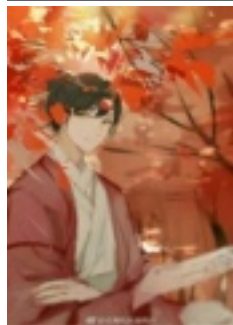
Thanh Ti

Contents

Thanh Ti	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	35
6. Chương 6	41
7. Chương 7	47
8. Chương 8	52
9. Chương 9	57
10. Chương 10	62
11. Chương 11	67
12. Chương 12	71
13. Chương 13	75
14. Chương 14	78
15. Chương 15	82
16. Chương 16	87
17. Chương 17	91
18. Chương 18	95
19. Chương 19	99
20. Chương 20	103
21. Chương 21	107
22. Chương 22	111
23. Chương 23	114
24. Chương 24	118
25. Chương 25	122
26. Chương 26	126
27. Chương 27	130
28. Chương 28	134
29. Chương 29	138
30. Chương 30	142
31. Chương 31	147
32. Chương 32	150
33. Chương 33	155
34. Chương 34	160
35. Chương 35	164
36. Chương 36	168
37. Chương 37	171
38. Chương 38	175
39. Chương 39	179
40. Chương 40	184
41. Chương 41	188

42. Chương 42	192
43. Chương 43	197
44. Chương 44	202
45. Chương 45	206

Thanh Ti

Giới thiệu

Thể loại: nhất công nhất thụ, phản xuyên việt, xuyên thân, bá đạo công, mỹ thụ, ngược luyến, HE. Đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-ti>

1. Chương 1

Ba!...

Cái tát nảy lửa giáng lên gương mặt đẹp tuyệt trần của Thanh Ti, khiến cho thân thể nhu nhược của cậu bị đánh bay đến cạnh chiếc bàn gỗ bách hoa đặt ở góc phòng, phát ra một thứ âm thanh trầm buồn, va chạm mạnh làm cả người Thanh Ti phút chốc trở nên mềm oặt ngã xuống sàn nhà, cạnh bàn bén nhọn dễ dàng xé rách da thịt mềm mại của cậu tạo thành một vết cắt sâu trên trán, dòng máu đỏ thẫm lẳng lặng chảy xuống phía dưới khiến ánh mắt cậu trở nên mờ mịt, tầm nhìn dần dần mơ hồ vô định.

Thanh Ti muốn lấy tay lau đi dòng chất lỏng còn đang vương trên mi mắt, nhưng toàn thân đau đớn khiến cậu không tài nào cử động được, bàn tay phải hiện giờ vô lực rũ xuống dưới cổ tay, tạo thành hình dáng kì quặc buồn cười, chính là vừa nãy bị người ta bẻ gãy.

Người đánh cậu cũng không hề cho cậu cơ hội thở lấy hơi, nên chỉ sau một khắc mái tóc của Thanh Ti đã bị đối phương hung hăng giật lấy, khiến mặt cậu ngửa lên trời, ánh mắt nhìn về phía trước.

Xuyên qua màu đỏ nhàn nhạt của máu, Thanh Ti mơ hồ nhìn thấy một gương mặt lạnh lùng tàn nhẫn, mà đối phương hiện tại cũng đang dùng đôi con ngươi lạnh như băng thâm thúy hờ hững nhìn cậu, tựa như hồ nước xanh sâu thẳm chẳng hề chứa một tia cảm tình.

Rõ ràng tối hôm qua nam nhân này còn muốn ôm cậu vào lòng, ôn nhu lưu luyến suốt một đêm, thậm chí còn đem ngọc bội tùy thân tặng cho cậu, Thanh Ti biết đó là bảo vật tối cao quý của Lăng Tiêu cung, nam

nhân giúp cậu mang ở bên người, còn ghé vào bên tai cậu nhỏ giọng nói: “Thanh Ti, ta thích người...”

Đau đớn làm cho Thanh Ti dùng sức thở dốc một tiếng, cậu há to miệng, dường như muốn giải thích gì đó, nhưng rất nhanh bị một cước không lưu tình ngay lập tức đá vào bụng, đem cậu đá lăn sang một bên, đôi mi thanh tú của Thanh Ti bắt đầu nhú lại, cậu không tự chủ co cả người, hai tay ôm bụng, ngón tay trái thon dài của cậu gắt gao bầu chặt lòng bàn tay như muốn xóa đi cái đau đớn không nói nên lời này, Thanh Ti không thể kiềm lại tiếng rên rỉ phát ra từ mũi, cậu há miệng thở dốc, kiệt lực ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân đang đánh cậu, liều mạng lắc đầu.

Ta không hề cùng tiểu thiếp của người gian dối, tin ta, không có! Không có mà!!

Cậu nhất định phải giải thích rõ ràng, bởi vì cậu biết đắc tội với Lăng Tiêu Cung chủ sẽ có hậu quả gì, ai cũng biết kẻ này có bao nhiêu tàn nhẫn âm độc, cho dù một khắc trước nam nhân này cùng cậu còn lời ngon tiếng ngọt, nhưng ngay sau đó, có lẽ y sẽ khiến cậu sống không bằng chết.

Thế là Thanh Ti dùng hết sức mở miệng ra, muốn nói to một chút, nhưng thanh âm vừa tới giữa họng, liền thay vào là đó tiếng ho khụ khụ trầm thấp, yết hầu tanh ngọt, một ngụm máu tươi đột ngột phun ra.

Nét cười tuyệt vọng dần tỉnh tế lan rộng trên gương mặt xinh đẹp của Thanh Ti, cậu đã quên, năm cậu bốn tuổi, lúc cả nhà cậu chôn thân nơi biển lửa cũng là lúc cậu mất đi giọng nói, từ đó trở đi, cậu một chữ cũng không thể nói, mà đôi tay vốn dĩ có thể viết cũng vì cơn giận của nam nhân mà bị dùng cối đập nát.

Nhìn người kia cuộn mình trên đất, vẻ mặt thống khổ khôn tả, Vũ Văn Tuấn đột nhiên nhớ đến tình cảnh đêm qua, y cùng cậu nằm trên giường bạch ngọc lưu ly không rời, yêu thương của y khiến cho Thanh Ti trở nên mềm mại như thủy, ôn ôn nhu nhu rúc vào ngực y, thân thể ngọc ngà kia dưới ánh sáng ôn hòa của minh châu tựa như bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh mờ ảo, mái tóc dài đen mượt như nhung tùy ý phi tán trên giường, như một dòng thác đổ từ dốc đá cao ngàn trượng, trong nháy mắt đột nhiên y có cảm giác lo sợ không yên, tựa hồ chỉ cần y lơ là, thân thể ngọc ngà này ngay lập tức sẽ bị gió cuốn bay đi mất....

Chính là loại cảm giác khinh nhiên lãng phong (bất ngờ có thể nhẹ nhàng theo gió bay đi không để lại dấu vết) này đã hấp dẫn y sao, khiến cho y vừa nhìn thấy dung nhan ôn nhu thuần hậu kia liền không chút do dự mua cậu, yêu thương cậu, dung túng cậu, thậm chí sủng cậu đến tận trời.

Mới vừa tàn ngược tra tấn cậu, khiến sự thanh lãng thoát tục của cậu mất đi vàng sáng rực rỡ, trên thân thể oánh khiết như ngọc kia hiện giờ dày đặc những vết roi, đường máu li ti khiến cho chiếc áo trắng cậu mặc gắt gao dính sát vào người, máu tươi đỏ hồng cùng với da dẻ trắng nõn dung hòa thành một thứ nhan sắc rực rỡ đến lóa mắt, vẻ đẹp tràn ngập bị thi ngược này làm cho người ta phải thương tiếc, nhưng đồng thời cũng dễ dàng kích thích điểm tàn bạo trong con người.

Nhìn đến ngón tay trắng nõn ra sức với lấy y, mắt huyền yêu kiều nhìn về phía y thấp thoáng một tia van xin, giống như đang khẩn cầu sự khoan thứ nơi y, đôi con người thống khổ kia phút chốc khiến cho Vũ Văn Tuấn mềm lòng, nhưng lại không tự chủ được đi đến bên người đang ngã nằm trên đất.

Tối hôm qua bọn họ đã dây dưa suốt một đêm a, cậu làm sao còn đủ tinh lực cùng nữ nhân khác tìm hoan?

Huống chi, cậu là tiểu quan được dạy dỗ xuất thân từ nam xướng quán, làm sao cậu có thể thích nữ nhân đây?

Người ta nói Lăng Tiêu Cung chủ võ công độc bộ (võ công kiệt xuất), thông minh tuyệt đỉnh, nhưng một người thông minh sao lại dễ dàng tin tưởng thứ chứng cứ giả dối được cố ý tạo ra như thế? Bất luận kẻ nào cũng có thể nhìn ra cậu và nàng kia là bị người ta cố ý hạ được, sau đó đặt cùng một chỗ thôi.

Căn phòng lớn nhanh chóng tụ tập rất nhiều môn đồ, nhưng lại không ai có ý muốn nói giúp cậu, Thanh Ti cũng đoán biết sẽ chẳng có ai thay cậu cầu tình, bởi vì cậu ở đây không lâu, mà ngay lúc Vũ Văn Tuấn dắt theo mọi người vào phòng liền nhìn thấy cậu cùng với nữ nhân kia ôm nhau trên giường, lúc ấy trong mắt của tất cả mọi người đều ánh lên tia khinh thường cùng vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Tam thiên sủng ái tập nhất thân, kết cục hôm nay của cậu có lẽ chính là thứ mà những kẻ trước giờ luôn ghen ghét cậu vẫn mong được nhìn thấy?

Thanh Ti, ta thích người....

Không, cậu không cần cái gọi là thích, chỉ cần đối với cậu hảo một chút, yêu thương cậu một chút, cậu đã rất thỏa mãn rồi, thứ xa xỉ kia cậu không dám nhận, căn bản cũng không dám tơ tưởng.

Cầu người, nghe ta giải thích a, cầu người....

Hai tiếng ho khan vô tình từ cổ họng của Thanh Ti truyền ra, không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt van xin nam nhân, quần áo kia giống như thứ cứu mạng duy nhất của cậu, dù biết rằng có cố gắng thế nào cũng không tác dụng, nhưng cậu vẫn là gắt gao giữ chặt không chịu buông tay.

Vũ Văn Tuấn ngồi xổm kế bên cậu, y nhìn đôi mắt xinh đẹp đang có chút tuyệt vọng ngay lập tức lại bùng sáng lên, tựa hồ trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần đang ẩn chứa nét cười, Thanh Ti lúc này chỉ biết hướng y liều mạng lắc đầu, liều mạng lắc đầu.

Vũ Văn Tuấn vươn tay ra xoa xoa trán cậu, rồi men theo hình dạng thái dương sờ xuống xương quai xanh duyên dáng của cậu, động tác vuốt ve khiến cho Thanh Ti phát ra những tiếng thở dốc rất nhỏ, thân thể lạnh lẽo của cậu vì sợ hãi cùng đau đớn mà không ngừng kịch liệt run rẩy.

Yên lặng chăm chú nhìn Thanh Ti, ánh mắt lạnh lùng của Vũ Văn Tuấn đột nhiên trở nên sắc bén.

Không biết từ lúc nào, y phát hiện bản thân dường như rất thích nam hài thanh nhã này, ở trong lòng y, Thanh Ti cùng các nam sủng thị thiếp khác hoàn toàn không giống nhau, cho nên y đã đem tín vật trọng yếu nhất của Lăng Tiêu cung tặng cho người này để thể hiện tình yêu của y đối với cậu, vậy mà thứ cậu trả cho tấm chân tình của y, chính là loại phản bội không thể tha thứ này!

Y là phú khả địch quốc (giàu có nhất nước) Lăng Tiêu Cung chủ xưng bá thiên hạ, mà đối phương bất quá

xuất thân chỉ là một tiểu quan hèn mọn, cậu nghĩ dựa vào cái gì mà sau khi phạm lỗi còn có thể cầu xin sự khoan thứ của y?

Vũ Văn Tuấn hướng tay xuống dưới cổ Thanh Ti, mạnh mẽ chế trụ, nhìn thấy Thanh Ti bởi vì hô hấp khó khăn mà khuôn mặt thống khổ muôn dạng, khóe môi y liền tràn lên một nụ cười tàn nhẫn.

Không ai sau khi phản bội y lại còn có thể sống thoải mái trên đời, cho dù đó là người y sủng ái nhất đi chăng nữa!

Vũ Văn Tuấn buông lỏng cánh tay đang chế trụ cổ Thanh Ti, sau đó nắm hai đầu vai kéo cậu đứng lên, sức lực quá lớn khiến mảnh quần áo vốn đang dính chặt vào người Thanh Ti bị mạnh mẽ xé rách, đau đớn làm cậu cắn chặt môi dưới, phát ra tiếng thở thấp, cậu còn chưa kịp lấy lại thăng bằng thì đã bị một ngoại lực đẩy ra ngoài.

Thanh Ti lần này không ngã sấp xuống nữa, bởi vì đã có Lăng Tiêu cung Tả sứ Phạm Thiên đứng cạnh đỡ lấy thân thể cậu, người này sau đó liền nhìn thấy sắc mặt băng lãnh như nước của Vũ Văn Tuấn sợ đến mức thiếu chút nữa đã buông tay.

Củ khoai nóng phỏng tay này hiện giờ ai dám đụng vào chứ. Thế nhưng đây lại là do cung chủ đưa cho gã, gã làm sao mà dám không nhận.

“Đưa tiện nhân kia vào kĩ viện, nàng ta không phải rất thích câu dẫn nam nhân sao? Vậy thì ta giúp nàng toại nguyện, cho nàng cả đời này hảo hảo hưởng thụ! Nói với tú bà, nữ nhân kia là tặng chứ không bán, thế nhưng có một điều kiện, bất luận kẻ nào cũng không được phép chuộc thân cho nàng, bắt nàng cả đời phải chịu ngàn nhân thải, vạn nhân đập!”

Thanh âm băng lãnh khiến cho mọi người ở đây không khỏi rùng mình, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, thế mà trong lòng mỗi người đều lo sợ bất an, ai cũng biết Lăng Tiêu Cung chủ trời sinh bản tính tàn nhẫn lãnh khốc, chộc giận y, dù là người được y sủng ái nhất cũng không tránh khỏi bị giày xéo, sủng thiếp kia đã như thế, người bị y đánh chỉ còn nữa cái mạng sẽ thế nào đây?

Quả nhiên giọng nói lạnh lùng kia một lần nữa lại nặng nề vang lên.

“Phạm Tả sứ, người này cho người tùy ý xử trí, loại hàng này thậm chí đưa đến kĩ viện cũng không xứng, ta sẽ để lại cho các người hưởng dụng.”

Lần này Phạm Thiên không dám do dự nữa, gã vươn tay, ngay sau đó đem Thanh Ti đẩy ngã trên mặt đất.

Va chạm cũng không khiến Thanh Ti bị thương tổn quá nhiều, nhưng mặt cậu lúc này lại trở nên trắng bệch, cậu nghĩ nhất định bản thân đã nghe lầm, bởi vì không có khả năng Vũ Văn Tuấn sẽ nói ra những lời này.

Sau này theo ta đi.

Đó là một năm trước, lúc Vũ Văn Tuấn mua cậu đã nói với cậu như vậy, cậu không dám nói không, cậu chỉ là một tên tiểu quan chờ được khách nhân khai bao, với cậu mà nói, bị ai mua cũng giống nhau cả thôi.

Nhìn thấy nét mặt kinh hoàng của cậu, nam nhân chỉ ảm đạm cười nói, tin tưởng ta, ta sẽ cho người cả đời khoái hoạt.

Chỉ là, người nói ra câu ấy hiện tại lại đem cậu tặng cho người khác, thậm chí cả nửa điểm do dự cùng thương tiếc cũng chẳng có.

Y có thể không tin cậu, thậm chí giết cậu, nhưng, sao lại có thể đem cậu tặng cho người khác? Không, không phải tặng, sớm muộn gì cũng biến thành tra tấn thôi, trong cung có lắm kẻ thêm muốn về mỹ mạo của cậu, nếu rơi vào tay bọn người này, chỉ sợ sống không bằng chết.

Vũ Văn Tuấn tất cũng thấy được điểm này, nên mới có thể nói ra những lời như vậy.

Thanh Ti bắt đầu kịch liệt thở dốc, cậu ngẩng đầu lên, nhìn người đứng ở giữa phòng, cũng là người đang liếc nhìn mình với ánh mắt khinh thường, giấy dựa muốn lết qua, thấy tình cảnh này, Vũ Văn Tuấn không kiên nhẫn nữa, chặt đứt hi vọng cuối cùng của Thanh Ti.

“Giữ chặt hân, ta không muốn tiếp tục làm ô uế đôi tay của mình.”

Lập tức có người tiến lên đề lấy đầu vai của Thanh Ti, hành động thô bạo kia khiến cả người cậu nằm úp sấp trên một tảng đá xanh lớn, đau đớn làm cho trước mắt Thanh Ti từng mảng tối đen, cậu cũng chẳng còn khí lực để giãy giụa chống đối gì nữa, bởi vì Vũ Văn Tuấn đã định đoạt xong vận mệnh của cậu rồi.

Phạm Thiên lại gượng gạo cười.

“Cung chủ nói đùa, cho dù Thanh Ti là nhất thời hồ đồ, phạm phải sai lầm, cũng nên do Cung chủ ngài giáo huấn, người của ngài bọn họ thuộc hạ sao có phúc chạm vào?”

Đang giỡn sao? Ai chẳng biết bình thường Cung chủ đem Thanh Ti sủng đến trời, người như vậy làm sao gã dám dây vào? Cung chủ hiện tại đang tức giận, do sinh khí mà nói vậy thôi, lỡ có một ngày tâm tình tốt lên đòi triệu người trở về, đến lúc đó, bọn họ chỉ sợ một tên cũng trốn không thoát.

Vũ Văn Tuấn cười lạnh một tiếng, buông lời châm chọc: “Thật sự không muốn sao? Hay vẫn là không dám? Phạm Tả sứ, bọn người các ngươi không phải từ sớm đã muốn nên thử hương vị của hân sao? Hôm nay ta liền đáp ứng tâm nguyện của các ngươi.... Yên tâm, đã là vứt đi thì ta sẽ không tái thu hồi, các ngươi cứ việc tận lực hưởng dụng, bất quá nhớ kĩ, không được làm chết người, bởi vì....”

Mâu quang lạnh lùng của y nhìn về phía Thanh Ti.

“Ta không muốn hấn chết thoải mái như vậy.”

Bị Vũ Văn Tuấn nói trúng tim đen, Phạm Thiên nào dám nhiều lời, lập tức nói: “Tạ ơn cung chủ ban cho.”

Cung chúng bọn họ thường ngày đối với Thanh Ti dáng người ôn nhu thanh nhã sớm đã tơ tưởng từ lâu, nguyên lai nghĩ rằng cậu là người của Cung chủ, chỉ sợ cả đời này cũng không thể âu yếm, nhưng chẳng ai ngờ có ngày trên trời lại rơi xuống cơ hội tốt như thế, trong lòng tất nhiên là vui mừng vô cùng.

Nghे xong lời này, người đang áp Thanh Ti lập tức đem cậu kéo đứng lên.

Gần như đã chẳng còn cảm giác được cái gì gọi là đau đớn nữa, Thanh Ti mắt nhìn Vũ Văn Tuấn, dòng lệ cuối cùng cũng không nhịn được mà chảy xuống.

Nguyên lai cái gọi là yêu thương cũng chỉ là nhất thời hứng khởi sung sướng thôi, cậu lại đem tất cả những đổi đỏi tốt đẹp đó của Cung chủ ghi tạc trong lòng.

Nhớ rõ trước kia vị sư phó dạy dỗ cậu đã có nói qua, lời ngon tiếng ngọt của ái nhân tựa như lời thề của những kẻ cờ bạc, vĩnh viễn cũng không nên tin tưởng, phải nhớ kĩ thân phận của chính mình, không nên đem bản thân trở thành con người, bởi vì không ai xem bọn họ như con người, ở trong mắt kẻ khác, tiểu quan như bọn họ chỉ là cung nhân chơi nhạc kiếm nam sung sướng chiếm mà thôi.

Tiểu tử, không cần oán hận bất cứ ai, nếu phải oán, thì nên oán hận vận mệnh của chính người đi.

Chính là, cậu lại cứ nhiên quên đi lời sư phó dạy bảo, thứ cậu nhớ chỉ là nam nhân này đã đối tốt với cậu thế nào, đến mức chỉ thiếu chưa đem cậu lộn vào khung mà sung ái.

Không nhớ rõ lần rơi lệ trước là khi nào, bởi vì sư phó có nói qua, nước mắt bọn họ là thứ tối trân quý, là nơi chứa đựng hi vọng, giấc mộng cùng tôn nghiêm của bọn họ, cậu nhớ rõ sư phó đã từng rơi lệ một lần, cũng là lần duy nhất, bởi vì sư phó đứng ở mép đá cao mấy trượng nhảy xuống, tan xương nát thịt, chỉ có khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trước, cậu vội vã chạy đến, ôm lấy thi thể sư phó, liền nhìn thấy một dòng lệ tích ở khóe mắt từ từ chảy xuống.

Thanh Ti nghĩ, một khắc mộng kia của sư phó đã vỡ nát, mà cậu hiện tại, cũng đến lúc phải tỉnh mộng đẹp rồi.

Thanh Ti giãy giụa đẩy người gác cửa đang giữ lấy mình ra, cố gắng khiến cho bản thân đứng thật nghiêm chỉnh, hướng Vũ Văn Tuấn thi thâm lễ, cậu không nhìn tia kinh ngạc hiện ra trong mắt đối phương, khuôn mặt bình tĩnh lộ nét cười.

Đúng, cậu không thể lựa chọn xuất thân của mình, người mình thương yêu, thậm chí không thể chọn lựa vận mệnh cho mình, nếu có thứ cậu có thể chọn lựa, chắc chắn đó là cái chết!

Nếu đã đi đến cuối con đường, còn có gì không cam tâm? Huống chi, với cậu mà nói, có lẽ mười bốn năm trước, lúc người nhà của cậu chôn thân nơi biển lửa, cậu thật sự đã chết rồi.

Chết, căn bản không có gì đáng sợ, còn hơn sống như xác không hồn, Thanh Ti thực vui mừng vì cuối cùng cái chết cũng đến.

Cho dù trận đòn khi nãy khiến cho gương mặt thanh tú sưng phù không chịu nổi, nhưng nét cười thanh nhã hiện lên giữa hàng mi kia vẫn làm cho những người ở đây tâm thần điên đảo, đẹp như vậy, nguyên bản làm sao là người gian trá được, chính là thanh lãng thanh nhã nhất thiên hạ, có lý nào lại là loại người ở phía sau lưng người khác làm chuyện đáng xấu hổ như thế?

Vũ Văn Tuấn trong lòng có chút giật mình, y cùng Thanh Ti chung sống một năm, cũng đã nhìn qua không ít nụ cười của cậu, nụ cười khi cậu vui, khi cậu e lệ, khi cậu thỏa mãn, nhưng cậu cười như vậy y thật sự chưa từng thấy qua, đó là nét cười kì quái gì đây, là loại....

Đã muốn vứt bỏ hết thảy, nụ cười của sự giải thoát.

Vũ Văn Tuấn bỗng chốc cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Thanh Ti đang muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn rời khỏi đây sao? Không có sự chấp thuận của y, cậu nhất định không thể rời đi!

Không chút do dự, Vũ Văn Tuấn phi thân đến bên cạnh Thanh Ti, y đã đoán được suy nghĩ của Thanh Ti, mà y, nhất quyết không cho phép cậu làm như thế!

Kinh công của Vũ Văn Tuấn tuy là võ lâm độc bộ, nhưng dù sao vẫn chậm một bước, thân ảnh nhỏ nhắn của Thanh Ti lúc này đã đi đến cửa sổ có rào chắn bị phá hư, theo đó mà rơi xuống

Lăng Tiêu cung tọa ở đỉnh Lăng Tiêu quanh năm tuyết phủ, bốn phía đều là vách đá, ghềnh đá cao hun hút, băng tuyết trắng phau phau, mà căn phòng này lại được xây ngay sát vách núi.

Thanh Ti nhớ rõ có lần cậu nhất thời tò mò, đem đôi con ngươi thăm dò xa xa, chỉ thấy sơn cốc linh động kì ảo, một mảng băng hàn, thu hết vào đáy mắt chính là một vùng mây mù mênh mông khôn cùng, thăm thăm không thấy đáy, nhìn thấy cậu đột ngột chuyển động, Vũ Văn Tuấn lập tức khẩn trương đem cậu ôm vào lòng, bộ dáng lo lắng của y lúc đó cho đến bây giờ đối với Thanh Ti vẫn là một thứ kí ức còn rất mới, cũng không nghĩ rằng, con đường cuối cùng cậu có thể đi lại chính là nơi này.

“Thanh Ti....”

Tiếng hét vang lên từ phía sau, Thanh Ti cảm giác có một bàn tay đang mạnh mẽ giữ chặt ống tay áo của cậu, đáng tiếc đôi tay cố chấp kia căn bản không thể ngăn được lớp quần áo mỏng manh tựa như đôi cánh, thanh âm vải vóc bị xé rách giòn vang, ánh mắt Thanh Ti mãi mê ngắm nhìn dung nhan Vũ Văn Tuấn, kia hai tròng mắt thương tâm kinh loạn nhìn cậu trong vô vọng, nhìn cậu chậm rãi rơi xuống.

Ngọc này trả lại người.....

Thanh Ti vươn tay về phía Vũ Văn Tuấn, đầu ngón tay khẽ vuốt mảnh ngọc tối qua y đã đưa cho mình.

Khi này không biết có phải Vũ Văn Tuấn giận quá mất khôn hay không, đêm qua cứ nhiên đưa cho cậu tín vật nhưng lại quên thu hồi, Thanh Ti tin Vũ Văn Tuấn nhất định thấy được ngọc bội đang nằm trong tay cậu, ngày sau y chắc hẳn sẽ cho người xuống đáy cốc tìm tín vật mang về.

Người nếu đã muốn thu hồi tình yêu của người, như vậy, hãy đem tất cả đồ vật có quan hệ với người thu hồi lại đi.

Nếu có kiếp sau, cậu không muốn tiếp tục làm người nữa, càng không muốn có người yêu, cậu thề ao ước trở thành lục bình theo gió kia phiêu diêu, tuy rằng cô độc, nhưng lại được tự do tự tại.

Trên gương mặt Thanh Ti lộ ra nụ cười hạnh phúc trước đây chưa từng có, cậu vui vẻ thở phào một hơi, bởi vì lần này, cậu rốt cuộc cũng có thể thoát ra khỏi lồng chim vận mệnh, đi theo con đường của chính mình.

Nhẹ như mây bay lạc hà, thân thể dần biến mất giữa khoảng không dày đặc sương mù trong cốc, chỉ còn nghe được tiếng gọi vang vọng lạc giữa không trung.

“Thanh Ti, Thanh Ti, Thanh Ti....”

2. Chương 2

Vũ Văn Tuấn nằm trong bồn tắm lớn nhà mình, thư thư phục phục hưởng thụ việc tắm hơi, dòng nước ấm áp bao phủ thân hình cao một mét tám của hắn, từng cột nước trong bồn thay phiên nhau nhẹ nhàng mát xa vai cùng vùng sau thắt lưng, khiến hắn vô cùng thoải mái.

Vũ Văn Tuấn đêm nay tham gia bữa tiệc rượu từ thiện của một người bạn, bạn bè tụm lại một chỗ đương nhiên phải làm vài chén, hiện tại bị hơi nước kích thích, tác dụng của rượu chậm rãi lan tràn, làm cho mắt Vũ Văn Tuấn có chút mơ hồ.

Hắn biết sau khi uống rượu mà đi tắm là không tốt, bất quá mười mấy năm nay đều có thói quen này, làm thế nào cũng không sửa được, giống như sở thích lớn nhất của hắn là buổi chiều ngâm mình trong được dục (tắm thuốc), tắm hơi, như thế thì mệt mỏi tích tụ cả ngày sẽ không cánh mà bay.

Vũ Văn Tuần là giám đốc đương nhiệm của công ty Kinh Phong, công ty tư nhân kinh doanh thời trang danh tiếng này là do một tay tổ phụ Vũ Văn Quýnh sáng lập, đến Vũ Văn Tuần là đời thứ ba. Người ta nói không ai giàu ba họ, nhưng câu này tuyệt không thể dùng với Vũ Văn gia, từ năm năm trước khi Vũ Văn Tuần chính thức tiếp nhận Kinh Phong từ cha của hắn, doanh số tiêu thụ trong vài năm gần đây cơ hồ là một phát đi lên.

Vũ Văn Tiến cha của Vũ Văn Tuần là thiếu gia sinh ra đã ngâm muống vàng (ý chỉ người sinh ra trong giàu sang phú quý), lại trời sinh tính tình kiêu ngạo bất tuân, việc làm ăn cha giao cho thì không thèm để ý, lại nhân thời trai trẻ cùng bạn bè gia nhập hắc đạo, buôn lậu súng ống đạn dược, rửa tiền đen, ngoại trừ thuốc phiện, cái gì làm được đều đã làm, mới hai mươi tuổi liền nghiêm nhiên trở thành thủ lĩnh hắc đạo của toàn Đông Nam Á, Vũ Văn lão gia tử tự nhận bản thân không biết dạy con, liền cùng Vũ Văn Tiến cắt đứt quan hệ, cảm ông một bước cũng không được bước vào đại môn của Vũ Văn gia.

Buồn cười chính là đến khi Vũ Văn Tiến ba mươi tuổi lại gặp gỡ một cô gái, nhất kiến chung tình, liền như thế mà dùng châu vàng rửa tay gác kiếm, rút khỏi giang hồ ông đã tung hoành mười mấy năm trời, không lâu sau thì Vũ Văn Tuần được sinh ra, một nhà ba người trở lại Vũ Văn gia thỉnh tội, lão gia tử nguyên bản muốn đóng cửa không thèm nhìn tới, thế nhưng vợ ông năm trước vừa mất, một người cô đơn đã lâu, nhìn đến con dâu nhu thuận động lòng người, lại thấy cháu trai mập mạp vô tư, lão nhân đương nhiên mềm lòng, rốt cuộc bỏ qua, cho phép Vũ Văn Tiến lần nữa bước vào đại môn Vũ Văn gia, với điều kiện ông phải tiếp nhận công ty.

Vũ Văn Tiến là người phóng khoáng tùy ý, nhìn vợ lại nhìn con, dù sao cũng kiên trì được mười mấy năm, đến lúc con trai qua hai mươi tuổi liền đem toàn bộ sự vụ của công ty giao cho Vũ Văn Tuần, sau đó mang vợ yêu đi du lịch vòng quanh thế giới, mặc cho ba anh em Vũ Văn Tuần hợp lực chống đỡ điều hành công ty.

May mắn Vũ Văn Tuần trời sinh tính tình trầm tĩnh ổn trọng, bên cạnh lại có nhiều tiền bối giàu kinh nghiệm trong công ty phụ giúp chống đỡ, làm việc cũng không cần quá sức, hơn nữa hai năm nay em trai thứ là Vũ Văn Tranh và em gái út là Vũ Văn Tú cũng đồng lòng hợp lực, việc làm ăn liền ngày một phát triển hưng thịnh.

Ti vi LCD được khảm trên tường phát bộ phim truyền hình nhằm chán, nhìn bộ dáng khốc lốc suốt suốt của nữ diễn viên chính, Vũ Văn Tuần ngược lại cười cười, hắn nhấn nhấn điều khiển trên tường, chỉnh TV chuyển sang kênh chuyên mục chứng khoán.

So với việc xem loại phim truyền hình phát lúc 8 giờ này, hắn thà xem giá thị trường chứng khoán còn hay hơn.

Đúng lúc này, ngoài phòng truyền đến một tiếng chấn vang (tiếng vang do chấn động)

Vũ Văn Tuần cau mày, lập tức ấn nút, trên màn hình ti vi lần lượt hiện ra các vị trí có gắn camera, khu nhà cao cấp gồm 3 tầng dành cho tư nhân này trang bị đầy đủ mọi phương tiện bảo an, tất cả cửa sổ đều có thiết kế dụng cụ cảnh báo, chỉ cần có va chạm vượt quá độ lực bình thường sẽ kích thích thiết bị bảo vệ, quan trọng hơn, bản thân Vũ Văn Tuần cũng là cao thủ quyền đạo, có một người cha nằm trong hắc đạo thì đứa con sao có thể không dũng mãnh thiện chiến? Cho nên dù có trộm cướp vào nhà, hắn cũng chẳng thêm để vào mắt.

Chính là dù đã nhìn qua tất cả màn hình một lần, Vũ Văn Tuấn cũng không phát hiện có gì bất thường, hần nhú mảy, tắt ti vi, tùy tay cởi khăn tắm lau khô thân thể rồi mới mặc áo ngủ đi ra ngoài.

Bên ngoài một mảnh yên tĩnh, Vũ Văn Tuấn có chút tự giễu bản thân phản ứng thái quá, hần một lần nữa trở lại phòng tắm sấy khô tóc, lúc sau mới đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ, phòng làm việc và phòng tắm của Vũ Văn Tuấn cùng nằm ở lầu ba, xếp theo thứ tự tương liên (tương thông và liên tục), mỗi lần sau khi đi ra khỏi phòng tắm, hần trước tiên sẽ vào phòng làm việc xử lý một ít công việc rồi mới vào phòng ngủ, bất quá đêm nay bởi vì bạn bè mời rượu, Vũ Văn Tuấn có chút men say, trong đầu nghĩ chẳng muốn làm việc, trực tiếp đẩy cửa vào phòng ngủ.

Đây là cái quái gì?

Khi vừa bật đèn ngủ trong phòng lên, Vũ Văn Tuấn liền bị thứ không biết là gì đang nằm trên chiếc giường king size kia làm cho giật mình, phản ứng đầu tiên của hần là lập tức xác định xung quanh không còn kẻ khác, bởi vì có thể thần không biết quỷ không hay mà vào nhà hần hiển nhiên phải là cao thủ, mà khứu giác linh mẫn của hần nói rằng trong phòng này nồng đậm mùi máu tươi.

Vũ Văn Tuấn ngay lập tức phát hiện ra mùi máu tươi xuất phát từ người đang nằm trên giường kia, bởi vì cơ thể đó giăng đầy vết roi, nơi nơi là máu, toàn thân nằm rũ sắp xuống không thể nhìn được bộ dáng, thể nhưng tư thế tựa như chẳng động đậy này khiến Vũ Văn Tuấn nghi ngờ đối phương có lẽ đã ngất rồi, mà một đoạn lụa đen rơi bên cạnh kẻ đó lại hấp dẫn ánh mắt của Vũ Văn Tuấn.

Vũ Văn Tuấn bước nhanh đến bên giường, lúc này mới phát hiện tấm lụa đen kia kỳ thật là mái tóc dài của kẻ đó, khó trách hần lại hiểu lầm, mái tóc nhu hòa kia dài đến tận hông, đen bóng như than, nhẹ nhàng xoa trên gối, chợt nhìn lại, thực sự khiến người ta có ảo giác như đang ngắm một tấm hắc sa, Vũ Văn Tuấn chưa từng gặp người nào có mái tóc đen tuyền thế này, nhin không được vươn tay ra sờ sờ mái tóc kia, phát hiện nó quả nhiên là tóc thật, không phải thứ tóc giả vẫn thường dùng để làm đẹp.

Đối với sự vuốt ve của Vũ Văn Tuấn, cơ thể nằm úp sấp kia cũng chẳng hề có phản ứng, nhìn bộ quần áo rách bươm bởi vì bị tra tấn bằng roi mà dính bết vào miệng vết thương, Vũ Văn Tuấn thoáng nhú mảy, hần lấy tay giữ vai của kẻ kia, lật người lại.

Hai má của cô gái vì kịch liệt ẩu đả và đánh đập mà sưng không chịu nổi, thậm chí còn lộ ra một ít xanh đen, phía bên phải của trán có một vết rạch sâu, máu trên miệng vết thương tuy đã đông lại nhưng máu chảy xuống dưới vẫn còn thấm ướt trên mặt, vài sợi tóc rất nhanh liền dính vào miệng vết thương.

Cô gái vòng hai tay quanh bụng, thân thể nhỏ bé cuộn lại nhẹ run rẩy, có lẽ là vì đau đớn, đôi mi thanh tú nhú chặt, nội y mỏng màu trắng được dệt bằng bông nay hơi hơi hở ra, để lộ da thịt trắng mịn như tuyết, dưới ánh đèn lại mang vẻ nhợt nhạt khác thường.

Vũ Văn Tuấn lập tức phát hiện cô gái này bị thương không chỉ là vì roi da và va đập, nhìn bộ dạng của cô tựa hồ còn có nội thương, hơn nữa hô hấp yếu ớt, mạch đập lúc có lúc không, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng thở.

Cảm giác như có cái gì đó không đúng, lại không thể nhìn ra nó bất thường ở chỗ nào, Vũ Văn Tuần không khỏi nhủ vậy.

Cô gái này là từ đâu tới, sao lại chạy đến nằm trên giường hần?

Suy nghĩ đầu tiên của Vũ Văn Tuần là mấy trò đùa dai của bọn bạn chết tiệt kia, bởi vì chỉ có bọn họ mới có khả năng phá hư hệ thống chống trộm nhà hần, lén lút đưa người vào.

Hần lập tức vươn tay lấy điện thoại, gọi vào số của Kiều Diễm, bên kia rất nhanh liền bắt máy, sau đó truyền đến âm thanh có pha chút men say của Kiều Diễm.

“Ừ, trể thế này còn gọi điện, có phải hay không cảm thấy tịch mịch a, muốn tớ cho người an bài giúp cậu một cái kinh hỉ không?”

Tên hỗn đản này đêm nay thật là uống không ít mà, thậm chí còn dám làm trò mình kê cầu đạo (1)

“Tớ mặc kệ các cậu rồi cuộc là muốn quậy phá cái gì, lập tức lại đây đem người đi!” Vũ Văn Tuần tức giận nói.

Cha của Kiều Diễm và cha của Vũ Văn Tuần trước kia cùng lưu lạc giang hồ, là bạn bè sống chết có nhau, Kiều Diễm và Vũ Văn Tuần chơi với nhau từ nhỏ, hần ở lĩnh vực vũ khí quả thực có thiên phú, từng đồng dạng tuyên bố rằng trên đời này không có hệ thống nào mà hần phá không được, cái khác không nói, hệ thống cảnh an nơi Vũ Văn Tuần ở quả thật đến nay chưa lần nào chống đỡ được sự xâm nhập của hần, cho nên hần mới là người đầu tiên Vũ Văn Tuần nghĩ đến.

“Người nào a? Cậu còn chưa nói đêm nay muốn loại nào mà, tớ làm sao an bài cho cậu?”

Nghe Vũ Văn Tuần nói chuyện không đầu không đuôi, Kiều Diễm ở đầu dây bên kia cười hỏi.

“Còn nói không an bài? Cậu đem người ta biến thành sống dỏ chết dỏ rồi mang qua đây làm cái quái gì? Tớ cũng không có ham SM!”

Nhìn diện mạo của cô gái kia, nếu không bị đánh thì hơn phân nửa là mỹ nhân, chỉ tiếc hiện tại hần vẫn chưa hết giận, mà Vũ Văn Tuần hần cũng không có sở thích gian thi (gian dâm thi thể người chết)

Trong đám bạn của Vũ Văn Tuần không ít người thích trò SM, nhưng hơn phân nửa là vui vẻ không làm hại ai, người tình ta nguyện, không giống như lần này, đem một nữ hài tử hành hạ thành như vậy rồi mới quăng cho hần, nếu thực sự có án mạng, hần nên trực tiếp chạy đi hát mười lăm quán. (quán: xâu tiên đồng, thứ lỗi, tội mình không biết ý chỗ này là gì nữa =.)

Kiều Diễm có chút sững sờ.

“Cái gì mà sống dở chết dở?”

“Còn dám giả ngu? Một nữ hài tử, cho dù đắc tội mấy cậu, dạy dỗ người ta vài câu là được rồi, sao lại đánh người ta thành như vậy? Mà đánh thì đánh đi, còn đưa cho tớ làm gì? Tớ cũng không có hứng thú giúp các cậu thu dọn tàn tích!”

“Uy uy uy, lão huynh, cậu chưa tỉnh rượu sao? Cậu biết tớ là tối thương hương tiếc ngọc mà, sao lại có thể đánh phụ nữ chứ?”

Kiều Diễm càng nghe càng thấy không đúng, liền vội vàng hướng mấy người ngồi bên cạnh hỏi

“Các cậu ai đem nữ nhân đưa cho Vũ Văn Tuần vậy? Còn là người bị đánh nữa?”

“Không có mà, tất cả mọi người đều nói là không có, là do cậu mộng du đi?”

Nghe lời nói nhuốm đầy men say của Kiều Diễm, Vũ Văn Tuần không tiếp tục nói nhảm với hần, cúp đi động, một lần nữa đi đến bên giường.

Cô gái hai mắt nhắm chặt, trong mũi nhẹ nhàng truyền ra tiếng rên rỉ trầm thấp, cơ thể run rẩy ngày càng lợi hại, điều này làm Vũ Văn Tuần bắt đầu mệt mỏi.

Chẳng lẽ cô gái này bị người ta đuổi giết, trốn lầm vào nhà hần?

Căn bản không có khả năng, nơi này người bình thường còn không vào được, một cô gái đang bị thương sao có thể xông vào?

Nếu gặp loại tình huống này ở ven đường, Vũ Văn Tuần sẽ lập tức báo cảnh sát, chính là hiện tại người bị thương đang nằm trên giường của hần, mà ngay cả cô ta họ gì tên chi hần cũng không biết, nếu báo cảnh sát thì hần làm sao mà giải thích?

Vũ Văn Tuần nghĩ nghĩ, đành phải gọi cho một số điện thoại khác.

“Chú Tang, khuya thế này còn làm phiền chú thật là ngại quá, chỗ cháu có chút rắc rối, chú có thể mang thuốc trị thương lại đây một chút không?”

Tang Viên là bạn thân nhất của Vũ Văn Tiễn, người sống trong hần đạo đương nhiên không ai là không có bác sĩ riêng bên người, cho dù hiện tại Vũ Văn Tiễn đã rời khỏi giang hồ, Tang Viên vẫn là bác sỹ riêng của nhà hần, mọi người có bệnh có đau gì đều tìm đến ông.

Nhà của Tang Viên cách biệt thự của Vũ Văn Tuần không xa lắm, ông tiếp điện thoại xong thì rất nhanh

đã chạy đến, vừa vào cửa liền hỏi Vũ Văn Tuấn: “Bị thương do súng hay bị thương do đao? Yên tâm, chú ngay cả dao giải phẫu, thuốc mê đều mang đến, bất quá không có hộ sỹ, loại việc này đương nhiên càng ít người biết càng tốt, khi cần thì cháu giúp một chút là được rồi.”

Nhìn Tang Viên mang theo một hòm thuốc to thật to, vẻ mặt lại tràn đầy hưng phấn, Vũ Văn Tuấn có chút hoài nghi phải chăng vị bác sỹ này hiểu lầm rồi, hần cười khổ đem sự tình giải thích một chút, Tang Viên nghe xong, từ sau khuôn mặt kính gọng vàng lập tức lóe ra một tia sáng.

“Có chuyện như vậy sao? Mau dẫn chú đi xem”

Người bị ngắt vẫn nằm yên trên giường không nhúc nhích, Tang Viên đi vào nhìn một chút, lập tức nhíu mày nói: “Cách ăn mặc quả thật kì lạ vô cùng, không phải là diễn viên cổ trang từ trên trời rơi xuống chứ? Bất quá mái tóc đen này được dưỡng thật là tốt”

Nghe Tang Viên nói như thế, Vũ Văn Tuấn đột nhiên nghĩ ra không đúng chỗ nào, phục sức và cách ăn mặc của người này... tựa hồ không giống người hiện đại, tuy bây giờ đang thịnh hành kiểu mặc trang phục thời Đường gì đó, nhưng đều chỉ là hóa trang thôi, không ai lại như cô gái này mặc loại hoa phục gấm vóc mà chỉ việc cởi đồng cúc áo kia ra cũng đã thực phiền toái.

Tang Viên mang bao tay, xem xét vết thương trên trán của cô gái.

“Miệng vết thương khá sâu, bất quá có chú ở đây, nhất định không để cô ta bị sẹo, không bị tàn phai nhan sắc đâu, yên tâm.”

Yên tâm?

Chỉ cần người này không chết ở nhà hần, cô ta có để sẹo thì với hần cũng có liên quan gì đâu?

Tang Viên nâng lên tay phải của cô gái, lúc này Vũ Văn Tuấn mới phát hiện tay cô ta cũng bị người ta bẻ khớp, Tang Viên cầm tay cô gái hướng về phía trước một chút, rắc một tiếng liền đem cái khớp tay bị lệch chỉnh về đúng chỗ, cô gái mạnh thở dốc một tiếng, chau mày, nhưng tuyệt nhiên không hề rên rỉ.

Quả thực là kiên cường nha.

Lúc thấy Tang Viên dùng kéo cắt bỏ quần áo trên người cô gái, Vũ Văn Tuấn đang băn khoăn không biết có nên tránh đi hay không thì chợt nghe Tang Viên cười nói: “A Tuấn, cháu cũng có lúc nhìn lầm nha, sao lại cho rằng người ta là con gái chứ?”

Ách ...

Lớp áo mỏng dính trên người bị cắt bỏ, Vũ Văn Tuấn lập tức nhìn rõ được hầu kết cùng khuôn ngực bằng

phẳng, hần thể nhưng lại hồ đồ đến mức đem thiếu niên người ta làm thành nữ nhân?

Chính là, cũng không trách hần được, làm gì có thằng con trai nào lại nuôi tóc dài như vậy? Hơn nữa, cho dù là con gái, cũng sợ không dưỡng được làn da mịn màng thế này, lại còn cơ thể mềm mại ... Mặc kệ là ai chỉ cần nhìn đến thân hình với những đường cong hấp dẫn này, cũng không thể nghĩ được người này là con trai đi?

Tang Viên không hổ là bác sỹ riêng của người đứng đầu trong hắc đạo, chỉ chốc lát liền thuận thực đem toàn bộ vết thương trên người nam nhân này chẩn đoán rõ ràng, ông đem thuốc mỡ thoa lên vết thương bị roi đánh, lại nhìn đến trên bụng cậu ta một mảnh xanh tím, Tang Viên lấy tay xoa bóp một chút, cậu ta liền cuộn người lại, phát ra tiếng thở dốc đầy đau đớn, Vũ Văn Tuần vội nói: “Nhẹ một chút”

Mới nói ra hần liền lập tức ngậm mồm lại, trước mặt bác sỹ còn tới phiên hần nói chuyện sao, hơn nữa hần vì cái gì lại muốn xen vào chuyện sống chết của người lạ này?

Chính là, nhìn đến trên làn da trắng trong như ngọc này phủ đầy vết thương xanh tím, Vũ Văn Tuần mặc danh kì diệu mà sinh ra cảm giác đau lòng, hần không thể tưởng tượng đến tội cùng là kẻ nào lại có thể nhẫn tâm đối với người yếu đuối này ra tay ngoan độc như vậy.

Tang Viên đem thuốc trị thương từng chút thoa đều xong, lại dùng băng gạc dán lên vết thương trên trán của thiếu niên, sau đó lấy một loại thuốc mỡ khác xoa lên những vết sưng phù trên hai gò má.

“Ngoại thương cũng không phải rất nặng, thoa thuốc, không cần một tuần là có thể hoàn toàn hồi phục, thể nhưng phần mềm ở bụng cậu ta có chút thương tổn, có thể bị nội xuất huyết nhẹ, cũng hâm hấp sốt, bất quá không nghiêm trọng. Đem thuốc hạ sốt cùng thuốc giảm đau cho cậu ta uống, sáng mai hần là có thể tỉnh, đến lúc đó cháu cho cậu ta ăn chút thức ăn lỏng, rồi mới cho cậu ta uống thuốc lần nữa.”

“Không cần đưa cậu ta đi bệnh viện sao?”

“Tùy tình hình mà tính, nếu thương thế cậu ta không chuyển tốt thì lúc đó đưa đi bệnh viện cũng không muộn, đêm nay cháu chịu khó một chút, chiếu cố bệnh nhân đi”

Nhìn Tang Viên tháo bao tay xuống, thu dọn hòm thuốc xong muốn đi ra ngoài, Vũ Văn Tuần vội vàng hỏi: “Chú Tang, không bằng chú trực tiếp đem cậu ta đi bệnh viện đi, nếu bệnh tình tái phát thì có thể chẩn đoán kịp thời, chưa kể ngày mai cháu còn phải đi làm...”

“ Bệnh nhân hiện tại trong tình trạng này thì tốt nhất là không di chuyển nhiều, cháu gần đây hình như cũng không có nghỉ ngơi phải không, vậy nghỉ phép hai ngày đi, nhớ mai phải gọi điện cho chú.”

“ ... ”

Hần quả thật rất muốn nghỉ ngơi, nhưng nếu trong hai ngày đó lại phải đi chăm sóc một bệnh nhân không

biết từ đâu đến, vậy còn gọi là nghỉ ngơi sao?

(1): Ý của câu thành ngữ này là bắt chước tiếng gà gáy và giả làm chó vào ăn trộm.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ: “Sử ký – Truyện Mạnh Thường Quân”.

Nhận lời mời của Tần Chiêu Vương, Mạnh Thường Quân người nước Tề đã cùng một số môn khách sang thăm nước Tần, đồng thời còn đem theo một chiếc áo lông chồn trắng rất quý hiếm làm quà tặng cho vua Tần.

Về sau, vua Tần ngại vì Mạnh Thường Quân là quý tộc nước Tề, không muốn trọng dụng ông, nhưng lại cảm thấy Mạnh Thường Quân hiểu biết quá nhiều tình hình nước Tần, nên đã quyết định giam lỏng ông ở nước Tần. Em trai vua Tần là Kinh Tương Quân đã bày cách cho Mạnh Thường Quân đến gặp Yến phi – người được vua Tần cưng yêu cứu giúp. Nhưng khi Mạnh Thường Quân đến gặp thì Yến phi đã đưa ra điều kiện phải tặng chiếc áo lông chồn cho nàng thì nàng mới đến xin với vua Tần.

Mạnh Thường Quân nghe vậy mới đến bàn với đám môn khách cùng đi. Có một người ngồi ở cuối hàng nói: “Tôi sẽ lên vào trong cung lấy trộm chiếc áo lông chồn kia ra”. Mạnh Thường Quân vội hỏi lại: “Anh sẽ lấy bằng cách nào?”. Người kia đáp: “Tôi sẽ giả làm chó rồi lên vào trong cung”. Ngay đêm đó, người này quả nhiên đã lấy được chiếc áo lông chồn ra tặng cho Yến phi. Sau đó, trước lời cầu xin của Yến phi, vua Tần mới nhận lời tha cho Mạnh Thường Quân.

Mạnh Thường Quân sợ vua Tần nuốt lời, bèn lập tức cuốn gói rời khỏi nước Tần. Nhưng khi đến Hàm Cốc Quan thì gà còn chưa gáy sáng, nên cửa thành vẫn chưa mở. Giữa lúc đó, một môn khách đã bắt chước tiếng gà gáy, khiến gà ở xung quanh cũng lần lượt gáy theo. Lính canh cửa tưởng trời đã sáng liền ra mở cửa thành, nên cả đám người mới chạy thoát ra ngoài thành.

Sau đó, vua Tần quả nhiên hối hận về việc thả Mạnh Thường Quân, nhưng bây giờ đã quá muộn.

Hiện nay, Người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ “Kê minh cầu đạo” để ví với kỹ xảo hoặc hành vi thấp hèn.

3. Chương 3

Tiến Tang Viên ra về, Vũ Văn Tuấn mang theo chén nước ấm trở về phòng, hẩn từ phía sau nâng người đang mê man kia dậy, tự tay giúp cậu uống thuốc, thiếu niên hơi thở yếu ớt, đôi môi hơi hé mở, để mặc hẩn rót thuốc vào không chút phản kháng.

Thân hình mềm mại nhẹ nhàng đến lạ kì khiến Vũ Văn Tuấn thoáng sửng sờ, bởi vì dựa vào khá gần, hẩn

mơ hồ ngửi thấy trên người đối phương thoang thoảng mùi hương tự nhiên của cơ thể, hơi thở nhu hòa kia khiến tâm tình không tốt của hắn rốt cuộc cũng có thể bình tĩnh trở lại, ánh mắt liền đảo quanh thân thể của thiếu niên, dưới ánh đèn phòng, da thịt trắng nõn như phát ra quang ngân, hàng mi mảnh dài của thiếu niên vì đau đớn mà run rẩy, ôm lấy thân hình gầy guộc so với nữ tử cũng không khác biệt lắm, Vũ Văn Tuần bất chợt đối với vị khách từ trên trời rơi xuống này sinh ra hứng thú.

Vũ Văn Tuần tự nhận không phải người quá hiếu kì, đây là lần đầu tiên hắn đối với một người không quen biết sinh ra hứng thú mãnh liệt như thế.

Vũ Văn Tuần nhẹ nhàng giúp thiếu niên kéo tấm chăn mỏng đắp lên cao, sợ sẽ chạm vào vết thương nên động tác cũng vô cùng nhẹ nhàng, giống như thứ đang cầm trong tay không phải tấm chăn mà là một quả bom hẹn giờ.

Giường bị chiếm, Vũ Văn Tuần đành phải chạy đến phòng ngủ kế bên để nghỉ ngơi, lo lắng bệnh tình của thiếu niên sẽ có chuyển biến, hắn đi ra ngoài cũng không tắt đèn, lại chỉnh máy điều hòa tăng thêm mấy độ, khi bước ra cửa, Vũ Văn Tuần còn quay đầu nhìn, chỉ thấy thiếu niên thân thể yếu ớt mềm mại đang cuộn mình trên chiếc giường lớn, tựa như một tiểu động vật khiến cho người khác phải yêu thương, so với ban nãy, cậu dường như tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn không nhúc nhích gì, dưới ánh đèn khuôn mặt trắng nõn kia dường như phát ra lưu quang nhàn nhạt mơ hồ, mông mông lung lung như thật như ảo, làm cho Vũ Văn Tuần trong nháy mắt có chút thất thần.

Người kia là ai? Cậu ta tại sao lại ở trong phòng của hắn? Nếu nói là gián điệp thương mại dùng khổ nhục kế tiếp cận hắn, như vậy hình như có chút ngu xuẩn.

Hi vọng cậu ngày mai tỉnh lại, có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra.

Thanh Ti mệt mỏi mở mắt.

Cậu cuối cùng cũng chết rồi sao?

Cái chết, nguyên lai cũng có thể tốt đẹp như vậy.

Tựa hồ đã trải qua một giấc mộng thật dài, hiện tại thoát khỏi ác mộng, cậu cuối cùng cũng có thể vĩnh viễn không phải chịu những nghi kị cùng tra tấn kia nữa.

Còn nhớ rõ đã quyết tâm đoạn tuyệt mà buông người nhảy xuống, cũng không nghĩ rằng bản thân rơi xuống nhanh chóng như vậy, lúc ấy cậu phiêu phiêu trôi nổi giữa không trung, rồi mới trầm mình, cùng sương mù hợp nhất, rơi vào bóng đêm khôn cùng băng lãnh.

Tại sao ngư đầu mã diện còn chưa đến bắt cậu? Không có quỷ dẫn đường, cậu làm sao đi đến Diêm Vương điện đây?

Thanh Ti có chút lo lắng, cậu cử động một chút, phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường hình dáng kì lạ, cậu giãy dụa muốn đứng lên, nhưng thân thể lại kịch liệt đau đớn khiến cậu đành co người nằm trở lại chỗ cũ.

Chuyện này là thế nào? Cậu không phải đã chết sao? Sao còn có thể đau đớn như vậy?

Thanh Ti kinh nghi bất định (vừa lo vừa sợ) một lần nữa lồm cồm bò dậy, cậu đem ánh mắt quét quanh bốn phía, trước mắt là cách bài trí cổ quái không hề quen thuộc, ngay cả chăn giường trên người cậu hiện tại cũng rất lớn, mềm mại đến khó tin, trong phòng ảm áp như giữa xuân, cậu tuy trên người chỉ có độc nhất một cái khối, nhưng nửa điểm lạnh cũng không có.

Lăng Tiêu cung bốn mùa lạnh giá, tại sao lại có nơi cư thất ảm áp đến như vậy? Chẳng lẽ... nơi này không phải Lăng Tiêu cung sao?

Thanh Ti vô thức đưa tay sờ sờ chiếc đèn tròn nhỏ được khảm tinh xảo đặt ở đầu giường.

Dạ minh châu thật lớn nha? Người ở nơi này so với cung chủ còn muốn giàu hơn đi?

Tiếng bước chân kéo tầm mắt mơ màng của Thanh Ti trở về phía trước, vừa nhìn đến thì chớp một cái mắt cậu lập tức trở to, toàn thân cũng theo đó mà bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Chuyện gì đây, tại sao Cung chủ lại ở chỗ này? Không phải mình đã nhảy xuống vách núi đen kịt kia rồi sao? Chẳng lẽ không chỉ tự sát không thành, mà còn bị y bắt trở lại ư?

Cậu chỉ là cầu cái chết a, tại sao ngay cả chết mà cũng khó khăn như thế?

Vừa thấy cậu, khuôn mặt kiên định cương nghị của Cung chủ liền phẳng phất ý cười, đôi mắt đen láy kia cứ như thế nhìn chòng chọc vào cậu, bên trong lưu động một tia tàn nhẫn bạo ngược mà cậu vĩnh viễn không thể nhìn thấu.

Thanh Ti rất quen thuộc với kiểu tươi cười này, mỗi lần Cung chủ muốn đối phó ai, khóe miệng ngay lập tức sẽ lộ ra nụ cười nhàn nhạt băng lãnh như thế.

Tuyệt vọng mạnh mẽ trào dâng tựa như bài sơn hải đảo (Dời núi lấp biển, nghĩa là rất mãnh liệt), Thanh Ti nhận không được cười khổ, cậu biết chính mình quả nhiên vĩnh viễn không thể trốn thoát, là Cung chủ y dùng tiền thật bạc thật mua về, không có mệnh lệnh của y, cậu làm sao có thể chết, hết thấy mọi thứ của cậu đều thuộc về Cung chủ, ngay cả cái mạng này, cũng là của y, y làm sao cho cậu chết thoải mái như vậy được?

Lần này cậu sẽ bị đối xử như thế nào đây? Y sẽ lại đem cậu cho thuộc hạ đùa bỡn ư? Chơi đùa đến phế thân rồi để cậu tự sinh tự diệt sao? Phải chăng... có rất nhiều hình phạt tàn nhẫn đang chờ cậu?

Cậu làm chuyện ngỗ nghịch với Cung chủ, chỉ sợ lần này không chỉ lãng nhục đùa bỡn đơn giản như vậy.

Khó trách trên người cậu không có quần áo, đây nhất định là ý tứ của Cung chủ, có lẽ là để thuận tiện cho bọn người đó tùy thời đối cậu thi bạo...

Tâm tư chông chất, khiến cho Thanh Ti càng thêm hoảng sợ, nhìn người kia chậm rãi đi về phía mình, Thanh Ti run rẩy lui cả người về một góc giường, toàn thân cậu run đến lợi hại, hai tay ra sức khua loạn xạ cầu mong được tha thứ, có lẽ trong tiềm thức, Thanh Ti vẫn đang kháng cự sự tiếp cận của đối phương, nhưng cậu biết điều này là không thể, một khi Cung chủ đã muốn thứ gì đó, chưa từng không chiếm được.

Vũ Văn Tuần nhăn nhó mặt mày nhìn nhìn người phía trước đang run như cây sậy (X_chan: Nguyên văn là run như si sa bàn, mà si sa bàn hình như là một kiểu sàng, rây dùng để sàng cát, có điều mình ko chắc lắm, mà ở VN mình cũng không có thứ nào gọi là như vậy nên mình dùng cụm “run như cây sậy” cho nó “việt hóa”), hắn không rõ bản thân đã làm gì khiến cho đối phương sợ hãi đến vậy? Hắn thậm chí có thể nhìn ra, con người đen láy đang nhìn hắn kia ngoại trừ sợ hãi còn lóe ra oán hận, chán ghét cùng khôn cùng tuyệt vọng.

Hắn cùng người này có oán hận thâm thù sao?

Ánh mắt sợ hãi kia tựa tâm tình toát ra từ một con thú nhỏ sắp bị hổ lang ăn thịt, vừa không muốn ngừng phản kháng, vừa có một chút lực bất tòng tâm.

Tối hôm qua vì dính vào vị tiên tử từ trên trời rớt xuống này mà, Vũ Văn Tuần căn bản không thể thanh thoi đi vào giấc ngủ, hắn ở phòng kế bên đọc sách suốt ba tiếng đồng hồ, rồi lại chạy sang giúp thiếu niên kiểm tra nhiệt độ cơ thể, thấy cậu đã bớt sốt, lúc này hắn mới trở về phòng, khi đó trời đã muốn sáng.

Mơ màng ngủ được một chút, Vũ Văn Tuần lại phải xuống bếp làm bữa sáng, hắn nấu một nồi cháo nóng, chờ sau khi thiếu niên tỉnh dậy sẽ ăn, Vũ Văn Tuần bình thường rất ít khi xuống bếp, bắt quá từ khi còn học trung học hắn đã sống một mình, một ít đồ ăn đơn giản vẫn có thể miễn cưỡng làm được, chỉ là nấu cho người khác ăn, đối với hắn đây là lần đầu trong đời.

Sau khi làm tốt bữa sáng, Vũ Văn Tuần lại ghé sang phòng ngủ một chuyến, phát hiện thiếu niên vẫn còn đang say ngủ, bắt quá đã đem tư thế đối thành nằm nghiêng, nửa bên mặt bị một đoạn tóc đen che khuất, nhờ thoa thuốc mà vết sưng trên mặt cậu đã giảm đi rất nhiều, lộ ra dung mạo nguyên bản thanh tú dịu dàng, cái mũi xinh xắn hơi hơi chun lại, khóe miệng mím mím hàng mi mảnh dễ nhu hòa cong cong rũ nơi mí mắt, tạo nên một đường cung đáng yêu.

Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo này hắn không thể là nam tử đi, chỉ có thể coi là nam hài thôi đúng không?

Vũ Văn Tuần khóe miệng lộ ra nét cười mà ngay chính hắn cũng không cảm nhận được.

Sáng sớm, có phải hơi lạnh hay không?

Thấy Thanh Ti cuộn tròn người, Vũ Văn Tuần vội vàng chỉnh nhiệt độ ấm lên hai độ, lúc này mới xoa người sang phòng kế bên gọi điện cho em trai Vũ Văn Tranh, nói hắn phải nghỉ ngơi hai ngày, sau đó liền ở tại phòng sách bắt đầu làm việc.

Đợi đến khi Vũ Văn Tuần trở lại phòng ngủ, thì Thanh Ti đã tỉnh, hắn vừa tiến vào phòng, chỉ thấy thiếu niên co ro ngồi trên giường, hai mắt mờ mịt nhìn quanh bốn phía, đến khi ánh mắt chạm phải hắn, khuôn mặt đỏ ửng ban đầu chợt trở nên trắng bệch, không nói gì nhưng toàn thân lại run rẩy bầy, ngay cả đôi con ngươi trong sáng đang nhìn chăm chăm hắn cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng cùng sợ hãi không nói nên lời.

Vũ Văn Tuần trong lòng trĩu lên nghi hoặc, trực giác nói cho hắn biết người này rất khả nghi, ít nhất hắn cũng nhận ra được sự căm hận cùng oán giận trong đôi mắt toát lên sự sợ hãi kia, điều này khiến cho tâm tư vui vẻ khi thấy thiếu niên tỉnh dậy của Vũ Văn Tuần bỗng chốc tiêu tan đi hết.

Vũ Văn Tuần đi đến trước giường, mắt nhìn Thanh Ti kinh hoảng bất lực ra sức lùi về phía sau, cho đến khi cậu không còn đường lui, đôi mày kiếm sắc bén mới nhướng lên, đem cả thân thể cậu trên dưới dò xét một lần, nhìn chăm chăm vào tròng mắt đối phương, thấp giọng hỏi: “Cậu là ai? Tại sao đến nơi này?”

Cảm giác được lãnh ý bức người kia, Thanh Ti càng run hơn, cậu cực lực lắc đầu, Cung chủ vì sao hỏi tên của cậu? Đây là một loại tra tấn nào khác sao? Vẫn là đang cùng cậu chơi trò mèo vờn chuột ư?

Không nghe được câu trả lời, Vũ Văn Tuần tiếp tục tiến về phía trước thêm một chút, hắn có thể nhận ra đôi con ngươi đen láy kia vì sợ hãi mà không ngừng co rút, thế nhưng sâu thẳm trong nỗi sợ hãi ấy lại le lói hai ngọn lửa nhỏ, hắn thấy được thiếu niên này rất sợ hắn, nhưng đồng thời cũng oán hận hắn, là loại oán hận đến tận xương tủy.

Điều này khiến cho Vũ Văn Tuần vô duyên vô cớ bắt đầu cảm thấy tức giận, người này khi không chạy vào nhà hắn, chiếm giường của hắn, làm hắn phải chữa bệnh cho cậu ta, hiện tại còn dám dùng ánh mắt như thể trùg h h h sao?

Đã mang trong mình oán hận, vậy thì mục đích cũng quá rõ ràng rồi, Vũ Văn Tuần cho đến bây giờ chưa từng nường tay với đối thủ của mình.

“Đừng để tôi phải nói hai lần! Tôi không có tính nhẫn nại!”

Chắc chắn là Cung chủ! Y đã quen dùng cách nói như vậy, ngay cả thanh âm trầm thấp này cũng là độc nhất vô nhị!

Nếu nói lúc ban đầu Thanh Ti đối với Vũ Văn Tuần còn có chút nghi ngờ, thì hiện tại cậu liền tuyệt đối tin tưởng.

Đến mức Vũ Văn Tuần vì sao mặc loại quần áo cổ quái như vậy, tóc dài cũng bị cắt ngắn, trong trạng thái tội cùng này Thanh Ti căn bản không hề để ý tới.

Khi sợ hãi lên đến cực điểm ngay lập tức sẽ biến thành một nỗi oán hận không cam lòng, Thanh Ti vươn tay, nghĩ muốn đẩy nam nhân đang áp sát kia ra.

Cậu chưa từng làm chuyện có lỗi với Cung chủ, thậm chí ngay cả một câu ngỗ nghịch cũng chưa từng nói ra, vậy thì tại sao cậu lại bị đối xử như vậy? Cậu đã cố ý tìm đến cái chết, dù tất cả có là sai lầm, thì cũng nên để mọi chuyện theo đó mà kết thúc đi, hà cớ gì không chịu buông tha cho cậu?

Tại sao?!

Không nghĩ đến thiếu niên gầy yếu này cư nhiên lại dám phản kháng, Vũ Văn Tuần ngược lại đem bàn tay kia nắm chặt, trầm giọng nói: “Cậu đã dám khiêu chiến với tính nhẫn nại của tôi, tôi đành phải giao cậu cho cảnh sát, tôi nghĩ đến cục cảnh sát, hẳn sẽ có người có thể khiến cậu ngoan ngoãn nói ra mọi chuyện!”

Vũ Văn Tuần vốn là người không có tính nhẫn nại, mà ánh mắt tràn ngập địch ý kia càng làm cho hắn cảm tức vạn phần, rõ ràng là một đôi mắt xinh đẹp, bên trong lại ẩn chứa một cái gì đó khiến hắn không thể nhìn thấu.

Đau....

Cổ tay bị mạnh mẽ áp chế dần trở nên đau nhức không thôi, mà Vũ Văn Tuần lúc vươn người về phía trước lại còn đụng trúng bụng của cậu, tất cả đau đớn đồng thời đánh úp vào người Thanh Ti, làm cho trước mắt cậu một mảng tối sầm, cuộn người lại thở dốc.

Chết tiệt, hình như hắn đang dùng lực quá nhiều.

Vũ Văn Tuần kì thật cũng không dụng sức nhiều đến như vậy, đáng tiếc hắn đã quên bản thân đang nắm lấy cổ tay bị thương của đối phương, nhìn thấy Thanh Ti đau đến mức lùi về phía sau, nửa thân trên đều dựa cả vào đầu giường, lúc này hắn mới sợ hãi mà buông tay.

Dường như đã có vài giọt nước mắt rơi xuống giường, Vũ Văn Tuần phát hiện vì quá đau mà cánh tay không bị thương của Thanh Ti đang gắt gao nắm chặt, mấy đốt ngón tay vì dụng sức quá nhiều trở nên trắng bệch, thiếu niên phát ra tiếng thở dốc rất nhỏ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thốt lên một câu rên rỉ.

Khá lắm, một thằng nhóc quật cường.

Vũ Văn Tuần mày càng lúc càng nhúu chặt.

Hắn thật đúng là gặp phải kẻ dở hơi, hỏi cũng không hỏi được, đánh cũng không đánh được.

Cuối cùng vẫn là gọi điện thoại cho Tang Viên, kêu người kia nhanh nhanh đến khám bệnh, thuận tiện đem

củ khoai nóng bỏng tay này đi.

Dù sao người cũng đã tỉnh, hơn nữa còn có vẻ rất có tinh thần a, tuyệt đối không tồn tại thứ vấn đề gọi là “không tiện di chuyển”.

Vũ Văn Tuần đứng dậy đang muốn đi ra ngoài, chợt thấy vạt áo bị kéo căng, hắn quay đầu lại bắt gặp Thanh Ti đang nắm lấy quần áo của hắn, liều mạng hướng hắn lắc đầu, trong mắt lộ ra một tia khẩn cầu, loại ánh mắt cầu xin này cư nhiên lại khiến cho Vũ Văn Tuần có cảm giác chiến thắng, trên mặt hắn liền trỗi lên một tia cười nhạo.

“Sao vậy? Cậu có điều muốn nói?”

Nhìn thấy Cung chủ rời đi, Thanh Ti lập tức hiểu ra hoàn cảnh hiện tại của mình, y nói muốn đem cậu tặng cho người khác, đưa cho cảnh sát, Lăng Tiêu cũng chung chung đồng ý, cậu không biết người tên Cảnh Sát là ai, nhưng mặc kệ là ai, kết cục của cậu nhất định sẽ rất thảm, Thanh Ti từng thấy qua một nam sủng dám ngỗ nghịch với Cung chủ, sau khi bị y giao cho một thuộc hạ dưới trướng, cuối cùng phải chịu bạo ngược đến chết.

Cậu không sợ chết, nhưng sợ loại tra tấn tàn nhẫn này, loại tra tấn sống không bằng chết.

Cậu đáng lẽ không nên phản kháng Cung chủ, người này với ác ma giống nhau như đúc, nếu ngay cả dùng cái chết cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay Cung chủ, cậu ngoại trừ nhận mệnh thì còn có thể làm được gì đây?

Thanh Ti ngẩng đầu nhìn gương mặt đanh lại có chút không kiên nhẫn, cậu biết Cung chủ không thích bị người khác bó buộc, chính cậu lại có một lần phạm vào kiêng kỵ của y.

Van cầu ngài, không cần mang tôi tặng cho người khác, van cầu ngài.....

Thanh Ti nắm lấy góc áo của Vũ Văn Tuần, cậu giãy dụa quỳ gối trên giường hướng nam nhân luôn cao cao tại thượng kia dập đầu cầu tình, biết rõ căn bản cầu xin thế này không có khả năng nhận được sự thông cảm của y, nhưng cậu vẫn là cố chấp làm đi làm lại duy nhất một động tác, cậu đã không còn hi vọng đối phương sẽ nghe cậu biện minh, cậu chỉ hy vọng nam nhân này có thể nhớ chút ân tình lúc xưa mà đừng trừng phạt cậu quá nặng.

Bởi vì sức ép của ngoại lực bụng càng lúc càng đau hơn, khiến Thanh Ti một trận vịnh huyên, cậu cảm thấy hai mắt tối sầm, giữa làn nước mắt mọi thứ đều trở nên mơ hồ không rõ.

Đứa nhỏ này bị sao vậy?

Chưa có việc gì lại khiến cho Vũ Văn Tuần giật mình như thế, nhìn Thanh Ti cố gắng dần xuống cơ thể đang run rẩy, nằm trên giường không ngừng hướng về phía mình mà dập đầu, dùng đôi mắt tiểu động vật

rưng rưng nhìn hấn cầu xin, môi dưới bị hàm cắn chặt, ắn ắn chảy máu, nhưng một thanh âm cũng không phát ra.

Vũ Văn Tuần tuy kiến thức uyên bác, nhưng giờ phút này lại có chút bối rối, nhìn thấy gương mặt thanh tú vì đau đớn mà nhăn lại, một nơi nào đó trong lòng hấn đột nhiên run rẩy.

Vũ Văn Tuần một lần nữa ngồi xuống, thân thể gầy yếu kia dường như vì việc hấn dừng lại mà bắt đầu thả lỏng, cuối cùng vẫn là không thể chống đỡ mà ngã lệch sang một bên, Vũ Văn Tuần vội vàng đỡ cậu dậy, da thịt lạnh lẽo kia khiến hấn cả kinh.

Tránh chạm vào vết thương trên người Thanh Ti, Vũ Văn Tuần đặt tay lên bụng thay cậu nhẹ nhàng xoa xoa, phần bụng nhỏ nhắn của Thanh Ti bởi vì lạnh lẽo cùng đau đớn mà không ngừng co rút, đối với động tác của hấn, trên mặt Thanh Ti hiện vẻ kinh hoàng, cậu đem tay đặt lên tay Vũ Văn Tuần, nghĩ muốn đẩy hấn ra nhưng rốt cuộc vẫn là không dám.

4. Chương 4

“Có phải rất đau không?”

Không hiểu bản thân vì cái gì phải nhẹ giọng hỏi han, Vũ Văn Tuần chỉ biết hấn không đành lòng nhìn bộ dạng như con thỏ nhỏ đáng thương bị chấn kinh của nam hài này, nghe hấn hỏi xong, Thanh Ti gật gật đầu, mới vừa rồi giây giụa làm cậu tiêu hao rất nhiều thể lực, khiến cậu chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trong lòng của Vũ Văn Tuần.

Thấy Thanh Ti so với ban nãy yên lặng hơn nhiều, Vũ Văn Tuần liền tận lực hạ thấp giọng nói, làm câu hỏi của bản thân nghe có vẻ nhu hòa hơn một tí.

“Vậy cậu nói cho tôi biết, cậu là ai? Sao lại ở chỗ tôi?”

Câu hỏi của Vũ Văn Tuần lại làm Thanh Ti kinh ngạc, cậu hoài nghi lắc lắc đầu.

Chẳng lẽ không phải cung chủ mang mình tới nơi này sao? Vì sao y lại phải tỏ ra như chẳng biết gì cả?

Nhìn ánh mắt hoang mang vô thức của Thanh Ti, Vũ Văn Tuần không khỏi nhíu mày, người này rốt cuộc là nghe không hiểu lời hấn, hay vẫn là cố ý giả vờ ngu ngốc? Chẳng lẽ về mặt và hành động đáng thương của cậu ta đều là đóng kịch?

Thanh Ti lớn lên từ nam xướng quán, am hiểu nhất chính là sát ngôn quan sắc (nhìn vẻ mặt nghe ngôn ngữ của người khác mà đoán tâm trạng), cậu vừa thấy nét mặt Vũ Văn Tuần khê biến thì liền hiểu là không tốt rồi, vội túm lấy ống tay áo của hấn, dùng ngón tay chỉ miệng mình, liều mạng mà hướng hấn lắc đầu.

Cậu không phải không muốn nói, mà chính là không thể nói a.

Thanh Ti có cảm giác, cung chủ hình như không giống bình thường, nếu là bình thường, cung chủ nhất định không lặp lại vấn đề đã hỏi lần thứ hai.

Vũ Văn Tuấn trước nay chỉ hỏi một lần, một khi bỏ lỡ cơ hội được trả lời, chẳng khác nào đã chọn cái chết.

Động tác cực lực diễn tả của Thanh Ti dần khiến Vũ Văn Tuấn thấy nhức đầu, hần đột nhiên có loại dự cảm chẳng lành.

“Trời ạ, cậu không phải là bị câm chứ?”

Nhìn thấy Thanh Ti cứ thế gật đầu, Vũ Văn Tuấn không khỏi phát ra một tiếng rên rĩ.

“Lại còn bị trí chướng ...” (kém trí)

Tang Viên vừa nhận được điện thoại của Vũ Văn Tuấn liền chạy lại đây, theo như vẻ mặt khổ não của Vũ Văn Tuấn, ông cảm giác được kẻ luôn tự cao tự đại này hình như đang vướng vào một nan đề rất lớn.

Nghe Vũ Văn Tuấn tự thuật xong, Tang Viên trước tiên nhìn qua khe cửa quan sát hành động của Thanh Ti, nào ngờ vừa liếc qua một cái ông liền ngáy ngẩn cả người.

Thuốc mỡ làm những vết sưng bầm trên gương mặt Thanh Ti gần như tan hết, để lộ ra dung mạo vô cùng thanh lệ.

Đây là một khuôn mặt rất đặc biệt, không thể nói rõ nó có bao nhiêu điểm lệ, có bao nhiêu hoàn mỹ, nhưng nó lại toát ra một vẻ thanh nhã khiến người khác chỉ nhìn một lần liền không thể nào quên, ẩn hiện cái chất phát nhân tinh mà người đô thành ngày nay không tài nào có được, uyển chuyển mềm mại tựa như bước ra từ trong một bức cổ họa, không, có lẽ chính bản thân thiếu niên này vốn đã là một cuộn tranh tuyệt đẹp của chốn thư hương.

“Cảm giác thật là đẹp a”- Tang Viên không kiềm được tán thưởng một câu- “A Tuấn, cháu đúng là nhật được bảo bối rồi.”

Bảo bối? Đúng vậy, kẻ dở hơi ...

(Bảo bối tiếng trung là , phát âm là [bǎo], còn kẻ dở hơi viết là , phát âm là [huóbǎo], 2 cái này chỉ khác nhau chữ đầu thôi)

Tang Viên phát hiện Thanh Ti chưa hề động vào cháo loãng và bánh mì mà Vũ Văn Tuấn mang vào, chỉ

dùng chăn mỏng trùm kín thân thể, ôm bụng ngơ ngác cuộn người ở đầu giường, suốt một lúc lâu, đôi con người sáng ngời kia ngay cả chớp cũng chưa chớp, chỉ có đôi khi vì đau đớn mà hơi hơi nhúu lại, lúc này cậu trông như một bức ngọc điêu tuyệt mỹ tĩnh tọa ở nơi đó.

Xem ra đứa bé này ngoại trừ bị cảm còn mắc chứng tự bế và dễ sợ sệt khá nghiêm trọng.

Tang Viên đi vào phòng, không hề ngạc nhiên khi thấy Thanh Ti bởi vì sự xuất hiện của mình mà trở nên khẩn trương, ông ngồi xuống trước giường, đối với người đang run rẩy vì hoảng sợ kia mà ôn nhu nói: “Không cần sợ, tôi là bác sỹ đến xem bệnh cho cậu”

Bác sỹ?

Thanh Ti nhìn nhìn Tang Viên, trang phục của người này cổ quái hết như của Cung chủ, trên cổ đeo một thứ tròn tròn gì đó rất kì dị, trên mũi còn có hai khung tròn vừa trong suốt vừa sáng, làm cho ánh mắt của ông thoát nhìn mang vẻ mông lung thâm thúy.

Người đàn ông này tuổi quá bốn mươi, tướng mạo thập phần hiền lành, giọng nói mang theo sự tao nhã mà không phải ai cũng có, điều này làm Thanh Ti nhớ đến sư phó của mình.

Người này hẳn không phải là cung nhân của Lăng Tiêu cung, nhưng lại có thể đi vào phòng Cung chủ như vậy thì không thể là môn chúng bình thường, mà những người có thân phận dù chỉ hơi cao quý thôi cậu đều biết, vậy chẳng lẽ, chẳng lẽ người này chính là “Cảnh Sát” mà Cung chủ từng nói qua?

Nghĩ đến đây, Thanh Ti có chút hoảng sợ, lại nhìn thấy đối phương cầm hai đoạn đồ vật kì lạ trên cổ đeo vào tai, còn cầm một đầu trong trong sáng sáng khác hướng tới ngực mình, cậu lập tức lấy tay hất ra, liền mình ngăn cản sự đụng chạm của đối phương.

Ngoại trừ Cung chủ, cho tới giờ cậu chưa từng bị ai chạm qua, Thanh Ti nhìn đến bộ dáng Vũ Văn Tuấn đứng ở một bên mà vô động vu trung (hình như nghĩa là người trong cuộc mà chẳng thêm quan tâm, ko hề có động thái gì), chỉ biết bản thân là bị vút bỏ rồi, nếu không, đừng nói là chạm đến, ngay cả liếc mắt một cái Cung chủ cũng nhất định không cho.

Nhìn đến phản ứng quá khích của Thanh Ti, lửa giận trong lòng Vũ Văn Tuấn lại bạo khởi, vừa rồi mang cơm cho cậu ăn cậu cũng như vậy, chỉ thiếu điều chưa đem chén cơm ném xuống đất nữa thôi, làm như trong cơm có độc không bằng, hẳn đây là lần đầu tiên trong đời vì người khác nấu cơm, đối phương cư nhiên còn không biết cảm kích.

Hắn công nhận đứa trẻ này khi say ngủ sẽ làm người ta sinh ra cảm giác muốn bảo hộ, chính là khi vừa tỉnh lại liền hoàn toàn đổi khác, cho dù là ai nhìn thấy bộ dáng giường nanh múa vuốt như tiểu dã miêu này cũng chẳng thể có cảm giác thương tiếc đi?

“Chú Tang, chú xem đi, cậu ta chính là như vậy đó, gây sức ép từ sáng đến giờ.”

Thấy Thanh Ti giấy giụa ngày càng kịch liệt, Vũ Văn Tuần nhin không được tiến lên đề vai cậu xuống, quát: “Cậu ngoan ngoãn một chút cho tôi, không nghe lời tôi liền đem cậu đi gặp cảnh sát.”

Hắn vừa rồi phát hiện Thanh Ti đối với những lời này rất là sợ hãi, quả nhiên nói một câu xong, Thanh Ti lập tức trở nên ngoan ngoãn, chính là trong mặt lại lộ ra vẻ thương tâm làm cho hắn cũng hơi đau lòng.

Thấy tình cảnh này, Tang Viên không vui nói: “Cháu dọa chết đứa nhỏ rồi này.”

Ông tiếp theo nói với Thanh Ti: “Đừng sợ, chỉ là chẩn bệnh một chút thôi, ngoan ngoãn nằm xuống, lập tức sẽ xong ngay.”

Thanh Ti không dám tiếp tục lộn xộn, chỉ có thể tùy người ta sắp xếp, cảm giác được thứ lạnh như băng kia chạm vào ngực mình, thân thể cậu run lên, nếu đã biết trước mặt Cung chủ phản kháng chỉ là phí công vô ích, vậy cậu đành phải nhắm mắt quay đi chỗ khác, mặc người ta làm cần.

“Rất đau sao? Tôi sẽ nhẹ một chút a, rất nhanh là xong thôi, nếu như không thích, lần sau cậu có thể tự bôi thuốc, bắt quá vết thương sau lưng thì phải để người khác giúp.”

Ngữ khí nhu hòa làm Thanh Ti cảm giác được sự ấm áp mà cậu chưa bao giờ có, cậu ngửi được mùi thuốc mỡ, không khỏi tròn tròn mắt, nhìn thấy người đàn ông đó vì bôi thuốc cho mình mà động tác rất nhẹ nhàng, không khỏi thở ra một hơi, tay cầm ra giường cũng hơi hơi thả lỏng ra.

Người đàn ông này tuy lớn hơn sư phó rất nhiều, nhưng cảm giác ấm áp lại rất giống, chính là vì sao trên mũi lại phải đeo thứ kì lạ đó? Cái mũi sẽ bị đau a.

“Bụng còn đau không?”

Câu hỏi làm gián đoạn sự suy tưởng của Thanh Ti, cậu theo bản năng lắc đầu, vì cậu bắt đầu có cảm tình với Tang Viên nên cũng không còn sợ hãi như ban nãy.

Bụng so với ban đầu đã đỡ đau hơn, Thanh Ti cẩn thận quan sát Vũ Văn Tuần đang đứng bên cạnh, lo lắng phản ứng của mình có thể chọc giận hắn, vừa tưởng tượng đến, Thanh Ti lại không nhin được mà cuộn tròn người lại.

“Có phải bị lạnh không?”

Nhìn đến sự sợ hãi và tìm kiếm mà lại chẳng hề có chút cảm hận nào trong ánh mắt kia, tức giận của Vũ Văn Tuần cũng dần dần biến mất, hắn liền tận lực làm cho giọng nói của mình có vẻ nhu hòa một chút, còn không ngừng nhắc nhở mình, hiện tại người này là một con búp bê sứ chỉ cần chạm vào liền vỡ, tuyệt đối không được dọa cậu ta.

Thanh Ti vội vàng gạt đầu, kì thực cậu cũng không lạnh, chỉ nghĩ muốn mặc quần áo thôi, ở trước mặt người khác mà trần truồng như thế thật rất xấu hổ, Vũ Văn Tuần tựa hồ hiểu được suy nghĩ của cậu, nhủu mày nói: “Muốn mặc quần áo? Trên người cậu có vết thương, mặc quần áo vào thì thuốc sẽ dính hết lên quần áo, nếu lạnh, tôi chỉnh nhiệt độ cao lên một chút cho.”

Thanh Ti đương nhiên không dám phản bác, cậu rụt người về sau thùy hạ mi mắt, Tang Viên thấy thế, liền nói với Vũ Văn Tuần: “Lấy cho cậu ta bộ đồ ngủ rộng rộng là được rồi.”

Áo ngủ rất nhanh được lấy đến, là của Vũ Văn Tuần, đối với dáng người mảnh khảnh như Thanh Ti đương nhiên thật sự rộng thùng thình, Thanh Ti cầm áo ngủ trong tay, phát hiện quần áo đúng là có vạt áo, nhưng lại không có y kết, giữa những khe hở có mấy cái nút trong suốt, chỗ lưng quần có thể tự do co giãn, bất luận là hình thức hay chất liệu vải đều không giống với đồ cậu từng mặc.

Cung chủ rốt cuộc là đưa cậu đến nơi nào vậy, vì cái gì mà mọi thứ ở nơi này thoát nhìn đều thực kì quái.

“Trời ạ, cậu không phải ngay cả quần áo cũng không biết mặc chứ? Thật là thiếu năng mà, không biết cậu làm sao lại leo lên giường của tôi nữa?”

Nhìn thấy Thanh Ti cầm quần áo sững sờ, Vũ Văn Tuần không khỏi than thở một câu, hần bước lên đem nút áo gỡ ra, tránh miệng vết thương trên người cậu mà giúp cậu mặc vào, khi xỏ quần áo qua, Thanh Ti vội vàng nhắc chân tự giác mặc vào.

Cung chủ có phải đầu óc bị hỏng chỗ nào không? Cư nhiên giúp cậu thay quần áo? ...

Bụng do cử động mà có chút đau đớn, bất quá quần áo cuối cùng cũng thuận lợi mặc xong, nhìn Vũ Văn Tuần trở lại chỗ ngồi, Thanh Ti len lén nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tang Viên thu hết mọi việc vào tầm mắt, trong lòng thầm cân nhắc lai lịch của Thanh Ti, thấy cậu đã bình tĩnh mới hỏi: “Cậu nghe có hiểu những gì tôi nói không?”

Đạt được một cái gạt đầu khẳng định, Tang Viên lại nói: “Tôi là Tang Viên, là bác sĩ tư của Vũ Văn gia”- ông giơ một ngón tay chỉ về phía Vũ Văn Tuần- “Thằng nhóc này là Vũ Văn Tuần, là con của bạn thân tôi, cậu hiện tại đang ở trong nhà nó, hiểu chưa?”

Thanh Ti gạt gạt đầu.

Lão bá này hẳn là đại phu, khó trách ông ấy ở trước mặt Cung chủ mà không hề có ý nhún nhường cung kính, nguyên lai là bậc bằng hữu của cha Cung chủ.

Chính là người đang khẩn trương này cũng không chú ý tới phát âm khác nhau của “Tuần” và “Tuấn”.

“Chúng ta bây giờ cũng xem như đã quen biết, vậy có thể cho tôi biết tên của cậu không?”

Tang Viên đem bút máy và một cuốn sổ nhỏ trong túi áo đưa cho Thanh Ti, người kia do dự một lúc mới dám nhận, nhìn đầu bút trong suốt thể nhưng không có lông sói, Thanh Ti khó hiểu lắc lắc xuống dưới.

Nhìn bộ dáng ngốc nghếch ngồi nghịch bút của Thanh Ti, Vũ Văn Tuần nhỏ giọng nói với Tang Viên: “Cậu ta hình như ngay cả bút là cái gì cũng không biết.”

“Cậu có phải không biết viết không? Đừng lo đừng lo ... “

Nghe Tang Viên nói thế, Thanh Ti vội vàng gật đầu.

Cậu sao có thể không biết viết chữ? Lão bản chỗ nam xướng quán của cậu vì muốn nâng cao thân giá (giá bán thân) của nhóm tiểu quan, thậm chí mời người về dạy bọn cậu cầm kì thi họa, tài nghệ của cậu luôn được tiên sinh tán thưởng, ngay cả Cung chủ cũng biết, y còn từng khen chữ của cậu nhẹ nhàng như gió a.

Thanh Ti nghi hoặc mà lung tung nghịch ngợm đầu bút, đột nhiên nghe được tiếng vang tựa như tiếng ám khí, sợ tới mức cậu vội quăng cây bút sang một bên.

Vũ Văn Tuần bị phản ứng thái quá của Thanh Ti chọc cười, hắn đột nhiên cảm thấy khuôn mặt của đứa nhỏ này khi lộ ra biểu tình phiến nào thật sự rất đáng yêu, hắn tiến lên đặt cây bút trước mặt Thanh Ti, ẩn khối thủy tinh được gắn trên cây bút, giải thích: “Cậu nhìn này, ẩn một cái thì ngòi bút sẽ lòi ra, cậu thử xem.”

Hắn tùy ý trên giấy viết vài chữ làm mẫu cho Thanh Ti xem, tuy rằng hắn cũng chẳng hề hi vọng Thanh Ti có thể biết viết, nhưng vẫn thực kiên nhẫn mà giải thích.

Đây là loại bút gì vậy? Vì sao không cần mực? Hơn nữa tư thế cầm bút của tay Cung chủ trông thật quái dị nha ...

Thanh Ti không biết bộ dạng nghiêng đầu chăm chú cân nhắc của mình đã lọt vào đáy mắt của Vũ Văn Tuần, khiến người kia không tự chủ mà mỉm cười, hắn đem bút trả lại cho Thanh Ti, từ phía sau cầm tay cậu chỉ cậu cách cầm bút viết chữ.

Không quen với độ cứng cùng sự di chuyển của bút bi, chữ Thanh Ti viết ra chẳng còn uyển chuyển tiêu sái, đến sau nửa ngày cậu mới viết xong tên mình, lúc này trên trán đã phủ một tầng mồ hôi.

Tang Viên cùng Vũ Văn Tuần cúi đầu vào nhìn mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên trang giấy do Thanh Ti viết, tuy rằng nét chữ có chút buồn cười, nhưng xem vẫn có thể hiểu được.

“Phó Thanh Ti? ...”

Nhìn Thanh Ti dùng sức gật đầu, Tang Viên nở nụ cười.

“Tên rất hay, đúng là người cũng như tên, thanh ti khinh oản (tóc đen nhẹ búi), thực là thanh nhã, vậy chúng tôi gọi cậu là Thanh Ti được không?”

Hảo.

Nếu đã không rõ mục đích thực sự của cung chủ, Thanh Ti nghĩ cứ thuận theo ý tứ của họ là được rồi, chỉ mong Cung chủ không đem mình tặng cho người khác.

“Cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

[Mười tám].

Đỡ hơn viết tên, hai chữ này xem ra dễ viết hơn, Thanh Ti lập tức viết xong.

“Có người nhà không?”

[Không có].

“Vậy cậu từ đâu đến, sao lại ở nhà của tôi?”

Câu này là Vũ Văn Tuần giành hỏi, nhìn Thanh Ti vẻ mặt mờ mịt, hắc vội vàng nói: “Dùng bút viết xuống đi.”

Tay cầm bút của Thanh Ti bắt đầu do dự.

Sao lại đến chỗ này?

Làm sao cậu biết được? Cậu vừa mở mắt ra đã ở tại nơi cổ quái này rồi, hơn nữa cậu ở chỗ của Cung chủ thì có gì không đúng? Cậu phải viết thế nào mới không chọc giận Cung chủ? ...

Thanh Ti nhìn ra tâm tình Vũ Văn Tuần hiện tại rất tốt, cho rằng có lẽ giả vờ hồ đồ là được rồi.

Thế là cậu cúi đầu, lại bắt đầu đùa nghịch cây bút trong tay.

“Thanh Ti!”

Vũ Văn Tuần mỗi ngày lẫn lộn trên thương trường đều tiếp xúc với đủ loại người, liếc mắt một cái liền nhận ra đứa nhỏ này đang giả ngu, hần trăm giọng la lên một tiếng, “Không chịu nói thật, tôi sẽ đưa cậu ...”

Không nên! ...

Sợ nhất là nghe ba chữ “cho người khác”, Thanh Ti lập tức hướng Vũ Văn Tuần ra sức lắc đầu, nhìn ra trong mắt cậu ánh lên vẻ cầu xin, Vũ Văn Tuần trong lòng chợt căng cứng, những lời muốn nói tiếp cũng không có cách nào nói ra.

“Đừng sợ đừng sợ, nó chỉ nói giỡn với cậu thôi, không nói thì không nói, bắt quá, Thanh Ti, cậu phải nghe lời mới được, trước tiên ăn cơm, sau đó uống thuốc, rồi hảo hảo mà nghỉ ngơi, có được không?”

Được Tang Viên liên tục an ủi, Thanh Ti cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, cậu gật gật đầu, muốn lấy cháo để ở trên bàn, nhưng nhìn đến sắc mặt của Vũ Văn Tuần liền rút tay về.

“Cháo đã nguội rồi, hâm nóng lại rồi hãy ăn.”

Sự sắp xếp của Vũ Văn Tuần làm Thanh Ti liên tục gật đầu.

Tang Viên cầm thuốc mình mang tới để ở trên bàn, dặn dò Vũ Văn Tuần.

“Đây là thuốc giảm đau, nếu Thanh Ti không đau thì cũng không nhất thiết phải uống, mấy phần này là viên vitamin bổ sung dưỡng chất, chú thấy đứa nhỏ này hình như không muốn ăn gì hết, nếu cậu ta không muốn ăn cơm, cháu đừng miễn cưỡng cậu ấy, cứ cho uống mấy viên vitamin là được rồi, còn có cái này là thuốc để thoa ngoài da mỗi ngày một lần, cậu ta dường như vô cùng bài xích sự đụng chạm tiếp xúc của người khác, nên cháu tốt nhất cứ để cậu ta tự làm.”

“Thanh Ti, tôi phải đi về, ngày mai lại đến thăm cậu được không?”

Nhìn thấy Tang Viên tạm biệt mình, Thanh ti vội vàng gật đầu, tiếc nuối đem cây bút còn cầm trong tay trả lại cho Tang Viên.

Cây bút này rất là quái lạ, không cần mực cũng có thể viết chữ, hơn nữa mỗi lần ấn một chút thì sẽ cho ra màu sắc khác nhau, cậu chưa từng được nhìn thấy cây bút nào thần kì như thế.

“Cậu thích thì tôi sẽ cho cậu, nếu buồn chán thì có thể luyện viết chữ a, chữ Thanh Ti viết nhìn rất được.”

Lời này của Tang Viên vừa ra liền làm mắt Thanh Ti sáng lên, cậu nhìn nhìn Vũ Văn Tuần, chờ cậu trả lời của hắn.

Vũ Văn Tuần không biết Thanh Ti tại sao việc gì cũng đều phải nghe qua ý kiến của mình, đành nói: “Nhận đi.”

Sau khi hai người đi ra ngoài, Tang Viên nói: “Chú nghĩ là trong tiềm thức của đứa nhỏ này có chương ngại về ngôn ngữ, không phải bẩm sinh câm điếc, bởi vì thính lực của cậu ta hoàn toàn bình thường, ngày mai chú sẽ đem dụng cụ chuyên môn tới làm kiểm tra toàn bộ cho cậu ta.”

“Cảm ơn chú Tang”

“A Tuần, cháu nghĩ xem Thanh Ti trước kia từng phải trải qua hoàn cảnh gì?”

Vũ Văn Tuần lắc đầu, hẳn đến giờ vẫn một mực hoài nghi lai lịch cùng mục đích của Thanh Ti, đến nỗi người đó từng phải trải qua cuộc sống gì, hẳn cũng chưa hề nghĩ đến.

“Chú nghe nói hiện nay rất chuộng dưỡng sủng vật, không biết Thanh Ti có phải hay không là dạng sủng vật này?”

“Sủng vật?”

Một vài kẻ gia thế giàu có cảm thấy chán việc dưỡng sủng vật là động vật, liền chuyển hứng thú lên con người, thế là công ty chuyên nuôi dưỡng sủng vật người ngay lập tức dựng dục mà sinh*, họ mua những đứa trẻ diện mạo thanh tú về, nhốt tại một nơi cách ly với bên ngoài để nuôi dưỡng dạy dỗ, bởi vì ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài, những đứa nhỏ này cho dù đã lớn, nhưng chỉ số thông minh so với một đứa bé cũng không khác nhau mấy, bởi vì những kẻ muốn mua bọn họ không cần một tình nhân thông minh, mà cần một sủng vật có thể ở trên giường cùng bọn họ tìm kiếm khoái lạc, những đứa nhỏ này kết cục thường rất bi thảm, chờ đến khi chủ nhân chán ghét bọn họ rồi thì sẽ không chút thương tiếc đem họ vứt bỏ, hoặc đưa cho thuộc hạ dưới trướng, hoặc trực tiếp hơn là đưa vào núi sâu để họ tự sinh tự diệt.

*dựng dục mà sinh: được thai nghén và ra đời

“Đứa nhỏ đáng thương kia hình như đã đem cháu trở thành chủ nhân, nếu cháu cương quyết đuổi cậu ta đi, chỉ sợ cậu ấy sẽ làm ra mấy chuyện bất thường, vẫn nên để cậu ấy ở nhà cháu một thời gian đi, chờ sau khi cảm xúc cậu ấy ổn định, giao lại cho ta xử lý là được.”

“Chú Tang, cháu nghe lời chú vậy.”

Vũ Văn Tuần lễ phép đáp ứng, thế nhưng trong lòng lại chỉ chú tâm đến những ý niệm đang lớn vồn trong đầu.

Nhìn bộ dáng của Thanh Ti, quả thật rất giống với sủng vật có thể đem lại khoái lạc cho kẻ khác, vấn đề là, làm thế nào cậu ta trốn được vào phòng của hắn?

Hơn nữa, Thanh Ti có điểm che dấu, có tư duy, cậu ta đối với hắn rõ ràng là thông hận, những vẫn là không chút do dự nghe theo mọi sắp xếp của hắn, nếu thật là sủng vật, sao cậu thông minh và biết giấu điểm như vậy?

Nếu Thanh Ti không phải ngu ngốc, mà là đang đóng kịch thì sao? Hắn chỉ có thể nói rằng Thanh Ti là một diễn viên xuất sắc, ít nhất cho đến bây giờ, hành động của cậu chưa hề lộ ra sơ hở, giả ngốc trà trộn bên người hắn, đánh cắp tài liệu thương nghiệp, cũng tính toán đến việc giả câm điếc, quả thật là cách tốt, càng ít nói thì càng ít lộ sơ hở.

Như vậy rốt cuộc là ai phái cậu đến? Có quan hệ với Phổ Thần hay không?.....

Trong giới trang phục, công ty có thể cùng Kinh Phong cạnh tranh cao thấp cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, Phổ Thần là một trong số đó. Trên thực tế, vài năm gần đây Kinh Phong có phát sinh vài vụ bị ăn cắp thông tin kinh doanh, mà khi cần thiết Kinh Phong cũng sẽ phái gián điệp thương nghiệp trà trộn vào công ty khác để thăm dò nội tình, hiện giờ cạnh tranh buôn bán chính là không từ thủ đoạn như vậy.

Nghĩ đến đây, mắt Vũ Văn Tuần hơi híp lại.

Trong khoảng thời gian nhàn nhã không bận rộn này, lại có người đem đến cho hắn một món đồ chơi, hắn dĩ nhiên rất vui lòng chơi cùng.

Hắn thật sự muốn biết tên gốc này cuối cùng sẽ diễn được tới trình độ nào.

Vũ Văn Tuần trở lại phòng, phát hiện Thanh Ti đang rúc sâu vào góc giường mà ngủ, thân thể của cậu nhẹ nhàng phập phồng lên xuống theo nhịp thở, bát cháo trên bàn đã bị cậu húp sạch không còn một mảnh, xem ra là rất đói.

Vũ Văn Tuần nhin không được tiến đến vuốt ve mái tóc kia, cho tới bây giờ hắn cũng chưa dám tin đây là tóc người thật, mái tóc này thật đẹp, muốn chăm sóc nó hắn phải mất rất nhiều công sức.

Thân thể nhỏ gầy khiến Vũ Văn Tuần sinh tâm thương tiếc, những suy nghĩ muốn đối phó với Thanh Ti trong đầu khi nãy trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, hắn mở tấm chăn mỏng bên giường, nhẹ nhàng đắp cho người đang say ngủ kia.

Xoay người muốn đi ra ngoài, đột nhiên lại nhớ đến một việc, Vũ Văn Tuần lấy điện thoại di động ra, đặt màn hình sát vào Thanh Ti, chụp lại khuôn mặt của cậu.

Nửa giờ sau, Kiều Diễm đem thông tin về ảnh chụp Vũ Văn Tuần chuyển sang gửi lại vào máy tính cho hắn, câu trả lời chỉ có hai dòng ngắn ngủi.

[Không thể tra được tin tức về người này.

PS: đại ca, cậu đùa với tớ đúng không? Làm ơn lần sau chỉnh sửa hình thì dùng ít kĩ xảo một chút.]

Vũ Văn Tuấn nhú mày.

Dựa vào năng lực cùng thủ đoạn của Kiều Diễm, chỉ cần người đó tồn tại trên thế giới này, hẳn không lí nào không tra ra được, cho dù người này đã thay hình đổi dạng hoặc đã xóa toàn bộ lý lịch trong quá khứ, nhưng nhất định sẽ có manh mối để lần ra, mà hiện tại Kiều Diễm lại nói là tra không ra, còn nói ảnh chụp của Thanh Ti là hình đã qua chỉnh sửa, tuy rằng thiếu niên này lúc ngửa gương mặt đúng là giống hệt mỹ nhân trong tranh vẽ.

Có lẽ Thanh Ti trước kia quả thật bị ngăn cách với cuộc sống bên ngoài, nếu là như vậy, điều này rất giống như Tang Viên đã nói.

Thanh Ti vừa tỉnh lại, phát hiện trong phòng không có ai, xung quanh hơi tối, chỉ có viên dạ minh châu nơi đầu giường phát ra ánh sáng vàng nhạt.

So với lần đầu tiên tỉnh dậy, Thanh Ti giờ phút này đã bình tĩnh hơn rất nhiều, hơn nữa đau đớn trên thân thể cũng đã giảm bớt, khiến cậu có thể bắt đầu suy nghĩ được một chút.

Cậu cảm giác Vũ Văn Tuấn đã quên mọi việc, nếu không sẽ không tìm người đến chữa bệnh cho cậu, còn tra hỏi tên cùng lai lịch của cậu, Vũ Văn Tuấn đam mê luyện võ, có lẽ đã bị tẩu hỏa nhập ma đến mất trí nhớ....

Cảm thấy hơi mắc, Thanh Ti xuống giường, cậu cố gắng mất nửa ngày mới hiểu được muốn mở cửa phải xoay nắm tay, đi ra khỏi phòng, bên ngoài là hành lang, hai bên là dãy các phòng có cửa được trang trí giống nhau như đúc, nhìn thấy một căn phòng có ánh sáng hắt ra, Thanh Ti liền tiến đến đẩy cánh cửa đang khép hờ.

Vũ Văn Tuấn nghe được tiếng động, hắn lập tức quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Thanh Ti ở cửa phòng đang thò đầu vào.

“Tỉnh rồi sao?”

Hắn đem máy tính đặt sang một bên, vẫy tay với Thanh Ti, người kia sau khi do dự một lúc mới dám bước vào.

Vũ Văn Tuấn phát hiện vóc dáng Thanh Ti không hề thấp bé như hắn nghĩ, ít nhất cũng hơn một mét bảy, chỉ là có chút nhu nhược yếu đuối, hơn nữa quần áo ngủ rộng thùng thình của hắn mặc trên người cậu càng khiến cảm giác này trở nên rõ ràng.

Nhìn mái tóc mây kia tùy ý xõa xuống hông, Vũ Văn Tuấn bèn đi lấy một sợi dây vải, giúp Thanh Ti đem mái tóc buộc lên, đứng phía sau lưng cậu, vòng eo kia khiến cho Vũ Văn Tuấn suy nghĩ miên man, sao lại

có thể tồn tại một thiếu niên thân thể ôn nhuận mà có hấp lực đến thế, trong một khắc, hần bống có ý muốn đặt tay lên người cậu.

Bắt gặp đôi chân trắng trẻo xinh đẹp của Thanh Ti lộ ra trên nền thảm, Vũ Văn Tuần đem đôi dép lê bên cạnh sang cho cậu mang vào, hỏi: “Ngủ có ngon không?”

Thanh Ti gật gật đầu, cậu từ túi áo ngủ lấy ra bút cùng giấy Tang Viên cho rồi bắt đầu viết viết, mặc dù bút này không dùng quen như bút lông, nhưng cũng có thể giúp cậu giao tiếp với người khác.

[Tôi muốn thay quần áo*.]

Nhìn năm chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy, Vũ Văn Tuần hơi nhú mày.

“Cậu đã quên lời bác sĩ nói rồi à? Mặc quần áo bình thường sẽ chạm đến vết thương của cậu, áo ngủ của tôi lớn hơn một chút, cậu trước cứ mặc vậy đi, chờ thêm vài ngày nữa hẵng đổi.”

Không phải mà, cậu muốn đi nhà xí, không phải thay quần áo....

*Nguyên văn là “canh y”, cái này vừa có nghĩa là đi nhà xí, vừa có nghĩa là thay đồ. Từ này chỉ dùng lịch sự theo kiểu hồi xưa nên bây giờ Thanh Ti nói vậy A Tuần lại hiểu theo nghĩa mộc là thay đồ.

Thanh Ti không thể viết ra những chữ thô tục như vậy được, cậu sợ phạm vào kiêng kị của Vũ Văn Tuấn, đành phải mạnh mẽ gạch dưới ba chữ “thay quần áo”

Thanh Ti cố chấp làm cho Vũ Văn Tuần rất không hài lòng.

“Cậu rốt cuộc có nghe hiểu những gì tôi nói hay không? Không được!”

Xem ra không thể ra vẻ hiền lành trước mặt đứa nhỏ này được, trí thông minh không được cao cũng đành chịu đi, thế nhưng sao lại còn cố chấp như thế?

Biết Cung chủ chưa từng nói hai lời, Thanh Ti cũng không dám nói nhiều nữa, bụng trướng lên khiến mặt có chút ửng đỏ, cậu ỷ ỷ khuất khuất nhìn Vũ Văn Tuấn.

Nhìn thấy Thanh Ti bất an chân đứng không yên, bộ dáng lo lắng thấp thỏm, Vũ Văn Tuấn đột nhiên nghĩ đến cái gì đó.

“Ý cậu là... cậu muốn đi toilet?”

Rửa tay*.

Thanh Ti mở to hai mắt nhìn hấn, rồi lại nhìn hai tay của mình, sau đó liền lắc đầu nguầy nguậy.

Tay cậu rất sạch sẽ, không cần rửa a, cậu muốn đi nhà xí kia....

*Nguyên văn là “thủ tẩy”, vừa có nghĩa là rửa tay vừa có nghĩa là nhà vệ sinh.

Không thèm để ý đến phản ứng của Thanh Ti, Vũ Văn Tuần cũng chẳng nói thêm lời nào, liền đưa cậu ra khỏi phòng.

Kẻ dở hơi này, quả nhiên là kẻ dở hơi, thời đại này còn dùng từ “thay quần áo” để nói đến chuyện đó sao? May mắn là hấn, nếu đổi lại thành em hoàn toàn không hiểu chút nào về cổ văn kia, hiểu được lời nói của Thanh Ti mới lạ đó.

5. Chương 5

Vũ Văn Tuần dẫn Thanh Ti vào toilet phòng tắm bên cạnh, chứng kiến Thanh Ti đối với cái bồn cầu lộ vẻ mờ mịt thì hấn liền có dự cảm không tốt.

“Biết dùng không?”

Cậu lắc đầu như hấn dự đoán.

“Muốn đại hay tiểu?”

Thấy Thanh Ti lại muốn cầm bút viết, Vũ Văn Tuần liền vội vang giơ tay ngăn lại, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

“Nếu là đại thì ngồi lên, còn nếu là tiểu thì cứ trực tiếp giải quyết là được, giải quyết xong thì ấn cái chốt này một cái, sẽ có nước tự động chảy ra, tôi ra ngoài phòng chờ cậu, làm xong gọi tôi.”

Vũ Văn Tuần giải thích xong liền thấy đôi mày thanh tú của Thanh Ti cau lại, hấn cũng không rõ cậu có hiểu những điều hấn nói hay không nữa, trong lòng không khỏi cảm thấy vô lực.

Cho dù Thanh Ti là sủng vật được nuôi dưỡng để cấp cho người khác chơi đùa đi nữa, việc đơn giản thế này hấn cũng phải tự biết làm chứ, làm gì có chủ nhân nào nguyện ý hầu hạ sủng vật mấy loại chuyện này? Hơn nữa ban nãy cậu cứ nhiên còn dùng mấy cổ từ như “canh y”, cứ như cổ nhân vậy....

Uhm, bộ quần áo Thanh Ti mặc cũng mang lại cảm giác có phần cổ đại, đáng tiếc đã bị rách đến không ra hình dạng, nên hẳn đã xem như rác rưởi mà vứt đi rồi.

Vũ Văn Tuấn đứng ngoài cửa toilet, nghe được bên trong truyền ra tiếng xả nước liên gõ cửa đi vào, vừa vào đã thấy Thanh Ti nép sát vào chỗ góc tường, hoảng hốt nhìn nước xả chảy ra từ bồn cầu, hai tròng mắt trợn lên vừa to vừa tròn.

“Không có gì đâu, dùng nhiều thì sẽ quen thôi, cái này gọi là bồn rửa mặt.”

Vũ Văn Tuấn đem tay Thanh Ti kéo ra đặt dưới vòi nước, ngay lập tức liền có dòng nước ấm chảy ra, chỗ nước tiếp xúc phía dưới vốn là một sườn nghiêng hướng vào trong, mặt phẳng này làm bằng thủy tinh xanh biếc tương đối dày, nước chảy xuống liền theo hướng nghiêng nội sườn được thiết kế đặc biệt chảy vào bên trong, mang một vẻ thanh nhã khác biệt.

Thanh Ti một lần nữa trừng to mắt nhìn tình cảnh trước mặt, cậu nghĩ muốn nổ đầu cũng không hiểu vì sao nước có thể tự động chảy ra.

Cung chủ hình như đang đưa cậu đến một nơi rất xa hoa thì phải.

Thanh Ti thử đưa tay đến một cái vòi nước nhỏ hơn, một dòng bọt màu trắng bất thành linh phun ra hù cậu sợ đến run tay, làm cho một ít bọt bắn tung tóe lên cả mặt, nhìn thấy phản ứng hài hước này của cậu, Vũ Văn Tuấn không nhịn được phải bật cười.

“Vòi to là nước ấm, vòi nhỏ kế bên là dung dịch rửa tay.”

Nhìn thấy Thanh Ti mấp máy môi khẽ mặc niệm, có chút hiểu có chút không, Vũ Văn Tuấn vội nói, “Bỏ đi, dù sao đều là dùng để rửa tay thôi.”

Hắn kéo Thanh Ti về thư phòng, để cậu ngồi xuống trước bàn.

“Hắn là đói bụng rồi, tôi đi nấu cơm, cậu ngồi đây một lát, làm xong tôi sẽ gọi cậu.”

Ách....

Thanh Ti ngạc nhiên nhìn về phía Vũ Văn Tuấn.

Chuyện bếp núc cứ để cậu làm là được rồi, dù sao bình thường cậu cũng đã làm quen.

Thấy Thanh Ti xuất ra giấy bút có ý muốn viết gì đó, Vũ Văn Tuấn vội vàng ngăn cậu lại.

“Nghe lời, ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ tôi, biết không?”

Biết rồi.

Thanh Ti thành thật gật đầu.

Lắm chuyện quái dị khiến cậu khó có thể thích ứng, chẳng lẽ mất trí nhớ có thể làm cho tính tình của một người thay đổi? Vũ Văn Tuấn thường ngày bắt cầu ngôn tiểu khiến người ta vừa thấy đã khiếp sợ, mà giờ phút này vẻ mặt ôn hòa của hắn càng làm Thanh Ti thêm lo sợ bất an, ai biết đằng sau nụ cười kia đang cất giấu điều gì?

Vũ Văn Tuấn bước ra khỏi cửa, hắn không đi đến nhà bếp mà rẽ vào một gian phòng cuối hành lang, nơi này vốn là phòng giám sát, ngoại trừ phòng ngủ của hắn ra, tất cả các phòng khác đều có đặt máy theo dõi, hắn nhìn Thanh Ti ngồi trên ghế không nhúc nhích, trên bàn đặt mấy vi tính, bên cạnh lại bày một vài văn kiện nội bộ của công ty, nhưng Thanh Ti ngay cả liếc mắt một cái để nhìn cũng không có.

Để xem cậu có thể kiên trì được bao lâu.

Vũ Văn Tuấn gọi điện thoại kêu thức ăn bên ngoài, sau đó ngồi xuống đơn giản nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Thanh Ti.

Ba mươi phút sau, Vũ Văn Tuấn cảm thấy nhàm chán vô cùng, không biết là con cá rất thông minh hay nguyên bản là do nó đối với mỗi câu của Vũ Văn Tuấn không hề hứng thú, Thanh Ti ngoại trừ ngồi tại chỗ viết viết vẽ vẽ chính là hiếu kì sờ mó những vật dụng nhỏ bé ở xung quanh, có một lúc Vũ Văn Tuấn bất gặp ánh mắt cậu chuyển hướng sang máy tính, cứ tưởng cậu sắp hành động rồi, nhưng lập tức phát hiện Thanh Ti tò mò vì hình dạng và thiết kế của máy tính nhiều hơn là nội dung bên trong nó, ngón tay mảnh khảnh của cậu vuốt vuốt màn hình hồi lâu, sau đó nghiêng đầu, để lộ vẻ mặt khó hiểu.

Dừng thôi, hắn nhận thua, Vũ Văn Tuấn thừa nhận bản thân bại dưới tay Thanh Ti, động tác của đứa nhỏ này làm cho hắn cảm thấy những chuyện mình đang làm thực ngu ngốc.

Thức ăn vừa vận được đưa tới.

Lo lắng cho dạ dày của Thanh Ti, Vũ Văn Tuấn đã gọi cháo và một vài đĩa điểm tâm thanh đạm, hắn đưa Thanh Ti đến phòng ăn ở lầu hai, đem thức ăn đặt lên bàn, lại giải thích cho Thanh Ti một chút về cách dùng bồn nước trong nhà bếp, hắn phát hiện Thanh Ti không ngu ngốc, mọi việc chỉ cần nói một lần cậu sẽ nhớ kĩ, mặc dù việc này khiến cho gương mặt thanh tú kia khổ não không ngừng, nhưng chính bởi vì như thế lại khiến cho đứa nhỏ càng thêm đáng yêu.

Xem ra Thanh Ti cũng không phải trí nhược, cậu không biết cách sử dụng một vài thứ, hình như là do chưa bao giờ tiếp xúc qua.

Nghĩ tới đây, Vũ Văn Tuần liền đối với hành động nghi thần nghi quỷ của chính mình cảm thấy buồn cười.

“!!”

Vũ Văn Tuần đang rửa tay, một tiếng va đập mạnh khiến hắn giật mình quay đầu lại, chỉ thấy Thanh Ti đang đứng trước cửa thủy tinh, tay xoa xoa cái trán vẻ mặt thống khổ.

Trời ạ, không phải đứa nhỏ ngốc nghếch này va vào mặt thủy tinh chứ?

Vũ Văn Tuần chưa kịp lau khô tay đã vội chạy qua, đem Thanh Ti kéo đến trước mặt nhìn thật kĩ, may mà không đụng trúng vết thương trên trán, hơn nữa vì trên trán quần đầy băng gạc nên đã giảm bớt lực thương tổn của cú va đập, tuy là thế nhưng Thanh Ti vẫn đau nước mắt lưng tròng.

Mặc dù có chút buồn cười, nhưng chứng kiến đôi con người ôn nhu ngập nước kia, Vũ Văn Tuần liền vô thức cảm thấy đau lòng, hắn thay Thanh Ti nhẹ nhàng xoa xoa cái trán.

“Lần sau cẩn thận một chút, trong nhà này có rất nhiều cửa thủy tinh, đụng vào sẽ đau lắm a, hơn nữa, mấy tấm thủy tinh này rất đắt tiền, làm vỡ cậu không bồi thường nổi đâu....”

Nghe xong lời này, trong mắt Thanh Ti liền lộ ra một tia quang mang kinh hoảng, vừa lẩm bẩm vừa gật đầu như gà mổ thóc.

Cậu không phải cố ý, ai lại nghĩ đến trên đời này còn có một khối thủy tinh trong suốt đến vậy? Nếu thật sự đụng vỡ, sợ chỉ có thể lấy mạng cậu ra đền, cậu nhớ rất rõ trước kia có một thị tòng tâm phúc không cẩn thận làm vỡ đĩa ngọc, liền bị Vũ Văn Tuấn đá gãy vài cái xương sườn, sau đó bị nhốt trong thủy lao hơn mười ngày, đó đã là trừng phạt rất nhẹ rồi, bởi vì hôm đó tâm tình Vũ Văn Tuấn không tệ, nếu đổi là bình thường, đôi tay của người nọ chỉ sợ không thể bảo toàn....

“Thanh Ti Thanh Ti...”

Thấy Thanh Ti bất chợt biến sắc, Vũ Văn Tuần lập tức biết bản thân đã đùa sai chỗ rồi, hắn vội vàng giải thích, “Xin lỗi xin lỗi, tôi chỉ nói giỡn với cậu thôi.”

Vũ Văn Tuần đối với bữa cơm chẳng có mấy hứng thú, hắn nhìn thấy đứa nhỏ gầy yếu này vì quá khẩn trương, cơ hồ toàn bộ thức ăn đặt trước mặt cũng không buồn đụng qua, ăn so với mèo còn muốn ít hơn.

[Ăn ngon lắm.]

Sau khi dùng bữa xong, thấy Thanh Ti viết dòng chữ này vào cuốn sổ, Vũ Văn Tuần liền nhìn cậu một cái, hắn phát hiện trên gương mặt thanh tú kia rõ ràng đang ẩn ẩn một tia lầy lòng, cậu cố ý cười thế này khiến cho Vũ Văn Tuần rất không vui, đứa nhỏ này rõ ràng sợ hắn gần chết, thậm chí sâu bên trong nỗi sợ

hải còn mang theo một chút căm hận, thế nhưng lại hết lần này đến lần khác làm ra bộ dáng siểm nịnh để khiến hắn vui lòng.

Rốt cuộc thì, trước kia Thanh Ti đã trải qua cuộc sống như thế nào?

Buổi chiều Vũ Văn Tuấn đưa Thanh Ti về phòng ngủ nghỉ ngơi, hắn bật TV màn hình tinh thể lỏng trên tường, không ngoài dự đoán, Thanh Ti vừa thấy liền lập tức nhảy lên giường, co người lại như một con sóc nhỏ.

“Cái này gọi là TV, có thể cho chúng ta coi các tiết mục tùy thích, không biết cũng không sao, cứ xem như đồ chơi mà chơi cũng được, ẩn chỗ này thì có thể tùy ý chuyển kênh, nếu như thấy mệt thì nhấn chỗ này để tắt, hiểu không?”

Vũ Văn Tuấn đem điều khiển từ xa đưa cho Thanh Ti, sau đó làm mẫu mấy lần, thấy cậu cầm nó trong tay vừa trái ấn phải ấn, vừa nhìn nhìn màn hình, lộ ra bộ dáng kì lạ, xem ra đứa nhỏ này thật sự đem TV biến thành đồ chơi a.

Vũ Văn Tuấn rời đi làm cho Thanh Ti có chút kinh ngạc, cậu còn tưởng rằng đêm nay hắn sẽ bắt cậu thị tẩm, dù sao thương thế của cậu cũng không quá nghiêm trọng, bất quá toàn bộ lực chú ý của Thanh Ti rất nhanh đều dồn cả vào cái TV.

Xem ra Cung chủ bản lĩnh càng lúc càng lớn, cư nhiên sở hữu một cái cơ quan như vậy, có thể đem mọi người cất vào.

Cung chủ nói cái này là điều khiển từ xa, nói vậy nghĩa là có thể khống chế mọi thứ từ xa sao.

Ý nghĩ này làm cho Thanh Ti không tránh khỏi có chút uể oải, vô luận như thế nào, cậu cũng thoát không khỏi lòng bàn tay của Cung chủ, cho dù đối phương tựa hồ đã quên đi sự phản bội mạc tu hữu* của cậu, nhưng điều này không có nghĩa cậu sẽ được buông tha, cậu vĩnh viễn chỉ có thể làm một con rối nhỏ nho, giống như thứ đồ chơi tinh xảo biết ngoan ngoãn nghe lời kia.

*mạc tu hữu: nghĩa là “có lẽ có”.Thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

Tự do, đối với cậu mà nói lại xa xôi đến vậy sao?

Vũ Văn Tuấn mới sáng sớm đã nhận được điện thoại của Kiều Diễm hỏi hắn về chuyện mỹ nữ trong tấm ảnh kia, Vũ Văn Tuấn thế nhưng lại quanh quẩn co co, không biết vì sao, hắn không muốn để cho Thanh Ti và tên hoa hoa công tử này gặp mặt.

Sau đó hắn liền gọi điện thoại cho thám Lương, đơn giản kể về Thanh Ti, hy vọng trong khoảng thời gian

này, buổi sáng bà có thể đến đây phụ giúp một tay, thím Lương không nói hai lời liền đáp ứng.

Thím Lương lúc còn trẻ làm việc ở Vũ Văn gia, là chính mắt bà nhìn thấy Vũ Văn Tuấn lớn lên, bà đến đây không chỉ giúp đỡ làm việc nhà, quan trọng hơn là dạy cho Thanh Ti cách dùng một số vật dụng thông thường, Vũ Văn Tuấn sáng nay chỉ dạy cho cậu cách xịt kem để đánh răng thôi đã muốn vã cả mồ hôi, hẳn thật không thể tưởng tượng được nếu đem tất cả mọi thứ một lần giảng giải hết, chỉ sợ Thanh Ti còn chưa học được thì hẳn đã té xú mất rồi.

Thím Lương có chìa khóa từ mở cửa nhà của Vũ Văn Tuấn nên bà trực tiếp mở cửa đi vào, vừa đến đại sảnh đã thấy Vũ Văn Tuấn một thân âu phục giày da rất chỉnh chu đang chuẩn bị đi, mà tại một góc ghế salon trong phòng khách lại xuất hiện bóng dáng của một người đang ngồi tựa như tượng ngọc, ánh dương ấm áp chiếu vào gương mặt đậm nhả của cậu, thần nhiên lan tỏa một vầng sáng trong suốt, đến khi đôi song đồng thanh khiết kia hướng về phía bà, thím Lương lập tức thành miệng chữ O.

Trời ạ, A Tuấn từ đâu kiếm được một người thanh nhả thế này? Nếu không phải đối phương cử động, bà cơ hồ tưởng rằng đó là một pho tượng ngọc thạch, nhìn Thanh Ti nhàn nhạt như cúc, thím Lương đột nhiên nghĩ tới trong thư trại của lão gia cũng có vài bức tranh cuộn mỹ nữ thời xưa, người trước mắt này không phải là đi từ trong bức tranh ra đó chứ?

“Thím Lương!”

Nhìn thấy thím Lương bộ dáng thất thần, Vũ Văn Tuấn trong lòng âm thầm thở dài, hẳn cảm thấy bản thân dường như đã tự mang đến một phiền toái rất lớn.

“Đây là đứa nhỏ mà con nói hả?”

Thím Lương vội chạy qua, ngồi xuống cạnh Thanh Ti.

“Con tên là Thanh Ti đúng không? Thím là người giúp việc của nhà Vũ Văn, A Tuấn là do ta chăm sóc từ nhỏ đến lớn, mọi người đều gọi thím là thím Lương, sau này con cũng gọi thím là thím Lương là được rồi.”

Thanh Ti mấp máy môi nhẹ nhàng lặp lại, thím Lương.

Nguyên lai thím Lương là vú nuôi của Cung chủ.

Thím Lương hơi mập một chút, tướng mạo rất ôn hòa, khi cười rộ lên hai mắt sẽ nhắm lại, tạo cho Thanh Ti một cảm giác rất thân thuộc, khi còn bé hình như vú nuôi của cậu cũng giống người này, mặc dù đã rất lâu rồi, bộ dáng của vú nuôi Thanh Ti đã sớm chẳng còn nhớ rõ, nhưng nét tươi cười ấm áp này lại vượt qua thời gian tự động ăn sâu vào tâm trí cậu.

Chỉ là, tóc của thím Lương thực kì quái, ngắn ngắn không nói, lại còn xoắn tít cả lên, nhìn sơ có điểm giống cái ổ gà a....

Điều này khiến cho Thanh Ti không nhận được nở nụ cười.

Thím Lương liếc mắt một cái liền nhìn đến phần trán được băng gạc trắng băng bó của Thanh Ti, lại phát hiện dưới cổ cậu mơ hồ lộ ra dấu vết bị roi đánh, bà không khỏi nổi giận với Vũ Văn Tuần.

“Tại sao lại đánh người ta thành như vậy? Đứa nhỏ này người ta muốn yêu thương chiều chuộng còn không kịp, con như thế nào có thể ra tay hả?”

“....”

Nhìn thấy thím Lương che phía trước Thanh Ti lộ ra bộ dáng gà mái bảo vệ gà con, Vũ Văn Tuần vẫn là vừa bực mình vừa buồn cười.

“Chuyện này không liên quan đến con....”

“Con không nên trốn tránh trách nhiệm, thím biết hiện tại rất lưu hành SM cái gì đó, còn nói là có thể giúp giảm áp lực, nhưng A Tuần à, con trước kia đâu có như thế, nhất định là học theo thằng nhóc Kiều Diễm kia, cái gì không học, lại đi học thứ biến thái gì đó!”

6. Chương 6

Nếu bị thím Lương hiểu lầm thì hoàn toàn phải trách Kiều Diễm, có một lần Kiều Diễm cùng vài người bạn mang tình nhân đến nhà hấn chơi trò SM lại để cho thím Lương bắt gặp, trùng hợp lúc đó hấn lại không có mặt, kết quả thiếu chút nữa thím Lương đã báo cảnh sát đến bắt người.

Từ đó về sau, Kiều Diễm liền bị thím Lương liệt vào hàng no.1 trong sanh sách đen những kẻ biến thái, thậm chí ngay cả Vũ Văn Tuần cũng không tránh khỏi việc bất cứ lúc nào cũng có thể bị nghe giảng đạo, mà trạng thái bây giờ của Thanh Ti vừa vặn khiến cho thím Lương liên tưởng đến phương diện kia.

Thanh Ti vội vàng kéo ống tay áo của thím Lương, cuống quýt lắc đầu, cậu đối với người phụ nữ phúc hậu này rất có hảo cảm, cậu không muốn bà vì cậu mà làm cho Cung chủ không hài lòng, dù sao cũng là chuyện đã qua.

“Còn nói không liên quan đến con, con xem, hù dọa đứa nhỏ rồi kìa.”

Lời nói của Thím Lương khiến Vũ Văn Tuần có chút dở khóc dở cười, hấn kéo thím Lương sang một bên, đơn giản giải thích một chút cho bà hiểu, khi nghe được Thanh Ti thỉnh thoảng sẽ dùng loại cổ văn buồn cười để giao tiếp, thím Lương không nhận được liền nói, “Biết rồi, đừng thấy thím là người làm thuê, mấy kiểu nói chuyện bằng cổ văn thím so với mấy đứa nhỏ tiếp thu văn hóa ngoại quốc các con giỏi hơn rất nhiều a.”

Sợ thím Lương lại nổi trận lôi đình, Vũ Văn Tuần nói thêm vài câu liền vội vã rời nhà.

Công việc vốn nhất thành nhất biến*, buổi chiều sau khi hội nghị thường kì kết thúc, Vũ Văn Tranh nghi hoặc hỏi Vũ Văn Tuần.

*nhất thành nhất biến: đã vào quỹ đạo thì không thay đổi

“Anh hai, anh có khỏe không? Lúc họp thấy anh cứ thất thần suốt nha.”

“Nga, có thể do anh mệt thôi.”

“Vậy thì anh nghỉ ngơi nhiều một chút, nếu thật sự bị bệnh, không phải tất cả công việc đều đổ lên đầu em sao?” Vũ Văn Tranh liền nói đùa.

Vũ Văn Tuần đi phía sau cười xấu hổ hai tiếng, hần thừa nhận bản thân thất thần là vì Thanh Ti, chính là rõ ràng đến thế sao?

Tan tầm về nhà, Vũ Văn Tuần vừa vào cửa đã nghe mùi điểm tâm thơm phức, ở bàn ăn Tang Viên đang ngồi nhăm nháp mĩ thực do thím Lương làm, ông thấy Vũ Văn Tuần trở về, không khỏi cười nói, “Về sớm vậy, muốn nghe kết quả thì trực tiếp gọi một cuộc điện thoại là được rồi.”

“Hôm nay công ty không nhiều việc, cho nên hết giờ làm liền về sớm.”

Vũ Văn Tuần giấu đầu lòi đuôi lấy một cái cớ.

Ngay một giây khi hần bước vào nhà, hần tình tường nhận thấy Thanh Ti vừa nhìn thấy mình thì khuôn mặt vốn đang mỉm cười ngay lập tức trở nên nghiêm trọng, mặc dù ngay sau đó cậu một lần nữa đổi hần biểu lộ tươi cười, nhưng kẻ góc cũng nhìn ra được nụ cười này hoàn toàn bất đồng với khi nãy.

Trong lòng mặc danh kì diệu có một chút chán nản.

Tang Viên theo Vũ Văn Tuần đến phòng khách lầu hai.

“Hôm nay thuốc trị thương là do chính Thanh Ti tự mình thoa, đứa nhỏ này rất thông minh, vết thương trên người nó rất nhanh sẽ có thể hồi phục như cũ, vấn đề là ở chỗ này.”, Tang Viên chỉ chỉ vào tim của mình.

Hôm nay Tang Viên cho Thanh Ti làm một cuộc kiểm tra tỉ mỉ, kết quả như ông suy đoán, thánh giác cùng thanh quân của Thanh Ti hoàn toàn không có vấn đề, cậu không nói được chỉ là do tiềm thức không muốn nói, thông qua việc trò chuyện, ông biết được Thanh Ti mất khả năng ngôn ngữ là vì lúc còn nhỏ tận mắt

chúng kiến cả nhà mình táng thân biển lửa, từ đó mắc phải chứng bệnh này, đây là do kích động quá độ mà bị chướng ngại về mặt ngôn ngữ, chỉ cần hướng dẫn và giúp cậu tiến hành tâm lý trị liệu, khả năng nói chuyện hoàn toàn có khả năng khôi phục.

Từ miệng người khác mới có thể biết được chuyện liên quan đến Thanh Ti khiến cho Vũ Văn Tuần có chút uể oải, hần ra vẻ không để tâm, nói, “Thanh Ti còn nói chuyện gì khác không?”

“Cũng không có gì, chủ yếu là tán dóc, đứa nhỏ này cảnh giác rất cao, hể nhắc tới những chuyện có liên quan đến quá khứ nó liền dừng bút, bắt quá chú nghĩ trước kia nó nhất định là bị tách biệt khỏi cuộc sống hiện đại, nó cư nhiên hỏi thím Lương TV là cơ quan gì, làm thế nào có thể đem người ta nhốt vào, haha...”

Sau khi Tang Viên rời đi, thím Lương cũng nổi gót theo, Thanh Ti rất không muốn bà ra về, thím Lương liền cười an ủi, nói, “Không sao đâu, con người A Tuần tốt lắm, ngoan ngoãn nghe lời biết không? Ngày mai thím sẽ quay lại chăm sóc con.”

Thanh Ti nhìn sang Vũ Văn Tuần liếc mắt một cái, sau đó gật đầu.

Kế đến chính là thế giới của hai người.

Vũ Văn Tuần đem cơm tối thím Lương đã chuẩn bị bày lên bàn, Thanh Ti thì vẫn theo quy củ ngồi một bên.

Tối hôm qua ăn cơm tại phòng ăn nhỏ ở lầu hai, Vũ Văn Tuần còn chưa cảm giác ra, hôm nay đổi thành phòng ăn lớn hơn, ở nơi rộng lớn thế này mà chỉ có hai người ngồi liền cảm thấy lạnh lẽo buồn tẻ, Vũ Văn Tuần bèn đem thức ăn đẩy đến trước mặt Thanh Ti, sau đó hần cũng đến gần ngồi xuống.

Tang Viên nói Thanh Ti có chướng ngại tâm lý, biện pháp tốt nhất là giao tiếp với cậu nhiều một chút, để cậu buông lỏng cảnh giác, tâm bệnh mới có thể chậm rãi hồi phục như xưa, nhưng đó là do việc buồn của người ta, vậy thì hần cũng không thể làm gì khác ngoài việc chủ động hơn.

“Vết thương còn đau không?”

Lắc đầu.

“Còn phần đầu, tôi thấy cái trán bị đụng không nhẹ đi.”

Lắc đầu.

“Còn bụng thì sao? Mấy vết bầm tím xanh đã tan hết chưa?”

Lần này là gặt đầu.

Hoàn toàn tẻ ngắt, nói chuyện như thế khiến cho một người không giỏi nói chuyện như Vũ Văn Tuần có chút đau đầu, hần ngừng hơn nửa ngày, mới nghĩ ra đề tài tiếp theo.

“Áo ngủ này rất đẹp.”

Thanh Ti đang mặc một bộ quần áo ngủ màu lam in hình ánh trăng vàng nhạt, ngồi phía trên văng trắng còn có hình một chú thỏ hoạt họa, loại trang phục này khoác lên người Thanh Ti liền cho cảm giác vừa đáng yêu vừa xinh xắn, mái tóc dài của cậu cũng được dùng một dây lụa màu lam tùy ý buộc lơi, hần nghĩ đây hẳn là kiệt tác của thím Lương.

Thím Lương trước khi đi có nói qua với Vũ Văn Tuần, bà thừa dịp Tang Viên kiểm tra cho Thanh Ti liền cố ý ra ngoài mua vài bộ quần áo để cậu tắm rửa, nhưng đến lúc bảo Thanh Ti thay thì đứa nhỏ này lại từ chối, khuyên can mãi cậu mới chịu mặc quần áo đi thay, tựa hồ nếu hần không đồng ý, Thanh Ti sẽ không dám nhận đồ của người khác.

Xem ra đứa nhỏ này hoàn toàn tôn hần làm chủ nhân rồi, nghĩ đi nghĩ lại, Thanh Ti hình như thật sự là sủng vật này kia được người bao dưỡng a.

Thấy đôi mắt đen láy của Thanh Ti kinh ngạc nhìn về phía mình, Vũ Văn Tuần vội vàng nói, “Rất đáng yêu, rất hợp với cậu.”

Ánh mắt cậu bởi vì lời khen của Vũ Văn Tuần mà trở nên nhu hòa, hơn nữa còn có chút e lệ, Thanh Ti dùng môi nói, cảm ơn.

Bộ dáng thẹn thùng của Thanh Ti thật sự vô cùng đáng yêu, Vũ Văn Tuần nhìn một hồi cứ nhiên không muốn dời mắt.

“Sau này thím Lương cùng chú Tang đưa đồ vật này nọ thì cậu cứ nhận, họ đều là trưởng bối của tôi, không cần khách sáo với họ.”

Biết Vũ Văn Tuần không hề tức giận, hòn đá đè nặng lên tâm lý của Thanh Ti lúc này mới có thể bỏ xuống, cậu vội gặt đầu.

Hôm nay thật sự không thể lay chuyển được sự cố chấp của thím Lương, hơn nữa bản thân cậu cũng rất thích, cho nên mới nhận lấy, quần áo của người ở đây thực kì lạ, nhưng lại dễ mặc, họa tiết cũng rất đáng yêu.

Thím Lương và chú Tang đã dạy cậu không ít chuyện, cậu nhận ra bọn họ là người tốt, đối xử với cậu rất tốt, không giống bằng hữu trước đây của Cung chủ, ánh mắt nhìn cậu ngoại trừ tục tĩu ngả ngớn, chính là khinh thường.

Cũng vì vậy cậu mới dễ dàng để lộ chuyện lúc nhỏ của mình, bắt quá việc bị bán vào nam xướng quán cậu vẫn chưa nói ra, cậu không có ý giấu diếm, nhưng cậu lo lắng sau khi họ biết bản thân cậu xuất thân chỉ là một tiểu quan ti tiện, liệu còn có thể đối xử tốt với cậu hay không?

Tóm lại hôm nay cậu rất vui vẻ, loại cảm giác này vẫn được duy trì cho đến khi Vũ Văn Tuần trở về, khi nhìn thấy gương mặt băng lãnh lạnh nhạt kia, Thanh Ti lúc này mới nhớ ra thân phận của chính mình.

Nếu như Cung chủ cũng có thể dễ ở chung như thím Lương, chú Tang thì quá tốt rồi....

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Câu hỏi thản nhiên cắt đứt dòng suy nghĩ của Thanh Ti, cậu chống lại ánh mắt dò xét của Vũ Văn Tuần, vội vàng lắc đầu.

“Ăn nhiều thức ăn thân thể mới có thể khỏe mạnh, mới có thể mau khỏi bệnh.”

Vũ Văn Tuần gấp chút thức ăn bỏ vào bát của Thanh Ti, đứa nhỏ này lại vừa đi vào cũi thần tiên, ăn cơm so với mèo con không hơn được bao nhiêu, khó trách lại ốm yếu như thế.

Thanh Ti nhu thuận gật đầu, kì thật trong lòng cậu rất rõ ràng, mặc kệ ăn thế nào đi nữa, cậu vĩnh viễn cũng không có khả năng mập lên, lão bản nam xướng quán của họ từ ban đầu đã cho họ ăn một loại được vật đặc thù, khiến cho họ dù có trưởng thành thì thân hình hay nước da vẫn có thể duy trì được sự mềm mại như nữ tử, nhưng điều này không có nghĩa là cậu ốm yếu, lúc Cung chủ sủng ái cậu đã từng dạy cho cậu một ít võ công, Lăng Tiêu cùng Cung chủ võ công tuyệt thế vô song, chỉ cần học một chút căn cơ bên ngoài, cũng đã đủ đặt chân vào giang hồ, trong khoảng thời gian đó, Cung chủ đối xử với cậu thật sự rất tốt, rất tốt, làm cho cậu từng một lần ảo tưởng bản thân đã tìm được đường đến thiên đường....

Chuyện cũ nhẹ nhàng len vào tâm trí, khóe mắt mát lạnh, thế nhưng không biết từ bao giờ ngón tay Vũ Văn Tuần lướt qua khuôn mặt cậu, gạt đi những giọt nước mắt.

“Hãy quên những chuyện không vui trước kia đi, cuộc sống sẽ ngày một tốt hơn thôi.”

Vũ Văn Tuần nhẹ giọng an ủi làm cho Thanh Ti trong lòng ấm áp, cậu ngửa đầu nhìn về phía gương mặt vô cùng quen thuộc, mơ hồ cảm thấy người này so với trước kia dường như có điểm không giống.

Chẳng lẽ luyện công tẩu hỏa nhập ma còn có thể làm thay đổi tính cách của một người sao?

Mặc dù đoán không ra tâm tư hiện tại của Thanh Ti, nhưng nhìn hai vai nhỏ gầy cùng sức ăn như mèo của cậu, trong lòng Vũ Văn Tuần không khỏi vừa lo lắng vừa thương tiếc, điểm nghi hoặc cùng dò xét ban đầu hẳn đối với Thanh Ti cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Trước khi Tang Viên đi có hỏi hần, sau khi Thanh Ti khỏi bệnh phải an bài thế nào, Vũ Văn Tuần lúc đó không có trả lời, kì thật trong lòng hần đã sớm có đáp án.

Nếu như Thanh Ti thích nơi này, vậy hần sẽ để cậu sống ở đây.

Điện thoại di động vang lên, Vũ Văn Tuần mới nhận cuộc gọi đã nghe thấy tiếng cười vang dội của Kiều Diễm.

“Cô gái bị thương kia vẫn còn ở đó sao? Đã làm rõ là ai tặng cậu bảo bối chưa?”

“Không có, bắt quá tởnghi, hần là trời cao trao cho tởnghi vật.”, Vũ Văn Tuần nhìn Thanh Ti, như nghĩ tới cái gì mà nói.

“A, nghe ra cậu đối với phần lễ vật này rất hài lòng, vậy tởnghi đây nhất định phải đến nhìn một chút, có thể làm cho cậu coi trọng nhất định là giai phẩm thượng hạng...”

Lời nói trêu ghẹo của gã bạn tốt giờ phút này nghe thật chói tai, Vũ Văn Tuần lạnh lùng đáp lại mấy câu liền cúp điện thoại di động.

Hồn dẫn Kiều Diễm, có dũng khí nói Thanh Ti như vậy, về sau phải hảo hảo chỉnh hần mới được.

Tức giận xong, Vũ Văn Tuần mới nghĩ đến Thanh Ti vẫn còn ở bên cạnh, lo về mặt của bản thân sẽ làm cậu hoảng sợ, nhưng hần ngay lập tức phát hiện lực chú ý của Thanh Ti hoàn toàn đặt lên chiếc điện thoại di động của mình, thấy đứa nhỏ để lộ vẻ mặt ngạc nhiên của trẻ con khi nhìn thấy món đồ chơi lạ, hần liền cười nói, “Đừng nhìn đến thềm thường như vậy, sau này tôi sẽ mua cho cậu một cái, đến lúc đó dù thím Lương và chú Tang không có ở đây, cậu cũng có thể trò chuyện với bọn họ.”

Vừa dứt lời, Vũ Văn Tuần liền nhớ đến một vấn đề quan trọng – Thanh Ti căn bản không thể nói được.

Quả nhiên, đứa nhỏ đáng thương vừa nghe đến đó liền cúi đầu.

“Xin lỗi xin lỗi.... Tôi không phải cố ý, kì thật cậu cũng không nên lo lắng, chú Tang nói khả năng phát âm của cậu không gặp vấn đề, chỉ là có chứng ngại tâm lý, cho nên chỉ cần cậu muốn nói, trên thực tế vốn có thể nói được...”

Lời này nghe xong hình như không phải đang an ủi, mà giống như đang chỉ trích Thanh Ti cố tình không chịu nói....

Vũ Văn Tuần phát hiện bản thân lại nói sai, vội giải thích, “Tôi không có ý ép cậu, tôi chỉ muốn nói là, nếu như cậu có thể nói thì thật tốt, chúng ta có thể trò chuyện với nhau rồi, tôi nghĩ thanh âm của cậu nhất định rất êm tai...”

Nghe Vũ Văn Tuần lấp bắp giải thích, Thanh Ti không khỏi mỉm cười, cậu đã sớm quen với cảm giác không mở miệng, căn bản không hề cảm thấy thương tâm, ban nãy cúi đầu chỉ là một động tác tự nhiên, dù sao nhìn chằm chằm người cũng không lẽ phép chút nào.

7. Chương 7

Sau khi ăn xong Vũ Văn Tuần muốn rửa chén, lại bị Thanh Ti giành lấy, hắn cũng không miễn cưỡng, để cho Thanh Ti tiếp xúc nhiều với những việc mới mẻ vốn là một chuyện tốt.

Phòng ngủ của Vũ Văn Tuần chính thức thuộc về Thanh Ti, chủ nhà như hắn lại đổi sang một gian phòng khác, bởi vì theo như Tang Viên nói, căn phòng ở từ ban đầu sẽ khiến cho người ta có cảm giác an toàn, giống như người đầu tiên mà ta nhìn thấy sẽ là người ta thân thiết nhất, cho nên đối với hành vi thước sào chạm chiêm của Thanh Ti, Vũ Văn Tuần không hề có ý kiến.

Thanh Ti cứ như vậy chính thức ở lại nhà của Vũ Văn Tuần, cậu phát hiện Vũ Văn Tuần ban ngày hầu như không có ở nhà, chỉ có thím Lương hay Tang Viên ngẫu nhiên sẽ đến chăm sóc cậu, mang theo một vài đồ vật kì lạ cổ quái nho nhỏ khiến cậu vui vẻ, Tang Viên nói chuyện rất hài hước, không giống sư phó luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, Thanh Ti chẳng bao lâu liền quen việc ở chung với họ.

Điều khiến Thanh Ti e ngại nhiều nhất chính là trang phục cùng phong thổ nhân tình của người ở đây, tựa hồ tất cả mọi người đều không có thói quen để tóc dài, ngay cả Cung chủ cũng đem một đầu tóc dài cắt thành tóc ngắn, cậu muốn hỏi nguyên nhân, cũng rất muốn biết chính mình có cần nhập gia tùy tục, cắt luôn tóc ngắn hay không, nhưng lại thấy Vũ Văn Tuần dường như rất để tâm đến mái tóc của cậu, còn có chút thích thú, đây là chuyện chưa từng xảy ra, biết Vũ Văn Tuần cao hứng, Thanh Ti sẽ không hỏi nhiều.

Nhìn tinh thần Thanh Ti ngày một tốt lên, Vũ Văn Tuần tự cảm thấy tâm tình của mình thả lỏng hơn rất nhiều, hắn cũng không điều tra lai lịch của Thanh Ti nữa, đối với hắn mà nói, chuyện đó đã không còn quan trọng, quan trọng là chiều nào tan tầm xong, hắn cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt thanh nhả này, thậm chí hắn cảm thấy việc dạy Thanh Ti biết các thói quen, các đồ vật cũng là một công việc rất vui vẻ, nhìn thấy nét mày thanh tú vì nan giải mà cau lại, hắn liền cảm thấy Thanh Ti như vậy thật sự rất đáng yêu.

Một tuần trôi qua, vết thương trên người Thanh Ti gần như đã lành hẳn.

Thương thế đã khỏi, tự nhiên sẽ có thể tắm rửa, Vũ Văn Tuần dẫn Thanh Ti vào phòng tắm, vốn định dạy cho cậu cách dùng vòi sen, ai ngờ Thanh Ti vừa bước vào liền thuận thực cởi sạch quần áo, sau đó đứng đối mặt với hắn, mái tóc vừa dày vừa đen buông lơ lửng quanh thân thể mềm mại mảnh khảnh, phát ra một thứ ánh sáng lung linh kì ảo, Vũ Văn Tuần chỉ cảm thấy một trận váng đầu hoa mắt, trống ngực của hắn đánh thục lợi hại, hắn cũng không biết bản thân đã nói cái gì, đẩy cửa liền một đường chạy đi.

Lời giải thích không đầu không đuôi của Vũ Văn Tuần khiến cho Thanh Ti chỗ hiểu chỗ không, cậu chỉ kịp nghe rõ câu nói cuối cùng – đừng ngậm mình.

Hai người bọn họ ở chung cũng đã hơn một năm, có chỗ nào trên người đối phương mà cả hai chưa từng nhìn thấy? Giờ phút này thoắt thác cảm kị liền có cảm giác làm kiêu, hơn nữa vết thương của cậu đã khỏi hẳn, bị sưng hạnh cũng rất bình thường, cho nên hành động hoảng hốt rời đi của Vũ Văn Tuấn làm cho Thanh Ti mặt mày kì diệu.

Ở chung một tuần, Thanh Ti chung quy cảm giác người này có lúc rất giống Vũ Văn Tuấn, có lúc lại hoàn toàn không giống, cậu từ nhỏ sống tại chốn hoan lạc, tự nhiên quen thuộc với loại ánh mắt nóng bỏng này của nam nhân, cậu biết người này có ý muốn cậu, nhưng lại không rõ vì sao hắn lâm trận bỏ chạy?

Thanh Ti đầy bụng nghi hoặc rất nhanh liền phát hiện ra một chuyện kì quái khác.

Một đêm lúc Vũ Văn Tuấn đang tắm rửa, Thanh Ti nhàn rỗi nhàm chán vô tình đi lên thư phòng ở lầu hai, không nghĩ tới nơi này cư nhiên có bày sẵn văn phòng tứ bảo*, điều này với Thanh Ti mà nói không còn nghi ngờ gì chính là một việc rất vui vẻ.

*văn phòng tứ bảo: bút, mực, giấy, nghiên.

Nhìn thấy mực Huy Châu(1) thượng hạng, ngọc bản tuyên(2) cùng nghiên mực Hấp(3) bị phủ một tầng bụi bẩn, Thanh Ti đáng tiếc lắc đầu, các loại giấy bút thượng hạng này tựa hồ chưa từng được dùng qua, hiện tại dường như Cung chủ thích dùng mười ngón tay gõ gõ ở trước cái hộp kia hơn a.

Đã lâu không được cầm bút lông, Thanh Ti có chút ngứa tay, nghĩ đến Vũ Văn Tuấn từng nói cậu có thể tùy ý sử dụng đồ vật trong nhà, nên cậu liền mang nước sạch đổ vào nghiên mực, sau đó lại đem thổi mực mài thật đều, cầm bút cổ định cổ tay, bắt đầu chậm rãi viết lên giấy.

Chính là đang viết cao hứng, chợt nghe bên cạnh có người la lên, “Thiên a, cậu cư nhiên biết dùng bút lông?”

Thanh Ti không phòng bị, tay run lên, một giọt mực rơi xuống nền giấy, cậu ngẩng đầu, nhìn thấy Vũ Văn Tuấn vẽ mặt kinh ngạc đang đứng ở trước bàn.

Vũ Văn Tuấn tắm rửa xong đi ra nhưng lại không thấy Thanh Ti, khi lên lầu hai mới phát hiện thư phòng sáng đèn, hắn liền bước vào, không nghĩ tới cư nhiên chứng kiến cảnh Thanh Ti ngồi ngay ngắn trước bàn, trong tay bút tấu du long, viết thực hăng say, hình ảnh cây bút cán ngọc long sồi nằm giữa những ngón tay mảnh khảnh tinh tế toát ra vẻ hài hòa thanh thoát, cùng với vẻ mặt tập trung hợp thành một loại thần tình tự tin tĩnh nhả, mang lại cho Vũ Văn Tuấn một cảm giác hoàn toàn bất đồng so với Thanh Ti lúc bình thường.

Tang Viên nói một chút cũng không sai, thiếu niên này tự bản thân cậu đã là một bức cổ họa mộc mạc tao nhã rồi.

Nhìn thấy Vũ Văn Tuấn kinh ngạc, Thanh Ti cuống quýt buông bút, đứng dậy thối lui sang một bên.

Thanh Ti câu nệ nhún nhường khiến cho Vũ Văn Tuần có chút chán nản, hần hòa nhã nói, “Thanh Ti, không ngờ chữ viết bằng bút lông của cậu tốt như vậy.”

Có thể bộ dạng cầm bút vụng về ban đầu của Thanh Ti đã để lại trong Vũ Văn Tuần một ấn tượng quá sâu sắc, hơn nữa bình thường Thanh Ti viết chữ cũng rất ngắn gọn, Vũ Văn Tuần cứ như vậy cho rằng cậu không biết nhiều chữ cho lắm.

Bộ văn phòng tứ bảo này là quà do một người bạn tặng, Vũ Văn Tuần không xài đến nên liền đặt trong thư phòng làm đồ trang trí. Hần biết loại ngọc bản tuyên này mặc dù trân quý, mặc vận* phong phú, nhưng cực kì hút nước, nếu người không quen dùng bút lông sử dụng nó để viết, không chỉ hao tâm tổn sức vô ích, mà còn rất khó thể hiện được thần khí trong chữ, cho nên khi chứng kiến Thanh Ti hạ bút viết ra những văn tự nhỏ nhắn thanh nhã, Vũ Văn Tuần mới giật mình đến vậy, mà điều làm hần ngạc nhiên còn là nội dung trong đó.

*mặc vận: nét mực

Kính Kim Cang(4).

Không nghĩ đến trình độ cổ văn của Thanh Ti lại cao như vậy, loại cổ tự kinh văn vừa khó hiểu vừa rườm rà thế này mà cậu cũng có thể hạ bút thành văn, làm cho Vũ Văn Tuần bắt đầu cảm thấy kính nể, hần rõ ràng thấy được Thanh Ti không chỉ viết chữ, mà còn bút công thâm hàm*, cậu chỉ là không quen dùng bút bi để viết mà thôi.

*bút công thâm hàm: bút pháp hàm ý sâu sắc.

“Viết rất khá, chân thư(5) rất khá.”

Nghe Vũ Văn Tuần ngợi khen không ngớt, đôi mắt nhu hòa sáng trong như nước của Thanh Ti liền phát ra quang mang vui sướng.

Thật vậy sao?

Mặc kệ thế nào, được người khác khen ngợi chính là một việc cực kì cao hứng, đọc hiểu khẩu hình miệng của Thanh Ti, Vũ Văn Tuần khẳng định nói, “Đương nhiên là thật, tôi dám cam đoan hiện tại chẳng có được mấy ai có thể viết chữ bằng bút lông đẹp đến vậy.”

Hần cũng cầm bút viết vài chữ, bởi vì bình thường không dùng bút lông, tay cầm bút có chút run rẩy, thật vất vả mới viết ra được tên của bản thân, nhưng thế bút quá chậm, vết mực loang rất nhiều, so với chữ viết của Thanh Ti, giống như chữ viết của trẻ con vậy.

“Khụ khụ, rất nhiều năm không cầm bút lông rồi, không nghĩ tới vừa viết ra lại xấu như vậy, nếu để ông nội nhìn thấy, nhất định sẽ bị ông mắng a.”

Nhìn chữ viết xấu xí của mình, Vũ Văn Tuần tự giấu một tiếng, vừa nói với Thanh Ti, “Đây là tên của tôi.”

Lúc ban đầu tưởng rằng Thanh Ti không biết chữ, Vũ Văn Tuần cũng chưa từng cố ý viết tên mình cho cậu xem, bây giờ nhân cơ hội này liền trước tiên nói cho Thanh Ti rõ.

Hắn không hề để ý sau khi Thanh Ti nhìn đến ba chữ này thần sắc ngay lập tức biến đổi, nghi hoặc khó hiểu một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại.

Vũ Văn Tuần?

Không phải Vũ Văn Tuấn sao?

Trang phục cổ quái, có thể bỏ người ta vào hộp nhỏ, cách tính thời gian hoàn toàn không giống.....

Thanh Ti nhíu đôi mi thanh tú, đột nhiên cảm thấy có chút rõ ràng nguyên nhân trong đó.

Lăng Tiêu cung chủ Vũ Văn Tuấn vốn đã hoàn toàn mất trí nhớ, thế nhưng cơ duyên xảo hợp làm sao lại đưa cậu đến cổ hương của hắn.

Không biết sau này lúc hắn khôi phục trí nhớ, có mang cậu trở về không nhỉ?

Kì thực so với cuộc sống trước đây ở Lăng Tiêu cung, Thanh Ti thích nơi này hơn, không có câu tâm đầu giác, tranh phong ngật thố*, người ở cổ hương Vũ Văn Tuấn đối xử với cậu cũng không tệ, mặc dù cậu phải làm quen thích ứng với rất nhiều thứ kì lạ cổ quái.

*câu tâm đầu giác, tranh phong ngật thố: đấu đá lẫn nhau, ghen tuông tranh đoạt.

Ký lai chi, tắc an chi*, Thanh Ti vốn là người tùy ngộ nhi an*, hơn nữa người ở đây đối xử với cậu cũng tốt, điều này khiến cho cậu hoàn toàn không có ý nghĩ nhớ nhà.

*ký an chi, tắc an chi: vừa đến đã an cư.

*tùy ngộ nhi an: thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Cuối tuần Vũ Văn Tuần được nghỉ, thím Lương liền không đến, việc này đối với một người đã quen có thím Lương bên cạnh như Thanh Ti mà nói, vốn là chuyện không ớn tí nào, dù sao trước kia hình tượng của Lăng Tiêu cung chủ chính là lạnh lùng nghiêm túc, cho dù Vũ Văn Tuần hiện tại đối với cậu rất thương yêu chăm sóc, nhưng với Thanh Ti, việc ở chung với hắn vẫn có chút câu nệ, hơn nữa trước đó còn phát sinh hình phạt kinh tâm khả phở, điều này khiến cho Thanh Ti từ tận sâu trong lòng luôn có cảm giác sợ hãi Vũ Văn Tuần.

Điểm tâm là do Thanh Ti làm, cậu vốn là một người giỏi nấu nướng, kỹ năng này cũng là do nam xướng quán dạy dỗ, hơn nữa ở đây làm một bữa ăn đơn giản hơn nhiều, chỉ cần vụn một cái chốt màu đen, lửa sẽ tự động bật lên, thậm chí độ lửa mạnh yếu cũng có thể tùy ý điều chỉnh, hoàn toàn không cần chế củi, thêm củi phiền toái.

Điểm tâm được nấu tương đối ngon miệng, khiến cho Vũ Văn Tuần có chút xấu hổ.

Cuối tuần hần luôn dậy trễ, vốn có ý định gọi thức ăn ngoài, kết quả vừa xuống lầu bước vào phòng ăn liền thấy một bàn bày đầy thức ăn, Thanh Ti thì đang ngồi một bên chờ hần, một khắc đó, Vũ Văn Tuần vừa đau lòng vừa cảm động.

Thanh Ti đưa ngốc này, làm xong thì cứ ăn trước, nếu không thì gọi hần dậy cũng được mà, cần gì ngồi ở đây chờ đợi?

Đứa nhỏ gây yếu như vậy, đáng lẽ phải cần hần chăm sóc, làm thế nào bây giờ lại ngược lại.

Nhìn thân ảnh gầy gò đang dọn dẹp bát đĩa, Vũ Văn Tuần đột nhiên nghĩ đến một việc.

“Thanh Ti, có muốn ra ngoài dạo chơi không, bên ngoài có rất nhiều nơi thú vị a.”

Tay Thanh Ti đang rửa chén dừng lại một chút.

Cậu định là hôm nay sẽ ở trong thư phòng mài mực viết chữ, đọc cổ thư, trong thư trai này của Vũ Văn Tuần có cất giấu không ít cổ thư, Thanh Ti bình thường cũng hay vào thư trai làm một con một sách, hoặc là ngồi viết chữ giết thời gian.

Bất quá Vũ Văn Tuần đã thịnh tình yêu cầu như thế, Thanh Ti nghĩ nhân cơ hội này cậu cũng có thể hiểu rõ hơn về nơi đây nên liền gật đầu đồng ý.

“Vậy cậu muốn đi chơi chỗ nào? A ... Cậu hình như không quen thuộc ở đây? Để tôi quyết định nhé, hôm nay phải chơi cho thật đã.”

Thấy Thanh Ti gật đầu đồng ý, Vũ Văn Tuần liền bắt đầu hăng hái ngang nhiên lên hành trình cho cả một ngày.

Mấy ngày nay thím Lương mua cho Thanh Ti không ít quần áo, Vũ Văn Tuần tìm được một chiếc áo thun tròn cổ màu xanh nhạt cùng với quần bò đưa cho cậu thay, áo vốn là kiểu hờn nhàn, vậy còn được đi, nhưng quần bò mặc trên người Thanh Ti liền cảm giác rất gò bó, vải dày cứng nhắc không nói, ở phía trước còn đính mấy chiếc cúc kim loại, áp sát lên cơ thể, khiến cho cậu cảm thấy không thoải mái tí nào.

“Mặc quen sẽ ổn thôi, bất quá, Thanh Ti, cậu có lẽ hợp với quần áo tây trang hơn.”

Nhìn thấy đôi mày thanh tú của Thanh Ti nhăn hết cả lại, Vũ Văn Tuần biết cậu không thích, liền an ủi nói.

Tiếp theo, hắn dùng dây vải đem mái tóc dài của Thanh Ti nâng lên, gấp thành hai đoạn rồi buộc lại phía sau cổ, mấy ngày nay Vũ Văn Tuần đã dần quen thuộc với việc buộc tóc cho Thanh Ti rồi.

8. Chương 8

“Chúng ta trước tiên đến khu vui chơi, buổi chiều sẽ dạo khu thương mại, mua cho cậu mấy thứ cậu thích, được rồi, cái này cho cậu.”

Vũ Văn Tuần đem một ví tiền màu vàng đưa cho Thanh Ti, mắng trong suốt bên hông ví có lồng giấy chứng minh của Thanh Ti, bên cạnh còn dán thêm số điện thoại cùng địa chỉ liên lạc của Vũ Văn Tuần.

“Đây là giấy chứng minh thân phận của cậu, không có nó, cậu sẽ bị coi là người nhập cư trái phép, đây là điện thoại của tôi, nếu chúng ta lạc nhau, hoặc là sau này cậu ra ngoài bị lạc đường, đem cái này đưa cho người ta xem, người ta sẽ giúp cậu, ngăn ở giữa đừng tiền, Thanh Ti, cậu biết tiền không?”

Thanh Ti lắc đầu, vô thức sờ mặt mình.

Hắc nhân*? Mình lớn lên rất đen sao? Tại sao không có tờ giấy đó, mình lại biến thành hắc nhân?

*hắc nhân: nguyên văn , có hai nghĩa, người da đen và người không có hộ tịch. Ý của Vũ Văn Tuần nói là theo nghĩa 2, người không có hộ tịch hay nhập cư trái phép, còn Thanh Ti lại hiểu theo nghĩa 1.

“Không biết sao? Không sao, lúc mua đồ tôi sẽ dạy cậu dùng như thế nào, theo tôi...”, Vũ Văn Tuần kéo tay Thanh Ti, dẫn cậu ra khỏi phòng.

Đăng ký hộ khẩu cho Thanh Ti đối với Vũ Văn Tuần căn bản không phải việc gì khó, hắn đem tên Thanh Ti viết vào hộ khẩu của mình, thân phận là em họ ở xa, Vũ Văn Tuần đã nghĩ thông suốt, mặc kệ người này trước kia thân phận thế nào, từ đâu đến, bây giờ cậu chính là Phó Thanh Ti mà thôi.

Hai người ngồi trên xe thể thao của Vũ Văn Tuần, hắn thay Thanh Ti thắt dây an toàn, sau đó lái xe ra ngoài.

Dư quang từ khóe mắt chứng kiến bộ dáng Thanh Ti ngồi tò mò vuốt vuốt cửa xe khiến khóe miệng Vũ Văn Tuần không nhịn được lộ ra nét cười thản nhiên.

Lúc đợi đèn đỏ, nhìn thấy một vài cô gái ăn mặc hở lưng lộ bụng đi ngang qua, Thanh Ti liền bối rối quan

sát, sớm đã thấy được trang phục của phụ nữ nơi này qua TV, thật sự là lớn mật làm càn, mặc như thế mà lại có dũng khí xuất môn, xem ra bộ lạc này vốn là nơi chưa được khai hóa, khó trách Cung chủ trước kia cũng chưa từng nói qua thân phận của mình, có lẽ vốn là không muốn nói đến.

Thanh Ti ban đầu còn hiếu kì với cảnh trí bên ngoài, nhưng cậu rất nhanh liền bị cảnh vật cùng xe cộ đang phi như bay làm cho đầu óc choáng váng, kế tiếp dạ dày cũng sôi lên một trận.

“Cảm thấy không thoải mái sao?...”

Thấy Thanh Ti không khỏe, Vũ Văn Tuần liền vội vàng giảm tốc độ, để cho cậu tựa đầu vào vai mình, đợi đến khi xe dừng lại ở một nơi yên tĩnh, Vũ Văn Tuần mở cửa xe, Thanh Ti ngay lập tức nhảy xuống, ngồi chồm hổm nôn lầy nôn để.

Trong xe có nước uống, Vũ Văn Tuần rót cho cậu một ly để súc miệng, sau đó lại không ngừng giúp cậu xoa xoa phía sau lưng, lăn lộn hết một hồi Thanh Ti mới bình tĩnh trở lại.

“Đỡ hơn rồi chứ?”

Gió thổi nhẹ nhẹ, cảm giác so với lúc nãy đã tốt hơn nhiều, Thanh Ti hướng Vũ Văn Tuần cười xin lỗi, nhưng nháy mắt liền bị Vũ Văn Tuần chặn ngang ôm lấy, đặt vào trong xe.

“Xin lỗi, tôi có thói quen chạy xe rất nhanh, tôi sẽ chạy chậm lại, cậu nằm xuống có lẽ sẽ thoải mái hơn một chút.”

Vũ Văn Tuần hạ ghế xe xuống, để cho Thanh Ti nửa nằm, lại dùng khăn tay giúp cậu lau đi mồ hôi lạnh, thấy sắc mặt cậu dần trở lại như cũ, lúc này mới yên lòng.

Đáng lẽ hẳn còn muốn dẫn Thanh Ti đi chơi tàu lượn siêu tốc, nhưng nhìn bộ dạng này của Thanh Ti, nếu ngồi tàu lượn, chỉ sợ sau đó phải lập tức nhập viện luôn.

Tàu lượn siêu tốc loại trò chơi kích thích này thì không được, bất quá đến khu giải trí cũng không uống công, bởi vì Thanh Ti sau khi nghỉ ngơi xong, rất nhanh liền khôi phục tinh thần, cậu bị các tiết mục biểu diễn, áp phích treo khắp nơi làm cho hoa cả mắt, hưng phấn hết ngó đông đến ngó tây, ngay cả việc Vũ Văn Tuần nắm tay cậu kéo đi cậu cũng không để ý.

Cơm trưa dùng tại quán thức ăn bên trong khuôn viên khu vui chơi, thấy Thanh Ti vừa ăn cơm vừa nhìn chằm chằm mấy thiếu nữ ngoài cửa sổ, Vũ Văn Tuần tức giận đến mức hung hăng cắn cắn viên thịt băm trong tay, tạm thời phát tiết.

Cô gái này lớn lên còn không bằng Thanh Ti, có cái gì đẹp cơ chứ?

Vì vậy Vũ Văn Tuần liền tìm ra một đề tài thu hút sự chú ý của Thanh Ti.

“Nếu chơi vui như vậy, cuối tuần chúng ta trở lại được không?”

Hảo a hảo a.....

Vừa nghe nói có thể trở lại, Thanh Ti liên tục gật đầu, cậu chỉ chỉ người đang đứng bán kẹo đường bên ngoài, Vũ Văn Tuần lúc này mới hiểu ra nãy giờ người cậu nhìn chăm chăm không phải cô gái kia, tâm tình không khỏi vui vẻ lên một chút.

“Đó là kẹo đường, lát nữa mua cho cậu.”

Thấy salad đang dính trên khóe miệng xinh xắn, Vũ Văn Tuần nâng tay giúp cậu lau đi, hẳn không hề biết rằng đôi mắt mình nhìn Thanh Ti đầy nét cười sủng nịch, nhưng Thanh Ti lại thấy được, cậu trong lòng hẳn đi một nhịp, mặt ửng hồng, vội vàng tránh đi ánh mắt của hắn.

Hai người dạo quanh chỗ vui chơi hết một ngày, sau khi dùng xong cơm tối, Vũ Văn Tuần dẫn Thanh Ti đi đến đại siêu thị gần đó dạy cậu mua sắm, Thanh Ti chọn vài bộ quần áo ngủ mình thích cùng một ít đồ ăn vặt, hoàn toàn không phát hiện chung quanh có những ánh mắt mền mệ đang không ngừng dõi theo.

Khí chất đậm nhiên làm cho Thanh Ti ở giữa đám đông vô cùng thu hút, Vũ Văn Tuần thấy vậy trong lòng rất không vui, đồng thời đối với sự trì độn của Thanh Ti cảm thấy thực bất đắc dĩ, hắn vội vã mua cho xong liền dẫn cậu quay lại bãi đậu xe.

Thanh Ti vừa ngồi lên xe, với tay cầm lấy lon nước đặt ở phía trước, lúc này mới phát hiện trong đó đã trống rỗng không còn giọt nào.

Cơm tối hơi mặn, chẳng trách Thanh Ti lại khát nước, vừa nãy hết lần này đến lần lại khác quên mua nước, Vũ Văn Tuần quan sát bãi đậu xe yên tĩnh không một bóng người trong chốc lát, do dự một chút, chỗ này cách nhà còn cả một đoạn đường, hắn thật không đành lòng để Thanh Ti nhịn khát.

“Thanh Ti, tôi đi mua nước cho cậu, ở đây chờ tôi, ngàn vạn lần không được đi đâu có biết không?”

Vũ Văn Tuần dẫn dò Thanh Ti cứ như dẫn dò con nít, thấy cậu gật đầu mới chịu rời đi, hắn không nghĩ tới bản thân vừa mới ly khai liền có một đám người vội vã bước tới, đứng chặn ở trước cửa xe.

Thanh Ti đang lay hoay ấn ấn nút trên đầu CD trong xe, mấy thứ này đối với một thiếu niên chưa trưởng thành như cậu mà nói, có lực hấp dẫn vô cùng lớn a.

Nghe tiếng gõ vào cửa thủy tinh, Thanh Ti ngẩng đầu, cậu liền nhìn thấy một nhóm nam nhân tuổi tương đương Vũ Văn Tuần, cầm đầu chính là người đang dùng tay ngoắc ngoắc cậu.

Không đợi Thanh Ti kịp phản ứng, cánh cửa đã bị đối phương mở ra từ bên ngoài, mùi hương nồng đậm khiến cậu bị sặc ho khan một tiếng.

“Xuống xe!”

Không biết là việc gì nên Thanh Ti ngoan ngoãn bước xuống, đứng trước mặt nam nhân đó, người nọ lập tức mỉm cười.

“Thật biết nghe lời nha, khó trách khi này Vũ Văn Tuấn nhìn người mà bộ dạng khấn trương hề hề, khẩu vị của hắn thay đổi rồi, trước kia hắn làm gì thích ngoan đàn ông, bắt quá....”

Gã đàn ông vừa nói vừa vươn tay vuốt ve mặt của Thanh Ti, “Lớn lên xinh đẹp như vậy, giới tính thật ra cũng không quan trọng lắm.”

Thanh Ti vội đem cả người tránh sang một bên, trốn khỏi móng vuốt sắc lang của tên kia, nghe đối phương nhắc đến tên Vũ Văn Tuấn, cậu đoán hai người bình thường hắn có quen biết nhau, nên cũng không dám lơ đãng.

Gã đàn ông này so với Thanh Ti cao hơn một chút, khá cường tráng, tướng mạo lớn lên cũng được tính là chính trực, chỉ là khi cười lộ lên sẽ để lộ một chút tà khí, đứng phía sau gã hiển nhiên là đám bằng hữu của gã, bọn họ chậm rãi tiến lên đem Thanh Ti vây ở giữa.

“Sao? Người không nhận ra ta hả, nếu như là tay chân của Vũ Văn Tuấn, như thế nào ngay cả ta cũng không biết hả? Ta là Quách Khả Phong ông chủ của Phổ Thần, tiền tài quyền thế không thua gì Kinh Phong, thế nào? Đi theo ta chắc chắn sẽ được sống tốt.”

Nhìn thấy Thanh Ti đang đề phòng, Quách Khả Phong cười hì hì nói.

Quách Khả Phong vốn là thái tử gia của Phổ Thần, công ty nhà gã trước kia tại giới thời trang cũng xem như có chút tiếng tăm, mấy năm gần đây vì kinh doanh không tốt mà ngày càng đi xuống, bây giờ toàn bộ đều nhờ cha của Quách Khả Phong chống đỡ, hết lần này tới lần khác đưa con trai độc nhất này lại không biết điều, đối với chuyện buôn bán không tinh thông, cả ngày chỉ biết cùng đám bạn xấu ăn chơi lêu lổng.

Hôm nay Quách Khả Phong cùng đám bạn bè đến siêu thị dạo chơi, tình cờ bắt gặp Vũ Văn Tuấn, vừa thấy bên cạnh hắn có một thiếu niên tao nhã, Quách Khả Phong liền sinh tâm chiếm hữu, gã là một tên hoa hoa công tử nam nữ đều đã ngoan qua, có loại sắc đẹp nào mà gã chưa từng thưởng thức, thế nhưng Thanh Ti nhẹ nhàng như nước thế này gã chính là lần đầu mới gặp, khi nhìn thấy bộ dáng Vũ Văn Tuấn sẵn sốc Thanh Ti, Quách Khả Phong liền biết người này ở trong lòng Vũ Văn Tuấn có vị trí không thấp, nếu có thể đoạt được người này, vừa có thể hưởng dụng sắc đẹp của cậu, vừa có thể nhân cơ hội đả kích đối phương, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Không thích đám người cứ dùng ánh mắt soi mói nhìn chằm chằm vào mình, Thanh Ti định xoay người ngồi vào xe, thế nhưng Quách Khả Phong nhanh tay lẹ mắt hơn, gã đè lại cánh cửa, hướng cậu ngã ngón

cười nói, “Tiểu mỹ nhân, đừng đi vội mà, Vũ Văn Tuấn cho ngươi bao nhiêu tiền, ta trả gấp ba, thế nào?”

Cách nói này Thanh Ti từ nhỏ đã nghe nhiều trong nam quán rồi, không nghĩ tới ở chỗ này cư nhiên lại được nghe lần nữa, cậu cực lực lắc đầu, đẩy đi sự ngăn cản của Quách Khả Phong, định mở cửa xe, thế nhưng Quách Khả Phong lại thuận thế tóm lấy ống tay áo của cậu, gã thấy Thanh Ti ngoại trừ lắc đầu cùng bực mình thì này giờ vẫn không lên tiếng, trong lòng không khỏi có vài phần tức giận.

“Mẹ kiếp, không phải chỉ là kẻ bán thân sao, giả bộ thanh cao cái gì?”

Một câu nói đụng đến nỗi đau của Thanh Ti, bàn tay đang buông thông của cậu lập tức nắm chặt thành quyền.

Thanh Ti vốn là thanh quan*, sau đó đi theo kẻ chiếm dục siêu cường như Vũ Văn Tuấn, cho dù bị không ít người nói xấu sau lưng nhưng họ lại không dám ở trước mặt cậu hồ ngôn loạn ngữ, dù vậy tự trong lòng cậu minh bạch hơn ai hết, mặc kệ bề ngoài thanh nhã đến mức nào, cậu bất quá chính là một nam xướng chỉ cần có tiền là có thể nắm được trong tay.

*Thanh quan: nam kĩ bán thân nhưng còn trong sạch, chưa qua tay ai.

Trái lại bạn bè của Quách Khả Phong lại nhìn ra điểm mấu chốt.

“Khả Phong, thằng này này giờ không nói gì, không phải bị câm điếc đó chứ?”

“Câm điếc? Ha ha, thoát nhìn rất giống a, đầu năm nay câm điếc cũng được bán sao? Vũ Văn Tuấn thật đúng là, loại hàng nào cũng không bỏ qua, bất quá xem ra công phu trên giường của tiểu mỹ nhân nhất định không tồi, dù sao làm cái loại chuyện này chỉ cần ngôn ngữ cơ thể là đủ rồi...”

Tiếng cười tục tĩu từng chút từng chút một đã kích tâm hồn Thanh Ti, khiến cho cậu nắm tay thật chặt, không thể nói chuyện nhưng lại được Vũ Văn Tuấn sủng ái, Thanh Ti ở Lăng Tiêu cung chịu không ít ức hiếp từ các nam sủng cùng thị thiếp khác, mà cậu chỉ có thể nhẫn nhịn, vì cho dù Vũ Văn Tuấn biết được hần cũng chỉ cười trừ, sẽ không ra mặt bênh vực cho cậu.

Quách Khả Phong đem biểu tình nhẫn nại của Thanh Ti nghĩ thành sợ sệt, tay gã càng làm càn chuyển xuống thắt lưng Thanh Ti, gã cười nói, “Như vậy cũng để ta thử kỹ thuật giường chiếu của ngươi.... Ôi chao.. Đau...”

Lời nói làm nhục Thanh Ti có thể nhẫn nhịn, thế nhưng đối phương lại nghĩ muốn phi lễ với cậu, việc này đã vượt khỏi phạm vi nhẫn nại của cậu rồi, vì Vũ Văn Tuấn quyết không cho phép người khác đối cậu vô lễ.

Cho nên cánh tay Quách Khả Phong vừa mới vươn tới nháy mắt liền bị bàn tay Thanh Ti giữ chặt, cậu nhẹ nhàng xoay một cái, gã liền tru lên như heo bị chọc tiết.

Vũ Văn Tuấn thích Thanh Ti thông minh ham học, từng dạy cho cậu không ít công phu, cho nên muốn đổi phỏ với mấy hoa hoa công tử thùng rỗng kêu to, với cậu mà nói chính là dễ như trở bàn tay.

9. Chương 9

“Mấy người làm gì đó?!”

Nghe Vũ Văn Tuấn gầm lên, Thanh Ti vội vàng buông lỏng tay, Quách Khả Phong còn chưa kịp từ trong đau đớn vừa rồi khôi phục tinh thần thì liền bị Vũ Văn Tuấn xông lên nắm áo, một quyền đánh cho gã bay ra ngoài.

Bởi vì Thanh Ti bị một nhóm người vây quanh, Vũ Văn Tuấn không thấy được động tác nhỏ của cậu, còn tưởng là cậu bị Quách Khả Phong vô lễ, cho nên lập tức chặn đầu gã ra sức đánh, những người khác thấy tình cảnh này, cũng cuống quýt thối lui, không ai dám ngăn lại Vũ Văn Tuấn đang nộ hỏa như bạo sư, vì vậy chờ đến khi hấn thu lại quyền, Quách Khả Phong đã bị đánh mặt mũi bầm dập, không ngừng cầu xin tha thứ.

“Người nghe rõ, đừng nghĩ chạm đến người của ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Phổ Thần cùng Kinh Phong mặc dù chống đối đã lâu, nhưng trước giờ vẫn là đấu đá trong tối, hôm nay chứng kiến Vũ Văn Tuấn nổi giận như thế, mọi người ở đây trong lòng đều hiểu rõ, thiếu niên nhu nhược này tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là bạn giường của Vũ Văn Tuấn, bọn họ đã chạm vào điều cấm kị của người này.

“Không dám, không dám...”

“Xin lỗi!”

“Xin lỗi, thực xin lỗi...”

“Người xin lỗi ta làm gì? Xin lỗi cậu ấy!”, Vũ Văn Tuấn đem Quách Khả Phong đưa đến trước mặt Thanh Ti, quát.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi là kẻ vô liêm sỉ.”

Thấy Quách Khả Phong cầu xin không ngớt, Thanh Ti cuống quýt khoát tay, tỏ vẻ bản thân không hề so đo, Vũ Văn Tuấn lúc này mới buông gã ra, bạn bè gã lập tức ôm lấy tên xui xẻo này, chạy bán sống bán chết.

Thanh Ti ngơ ngác đứng tại chỗ, hồi lâu vẫn không khôi phục lại tinh thần.

Võ công trước kia của Cung chủ không giống như vậy, tại sao hắn không dùng nội lực? Chẳng lẽ hắn tẩu hỏa nhập ma, không chỉ mất trí nhớ mà nội lực cũng hoàn toàn mất đi...

Thấy Thanh Ti sững sờ, Vũ Văn Tuần chỉ nghĩ là cậu sợ hãi, hắn áy náy nói, “Xin lỗi, tôi không nên lưu lại một mình cậu ở nơi này...”

Mới vừa rồi chứng kiến một đám người Quách Khả Phong vây quanh Thanh Ti, trái tim hắn liền nhảy liên như muốn bay ra ngoài, may mắn đúng lúc hắn kịp quay về, nếu không mấy tên cận vệ kia nhất định sẽ làm nhục đứa nhỏ nhất gan nhu nhược này.

Thanh Ti cái mũi có chút chua xót, cậu quay lại thản nhiên cười với Vũ Văn Tuần một chút, sau đó ngồi vào xe, đem mặt quay sang một bên

Bị người châm chọc làm nhục đối với cậu mà nói vốn là chuyện như cơm bữa, trước kia nếu Cung chủ bắt gặp cậu bị ức hiếp, cùng lắm là tặng vài thứ minh châu ngọc khí để cậu vui vẻ, hôm nay chính là lần đầu tiên trong đời, người sỉ nhục cậu phải mở miệng xin lỗi, làm cho cậu cảm giác được bản thân là con người, chứ không phải là một nam sủng xuất thân ti tiện.

“Thanh Ti ...”

Bộ dáng Thanh Ti khiến cho Vũ Văn Tuần thực đau lòng, hắn nâng cằm Thanh Ti lên, đưa mặt cậu hướng về phía của mình.

“Đừng buồn nữa được không? Những tên cận vệ đó không đáng để cậu như vậy.”

Thanh Ti rũ hạ mi mắt, gật đầu.

Một bình nước ấm áp được nhét vào tay cậu.

“Không phải cậu khát sao? Uống nước giải khát đi, người xếp hàng mua rất đông, nếu không cũng chẳng về trễ thế này.”

Nghe ra lời nói tràn ngập hối hận của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti trong mắt có chút nóng lên, một giọt lệ nhỏ theo gương mặt chảy xuống.

Cung chủ thật sự thay đổi rất nhiều, trước kia mặc kệ hắn yêu sủng cậu thế nào, cũng chưa bao giờ vì cậu mà suy nghĩ như thế.

“Đừng khóc, đừng làm cho tôi đau lòng.”

Trên gương mặt chợt ảm áp, nước mắt được Vũ Văn Tuần nhẹ nhàng hôn vào miệng, hắn thuận thế đem cái hôn đậm đậm kia đặt lên khóe mắt của Thanh Ti, nhìn thấy Thanh Ti hai tròng mắt sáng trong mở to kinh ngạc nhìn mình, Vũ Văn Tuần chỉ có thể gượng cười.

“Thanh Ti, tôi nghĩ tôi yêu cậu mất rồi!”

Hắn nhất định đã phải lòng thiếu niên không rõ lai lịch này, nếu không thì khi nhìn thấy cậu bị khi dễ, hắn sẽ không bất chấp tất cả xông lên phía trước đánh người, dựa theo tính tình của hắn, nhiều nhất là ngấm ngầm động tay động chân, khiến cho đối phương khổ sở không nói nên lời, chắc chắn sẽ không xúc động đến mức dùng bạo lực như vậy.

Một chữ “yêu” làm cho trái tim Thanh Ti chợt thấy ảm áp, nhưng cũng có chút lo sợ nghi hoặc, cậu tùy ý để Vũ Văn Tuần ôm mình vào lòng, nhắm mắt an tĩnh dựa vào khuỷu tay hữu lực kiên cường này.

Lòng ngực rắn chắc mang lại cho Thanh Ti cảm giác an toàn, cậu biết ít ra ở thời điểm này, phần tình yêu này là chân thật....

Sợ những việc không vui kia lại tái diễn, chủ nhật Vũ Văn Tuần tránh đi những nơi náo nhiệt, hắn mua nguyên liệu cùng lò nướng, lái xe đưa Thanh Ti đến hồ nhân tạo vùng ngoại ô nấu cơm dã ngoại.

Hồ quang sơn sắc kiều diễm làm cho Thanh Ti cảm thấy vô cùng vui vẻ, ngay từ đầu cậu vì chuyện để Vũ Văn Tuần giúp chính mình nướng thức ăn cảm thấy rất bất an, nhưng lúc Vũ Văn Tuần cười cười nói nói, cậu rất nhanh liền thả lỏng, Thanh Ti phát giác hai ngày này bản thân mình kì thật rất vui vẻ, đó là loại vui sướng hoàn toàn bất đồng với những lúc ở cùng thím Lương và Tang Viên.

Buổi tối tận hứng trở về, Vũ Văn Tuần lên lầu ba ngâm mình, Thanh Ti thì ở phòng tắm lầu hai đơn giản kì cọ một chút, khi soi gương thoa thuốc lên vết sẹo ở thái dương, tay cậu chợt đình chỉ.

Vết thương đã khép miệng, nhưng vẫn lưu lại một đường sẹo nhợt nhạt, Tang Viên cho cậu thoa thuốc hàng ngày, nói vết sẹo sẽ nhanh mất đi, nhìn nhìn vết sẹo nhỏ dài này, tươi cười trên mặt Thanh Ti trở nên cứng ngắc.

Còn nhớ rõ khi ấy Vũ Văn Tuần âm ngoan tàn nhẫn hạ thủ với cậu, cho dù đêm trước đó người kia từng đối cậu ôn nhu như nước.

Lời ngon tiếng ngọt của tình nhân giống như lời thề thốt của một con bạc, vĩnh viễn không thể tin tưởng!

Đúng vậy, không thể tin tưởng....

Một trận tiếng bước chân kì quái cắt ngang cơn trầm tư của Thanh Ti, do từng luyện công, thính lực của cậu trội hơn so với thường nhân, nghe ra tiếng bước chân là từ dưới lầu truyền đến, Thanh Ti trở nên cảnh giác.

Sẽ không phải là tên vô lại sinh sự ngày hôm qua chứ?

Cậu chạy ra chỗ lan can nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một nam nhân cao lớn đang đường hoàng tiến vào, trong miệng lẩm ba lẩm bầm.

“Uầy, hệ thống bảo an ở đây so với lần trước hiện đại hơn không ít a....”

Đạo tặc!!

Thanh Ti chạy vội xuống cầu thang, một đường nhắm đến nam nhân trước mặt.

Người là ai? Mau ra ngoài!

Thanh Ti phi thân dùng khẩu hình miệng nói, cũng quả quyết chỉ về phía cửa, ý bảo vị khách không mời này mau chóng rời đi.

Đó là một nam nhân khôi ngô vóc người khỏe mạnh, so với Thanh Ti cao hơn đúng một cái đầu, tựa hồ đối với Vũ Văn Tuần cũng cao hơn một chút, tướng mạo anh tuấn, mái tóc quái lạ dựng thẳng lên trời, sau khi hắn nhìn thấy Thanh Ti, vẻ mặt vốn là đang cười hì hì trong nháy mắt lộ ra sự kinh diễm.

“My God, tiểu mỹ nhân từ đâu tới đây a?....”

Hắn giơ tay lên, nghĩ muốn sờ sờ gương mặt Thanh Ti một chút, ai ngờ cổ tay đột nhiên đau đớn, không đợi hắn phục hồi tinh thần, cơ thể đã bay lên trời, thét lên một tiếng thê lương, sau đó liền bị ném xuống tầm tã.

Nếu là phường đạo tặc, Thanh Ti tự nhiên sẽ không khách khí, cậu vừa rồi đã cảnh cáo đối phương, ai ngờ hắn không chỉ không đi mà còn lộ tính háo sắc có ý muốn vô lễ với cậu.

Vũ Văn Tuần từ trên lầu đi xuống, vừa vặn chứng kiến Kiều Diễm một màn đo ván, nhìn thấy bạn bè té ngã như chó con chống mõng lên trời, chặt vật không chịu nổi như vậy, hắn không khỏi cười ha hả.

Kiều Diễm vốn là giám đốc của một công ty sản tin, từ nhỏ đã theo phụ thân luyện công phu, Vũ Văn Tuần chưa bao giờ thấy hắn trong vòng một chiêu đã bị người ta đánh ngã, xem ra mình đã coi thường Thanh Ti điềm đậm gây yếu rồi.

Thanh Ti chạy đến bên cạnh Vũ Văn Tuần, chỉ vào người còn chưa thể đứng lên kia nhanh nhẩu dùng khẩu hình miệng, Vũ Văn Tuần chứng kiến cặp môi không ngừng phun ra mấy chữ “tiểu thâm”, “đạo tặc” của cậu, không kìm được một trận cười to.

“Thanh Ti, cậu hiểu lầm rồi, đây là bằng hữu của tôi, bắt quá làm hấn té lăn lộn mấy vòng cũng không sao, ai bảo hấn lúc nào cũng không xin phép mà vào.”

“Vũ Văn Tuần, cậu thật quá đáng, tớ làm như vậy chỉ là muốn kiểm tra hệ thống bảo an của nhà cậu có thể vượt qua kiểm nghiệm hay không thôi!”

Kiều Diễm vẽ mặt đau khổ từ mặt đất đứng lên, nhìn thấy Thanh Ti sau khi biết được thân phận của hấn liền làm ra vẻ mặt xin lỗi, hấn nhân tiện rên rỉ một chút.

“Thất lưng muốn gãy luôn rồi nè, cậu từ đâu kiếm ra tiểu tình nhân này vậy hả? Còn kiên luôn chúc bảo tiêu? Ai ui...”

Vũ Văn Tuần có chút xấu hổ.

“Nói bậy bạ gì đó? Cậu ấy là em họ ở xa của tớ, tên là Phó Thanh Ti, Thanh Ti da mặt mỏng, ít ở trước mặt cậu ấy nói đùa đi!”

Em họ ở xa?

Mấy lời này dùng để gạt quỷ đi, vài ngày trước kêu hấn tra hình một người còn không phải chính là thiếu niên xinh đẹp tựa bảo vật này sao?

Kiều Diễm nhân châu thiểm động, lập tức tươi cười nhảy đến trước mặt Thanh Ti, từ trong ví tiền móc ra cặp danh thiếp, lấy ra một tấm in thiếp vàng hai tay trình lên.

“Phó Thanh Ti phải không? Tôi sau này gọi em là Thanh Ti nha, tôi tên Kiều Diễm, vốn là chủ của công ty sản tin, anh tuần tiêu sái, trời sinh tính tình thiện lương, có chút tài sản, bây giờ còn đang trong tình trạng độc thân tìm người nâng khăn sửa túi, Thanh Ti, xin em hãy cho tôi một chỗ trong danh sách ứng cử viên làm người yêu của em, tôi cam đoan, tương lai em nhất định sẽ không hối hận vì bản thân đã đưa ra một quyết định anh minh như vậy.”

Một phen trường thiên đại luận giới thiệu về mình làm cho Thanh Ti có chút lơ mơ không hiểu, cậu nhìn về phía Vũ Văn Tuần.

Sản tin?

“Chính là công việc giúp Đông gia tìm con chó, giúp Tây gia bắt con gà.”

Cung chủ sau khi mất trí nhớ, cứ nhiên biết nói đùa.

Thanh Ti nhoẻn miệng cười, sau khi nhận được ánh mắt cho phép của người kia, cậu mới tiếp nhận danh thiếp, dùng môi thì thầm, tôi là nam nhân.

Lại còn là một nam nhân đã có chủ, mặc dù không rõ vì sao Vũ Văn Tuần phủ nhận quan hệ của bọn họ, nhưng ở trong mắt Thanh Ti, Vũ Văn Tuần chính là chủ nhân của cậu, mỗi tiếng nói hành động của hắn với cậu đều không khác gì thánh lệnh thần ban.

“A, tôi đương nhiên biết em là con trai a, bất quá tình yêu vốn không phân biệt chủng tộc, quốc gia, giới tính, Thanh Ti, tôi vừa nhìn đã yêu em, nếu không làm sao lại tình nguyện để em đánh ngã? Em có thể hỏi anh họ của em xem, thân thủ của tôi giỏi đến mức nào.”

Kiều Diễm một câu nói hời hợt liền đem sự tình mình chặt vật tẻ ngã giấu tiệt, đánh chết hắn cũng không nhận bản thân kì thực nửa điểm phản kháng cũng không có đã bị người ta ném văng ra ngoài.

10. Chương 10

Thanh Ti vội trốn ra sau lưng Vũ Văn Tuần, tuy cậu từ nhỏ lớn lên ở chốn hoan lạc, nhưng chưa bao giờ gặp qua lời tỏ tình trắng trợn như vậy, hơn nữa lại còn nói ra trước mặt Cung chủ, điều này khiến cho mặt cậu có chút phiếm hồng....

Vũ Văn Tuần gương mặt lạnh lẽo như băng sơn, nếu không vì có Thanh Ti bên người, hắn quyết không nhân nhượng mà ngay lập tức sẽ cho kẻ không biết xấu hổ kia mấy quyền, tên hỗn đản này cứ nhiên dám xem Thanh Ti như đồ chơi, tùy tiện chọc phá.

“Kiều Diễm, cậu đừng hoảng một chút cho tở, đừng nghĩ sẽ có ý đồ với em họ của tớ!”

Kiều Diễm hoàn toàn không nhìn tới ánh mắt đầy sát ý kia, chỉ nhún nhún vai nói: “Yêu cầu của tớ có gì không đúng, khổ chủ còn chưa lên tiếng, cậu dài dòng cái gì? Bất quá, A Tuần à, thanh quản của em họ cậu hình như có vấn đề hay sao ấy.”

Hai chữ “em họ” dường như thoát ra từ giữa kẽ răng.

“Thanh Ti trước đây từng gặp qua một số chuyện, nên trong tâm lý có chút chướng ngại về ngôn ngữ.”

Vũ Văn Tuần nhìn thấy Thanh Ti đứng ở phía sau có chút khấn trương, vội vàng ôm lấy bờ vai hắn.

Đứa nhỏ đáng thương, cậu nhất định rất hi vọng có thể nói chuyện trở lại.

Kiều Diễm chợt hiểu ra, hần vẫy tay về phía Thanh Ti.

“Thì ra là thế, bắt quá loại bệnh này không phải chữa không được, Thanh Ti, việc này cứ giao cho anh, anh biết không ít bác sĩ tâm lý, nhất định có thể giúp em một lần nữa mở miệng nói chuyện.”

Thấy Thanh Ti gật gật đầu, Kiều Diễm vừa cười vừa nói: “Bắt quá nói đi cũng phải nói lại, không nói chuyện được cũng không có gì là không tốt, bởi vì trên đời này có mấy ai xứng đáng để em mở miệng, đúng không?”

Lần này Thanh Ti thật sự dùng sức mà gật đầu.

Người này cứ nhiên lại có thể nhìn ra suy nghĩ của cậu.

Không ai xứng đáng để cậu mở miệng, hoặc là nói, cho dù cậu có thể nói chuyện, sẽ có người nguyện ý nghe sao?

Có lẽ nguyên nhân chính là vì cứ mãi ôm lấy thứ suy nghĩ này, chứng mất giọng của cậu mới không thể chữa khỏi.

“Chính là bây giờ thì khác rồi, Thanh Ti, chúng ta là bạn bè mà, hơn nữa sau này em còn có thể có rất nhiều bạn bè, mọi người đều xứng đáng được em mở miệng nói chuyện, mà anh, tình nguyện trở thành người nghe trung thành nhất của em...”

Nhìn mắt hần phát ra tia cười ấm áp, đó là loại quan tâm không mang chút tạp niệm, khiến cho lòng Thanh Ti không khỏi cảm thấy ấm áp, cậu liền hướng Kiều Diễm gật đầu cười nhẹ.

“Cậu rốt cuộc có chịu yên không hả?”

Lửa giận trong lòng Vũ Văn Tuấn giờ phút này có thể đốt cháy toàn bộ cung A Phòng.(1)

Hần cùng Thanh Ti ở chung nhiều tuần, cũng chưa từng nhìn thấy cậu tươi cười an tâm như vậy, tại sao Kiều Diễm lại có thể làm được? Hồn đản này thích nhất dùng lời lẽ đường mật để lấy lòng người khác, không nghĩ ngay cả Thanh Ti của hần mà cũng không buông tha....

Cảm giác ghen ghét như một con rắn độc nhanh chóng len lỏi trong lòng Vũ Văn Tuấn, hần túm lấy cổ áo Kiều Diễm kéo lên phòng.

“Cậu đến đây để câu cá chuồn* à. Muốn nói gì thì lên phòng sách của tớ mà nói!”

*Nguyên văn: Liều điều phi ngư. Phi ngư là cá chuồn, loại cá có thể phóng cao khỏi mặt nước, hình như để

chỉ chuyện chạy đi tán tỉnh gã gã người khác

Kiều Diễm bị kéo đi vẫn không quên quay đầu lại nói với Thanh Ti: “Thanh Ti, tên của em quả không sai, tóc thật sự rất đẹp, anh sẽ lại đến tìm em a, anh nhất định giúp em chữa khỏi giọng nói, nhưng với điều kiện, em phải nói cho anh biết bí quyết dưỡng tóc....”

“Không được quấy rầy Thanh Ti!”

“Cậu quản tớ? Thanh Ti cũng không phải của cậu!”

“Nó là em họ của tớ! Tớ là người giám hộ của nó!”

“Là em họ thì sao? Cũng đâu phải vợ, hơn nữa, nếu là vợ thì đã sao nào? Vợ của bạn đâu cần khách sáo!...”

“Kiều Diễm, nếu cậu còn muốn sống sót rời khỏi đây thì mau im miệng cho tớ!”

“Muốn đánh nhau sao? Cứ việc xông tới đây!”

Không tốt rồi, Cung chủ đang tức giận, y có khi nào giết người này không?

Thanh Ti bất an nhìn hai kẻ đang lôi kéo nhau trên lầu ba, không có mệnh lệnh của Vũ Văn Tuấn, cậu không dám đi theo, chỉ hy vọng Kiều Diễm cát nhân sẽ có thiên tướng*

* cát nhân sẽ có thiên tướng: người tốt sẽ được trời giúp

Ánh mắt chuyển sang tấm danh thiếp trong tay, trên mặt in hai chữ dát vàng rất lớn-Kiều Diễm.

Một người rất thích đùa đây mà.

Thanh Ti đem tấm danh thiếp bỏ vào túi áo ngủ, lại nghĩ đến những lời hắn ta nói với mình.

Em tương lai sẽ có rất nhiều bạn bè, bọn họ đều xứng đáng để em mở miệng nói chuyện.

Những tưởng việc Kiều Diễm xuất hiện chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, ai ngờ hôm sau Vũ Văn Tuấn vừa rời nhà không bao lâu, tiếng chuông cửa liền vang lên.

Lúc này Thanh Ti đang cùng thím Lương ở nhà bếp làm điểm tâm, cậu vừa đem thức ăn đã nướng tốt từ lò lấy ra, chợt nghe thím Lương nói: “A Tranh, A Tú, như thế nào hai đứa lại cùng đến đây? A, Kiều đại

thiếu gia, cậu rảnh rồi lắm sao? Đến đây góp vui à?”

Kiều đại thiếu gia? Chẳng lẽ là nói Kiều đại ca?

Thanh Ti vội buông mâm khay, tháo bỏ bao tay, vừa đi vào phòng khách, Kiều Diễm liền như một ngọn gió vụt đến trước mặt cậu, đem cậu ôm vào lòng.

“Ôi, Thanh Ti, một đêm không gặp em, như cách ba thu, có nhớ đến anh không đây? Anh bởi vì nhớ em mà một đêm chẳng thể ngủ ngon nha.”

Ông trời ơi, người này ôm chặt quá, cậu thở không nổi.

Thanh Ti bị nhiệt tình của Kiều Diễm làm cho hoảng sợ, vội dùng ngón tay bấm vào tĩnh mạch gây cảm giác tê dại nơi khủy tay của hắn, nhân cơ hội lùi về sau.

Nếu để cung chủ bắt gặp hai người bọn họ ôm ôm ấp ấp như vậy, hai người nhất định mất mạng đó.

Ai ngờ Kiều Diễm mới vừa buông tay, từ phía sau hắn lại xông lên một nam một nữ, người thanh niên dáng người cao gầy, ánh mắt có vài phần tương tự Vũ Văn Tuần, cô gái vóc người tinh tế thon thả, toàn bộ mái tóc một màu tím đỏ, áo ngắn cũn cỡn đến hông, váy chỉ dài qua khỏi hông một chút, ở rốn còn đính một cái vòng trang sức trong suốt, Thanh Ti nhìn thoáng qua liền không dám nhìn tiếp.

Tuy lần trước đã cùng Vũ Văn Tuần đi ra ngoài, những kiểu ăn mặc kì lạ cậu đều nhìn thấy qua, nhưng nhìn ở khoảng cách gần thế này, mắt cậu vẫn không thể thích ứng được.

Cô gái nở nụ cười.

“Anh ba, anh xem, cậu ấy đang đỏ mặt kìa, đáng yêu quá đi, còn nữa, tóc của cậu ấy thật đẹp nha.”

Cô gái cả gan lấy tay xoa xoa mái tóc của Thanh Ti, vừa vuốt vừa lớn tiếng xuýt xoa, cô nàng đứng rất gần, Thanh Ti có thể nhìn thấy ở bên cạnh hàng mi của cô có đính một mảnh bạc nhỏ, khiến cho đôi mắt càng có vẻ sáng ngời.

Nhìn thấy Thanh Ti có chút câu nệ, thím Lương vội vàng đem ba người kéo sang một bên.

“Mấy đứa dọa chết Thanh Ti bây giờ, ba đứa tui bây chầy hoàng một chút cho thím.”- Bà chỉ vào người thanh niên đứng đối diện Thanh Ti- “Đứa này là A Tranh em trai của A Tuần, cô gái này,”

“Cháu sẽ tự giới thiệu!”

Cô gái lại nhảy đến trước mặt Thanh Ti cười nói: “Tôi tên là Vũ Văn Tú, là con út của nhà Vũ Văn, chuyện của cậu chúng tôi đã có nghe anh Kiều kể, cậu tên Phó Thanh Ti, chúng tôi chưa từng gặp mặt, cũng là người em họ mà chúng tôi chưa từng nghe nhắc tới...”

Vũ Văn Tranh thì đang tỉ mỉ đánh giá Thanh Ti.

“Dáng người thật tốt, có tố chất làm người mẫu, tuy rằng vóc dáng không cao lắm, bắt quá khí chất rất độc đáo, Thanh Ti, có hứng thú gia nhập tập đoàn Kinh Phong của chúng tôi không, tôi đảm bảo cậu rất nhanh sẽ...”

Còn chưa nói xong, đã bị Vũ Văn Tú một phen đẩy ra: “Anh ba, không cần lúc nào cũng nghĩ đến công việc.”

“Ya, hai em mau tránh ra, Thanh Ti là của anh.”- Kiều Diễm càng không được vui.

Biết ngay lời thêm cặp anh em này tới thì sự tình sẽ ra thế này mà.

Kiều Diễm không ngăn được tính tò mò, sáng nay gọi điện hỏi bọn họ về chuyện của Thanh Ti, ai ngờ Vũ Văn Tranh nói không biết, thế là không nói hai lời liền trốn việc chạy theo hấn tới đây, Vũ Văn Tú vì nghĩ hè đại học buồn chán đến phát điên, cũng theo giúp vui.

Thanh Ti trời sinh tính tình trầm tĩnh, Vũ Văn Tuấn cũng là người bất cầu ngôn tiểu*, tự nhiên ở đâu chạy đến ba kẻ dở hơi, thực sự khiến cậu có chút chống đỡ không nổi, cậu vẫn nghĩ Cung chủ là con trai độc nhất, không nghĩ đến Cung chủ cư nhiên lại có em trai, em gái, bắt quá họ đều nhiệt tình thân thiện, nhìn sơ thật giống em trai, em gái của Kiều Diễm.

*bất cầu ngôn tiểu: có thể hiểu là làm việc không cầu thả, nói chuyện không hài hước

“Mấy đứa ngồi xuống chậm rãi nói chuyện cho thím!”

Nghe lời thím Lương nói, ba người ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa, đúng lúc điểm tâm vừa ra lò, Thanh Ti đem điểm tâm phân thành mấy phần, lại pha trà thơm, đem từng phần từng phần đặt trên bàn, tạo ra tư thế mời dùng trà.

Hai người này cũng coi như một nửa chủ tử của cậu, đương nhiên phải dùng tâm hầu hạ, Kiều Diễm cư nhiên lại la to:

“Thanh Ti thực hiện lành, anh quyết định, anh phải theo đuổi em!”

Hấn nói xong liền lãnh ngay một khuỷu tay của Vũ Văn Tranh.

“Thanh Ti, cậu đừng tin anh ta, anh ta nổi tiếng đào hoa phóng túng, thay người so với đổi trà còn nhanh hơn, cậu chọn anh ta không bằng chọn tôi đi.”

Bởi vì tính chất của công việc, Vũ Văn Tranh tin rằng thường ngày đã nhìn thấy không ít tuấn nam mỹ nữ, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy ai tuấn nhã tựa tranh như Thanh Ti, khó trách Kiều Diễm hình dung Thanh Ti giống trong sách ghi chép có nhan sắc như ngọc, anh lúc đầu còn chưa tin, hiện tại mới hiểu được không hề nói quá, anh cam đoan nếu Thanh Ti bước chân vào giới người mẫu thời trang, lập tức sẽ trở thành siêu sao vạn người ngưỡng mộ a.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân gần đây khiến anh hai rất hay xuất thần? Thanh Ti rốt cuộc là do anh ấy tìm được ở nơi nào.... Em họ? Bất quá mặc kệ là thế nào, anh ấy cũng không thể ích kỉ đem Thanh Ti giấu trong nhà, việc tốt dĩ nhiên phải đem ra chia sẻ cho mọi người chứ.

11. Chương 11

Vũ Văn Tú sắp lại gần Thanh Ti, sờ sờ tóc cậu, trong tiếng tán thưởng lại mang vài phần tiếc nuối.

“Người đáng yêu thế này sao lại không nói chuyện được? ... A, Thanh Ti, cậu đừng nghi ngờ tôi nha, tôi không có ý châm chọc cậu đâu, tôi chỉ thấy tiếc ...”

Nhìn biểu tình đầy nuối tiếc của Vũ Văn Tú, Thanh Ti có chút giật mình, sự thành thật ẩn chứa trong đôi mắt kia làm Thanh đối với cô gái này Ti sinh ra một loại cảm giác thân thiết tự nhiên.

Kiều Diễm từ trong cặp lấy ra một chiếc máy tính xách tay siêu mỏng, đem tới đặt trước mặt Thanh Ti.

“Thanh Ti, tôi đã liên lạc với bác sỹ rồi, hôm nào sẽ mang cậu đi điều trị, cậu ở nhà nếu thấy chán thì có thể học xài máy tính, dù sao dùng để đánh chữ cũng nhanh hơn tự viết nhiều, hơn nữa cậu có thể lên mạng học hỏi rất nhiều thứ, cái máy tính này cho cậu xem như quà gặp mặt.”

Đây là một cái hộp vuông giống như cái Vũ Văn Tuấn vẫn thường sử dụng, tuy rằng Thanh Ti không rõ thứ này thực ra là dùng để là gì, nhưng cũng hiểu nó rất đáng giá, cậu vội vàng xua tay.

Thím Lương ở một bên giải thích: “Không có sự đồng ý của A Tuấn, Thanh Ti nó không dám nhận đồ người khác cho đâu”

Vũ Văn Tranh cười nói: “Máy tính này là lấy danh nghĩa của ba người bọn cháu đưa cho Thanh Ti, cậu ấy là em họ của bọn cháu, chẳng lẽ anh họ tặng quà cho em mà anh hai cũng phản đối sao?”

Vũ Văn Tú cũng thêm một câu.

“Đúng vậy, anh hai không phải độc tài, thím Lương, thím không phải muốn đi siêu thị mua đồ ăn sao? Đi chậm sẽ không còn đồ tươi đâu, bọn cháu muốn tán gẫu với Thanh Ti một chút, thím yên tâm đi, có bọn cháu ở đây, nhất định sẽ coi chừng Thanh Ti cẩn thận.”

Chính là tại vì mấy đứa ở đây nên thím mới lo lắng nè.

Thím Lương do dự một chút, thấy ba đứa nhỏ vây lấy Thanh Ti ở giữa, cùng cậu nói chuyện phiếm, mà Thanh Ti còn thực sự dùng bút đáp lại, bà liền quyết định ra ngoài, để bọn nhỏ có thời gian với nhau.

Có lẽ thế này tốt hơn để bà bên cạnh Thanh Ti, tụi thanh niên với nhau thế này có khi lại có thứ mà cậu thật sự cần, đứa trẻ này rất trầm lặng, để mấy tên dở hơi này bồi cậu, không chừng còn có tác dụng chữa bệnh.

Vũ Văn Tuần vừa về nhà liền gặp phải cảnh tượng này, hai đứa em trai em gái bảo bối của hắn cơ hồ đầu tựa vào đầu gác lên người Thanh Ti, Kiều Diễm còn quá phận hơn, cứ nhiên dấm cầm hai tay Thanh Ti, dạy cậu xài bàn phím, trên bàn chất lung tung thành từng đống nào là giấy ghi chép tràn ngập chữ, có cái viết bằng bút bi mà cũng có cái viết bằng bút lông, vừa nhìn vào là biết chữ của Thanh Ti, cậu ngồi giữa mọi người, vẻ mặt điềm tĩnh mà vui vẻ, Vũ Văn Tuần nhất thời trong lòng sinh ra giận dữ.

Tất cả là do tên hỗn đản Kiều Diễm kia đem chuyện của Thanh Ti kể cho A Tranh A Tú, A Tranh một ngày không lên công ty, còn tưởng nó đi lo sắp xếp cho buổi diễn thời trang tháng tới, nào ngờ là chạy tới chỗ này, còn đứa em gái đáng yêu kia của hắn, ngày nghỉ không phải đã được nhét đầy bởi các hoạt động trên trường đại học rồi sao? Làm thế nào còn rảnh rỗi chạy tới đây tìm Thanh Ti?

“Anh hai, anh về rồi.”

Căn bản là không chú ý đến sắc mặt âm trầm của Vũ Văn Tuần, Vũ Văn Tranh ngẩng đầu chào anh nó một cái rồi lại cúi xuống nói chuyện với Thanh Ti, thế nhưng Thanh Ti sau khi thấy Vũ Văn Tuần thì dần trở nên cau nộ hơn, cậu đứng dậy đi vào nhà bếp pha một tách trà nóng cho Vũ Văn Tuần, Vũ Văn Tuần có thói quen sau khi về nhà sẽ uống trà, từ khi Thanh Ti tới đây thì việc pha trà trở thành của cậu.

“Anh hai, Thanh Ti rất hiểu chuyện nha, không biết cậu ấy là con của dì nào vậy? Em có gọi điện hỏi mẹ, nhưng mẹ nói mẹ không biết a.”

Nhìn thấy Thanh Ti sau khi Vũ Văn Tuần về thì có chút khó xử, Vũ Văn Tú nói câu chọc cười, tiếc là không ai ủng hộ, Vũ Văn Tuần ngay cả nửa điểm tươi cười cũng lười cấp cho con bé.

Kiều Diễm sát ngôn quan sắc, tiếp lời: “A Tuần, tớ có liên hệ với bác sỹ Chu rồi, Thanh Ti có thể đến khám bất cứ lúc nào, bác sỹ tâm lý tớ chọn hiện giờ có thể xem như người rất được tin tưởng kính trọng, trùng hợp gần đây công ti tớ cũng không có chuyện gì quan trọng, vậy cứ để tớ lo chuyện chữa bệnh cho Thanh Ti, có được không?”

* sát ngôn quan sắc: nhìn nét mặt đoán ý người

Vũ Văn Tuần liếc nhìn Thanh Ti một cái, thấy cậu thùy hạ mi mắt ngồi ở một bên, nói: “Sau này tớ sẽ trả lời cậu.”

Cảm thấy chủ nhà thần sắc không vui, ba kẻ gây họa không dám nói nhiều, vội vàng tạm biệt chuồn về, Vũ Văn Tranh vừa ra tới cửa thì bị Vũ Văn Tuần gọi lại.

“Lập tức về công ty làm hết công việc của hôm nay!”

Vũ Văn Tranh hướng Thanh Ti vẫy vẫy tay, rồi ở sau lưng anh hai mình làm mặt quỷ, lúc này mới chịu đi về.

“Hôm nay chơi rất vui?”

Sau bữa cơm chiều, Vũ Văn Tuần gọi Thanh Ti vào phòng khách, bắt đầu tra hỏi.

Thím Lương đã nói với Vũ Văn Tuần chuyện bọn Kiều Diễm hợp lại tặng Thanh Ti một cái máy tính, điều này làm hắn thực hối hận, sớm biết như thế hắn đã tặng cậu trước, vốn nghĩ để sau khi Thanh Ti dần quen với hoàn cảnh sống ở đây rồi hắn sẽ từ từ dạy cậu một ít thứ phức tạp hơn, không nghĩ cư nhiên lại để ba tên kia chiếm trước mất.

Nhìn ra Vũ Văn Tuần không vui, Thanh Ti không dám nhìn thẳng hắn, cậu chỉ gật gật đầu, ngoan ngoãn ngồi một bên chờ bị răn dạy.

Hôm nay quả thật rất là vui, có lẽ bởi vì bị sự nhiệt tình của anh em Vũ Văn Tranh cuốn hút mà cậu cơ hồ quên mất đối phương chính là huynh muội của chủ tử cậu, không chỉ dám dùng bút nói chuyện với hai người ấy hết một ngày mà còn chơi rất nhiều trò đồ chữ, Thanh Ti tuy một chọi ba nhưng đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy, bọn họ còn dạy cậu chơi máy tính, dù rằng loay hoay hết cả ngày cậu vẫn chẳng hiểu máy tính rốt cuộc là cái gì.

Bộ dáng cẩn trọng của Thanh Ti làm Vũ Văn Tuần thực bất đắc dĩ, hắn biết sắc mặt mình vốn không tốt, chính là vẫn chưa có phát hỏa a, vì cái gì Thanh Ti luôn sợ hắn đến mức này? Hình như hắn chỉ là ngay lần gặp đầu tiên của hai người có uy hiếp cậu một chút thôi mà, chẳng lẽ vì vậy mà Thanh Ti đối với hắn e ngại như vậy?

Thế là Vũ Văn Tuần đành phải tận lực đem câu hỏi trở nên nhu hòa một chút, lại nhu hòa thêm chút nữa.

“Vui vẻ là tốt rồi, hai đứa em ngu ngốc của tôi vốn thích nghịch phá, cậu nếu cảm thấy phiền thì có thể làm lơ bọn nó, bất quá bọn nó có vẻ thực thích cậu, tất cả mọi người đều muốn giúp cậu chữa khỏi bệnh mắt giông.”

Kì thật, nếu có thể, Vũ Văn Tuần rất muốn được giống đám người Kiều Diễm, cả ngày ở cùng Thanh Ti, hoặc tự mình dẫn cậu đi gặp bác sĩ tâm lý, chính là hắn còn phải quản lý công ty nhà hắn, không thể giống

em trai hẳn tùy hứng mà quăng công việc sang một bên chạy đi tiêu phí thời gian, hơn nữa hẳn cũng nhận ra, nếu hẳn không đến, Thanh Ti có thể cùng những người kia nói chuyện cởi mở hơn, việc này đối với tâm lý trị liệu hẳn là chỉ có lợi không có hại.

Tuy rằng trong lòng cảm giận cái lũ sâu mọt nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của kia, nhưng vì suy nghĩ cho Thanh Ti, Vũ Văn Tuần đành phải nhẫn nhịn nhẫn nhịn.

Hắn tiến lên nắm chặt lấy tay của Thanh Ti.

“Thanh Ti, tôi biết cậu cũng muốn chữa khỏi bệnh mất tiếng mà, phải không?”

Thanh Ti ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Tuần, lấy ra bút máy, lướt qua viết một dòng chữ, nói chuyện bằng bút cả buổi, cậu cũng đã quen với việc dùng bút bi, tuy rằng nét chữ không đẹp như khi dùng bút lông, nhưng ít ra cũng không còn giống ban đầu xấu như con nít vẽ bậy.

Tôi hết thấy đều theo sự sắp xếp của anh.

Đó là câu trả lời tốt nhất, chuyện gì nếu là ngộ nghịch với cung chủ cậu sẽ không làm, chính là Vũ Văn Tuần ngay sau khi nhìn đến mấy chữ này, đầu mày không khỏi nhíu lại.

Vì cái gì đứa nhỏ này luôn không dám nói thật với hẳn chứ, rõ ràng ánh mắt cậu khi cùng tụi A Tranh nói chuyện đều rất trong rất sáng a.

“Thanh Ti, cậu thông minh như thế, tôi nghĩ nếu cậu muốn, sau này nhất định cậu có thể nói được, bắt quá hết thấy đều dừng tự miễn cưỡng bản thân, tùy duyên là tốt rồi, Kiều Diễm nếu muốn dẫn cậu đi gặp bác sĩ, cậu cứ đi cùng anh ta, ra ngoài nhiều một chút, quen biết nhiều một chút, đối với việc điều trị của cậu mới có lợi, bắt quá nhớ dừng về quá muộn, có biết không?”

Vũ Văn Tuần nghĩ một đằng nói một nẻo, có trời mới biết hẳn có bao nhiêu không muốn để Thanh Ti ra ngoài với tên công tử phong lưu phóng đảng Kiều Diễm kia, chính là hẳn cũng biết ra ngoài mở rộng tầm mắt một chút, đối với Thanh Ti thế nhưng lại có lợi, cho nên hẳn cũng chỉ biết khắc chế một chút tâm tư của bản thân thôi.

Nhìn thấy nhân tình Thanh Ti sáng lên, Vũ Văn Tuần cũng nhịn không được nở nụ cười, quả nhiên vẫn chỉ là trẻ con, không biết cách che giấu cảm xúc của mình.

“Còn nữa, máy tính để tôi chỉ cậu, buổi tối đến phòng làm việc của tôi.”

Vũ Văn Tuần thực hận không thể đem toàn bộ kiến thức của mình đều dạy hết cho Thanh Ti, bởi vì khi nhìn thấy những người kia lúc dạy Thanh Ti dựa sát vào người cậu, hẳn toàn thân từ đầu đến chân đều thấy khó chịu.

Thanh Ti như con gà con mổ thóc mà gật gật gật, cung chủ đúng là bác học đa tài, nếu có thể được người chỉ dẫn một chút thôi cũng có thể học được không ít, tuy rằng muốn học với người thì phải dùng hết tinh lực, không giống như khi học cùng Kiều Diễm hay A Tranh.

Sau một lúc lâu, Vũ Văn Tuần vì mấy câu nói xuất phát từ sự ghen tuông nhất thời ban nãy mà hối hận vạn phần, hẳn đã quên, nhận thức của Thanh Ti đối với cuộc sống này chẳng nhiều hơn một đứa con nít là bao, muốn dạy một người như vậy dùng máy tính, thực chẳng khác gì dạy gà nhà bay lượn, tuy rằng gà có cánh, nhưng có cánh cũng không nhất thiết là có thể bay a.

Thế là đêm đó Vũ Văn Tuần phí hết thời gian làm việc quý giá chỉ để dạy Thanh Ti viết chữ, nhìn đến Thanh Ti ghi khắp mặt giấy không phải là chữ mà là đồng trùng gà trùng vịt gì đó, hẳn có một loại xúc động như đang gặp vấn đề nan giải, bất quá Thanh Ti vẫn nghiêm túc cố gắng học viết chữ, hơn nữa khi đó cũng không còn sợ hãi mỗi khi nhìn hắn, ánh sáng trong đôi con ngươi đen bóng ướt át mà nhu thuận kia khiến toàn bộ uể oải của Vũ Văn Tuần lập tức tan thành mây khói.

“Viết rất khá, cố gắng thêm chút nữa thì rất nhanh cậu sẽ học được thôi.”

Đêm nay tôi có thể ở phòng ngủ chơi cái này không?

Nhìn câu Thanh Ti viết cho hắn, Vũ Văn Tuần nói: “Đương nhiên có thể, máy tính là của cậu, cậu có thể dùng nó lên mạng, sẽ biết được nhiều tin tức.”

Trong nhà có cài mạng vô tuyến, máy tính ở đâu cũng có thể tùy ý bắt internet, tuy rằng Vũ Văn Tuần vẫn thực nghi ngờ tiểu bảo bối luôn tràn ngập tò mò đối với những thứ mới mẻ này rốt cuộc có chân chính hiểu được công dụng của máy tính hay chưa.

12. Chương 12

Được sự cho phép của Vũ Văn Tuần, Kiều Diễm liền mỗi ngày công khai chạy đến tận nhà đón Thanh Ti đi gặp bác sĩ tâm lý, công việc của hắn không có nhiều quy định hạn chế như Vũ Văn Tuần, vì vậy lúc nào cũng có thời gian rảnh, hay nói khác đi chính là lúc nào cũng có thể chen ép ra được thời gian rảnh, còn nếu nói theo cách của hắn, hắn chính là xã trưởng giỏi nhất a.

Nhìn tên vô liêm sỉ cả ngày chạy tới nhà mình làm loạn, Vũ Văn Tuần tức đến rằng cũng ngứa ngáy, mà chuyện càng làm hắn tức hơn nữa chính là sau một lần nói chuyện với Vũ Văn Tranh, thằng em trai phụ trách về tiêu thụ sản phẩm kinh doanh này lại đề nghị cho Thanh Ti gia nhập tập đoàn Kinh Phong, trở thành người mẫu thời trang chuyên nghiệp, còn nói cái gì mà mình cháu mai một chốn hồng trần thì thực đáng tiếc, làm hắn tức đến mức muốn một cước đá thẳng cái tên ngu ngốc này rớt khỏi lầu ba.

Hắn cũng không phản đối việc cho Thanh Ti tham gia những hoạt động xã giao cần thiết, nhưng với tình trạng tinh thần và thể chất hiện tại của cậu thì hiển nhiên những việc kia vẫn còn quá sớm, huống chi giới người mẫu vốn chẳng phải trong sạch gì, nếu thực sự để cho Thanh Ti xâm nhập vào đó, vậy chất thanh

nhã không linh* vốn chỉ thuộc về cậu còn có thể giữ được bao lâu? Chỉ sợ không đến vài ngày thì có vô số bọn nhà giàu hợm hĩnh như Quách Khả Phong vây quanh cậu.

*thanh nhã không linh: linh động kì ảo

Vũ Văn Tranh thế nhưng chẳng hề quan tâm đến những băn khoăn lo lắng này của Vũ Văn Tuần, ngược lại còn nói hăng tưng tâm quá lớn, xem Thanh Ti như của riêng mà sở hữu, Vũ Văn Tuần khi ấy tức giận nói, mày đi chết đi.

Trùng hợp lúc đó Thanh Ti bưng trà lên, nghe nói như thế, vậy mà liền chạy đến chắn trước mặt Vũ Văn Tranh, dang hai tay bảo vệ anh, đồng thời liều mạng hướng Vũ Văn Tuần lắc đầu cầu xin.

Đứa nhỏ này không phải nghĩ hăng tưng thực sự sẽ đem em trai mình đi giết chứ, nhìn bộ dạng này của Thanh Ti, Vũ Văn Tuần vừa tức giận mà vừa buồn cười, Vũ Văn Tranh ở một bên còn cười đến gập bụng lại, tranh chấp của hai anh em cũng bởi thế mà chẳng giải quyết được gì.

Ai, cái tên ngốc Thanh Ti này ...

Vũ Văn Tuần đôi khi cũng sẽ cùng Kiều Diễm đưa Thanh Ti đi gặp bác sĩ tâm lý, bọn họ ở cách vách xuyên qua lớp kính thủy tinh, nhìn Thanh Ti dùng bút nói chuyện với bác sĩ Chu thực vui vẻ, một khắc kia, Vũ Văn Tuần cảm thấy Thanh Ti quả thực đang sống, sống ở bên cạnh hắn, mang theo một loại sức sống đến từ chính sinh mệnh của cậu.

Bác sĩ Chu nói với Vũ Văn Tuần, bản thân Thanh Ti cũng có mong muốn được nói, nhưng trạng thái tinh thần của cậu vẫn còn chưa hoàn toàn ổn định, nói cách khác là khuyết thiếu cảm giác an toàn, bên cạnh đó còn sự sợ hãi đối với tất cả những thứ xa lạ xung quanh, hi vọng bọn hắn sẽ tận lực giúp Thanh Ti tiếp xúc với ngoại cảnh và con người nhiều một chút, không cần lo sợ cậu bị tổn thương, giống như khi trẻ con tập đi, nếu không té ngã, cậu vĩnh viễn cũng không học được cách bước đi.

Vũ Văn Tuần hiểu ý của bác sĩ Chu, Thanh Ti quả thật so với khi mới quen với hắn đã trở nên cởi mở hơn nhiều, hắn cũng nhận ra sự tin tưởng mà Thanh Ti dành cho bác sĩ Chu, vì vậy hắn hi vọng ông có thể hỗ trợ mình hỏi ra quá khứ của Thanh Ti, nào ngờ lại bị ông một lời cự tuyệt thẳng thừng.

“Vũ Văn tiên sinh, quá quan tâm đến những chuyện trước kia đối với Thanh Ti cũng không giúp ích được gì, dù sao nhân sinh chính là muốn hướng về phía trước, thay vì cứ canh cánh trong lòng những thứ đã qua của cậu ấy, sao không chú tâm mà tạo ra tương lai thật tốt cho cậu ấy.”

Không đúng! Buông tay hay quên đi đối với người khác có lẽ là tốt, nhưng Vũ Văn Tuần biết Thanh Ti không phải như vậy, nếu cậu không vượt qua được thứ mà cậu từng ném trải trong quá khứ, cậu sẽ vĩnh viễn không thể bước vào thế giới của bọn hắn.

Bất quá cuộc nói chuyện với bác sĩ càng giúp Kiều Diễm có thêm cố, thế là bắt đầu từ cuối tuần, thế giới của hai người liền biến thành của năm người, Vũ Văn Tranh còn dặn dò Thím Lương là không cần mỗi

ngày đều đến trông chừng Thanh Ti, dù sao cũng đã có bọn họ chiếu cố, thế là không lâu sau sự tồn tại của Thanh Ti lọt đến tai Vũ Văn lão gia tử, nghe bọn cháu trai khoe chữ Thanh Ti viết bằng bút lông rất đẹp, liền thán chỉ một đạo truyền xuống, lệnh Vũ Văn Tranh đem Thanh Ti tới chỗ của ông, khiến Vũ Văn Tuần khổ đến không nói nên lời.

Vốn thời gian hai người được ở chung với nhau đã chẳng nhiều, bây giờ ngay cả buổi tối cũng bị người ta cướp mất, bọn họ có Vũ Văn lão gia tử chống lưng, phận làm con cháu như hần còn có thể nói cái gì? Huống chi bản thân hần cũng hi vọng Thanh Ti có thể buông xuống tâm bệnh, mau mau khôi phục lại khả năng nói chuyện, bởi vì hơn bất cứ ai, hần càng mong muốn có thể được nghe thanh âm của cậu.

“Khoảng thời gian này có phải rất vui vẻ không?” Một hôm lúc đang ăn cơm chiều, Vũ Văn Tuần hỏi Thanh Ti

Hiện tại việc trong nhà hần hầu như đều giao cả cho Thanh Ti, đồ ăn thức uống cho cơm chiều cũng là một tay cậu nấu, Vũ Văn Tuần nghĩ Thanh Ti trước kia nhất định là đầu bếp lão luyện, nếu không làm sao trong thời gian ngắn lại có thể học được nhiều món ăn rườm rà khó nhớ như vậy.

Thanh Ti múc canh cho Vũ Văn Tuần, gạt đầu xem như trả lời câu hỏi của hần.

“Cậu bây giờ cũng đã học được không ít thứ, A Tranh A Tú bọn nó đều khen cậu rất thông minh, ngay cả ông nội tôi cũng khen cậu không dứt lời.”

Cảm ơn.

Thanh Ti mỉm cười.

Lúc đầu khi nghe A Tranh bọn họ nói muốn dẫn mình đi gặp tổ phụ của Cung chủ, cậu cơ hồ sợ đến mức tay chân lạnh lẽo, cậu không tưởng tượng được trưởng bối của cung chủ sẽ là một lão nhân lạnh lùng nghiêm khắc đến mức nào, ai ngờ sau khi gặp được mới phát hiện Vũ Văn lão gia tử thật ra rất hòa ái thân thiết, đối xử với cậu như con cháu trong nhà, làm A Tú cứ liên tục nói ghen tị.

Kì thật cậu cũng chỉ dùng bút lông nói chuyện với ông, lại giúp ông vẽ một ít cổ thiếp thư họa, chỉ như vậy đã khiến lão gia tử vô cùng vui vẻ, thậm chí còn đem mấy thứ cổ vật mà bình thường đều xem như trân bảo ra để cậu bình phẩm, cơ hồ đem từng lời cậu nói ra ghi tạc trong lòng nhớ mãi không quên.

“Thanh Ti, cậu lại thất thần”. Vũ Văn Tuần khẽ thở dài một tiếng.

Nhìn tay của Thanh Ti cần muống vẫn còn vươn giữa không trung, đôi mắt to tròn lại chăm chú nhìn vào một điểm, tựa như bắt đầu đi vào cõi tiên, vẻ mặt đáng yêu đó của cậu làm Vũ Văn Tuần có chút buồn cười.

Đứa nhỏ này hình như rất thích thất thần, hơn nữa dạo này có xu hướng càng lúc càng tăng, chẳng lẽ nói

chuyện với hân nhằm chán đến thế sao?

Không nghe câu hỏi của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti hơi ngậy người, nhìn thấy đôi mày thanh tú của cậu nhú chặt, trong mắt lại lấp lánh ý cười nhàn nhạt, Vũ Văn Tuần trong lòng khẽ động, nhịn không được vươn người tới, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hơi vểnh, không có chuẩn bị, Thanh Ti có chút giật mình, lúc này mới hồi phục tinh thần.

Vũ Văn Tuần đã đến ngồi xuống gần cậu, xoa lên mái tóc được cột gọn sau đầu, sủng nịch nói: “Thanh Ti, trong tiểu não nhỏ như hạt dưa của cậu rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì a?”

Thấy được trong đôi con ngươi đen bóng kia lóe lên một tia nhiệt tình, Thanh Ti nhất thời không nhịn được cắn chặt môi dưới, trong lòng có chút khẩn trương, đây là tác phong trước giờ của Cung chủ, hân muốn cậu.

Xem ra thương tích ban đầu cũng sớm khỏi rồi, một khi đã là nam sủng của cung chủ, hầu hạ chuyện gói chần hiển nhiên là bổn phận của cậu.

Chính là, vì cái gì lại khẩn trương như thế, loại việc này cậu bình thường vẫn làm đến quen thuộc còn gì ...

Không xong, hân hình như dọa tiểu bảo bối sợ rồi.

Nhìn Thanh Ti khẩn trương đến từng sợi lông mi mỏng manh cũng bắt đầu run rẩy, Vũ Văn Tuần đột nhiên cảm thấy tim đập không ngừng, hân vươn tay kéo Thanh Ti vào lòng, tựa hồ muốn an ủi dỗ dành cảm giác khẩn trương của cậu, nụ hôn kế tiếp quả nhiên là vô hạn ôn nhu.

Ân ...

Không có phản kháng gì, Thanh Ti thực tự nhiên khẽ hé mở đôi môi, để cái lưỡi mềm mại đã sớm động tình thừa cơ bừa bãi tham tiến, ở trong khoang miệng của cậu nhẹ nhàng nhiễu loạn, so với cách hôn bình thường của cung chủ không giống, đây là một nụ hôn thực nhu hòa thanh nhạt, lại mang theo cảm tình vô cùng nóng bỏng.

Thanh Ti đến tận bây giờ chưa từng nhận được nụ hôn nào ôn nhu như vậy, Vũ Văn Tuần xưa nay vốn vô cùng cường ngạnh, cho dù hôn môi cũng là đặc biệt bá đạo, khiến môi cậu không ít lần bị cắn phá đến trầy trụa, cho nên Thanh Ti đối với nụ hôn hôm nay cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Khép hờ hai mắt, mơ hồ nghe thấy từ yết hầu Vũ Văn Tuần truyền ra tiếng rên rỉ, xen kẽ dường như còn có tiếng thở dốc hỗn loạn của chính cậu, cảm thấy trên người có một dòng nhiệt lưu chậm rãi lưu động, nguyên lai cậu cũng không phải không thích những âu yếm nhẹ nhàng này, thậm chí còn có chút say mê, cứ như vậy đến khi Vũ Văn Tuần buông tay ra, Thanh Ti trong lòng thể nhưng lại có vài phần mất mát.

Cậu nâng lên mi mắt đối mặt với ánh mắt đang lạnh lùng nhìn mình, nhón tay Vũ Văn Tuần nhẹ nhàng

xoa lên hai má cậu, nhỏ giọng nói: “Thanh Ti, tôi vốn nghĩ cậu sẽ cự tuyệt.”

Mới vừa rồi là một nụ hôn thực ngọt, thực nhạt mà cũng thực ôn hòa, chiếc lưỡi mềm mại kia thực nhỏ, còn có chút e thẹn, mang theo sự nhu thuận thản nhiên, tựa như bảo ngọc, mềm mại trong sáng, giống như chỉ cần dùng lực nhiều một chút thôi thì nó sẽ vỡ nát, điều này làm Vũ Văn Tuần không dám liều lĩnh hành động.

Chính là nhất thời động tình, lại không nghĩ rằng Thanh Ti cứ nhiên không cự tuyệt, điều này làm cho Vũ Văn Tuần trong lòng mừng như điên, không cự tuyệt chẳng phải chính là thừa nhận sao, tuy rằng hai người họ không trò chuyện nhiều với nhau như với những người khác, nhưng trong tâm của Thanh Ti, hẳn vẫn là đặc biệt, Vũ Văn Tuần nghĩ nếu là người khác, Thanh Ti nhất định không chịu, đứa nhỏ này nhìn tưởng như nhu nhược, kì thực bên trong lại cường ngạnh vô cùng.

13. Chương 13

Vũ Văn Tuần đương nhiên không nhìn thấu được suy nghĩ của Thanh Ti, hắn ôm lấy eo cậu, để cậu tựa vào ngực mình, lẩm bẩm nói: “Thanh Ti, cậu đáng yêu như thế, tôi làm sao mà không thương cậu được? ...”

Cảm thấy thân thể đang vui trong lòng mình giật nhẹ một cái, Vũ Văn Tuần không khỏi cười, hôn lên mái tóc cậu, nói: “Cuối tuần này trường của A Tú có mở hội giao lưu, nó mời cậu tham gia, có muốn đi không?”

Hội giao lưu này là chuyện hai ngày trước Vũ Văn Tú có nói qua với hắn, vào những ngày nghỉ trên đại học sẽ thường xuyên tổ chức vài hoạt động này nọ, Vũ Văn Tú là hội phó của câu lạc bộ âm nhạc, cái lễ hội giao lưu mà nó nói đương nhiên lấy âm nhạc làm đề tài chính, lúc ấy Vũ Văn Tuần một câu liền cự tuyệt, Thanh Ti căn bản không thể mở miệng, để cậu tham gia loại lễ hội này vốn là vô nghĩa.

Ai ngờ Vũ Văn Tú lập tức chỉnh hắn.

Cái gì mà vô nghĩa, căn bản là anh không muốn cho Thanh Ti tiếp xúc nhiều với người khác, Thanh Ti cho dù không thể nói, nhưng cậu ấy có thể nghe a, anh vì sao lại ích kỉ đến mức muốn đem cậu ấy nhốt ở nơi chỉ anh có thể nhìn thấy?

Hắn thực sự ích kỉ sao? Là do trong lòng hắn có một loại hoảng loạn mà hắn không thể ngăn chặn, đến mức nếu như chỉ thả lỏng một chút, có lẽ Thanh Ti sẽ càng chạy càng xa, cuối cùng thoát ly hắn, đi tìm kiếm cuộc sống thuộc về riêng cậu.

Chính là, nếu hắn thực sự tiếp tục giam giữ Thanh Ti như vậy, đối với đứa nhỏ này có phải rất không công bằng?

Nụ hôn nho nhỏ này rốt cuộc gỡ ra nỗi băn khoăn trong lòng Vũ Văn Tuần, làm hắn nói ra đề nghị hôm ấy của em gái mình.

Không rõ vì sao nụ hôn kia lại bỏ dở nửa chừng, trong lòng Thanh Ti mang mác một chút tiếc nuối, cái ôm này dành cho cậu quả thật rất ấm áp, thanh âm này khi nói chuyện với cậu cũng rất dịu dàng, làm cho cậu có một loại ảo giác, rằng người này thương cậu nên mới có thể ôn nhu như thế mà chờ đợi cậu.

Trong lòng có chút cảm động, Thanh Ti cầm lên một bàn tay của Vũ Văn Tuần, lấy ngón tay thay bút, ở trong lòng bàn tay của hắn viết, là trường học của A Tú ư?

Cho đến giờ cũng không thường nói chuyện một cách thân mật như thế với Thanh Ti, Vũ Văn Tuần có chút thụ sủng nhược kinh, hắn sớm quen khi Thanh Ti nói chuyện sẽ ngẫu nhiên bật ra một ít cổ văn*, không khỏi cười trả lời: “Chính là trường học, trường của nó rất lớn, một mình cậu đi vào không chừng lại lạc đường, A Tú nói lễ hội giao lưu này có liên quan đến âm nhạc, tất cả mọi người sẽ biểu diễn loại nhạc cụ sở trường của mình, lấy nó để kết bạn làm quen, cho nên, Thanh Ti, cậu chỉ cần nghe là được rồi, hơn nữa lễ hội giao lưu này còn có mấy món đồ ăn vặt a, cậu nhất định không thấy chán đâu.”

*(Hồi nãy khi Vũ Văn Tuần nói với Thanh Ti, ảnh dung từ (học giáo), phát âm [xuéxiào], còn Thanh Ti dung từ (học đường), phát âm là [xuétáng]. Cả hai cái đều có nghĩa là trường học, nhưng mà hồi xưa người ta xài cách nói của Thanh Ti, bây giờ xài cách nói của A Tuần, nên có thể xem từ “học đường” của Thanh Ti là cổ văn)

Ánh mắt Thanh Ti lập tức sáng lên.

Nhạc cụ?

Từ khi đến đây, cậu đã thật lâu chưa được chạm vào nhạc cụ, cậu trước kia thích nhất là cây đàn tên Trường Phong, là cái mà cung chủ cho cậu, tiếc là bây giờ đã không được chạm đến nữa.

Không những được thưởng nhạc, còn có đồ ăn vặt để thưởng thức, cái này với Thanh Ti mà nói là tuyệt đối hấp dẫn, cậu không rõ vì sao Vũ Văn Tuần lại cho phép cậu đi, chẳng lẽ do vừa rồi cậu lấy lòng hắn sao?

Nhìn thấy Thanh Ti tròn mắt mà lảng lảng nhìn chăm chú mình, Vũ Văn Tuần không khỏi buồn cười, khẽ nhéo mũi cậu một cái.

“Tiểu ngốc ghê, lại suy nghĩ cái gì vậy? Không cần sợ, tôi sẽ đi cùng cậu, cho nên cậu nhất định không bị lạc đường.”

Đêm đó, Thanh Ti được Vũ Văn Tuần bế về phòng ngủ, Vũ Văn Tuần trước khi đi ra còn hôn lên trán cậu, đến lúc Thanh Ti trong lòng rối loạn chờ hắn ngủ yên, người khơi mào lại nói ngủ ngon, xoay người đi ra cửa phòng.

Cung chủ thay đổi thật là nhiều nha.

Thanh Ti nhận ra bản thân đang dần quên đi đối phương đã từng gieo lên thân thể cậu những đau đớn

thống khổ như thế nào, lẩn át hết tất thấy là một loại cảm giác không tên, chính là loại cảm giác kì quái này, cậu lại không rõ nó rốt cuộc là gì.

Nụ hôn khẽ âm ỉ trên trán len lỏi vào trong lòng Thanh Ti, cậu chạm lên trán mình, trần trọc đến nửa đêm mới mơ hồ ngủ được.

Vốn tưởng rằng cuối tuần Kiều Diễm cùng Vũ Văn Tranh sẽ theo chân bọn họ đi góp vui, thế nhưng Vũ Văn Tranh vì lễ hội triển lãm thời trang tháng tới của Kinh Phong chưa chuẩn bị xong mà bận tới mất tới mũi, còn công ty chuyên săn tin của Kiều Diễm thì đang có một vụ lớn, sợ cấp dưới ứng phó không nổi, Kiều Diễm liền tự mình ra trận, thế là cuối tuần đi cùng Thanh Ti tham gia lễ hội giao lưu này chỉ có một mình Vũ Văn Tuấn.

Hai người lái xe đi đến trường của Vũ Văn Tú, Vũ Văn Tú từ sáng sớm đã đứng trước cổng chờ, thấy bọn họ vào liền nhào tới cho Thanh Ti một cái ôm thật chặt, điều này không khỏi khiến cậu thấy ngỡ ngàng.

Tuy rằng cậu đã xem như tương đối thích ứng với cách biểu lộ thiện cảm của người nhà Vũ Văn, nhưng dù sao đây là bên ngoài, may mà Vũ Văn Tuấn giải vây cho cậu, giống như đem gà con và em gái mỗi người đặt ở một bên.

“Em đang hoảng một chút cho anh!”

Vũ Văn Tú đối với khuôn mặt đen như than củi kia không coi ra gì, đem ánh mắt dừng ở trên người Thanh Ti.

“Thanh Ti, cách ăn mặt của cậu hôm nay nhìn rất được nha, anh hai trông người cẩn thận đó, coi chừng em họ bị người ta ôm chạy mất bây giờ, gần đây có tập dượt mấy tính không? Tôi nhấn vào địa chỉ e-mail của cậu cũng không thấy cậu hồi âm ...”

Đối với Vũ Văn Tú luôn miệng nói không ngừng như đang nã pháo, Thanh Ti chỉ có thể mỉm cười.

Tất cả phục sức của cậu đều là một tay Vũ Văn Tuấn đặt mua, là chủ tịch công ty thời trang, mắt nhìn của Vũ Văn Tuấn đương nhiên có chỗ độc đáo riêng, sơ mi trắng phối với quần bò màu xám trắng, mái tóc dài chẻ thành hai phần thoải mái cột sau lưng, quần áo không quá bó sát mặc trên người Thanh Ti làm thân mình cậu nhìn qua rất thon thả cao ráo, vô hình trung lộ ra khí chất thanh nhã độc đáo.

[Tôi còn chưa biết dượt mấy tính, tôi sẽ cố hết sức.]

Thanh Ti viết trên sổ nhỏ.

Theo Vũ Văn Tuấn học hết mấy ngày, thật vất vả mới nhớ được một ít kiến thức căn bản, còn mấy thứ mà Vũ Văn Tú nói cậu hoàn toàn không hiểu, tuy rằng mỗi đêm Vũ Văn Tuấn đều sẽ dạy cậu đánh một hai chữ, nhưng để tạo thành một câu hoàn chỉnh hay dùng e-mail thì đối với Thanh Ti mà nói vẫn là khó như

lên trời.

“Đi vào rồi nói, lễ hội giao lưu sắp bắt đầu rồi.”

Thấy chung quanh đã có người dừng bước, tò mò đánh giá Thanh Ti, Vũ Văn Tú sợ chọc giận anh hai nó, vội vàng dẫn cả bọn đi qua cổng lớn vào vườn trường

Lễ hội giao lưu tổ chức trong hội trường lớn, còn chưa đi vào đã nghe tiếng địch* du dương, Vũ Văn Tú hướng bọn họ giải thích, nói hôm nay có rất nhiều sinh viên của Lâm Giáo, cũng xem như con nhà nòi, mỗi người đều chơi rất giỏi một loại nhạc cụ, bất quá nói đến thực chất, giao lưu kết bạn chỉ là bề ngoài, mọi người muốn nhân cơ hội này thể hiện kỹ năng bản thân mới là chính yếu, có khi còn liên quan đến phân chia cao thấp, cho nên tất cả mọi người đều kêu bạn bè giỏi nhất tốt nhất đến hỗ trợ.

Đây mới là mục đích chính của xú nha đầu này mà.

Nói cái gì mà muốn cho Thanh Ti một không gian lớn hơn, sinh động hơn, kì thật là muốn đem hấn và Thanh Ti tới làm đồ trang trí mặt tiền cửa hàng thôi.

Vũ Văn Tuần trừng mắt liếc em gái hấn một cái, Thanh Ti lại sớm chú ý lên người đang diễn tấu giữa hội trường, bình thường trong ti vi nhìn thấy rất nhiều loại nhạc cụ cổ quái, thanh âm mặc dù dễ nghe, nhưng cậu không cảm thấy quen thuộc, bây giờ được nhìn người khác thổi địch*, trong lòng cậu rất là hưng phấn.

*Địch là một loại sáo dài một thước bốn tấc có bảy lỗ, cầm ngang để thổi

14. Chương 14

Ba người tìm một chỗ trong góc hội trường ngồi xuống, mấy cô gái vừa thấy Vũ Văn Tú tiến vào liền chạy lại, vì nhóm trưởng Sở Phàm là nam sinh cho nên nữ hài tử trong nhóm xem Vũ Văn Tú như Thiên Lôi, bảo đầu đánh đó, các cô nhóc nhìn thấy Vũ Văn Tuần cùng Thanh Ti, trong mắt nhất thời tràn ngập sao sáng.

Thiên a, sao lại đẹp trai như vậy? Còn nam sinh diễm dáng sáng sủa bên cạnh hấn? Chắc là nam sinh mà phải không? Chính là mái tóc kia thật sự rất đẹp nha, cả làn da cũng rất tuyệt ...

“Đây là anh hai và em họ của tớ, dẫn bọn họ đến để lấy chút khí thế”.

Thấy Vũ Văn Tuần dửng dưng bất phàm, Thanh Ti ôn nhã động lòng người, nhóm con gái không khỏi nổi lên hảo cảm, đều chạy lại báo danh báo tánh, còn không quên trách móc Vũ Văn Tú giấu của riêng, người đẹp như thế cũng tiếc không chịu mang ra.

Sở Phàm cũng đã đi tới, cậu ta cùng Vũ Văn Tuần giới thiệu xong thì đối Vũ Văn Tú nói: “Bên Tần Dao hình như có mời Lâm Tiêu tới, hẳn thì chơi cổ cầm là hay nhất, các cậu có luyện tập tốt hết chưa?”

Tần Dao là người đứng đầu khoa âm nhạc, câu lạc bộ âm nhạc mà cô ta dẫn dắt luôn luôn phân tranh cao thấp với bên của Sở Phàm, mà Lâm Tiêu lại là nhân tài của học viện âm nhạc, thường xuyên đại diện trường tham gia các cuộc thi và các buổi biểu diễn, có cao thủ như hắn lên sân khấu, bọn họ bên này phần thắng chẳng còn bao nhiêu, ngoại trừ Vũ Văn Tú có thể chơi cổ cầm, những người khác đều chuyên về nhạc cụ Tây Dương, cũng chưa tính đến việc biểu diễn hay hay dở, chỉ bằng việc người ta là tinh hoa dân tộc trong lĩnh vực cổ nhạc, khí thế đó đã đủ đem bọn họ đè cho dẹp dẹp.

“Cũng chưa biết Lâm Tiêu là có thực sự đến hay không đâu? Hơn nữa đàn violon và kèn saxophone của chúng ta cũng không tệ a.”

“Nhất định sẽ đến, nghe nói gần đây Tần Dao và Lâm Tiêu rất thân thiết, nói là dĩ cầm hội hữu*, bất quá mọi người đều nói thật ra là Tần Dao đang theo đuổi Lâm Tiêu.”

*dĩ cầm hội hữu: lấy cầm kết bạn

Nghe xong mấy tin đồn của mọi người, Vũ Văn Tú cười nói: “Đàn cổ của ông nội tớ cũng có mang đến đấy, Lâm Tiêu nếu thực sự đến, tớ liền cùng tên đó song tấu.”

Vũ Văn Tuần nghe thấy, trong bụng không khỏi cười thầm, Lâm Tiêu từng nhiều lần xuất ngoại biểu diễn, còn thường xuyên xuất hiện trên ti vi, cầm kĩ của hắn hiển nhiên là cao siêu, đứa em gái này của mình khả năng thế nào hắn chẳng lẽ còn không biết, bằng nó mà dám cùng người ta hợp tấu?

Ai, cái này mà là hội giao lưu cái nỗi gì, rõ ràng là đấu đá hơn thua, sớm biết đã không đem Thanh Ti tới nơi chướng khí mù mịt này.

Nhìn đến Thanh Ti bên cạnh, cậu nghe đàn tới vui vẻ phấn khởi, điểm tâm đặt trước mặt đựng cũng không có đựng vào, ngay cả nhóm con gái chào hỏi cậu cậu cũng không đáp lại, Vũ Văn Tuần có chút giật mình, đứa nhỏ này không phải là yêu thích âm nhạc chứ? Nhưng thật ra bản thân cũng thật sơ suất, sau này sẽ mua cho cậu vài loại nhạc cụ, để cậu có thể chơi chúng cho đỡ buồn.

Di động đổ chuông, Vũ Văn tuần bắt máy, giao cho em gái trông chừng Thanh Ti xong liền bước nhanh ra khỏi hội trường, ai ngờ hắn vừa mới đi thì Vũ Văn Tú đã bị người ta kêu đi sắp xếp mấy chuyện quan hệ hữu nghị, thế là nhiệm vụ trông coi Thanh Ti liền được cô quảng cho Sở Phàm.

Một khúc dịch kết thúc, Thanh Ti phục hồi tinh thần, lúc này mới phát hiện anh em Vũ Văn Tuần đã chẳng còn bóng dáng, bên cạnh có rất nhiều người xa lạ, điều này làm cậu có chút kinh hoảng, may là bạn bè của Vũ Văn Tú đều hoạt bát hướng ngoại, các cô nhóc chủ động tự giới thiệu với Thanh Ti tự giới thiệu, vừa rồi từ chỗ Vũ Văn Tú nghe nói dây thanh quản của Thanh Ti có vấn đề, cho nên ánh mắt nhìn cậu đều mang theo vài phần tiếc nuối.

Nhiệt tình của mọi người nhanh chóng làm cho Thanh Ti bình tĩnh lại, cậu lấy giấy bút ra cùng mọi người nói chuyện, trong khoảng thời gian này chữ viết của cậu đã luyện được khá tốt, coi như đủ để ứng phó với thất chủ bát thiết* của mọi người.

* thất chủ bát thiết: bảy miệng tám lưỡi, ý là nói chuyện rôm rả, liên tục, dằng dặc

Tiếp theo trên đài vang lên tiếng violon uyển chuyển du dương, là phần biểu diễn của Tần Dao, cô gái này ở lĩnh vực violon quả thật rất có tài, bất quá Thanh Ti đối với nhạc cụ Tây Dương không ham thích lắm, cậu liền đem chú ý chuyển đến đồ ăn, mấy cô nhóc thấy cậu gầy yếu, liền đem các loại điểm tâm làm từ bơ để hết trước mặt cậu.

Một đám con gái vây quanh Thanh Ti lúi rúi nói chuyện không ngừng, tự nhiên rất thu hút, Tần Dao ở trên đài kéo violon thấy tình cảnh như vậy, trong lòng tràn đầy lửa giận, một khúc đàn xong cô ta liền bước tới.

Sau khi nghe Sở Phàm giới thiệu xong, Tần Dao cao thấp đánh giá Thanh Ti, không thể không thừa nhận người này tuần nhã, nhưng lại càng làm cô không phục chính là Vũ Văn Tú dù làm gì cũng đều tốt hơn cô, đến ngay cả diễn tấu violon cũng ngang ngửa cô, thứ duy nhất mà cô thắng được chỉ có dung mạo, vậy mà hôm nay Vũ Văn Tú lại tìm đến đây hai người tướng mạo dễ nhìn, lập tức đem ánh mắt của mọi người cướp mất.

“A? Chưa từng nghe qua Vũ Văn Tú còn có một đứa em họ ngay cả nói cũng không thể nói, cư nhiên ăn ngon như thế nhỉ, chúng tôi tổ chức là lễ hội giao lưu âm nhạc, không phải đại hội ẩm thực!”

Nghe Tần Dao châm chọc, Thanh Ti ngượng ngùng buông cái đĩa đang cầm trong tay, trước mặt cậu còn bốn năm cái đĩa nhỏ khác, hình như ăn thực sự rất nhiều a.

Tần Dao còn định nói thêm, chợt nghe ngoài hội trường có chút ồn ào, gặp Lâm Tiêu đi vào, Tần Dao vội chạy lại đón hân, ôm lấy cánh tay hân, cùng hân đi vào hội trường, miệng lại giận dỗi nói: “Anh đến trễ”

Nếu nói Tần Dao là mỹ nhân trong mỹ nhân, vậy Lâm Tiêu đứng bên cạnh cô tuyệt đối có thể tạo thành một đôi đẹp mắt nhất, mọi người chỉ thấy trước mắt sáng ngời, lập tức bị Lâm Tiêu hấp dẫn, có thể là vì ở trong giới cổ nhạc quá lâu đã khiến người thanh niên chỉ vừa hai mươi này mang theo một loại khí chất cô độc lại phong nhã, vai phải của hân đem cầm bộ*, hướng mọi người gật đầu chào lại.

* Cầm bộ: cái võ để bao cây đàn lại

Vũ Văn Tú chạy lại, ghé vào tai Thanh Ti nói: “Cậu ta tên Lâm Tiêu, học âm nhạc, là một tay hảo cầm.”

Sớm đã nhìn thấy cổ cầm trên vai Lâm Tiêu, Thanh Ti liền nhớ đến cây Trường Phong cũng từng chưa bao giờ rời khỏi cậu, tay liền có chút ngứa ngáy, cậu nhìn chằm chằm vào cầm bộ kia, rất muốn chạy đến sờ sờ một tí.

Vũ Văn Tuần lúc này vội vàng chạy về.

Điện thoại là Vũ Văn Tranh gọi, dài dòng vòng vo nói hết nửa ngày, Vũ Văn Tuần lo cho Thanh Ti, vất vả lắm mới cúp điện thoại được, vừa mới tiến vào đã phát hiện không khí hội trường vô cùng náo nhiệt, đôi tuần nam nữ kia đã vào đến trung tâm hội trường, mà cái làm hấn tức giận chính là ánh mắt Thanh Ti từ đầu đến cuối luôn chăm chú vào Lâm Tiêu, trong mắt hào quang rạng rỡ, hấn thể nhưng chưa bao giờ thấy Thanh Ti có loại nhãn thần nóng bỏng như vậy.

Chẳng lẽ bọn họ quen biết nhau?

Ý nghĩ này vừa vụt qua làm Vũ Văn Tuần bước nhanh tiến đến, dắt tay Thanh Ti, dùng sức siết một chút.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lâm Tiêu, không ai nhìn thấy hành động mờ ám của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti lại bị sự đau đớn bất ngờ làm cho tỉnh người lại, lúc này mới nhìn đến sắc mặt âm trầm của Vũ Văn Tuần.

“Chúng ta trở về!”

Biết tính tình của Cung chủ, Thanh Ti không dám phản bác, cậu có chút lưu luyến nhìn Lâm Tiêu đem cổ cầm lấy ra khỏi cầm bộ, đặt lên trên chiếc cầm kỉ sớm được chuẩn bị, đó là một chiếc cổ cầm chế từ đồng mộc*, bởi vì cách nhau không xa, cậu có thể nhìn rõ một đoạn vân hoa mai trên mặt cổ cầm.

*Đồng mộc: gỗ cây ngô đồng/cây trâu

Thanh Ti là một người biết xem cầm, lập tức hiểu được cổ cầm này tất đã trăm năm tuổi, chỉ có sự rung động do được diễn tấu trong một thời gian dài mới khiến mặt cầm xuất hiện các đoạn vân như vậy, cầm đó sẽ không chỉ quý báu, hơn nữa âm sắc thấu triệt, không nghĩ đến ở trong này lại có thể nhìn thấy người sở hữu một cây cổ cầm như thế, ánh mắt Thanh Ti lại sáng lên.

“Nhìn đến xuất thần như vậy!”

Lần đầu gặp Thanh Ti dám đối với lời nói của hấn ngoảnh mặt làm ngơ, Vũ Văn Tuần cuối cùng nhịn không được hừ mạnh một tiếng, nói ra câu giận dữ.

Tình tự oán giận truyền đến tai Thanh Ti, cậu ngạc nhiên nhìn về phía Vũ Văn Tuần.

Cung chủ hình như đang ghen, chẳng lẽ nghĩ cậu ...

Không phải a, cậu làm sao dám ...

Nghĩ đến bộ dáng không được tự nhiên của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti đột nhiên có chút buồn cười, cậu vội lắc lắc ống tay áo của Vũ Văn Tuần, bắt lấy tay hắn, viết nhanh một câu- [Tôi đang nhìn cây cổ cầm kia].

Cổ cầm?

Nhìn thấy Thanh Ti chỉ cây đàn mà hướng mình dùng sức gật đầu, Vũ Văn Tuần liền ách nhiên thất tiểu*.

* Ách nhiên thất tiểu: á khẩu không cười nổi.

Hắn thật là hồ đồ mà, cứ nhiên đi ghen tuông với một cây đàn.

“Cậu muốn nghe hắn đánh đàn?”

Thanh Ti gật gật đầu, thấy sắc mặt Vũ Văn Tuần dịu xuống, liền biết hắn đã đồng ý, ở trên lòng bàn tay hắn viết- [cảm ơn].

Bàn tay viết chữ lập tức bị người nọ gắt gao nắm lấy, Thanh Ti giấy không ra, cũng mặc kệ hắn.

15. Chương 15

Được xem Tiêu Lâm biểu diễn, hội trường nhất thời yên tĩnh hẳn, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào một tiêu điểm.

Cổ cầm (1) được đặt nằm ngang trên bàn dài, như phi long ngẩng đầu, tư thế thể hiện khát vọng bay cao, phần đầu của cổ cầm được điểm xuyết bởi một chuỗi tua màu vàng, dài hơn một thước, nhẹ nhàng buông rũ.

Lâm Tiêu ngồi ngay ngắn trước bàn, cũng không nhiều lời, tay phải lướt qua dây đàn, tay trái ấn thủ âm, tiếng đàn trong thuần thanh nhã dịu dàng vang lên, Thanh Ti nghe rất rõ, đây là khúc “Liệt tử ngự phong”(2).

Lâm Tiêu không hổ là nhân tài trong giới cầm nghệ, chỉ với nhạc phổ cơ bản liền có thể đem hết thâm ý thông dong tự tại trong “Liệt tử ngự phong” từ từ dẫn dắt ra, dây đàn của cổ cầm đa số được làm từ tơ, đánh lên nghe như ai đó nhẹ nhàng nỉ non, lại như tiếng hát lan tràn trong không trung chẳng dứt, đậm nhạt thư thái, khinh phong uyển chuyển, thôi thúc kẻ khác muốn được thoát tục thành tiên, một khúc đàn xong, mọi người ở đây đều như si như túy, chẳng biết hồn ở phương nao.

Thiên a, nơi này sao lại có một cao thủ có thể đánh đàn đến tuyệt diệu như thế? Đàn được một khúc nhã nhạc trong trẻo mà lại u huyền như thế?

Thanh Ti vì kích động mà tay có chút run rẩy, ngay cả việc móng tay mình đâm sâu vào lòng bàn tay của Vũ Văn Tuần cũng chẳng biết.

Nhìn bộ dáng đó của cậu, Vũ Văn Tuần nói: “Nguyên lai cậu thích tiếng đàn đến thế.”

Đáp lại hẳn là những cái gật đầu liên tục trong vô thức của Thanh Ti.

Sau khi yên tĩnh thật lâu, trong hội trường mới truyền đến vài tiếng vỗ tay thưa thớt, thanh âm này làm những người vẫn còn trầm mê như bừng tỉnh, lập tức tiếng vỗ tay nổi lên như sấm dậy, vang vọng khắp hội trường, Thanh Ti cũng bỏ ra tay đang nắm Vũ Văn Tuần, làm theo mọi người vỗ vỗ tay, nhìn thấy bộ dạng hưng phấn không thôi của Thanh Ti, Vũ Văn Tuần bất giác mỉm cười.

Thanh Ti có khi đích xác cũng chỉ là một đứa trẻ a.

Lâm Tiêu sớm đã quen với kiểu phản ứng nhiệt liệt như thế của mọi người, hẳn ảm đạm cười, đứng dậy khẽ cúi người chào, cảm ơn đáp lại, Tần Dao lại khiêu khích nhếch mi về phía Vũ Văn Tú, trong ánh mắt là sự đắc ý đến không cần nói cũng nhận ra, có người nhìn thấy ngứa mắt, hừ nói: “Có gì hay ho chứ? Cũng chẳng phải là cô ta đàn.”

“Nhưng là bạn trai của cô ta đàn, cô ta đương nhiên đắc ý.”

“Vậy thì sao? Vũ Văn Tú cũng biết chơi cổ cầm nha, Vũ Văn Tú, cậu lên đàn một khúc đi, cho bọn họ mở mắt ra.”

Nhìn thấy thần tình đắc ý của Tần Dao, bạn bè trong nhóm liền bắt đầu xúi giục, có người còn tự ý đem cây cổ cầm được trưng ở phía trước quầy hàng đến, làm Vũ Văn Tú sợ đến mức liên tục lắc đầu, cô chỉ chuyên về đàn violon, tuy có thể đàn vài nốt cổ cầm, nhưng dám diễn tấu trước mặt cao thủ như Lâm Tiêu – người có thể đàn được ra những khúc nhạc thanh nhã như vậy – thì có khác gì tự rước lấy nhục, chính là bạn bè của cô nào có biết nổi lòng đau khổ đó, không thêm phân bua mà cứ đẩy cô về phía trước.

Thanh Ti không hiểu rõ, vừa nghe nói Vũ Văn Tú cũng sẽ chơi đàn thì liên tục thúc nó, Tần Dao nhìn thấy thế, lập tức tiến lên trước, cười nói: “ Không ngờ Vũ Văn Tú cậu cũng có tài nghệ này, vậy xin mời cho mọi người thưởng thức một khúc nhã nhạc đi”

Rất nhanh liền có người đem một cái cầm án* khác đặt bên cạnh Lâm Tiêu, chỗ này tuy không nhiều người biết chơi cổ cầm, nhưng vẫn có cầm án, mọi người nghĩ Vũ Văn Tú giấu tài, tiếng vỗ tay lập tức vang lên.

*cầm án: bàn để đàn lên

Tình hình hiện tại dường như đã không còn đường lui, Vũ Văn Tú mặt mày đau khổ ôm đàn lên, nhìn thấy em gái mình như thế, Vũ Văn Tuần không khỏi hướng Thanh Ti thấp giọng cười.

“Thanh Ti, không nghĩ cậu thế mà cũng biết trêu chọc người khác, lần này được xem A Tú xấu mặt rồi.”

A ...

Thanh Ti giật mình nhìn về phía Vũ Văn Tuần, dùng ngón tay viết: [Chẳng lẽ A Tú không biết đánh đàn?]

“Biết, bất quá chẳng khác gì đàn bông*.”

*đàn bông: có lẽ ám chỉ A Tú chỉ chơi qua loa cho có

Em gái hần là điển hình của trường phái Tây Âu, biết chơi cổ cầm chỉ sợ là do hồi nhỏ được ông nội dạy cho một chút, đem ra hù người bình thường còn được, chứ ở trước mặt cao thủ như Lâm Tiêu mà muốn gian lận qua cửa*, đúng là kẻ ngu nói mớ.

*gian lận qua cửa: múa rìu qua mắt thợ.

Người duy nhất trong hội trường hiện giờ cười không nổi chỉ có mình Vũ Văn Tú, cô ngẩng đầu bước lên đài, đem cổ cầm đặt lên cầm án, bởi vì dùng lực quá mạnh mà dây đàn bị rung đến phát ra vài tiếng ngân nhẹ, Lâm Tiêu đứng bên cạnh thấy thế thì chau mày, ngay cả cách đặt đàn cũng không biết, cô gái này quả thực có thể chơi đàn sao?

“Ha ha, tôi chỉ biết đàn một khúc thôi, xấu hổ xấu hổ.” Vũ Văn Tú cười ha ha.

Thật ra cô biết đàn đến mấy cổ khúc, đáng tiếc là không có cái nào biết đàn hoàn chỉnh, hiện tại đã thông báo trước như vậy, chỉ đàn một đoạn, nghe hiểu hay không hiểu cũng chẳng phải chuyện của cô.

Vũ Văn Tú ngồi xuống, tiện tay khảy một đường, thanh âm trong trẻo từ từ vang lên.

Nhận ra đó là đoạn giữa của khúc “Cao sơn lưu thủy”(3), đôi mi thanh tú của Thanh Ti lập tức nhú lại.

Trời ạ, không biết đàn còn chọn đoạn giữa của “Cao sơn lưu thủy”, khúc này thuộc về âm cao, phủ âm rất khó, hơn nữa ngay từ âm đầu tiên mà A Tú bắt đầu cũng đánh sai mất rồi.

Làm ơn làm ơn, dừng lại đi ...

Nhìn lông mày của Lâm Tiêu càng lúc càng nhăn, mặt Thanh Ti cũng nhăn như vỏ trái khố qua, cậu nhăn nhín nhìn Vũ Văn Tú đàn, mắt thấy trên mặt cô phảng phất nét cười, bộ dáng thần nhiên mà tự đắc, trong lòng không khỏi bội phục lá gan của cô, khả năng cảm nghệ như vậy mà cũng dám ngang nhiên biểu diễn, chẳng lẽ cô nàng xem thường nơi này không có một nghệ nhân chân chính nào sao?

Nhìn ra suy nghĩ của Thanh Ti, Vũ Văn Tuần ghé vào bên tai cậu, nhỏ giọng cười nói: “Đây là sự can đảm cùng tôn nghiêm của Vũ Văn gia, cho dù A Tú căn bản không biết đàn, nó cũng sẽ làm cho mọi người nghĩ rằng nó đàn rất khá.”

Lá gan này quả là không nhỏ, nhưng anh không thấy vị Lâm Tiêu tiên sinh bên cạnh mặt đã đen như than rồi sao?

“Đinh ...”

Một sợi dây đàn ở giữa dưới ngón tay của Vũ Văn Tú đứt làm hai đoạn, Thanh Ti lập tức lấy tay che mặt, không đành lòng xem tiếp.

Làm ơn, nhân cơ hội này mau dừng lại đi.

“Đinh ...”

Thanh Ti vừa nghĩ xong, đàn lại đứt thêm một dây nữa, lần này ngay cả Vũ Văn Tú cũng chống chế không được, cô nàng cười gượng, nói: “Đã lâu không đàn, dây đàn này đã giòn hơn nhiều ...”

Nghe đến đó, Lâm Tiêu rốt cuộc nhịn không được nữa, hần tiến lên một bước, dè lại dây đàn trước mặt Vũ Văn Tú, trầm giọng nói: “Tiểu thư, tôi tin là cô thích chơi đàn, vì vậy xin đừng tiếp tục chà đạp cổ cầm này nữa.”

Một câu này đủ làm Vũ Văn Tú đỏ mặt, Tần Dao nghe được ý tứ trong đó, lập tức nói: “Lâm Tiêu, anh cũng đừng quá khắt khe, Vũ Văn Tú đàn đương nhiên không bằng anh, bất quá coi như không tệ nhỉ?”

Không để ý đến Tần Dao mình bao ám biến*, Lâm Tiêu thản nhiên nói: “Đàn hay hay dở không phải không quan trọng, nhưng đánh đàn trước tiên phải hiểu đàn, vị tiểu thư này nếu chính là đang đùa giỡn với đàn, vậy xin mời cô trở về tập violon là được rồi, nếu thích văn hóa Tây Âu, thì cũng đừng ở đây chà đạp cổ nhạc!”

*minh bao ám biến: lời lẽ bên ngoài thì đẹp đẽ trong sạch bên trong ẩn giấu thứ mờ ám, tựa như miệng nam mô bụng một bồ dao găm

Hắn với Vũ Văn Tú tuy không tính là thân thuộc, nhưng cũng có quen biết, Vũ Văn Tú là một tay kéo violon giỏi, ở trường lại cực kì sôi nổi, không ai là không biết cô, nếu là người khác, có khi còn vì nể cô mà chừa lại vài phần mặt mũi, nhưng Lâm Tiêu luôn luôn nghiêm khắc mà kiêu ngạo, với những thứ khác đã như thế, với cổ cầm lại càng cố chấp, hắn làm sao chịu nổi việc Vũ Văn Tú đánh đàn như vậy, nhân nhẹn được đến bây giờ đã xem như là kì tích rồi.

Hiện tại Vũ Văn Tú ngay cả một nụ cười cũng không nặn ra nổi nữa, cô dù sao cũng là một nữ hài tử mà thôi, bị Lâm Tiêu châm chọc như thế, nếu là sau sân khấu, cô có thể một quyền mà đánh lên, võ karate

của cô cũng không phải chỉ để chưng chơi, bất quá bây giờ trước mặt đông đảo công chúng, cô nàng đương nhiên vẫn muốn duy trì chút hình tượng thực nữ.

Trong hội trường truyền đến vài tiếng khúc khích rời rạc, không cần nói cũng biết là từ đám người bên Tần Dao, Vũ Văn Tú hừ một tiếng, trong lòng thầm mắng đám bạn không ngừng thúc mình lên sân khấu để bây giờ bị bêu xấu như vậy, thật đúng là bêu xấu mà, cô lớn từng này cũng chưa từng bẽ mặt đến vậy

Một thân ảnh màu trắng vụt lên, đem mấy lời viết trong quyển sổ nhỏ chìa tới trước mặt Lâm Tiêu, người này quả nhiên là Thanh Ti.

Chợt nhìn thấy một người thanh nhã không linh như vậy đứng trước mặt mình, Lâm Tiêu thoáng cái thất thần, lại thấy đối phương cảm tức nhìn hắn, không ngừng run run đưa cuốn sổ trong tay về phía hắn, ý bảo hắn đọc đi.

[Cậu không thể khinh thường người khác!]

[Người đánh đàn trong thiên hạ này đều là quân tử!]

[Nếu chỉ cố chấp vào cầm kĩ* thì sẽ mất đi khát vọng ban đầu!]

*cầm kĩ: kĩ thuật đánh đàn

Tiểu gia khóa thanh tú xuất trần này là từ đâu chạy đến vậy?

Sự thanh nhã của Thanh Ti hiển nhiên đã mê hoặc Lâm Tiêu, mà thứ càng làm tâm hắn rung động chính là những lời được viết trong sổ.

“Đây là đứa em họ không thể nói chuyện của Vũ Văn Tú, ngay cả nói cũng nói không được, còn dám ở đây chỉ trích người khác!”

Thấy Lâm Tiêu im lặng, Tần Dao nghĩ hắn vì người khác đường đột mà khó chịu, liền thấp giọng giải thích, cô ta nhìn nhìn Thanh Ti, khinh thường nói: “Đánh đàn nếu không xem cầm kĩ là chính yếu, vậy chẳng phải ngay cả một lão già đàn như đàn bông cũng có thể lên sân khấu biểu diễn sao? Vũ Văn Tú, người nhà cậu qua nhiên suy nghĩ thật là quá độc đáo mà, hay là, tất cả các người đều chỉ có thể đàn bông?”

Lời này nói lên quả thực khó nghe, Lâm Tiêu khẽ nhíu mày, có chút không hài lòng với sự kiêu ngạo của Tần Dao.

16. Chương 16

Nhìn thấy Vũ Văn Tú vì câu nói đó mà tức giận đến trợn mắt, Thanh Ti vội vàng kéo kéo ống tay áo của nó, làm con bé tỉnh tâm lại, cậu đi đến bên cổ cầm, tùy tay khảy một đường, thế là một điệu nhạc thanh nhã theo ngón tay tinh tế của cậu chảy ra, Lâm Tiêu sửng sốt, lập tức chuyển ánh mắt đến ngón tay của Thanh Ti.

Ngón tay nhỏ nhắn mềm mại như vậy, nào ai có thể tin là sinh ra để đánh đàn chứ?

Không chú ý đến ánh mắt của kẻ khác, đôi mắt thanh tú của Thanh Ti nhẹ chuyển, nhìn trên cổ cầm có khắc hai chữ triện hoa mai (1) rất nhỏ – Minh Tuyền.

Nguyên lai cổ cầm này danh là Minh Tuyền, vậy thanh âm nhất định du dương phiêu dật, thật thích hợp đàn khúc “Cao sơn lưu thủy”, xem ra nó là vật rất được ông nội yêu thích, tiếc là lại bị A Tú làm đứt hết hai dây.

May là đây không phải dây chủy*, tuy bảy dây chỉ còn năm dây, nhưng cổ cầm nguyên bản cũng chỉ có năm dây mà thôi, thế này cũng không làm khó được Thanh Ti vốn từ nhỏ làm bạn với cầm, cậu ngồi xuống, tay phải khẽ lướt, thanh âm véo von, tiếng nhạc trong trẻo mà xa xôi của “Cao sơn lưu thủy” lập tức quanh quẩn trong hội trường.

*Cổ cầm ban đầu gồm 5 dây: Cung – Thương – Dốc – Chủy – Vũ, sau thêm 2 dây Văn – Võ tổng cộng 7 dây.

Cầm chi linh âm* nguyên bản là cao ngạo tịch liêu, mà nay cổ cầm thiếu đi hai dây, tự nhiên mất đi một phần linh nhã, nhưng bù lại mang theo cái chân thật chất phác, hơn nữa tay trái của thanh Ti không ngừng gảy ra thủ âm tiêu sái, vì vậy chẳng hề thấy gượng gạo vụng về, một khúc “Cao sơn lưu thủy”, như thanh tuyết bạch thạch, hạo nguyệt lưu phong, chậm chậm kéo nhau quay về.

*cầm chi linh âm: tiếng đàn hướng đến thanh âm giống như tiếng nước chảy gió thổi.

Thanh Ti lâu rồi chưa được đánh đàn, một khúc này vừa mới đàn đã cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ, thoải mái vô cùng, khúc nhạc kết thúc, cậu lấy ngón giữa gảy lên dây đàn, ngẩng đầu lên, phát hiện một mảnh yên tĩnh bao trùm hết thảy hội trường, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn cậu, nhất là Vũ Văn Tú bên cạnh, miệng há ra đủ để nhét vào cả một giỏ trứng.

Mọi người bị gì vậy? Cầm kĩ của cậu tuy không tệ nhưng nhất định cũng không thể so được với tiếng trời a.

Thanh Ti ngưng ngừng đứng dậy, chợt thấy cổ tay bị kéo, là bị Vũ Văn Tuấn nắm lấy.

“Theo tôi về!”

Thanh Ti chẳng rõ nguyên do, lão đảo bị kéo ra ngoài, Vũ Văn Tuần đi rất nhanh, tựa như bị hổ rượt sau mông.

Không ngờ Thanh Ti quả thật có thể chơi cổ cầm đến cổ phong nhã vận như vậy, một khắc kia cậu như chìm đắm trong thế giới của cầm, người và cầm hòa thành một thể, Thanh Ti nguyên bản là người bước ra từ trong cổ họa, cầm kĩ của cậu có lẽ chưa đủ vượt qua Lâm Tiêu, nhưng cái đậm nhạt cổ xưa, thanh thuần mà rung động nhân tâm như vậy thì Lâm Tiêu còn lâu mới đủ khả năng đạt được.

Khi thấy Lâm Tiêu chăm chú nhìn Thanh Ti, bộ dáng tâm điều thần trì*, trong lòng Vũ Văn Tuần nổi lên một cơn tức giận không nói thành lời, hắn nhìn ra sự ao ước, kính nể cùng tình yêu trong ánh mắt đó, thế là tấu khúc vừa kết thúc, hắn lập tức rời Thanh Ti rồi đi, bóng hình nhẹ nhàng thanh nhã này là của hắn, hắn tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào khác thêm muốn cậu!

*tâm điều thần trì: khát khao mong mỏi.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, hai người vừa mới ra được tới cửa vườn trường thì chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Lâm Tiêu lớn tiếng kêu: “Phó tiên sinh, xin dừng bước.”

Vũ Văn Tuần ngừng chân, quay đầu, chỉ thấy Lâm Tiêu như gió chạy đến trước mặt bọn họ, hắn căn bản chẳng thèm nhìn đến Vũ Văn Tuần, lại đem danh thiếp đưa cho Thanh Ti, thành khẩn nói: “Phó tiên sinh, phải không ạ? Vừa rồi cậu chỉ dạy rất đúng, nếu chỉ biết so đo cầm kĩ hay dở, sa vào những chuyện tầm thường đó thì sẽ mất đi cái hay nguyên thủy của việc chơi đàn, mới vừa rồi được nghe tiếng đàn của Phó tiên sinh, như tuyệt âm thiên lai*, không biết tôi có đủ tư cách được làm bạn với Phó tiên sinh, cùng nhau nghiên cứu trao đổi về tinh hoa của cổ cầm?”

*tuyệt âm thiên lai: âm thanh tuyệt diệu đến từ trên trời.

Thanh Ti vốn yêu cầm, đương nhiên đối người chơi đàn sinh ra hảo cảm, lại thấy Lâm Tiêu nói rất là khẩn thiết, lúc này liên tục gật đầu, nhận tấm danh thiếp kia, hoàn toàn không chú ý đến Vũ Văn Tuần đứng bên cạnh sắc mặt đã sớm tối sầm lại.

“Cảm ơn, sau này tôi sẽ đến nhà chào hỏi, hi vọng được Phó tiên sinh chỉ bảo.”

Cùng là khúc “Cao sơn lưu thủy”, lại chưa từng có ai đàn được thanh nhã đậm nhiên đến thế, Lâm Tiêu vừa rồi hoàn toàn trầm mê trong tiếng nhạc, đến lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện thân ảnh của người kia chẳng còn, may là hắn phản ứng mau, một đường đuổi đến tận đây.

Mất vừa thấy Thanh Ti bị Vũ Văn Tuần kéo đi thật nhanh, trong lòng Lâm Tiêu không khỏi có chút tức giận.

Đối với người thanh nhã như vậy, chính là phải vừa yêu thương vừa trân trọng, sao có thể đối xử thế này?

“Đưa tấm danh thiếp kia cho tôi!”

Trên đường lái xe về nhà, Vũ Văn Tuần thấp giọng nói, thấy thần sắc hắn không vui, Thanh Ti vội vàng đem tờ danh thiếp của Lâm Tiêu cho Vũ Văn Tuần.

Vũ Văn Tuần chỉ nhìn lướt qua, đến lúc đèn đỏ thì đem tấm danh thiếp xé nát thành từng mảnh, ném ra ngoài cửa sổ.

Loại tầm thường trước kiêu căng sau luồn cúi như hắn mà cũng muốn kết giao với Thanh Ti? Cái gì mà mượn cớ làm bạn, rõ ràng là muốn nhân cơ hội này tiếp cận cậu thì có, dù là mơ cũng đừng hòng!

Sớm đã quen với tác phong của Cung chủ, Thanh Ti thật ra cũng chẳng cảm thấy gì, cậu chỉ có chút tiếc nuối, người tên Lâm Tiêu kia quả là một tay đàn giỏi, nếu có thể cùng hắn trao đổi, nhất định học được không ít.

“Thanh Ti, tôi là muốn tốt cho cậu, nơi này có rất nhiều người tâm địa bất lương, cho nên không được tùy tiện tin người khác!”

Sau khi về đến nhà, Vũ Văn Tuần tĩnh tâm lại thì cũng nhận ra bản thân vừa rồi có chút quá phận, hắn sợ Thanh Ti giận, liền đối với cậu giải thích, ngừng một chút, lại nói: “Tôi không biết cầm kĩ của cậu lại tốt như thế, nếu thích, sau này tôi đem cây cổ cầm kia của ông nội tôi cho cậu.”

Nghe nói có thể được chơi đàn, Thanh Ti lập tức trở nên vui vẻ, dùng sức gật gật đầu, thấy mắt cậu sáng lên, tâm tình Vũ Văn Tuần bất giác cũng tốt hơn một chút, hắn vuốt mái tóc của Thanh Ti, cười nói: “Thật dễ hài lòng mà, quả thật cũng chỉ là một đứa nhỏ.”

Cây Minh Tuyền kia vài ngày sau liền được đưa tới tận tay Thanh Ti, Vũ Văn lão gia tử vừa nghe Vũ Văn Tú kể việc Thanh Ti ở hội giao lưu biểu diễn cầm nghệ, lập tức cho người đem cầm qua, bảo Vũ Văn Tú chuyển tới, vật trân quý như thế lại dễ dàng đến tay khiến cậu quả thực thụ sủng nhược kinh, Vũ Văn Tú lại cười nói: “Ông nội chỉ mong khi rảnh rỗi có thể được nghe cậu đàn một khúc, như vậy thôi liền cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.”

Vũ Văn Tú tới ngoại trừ chuyện đưa đàn, còn cầm rất nhiều danh thiếp, thư mời, đều là do những người hôm đó nghe Thanh Ti đàn nên gửi tới, Thanh Ti sau khi nhận thì xem cũng không xem liền đem toàn bộ ném vào thùng rác, trong lòng thầm cảm ơn may là Vũ Văn Tuần không ở đây, nếu không cậu nhất định phải đối diện với khuôn mặt lạnh lùng như núi tuyết kia.

Từ hôm đó bởi vì có được Minh Tuyền, Thanh Ti ở nhà đàn đến mấy tiếng đồng hồ, còn dạy Vũ Văn Tú một ít kỹ xảo trong cách đàn, đáng tiếc người ta chẳng có hứng tâm tư học tập, chỉ sung sướng ngồi một bên nghe nhạc uống trà, tận tình hưởng thụ.

Thính giả rất nhanh từ một biển thành ba, Kiều Diễm và Vũ Văn Tranh từ chỗ Vũ Văn Tú nghe được tài cầm kĩ của Thanh Ti, cũng chạy tới góp vui, lại bị Vũ Văn Tuần không nói hai lời đuổi ra ngoài, đám người

này ngoài việc làm loạn thì hiểu cái quái gì về cầm kỳ? Để cho bọn họ tới nghe đàn thì quả là xứng với câu – đàn gãy tai trâu.

Nhìn đến Vũ Văn Tuần ghen tuông quá mức rõ ràng, Thanh Ti vừa bất đắc dĩ lại vừa buồn cười.

Cung chủ trước kia dường như không có trẻ con như vậy a.

Một buổi chiều vài ngày sau, Thanh Ti một mình đứng trong nhà bếp nướng điểm tâm, chợt nghe chuông cửa ở ngoài vang lên, cậu vội chạy ra mở cửa, lại nhìn thấy Lâm Tiêu đang ôm đàn của hắn đứng ở trước cửa.

Nắng chiều hắt trên người Lâm Tiêu khiến khuôn mặt vốn hơi gầy của hắn thoát nhìn có vẻ nhàn đạm mà nhu hòa, thấy đối phương y phục thanh lịch sạch sẽ, nhìn lại mình, hai tay dính bột mì, trên người còn mặc tạp dề phía trước có hình con thỏ, Thanh Ti có chút đỏ mặt, dưới ánh mắt chăm chú cùng nụ cười mỉm của Lâm Tiêu tay chân cậu lại càng luống cuống.

Không biết Lâm Tiêu làm sao biết được nơi này, Thanh Ti đang do dự có nên mời hắn vào nhà hay không, Lâm Tiêu lại đem hai tay nâng đàn đến trước mặt cậu.

“Lương cầm xứng nhã sĩ, cầm này mong Phó tiên sinh nhận cho.”

Thiên a, cậu làm sao dám nhận, Cung chủ không đem cổ cầm này đập nát mới là lạ.

Thấy Thanh Ti liên tục xua tay, Lâm Tiêu thở dài: “Phó tiên sinh, có phải cậu cảm thấy tôi rất mạo muội? Kỳ thật mấy ngày này tôi luôn chờ điện thoại của cậu, đến khi hiểu được cậu chẳng hề muốn kết giao với tôi, mới cố ý đến tận nhà thăm hỏi, có lẽ theo cậu thì tục nhân như chúng tôi không xứng làm bạn bè với cậu, cho nên lần này tôi đến, chính là muốn đem đàn này tặng cho cậu, nó đã theo tôi mười mấy năm, nhưng tôi thấy nó càng thích hợp với cậu hơn.”

Chính vì đây là hảo cầm, cậu mới không dám nhận a, nếu như bị hủy thì thực sự rất đáng tiếc.

Thế là Thanh Ti lấy sổ ra, viết mấy chữ đưa đến trước mặt Lâm Tiêu.

[Cậu không cần khách khí như thế, tôi không liên lạc với cậu vì anh họ của tôi không thích tôi tiếp xúc với người lạ, hơn nữa cầm này tôi cũng không thể nhận, tôi chỉ là rảnh rỗi đàn chơi mà thôi, hảo cầm vào tay tôi chỉ làm mai một nó, cậu cũng đừng kêu tôi tiên sinh, tôi nhận không nổi đâu.]

Nhìn đến nét chữ nho nhã xinh xắn của Thanh Ti, Lâm Tiêu nở nụ cười.

“Vậy tôi kêu cậu là Thanh Ti được không, tôi thấy mọi người đều gọi cậu như thế.”

[Được ...]

Thanh Ti cười khỏ một tiếng, người trước mặt cậu tựa hồ cũng thực cố chấp.

Thấy Lâm Tiêu đem cầm đưa đến trước mặt mình, cậu đang muốn từ chối, chợt thấy ngoài sân thoáng lên một thân ảnh, Vũ Văn Tuần đã đi tới.

17. Chương 17

“Là cậu? Cậu ở trong này làm gì?”

Gần đây Kiều Diễm cùng bọn Vũ Văn Tranh đều bận bịu nhiều việc, không có thời gian chạy lại đây làm phiền Thanh Ti, Vũ Văn Tuần đang vì thoát khỏi hai con ruồi đó mà mừng thầm, không nghĩ hôm nay vừa về liền thấy Lâm Tiêu ở ngay trước cửa nhà mình đùa giỡn với Thanh Ti, điều này làm hắn cảm thấy rất không vui.

Hắn đưa bao công văn trong tay cho Thanh Ti, nói: “Cậu vào trước đi!”

Đợi Thanh Ti vào nhà rồi, Vũ Văn Tuần quay mặt lại hướng Lâm Tiêu.

“Lâm tiên sinh, tôi không biết bằng cách nào cậu tìm được tới đây, bất quá tôi hi vọng cậu sau này không cần lại đến quấy rầy Thanh Ti!”

Hắn nói xong liền xoay người vào nhà, Lâm Tiêu lại ở phía sau hắn nói: “Muốn tra ra nơi này căn bản không khó, Vũ Văn tiên sinh, tôi biết ngài là chủ tịch công ty thời trang Kinh Phong, tuy rằng anh em các ngài luôn bề bộn nhiều việc, nhưng cũng đúng lúc, tôi trước kia từng gặp qua ngài. Bất quá tôi đối với ngài hoàn toàn không có hứng thú, tôi chỉ là muốn cùng Thanh Ti đàm luận một chút về cầm kỳ thi, chính là đồng thời cũng hiểu được cậu ấy thực đáng thương!”

Ánh mắt Vũ Văn Tuần hơi hơi mị lên một chút, hắn xoay người đối mặt với Lâm Tiêu, thấy người phía sau cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, không có chút khiếp ý, Vũ Văn Tuần không khỏi cười lạnh.

“Xin được chỉ giáo!”

“Tôi biết ngài là anh họ của Thanh Ti, bất quá ngài không nhận ra bản thân quần thúc cậu ấy quá nhiều sao? Cho dù là cha mẹ cậu ấy, tới tuổi trưởng thành rồi cũng không có tư cách hạn chế tự do cá nhân của cậu ấy như vậy, muốn quen bạn bè gì dường như trước hết đều phải được ngài đồng ý, ở xã hội hiện đại này, gia đình giống như ngài quả là lần đầu tiên tôi thấy đó, cho nên tôi mới nói Thanh Ti thực đáng thương, đáng thương vì cậu ấy căn bản ngay cả quyền lựa con đường mình đi cũng không có, chỉ có thể nương theo hơi thở của ngài mà sống qua ngày, cậu ấy rõ ràng có tài như vậy, thế nhưng lại bị ngài nhấn

tâm bóp chết!”

“Lâm tiên sinh, cậu cũng là người vô lí nhất mà tôi từng thấy, tôi muốn làm gì, còn chưa đến phiên cậu chỉ trích! Cho nên, lập tức rời khỏi đây, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

Lâm Tiêu nhướng mi.

“Tôi sẽ đi, nhưng mà tôi sẽ không buông tay!”

Tên chết tiệt này, hắn muốn không buông tay cái gì?

Nhìn Lâm Tiêu ngênh ngang sải bước rời đi, ánh mắt sắc bén của Vũ Văn Tuần dần lạnh xuống như băng.

Thanh Ti cố ý chạy đến tầng hai nhìn trộm hai người bọn họ nói chuyện với nhau, liền bị biểu tình âm lãnh của Vũ Văn Tuần làm cho hoảng sợ, cho đến giờ đây là lần đầu cậu nhìn thấy Vũ Văn Tuần mang sắc mặt lạnh lùng như thế, tuy rằng cậu không nghe được nội dung câu chuyện của hai người, nhưng đoán được nhất định có liên quan đến mình, người tên Lâm Tiêu kia chọc giận Cung chủ, nhất định hắn sẽ bị phiền toái a.

Quả nhiên khi Vũ Văn Tuần trở vào phòng, câu nói đầu tiên với Thanh Ti chính là.

“Sau này không được mở cửa cho Lâm Tiêu!”

Bắt đầu từ ngày đó, Lâm Tiêu quả nhiên làm đúng như hắn nói, cơ hồ mỗi ngày đều chạy đến tìm Thanh Ti, đáng tiếc Vũ Văn Tuần sớm có tính toán, kêu em gái tới chặn trận, thời gian trong chương trình học của Lâm Tiêu so với Vũ Văn Tú không khác nhau lắm, hơn nữa còn phải biểu diễn khắp nơi, đương nhiên không được tự do như Vũ Văn Tú.

Vốn Thanh Ti còn tưởng Vũ Văn Tú so ra biết nói chuyện hơn, có thể giúp cậu giải thích với Lâm Tiêu một chút, khiến hắn không cần tiếp tục chạy tới đây chuốc lấy phiền hà, nào ngờ cậu quá xem nhẹ cái thói có thù tất báo của Vũ Văn Tú, ngày đó Lâm Tiêu từng châm chọc Vũ Văn Tú, hiện tại không chỉ nói có sự can thiệp của Vũ Văn Tuần, cho dù không có, cô nàng cũng sẽ không để cho Lâm Tiêu được toại nguyện dễ dàng nhìn thấy Thanh Ti.

Thế là ngay trước cửa nhà của Vũ Văn Tuần sẽ luôn xuất hiện những trận tranh luận kịch liệt, hai bên chiến tuyến đương nhiên là Vũ Văn Tú và Lâm Tiêu, hai người có thể xem là kì phùng địch thủ, tương ngộ lương tài, từ cảm phẩm nói đến nhân phẩm, từ thượng cổ nói đến Tây Dương, mấy ý mắng chửi vòng vo trong lời nói Thanh Ti phải nửa ngày mới hiểu, vì thế cậu ngay cả cổ cầm cũng không dám đụng đến, sợ Lâm Tiêu sau khi nghe được sẽ bùng phát thêm một tràng tranh luận kịch liệt mới, cậu rảnh tới phát chán, đành phải tự nhốt mình trong thư phòng, đi luyện mớ chữ cái nhìn giống như một đàn nòng nọc kia.

Sự tình cũng không vì sự ngăn trở của Vũ Văn Tú mà trở nên tốt hơn, ngược lại càng thêm gây cản, một

đêm, Lâm Tiêu đang ở cửa cùng Vũ Văn Tú bắt đầu biện luận, càng nói càng ác liệt, lần này đem cả hồng hoang dã thú, rắn rết sâu bọ ra mà bàn luận, nghe hai người ám chỉ lẫn nhau như thế, Thanh Ti thật sự nhin không được, cậu ở trên bàn viết mấy chữ liền đem ra đưa cho Lâm Tiêu.

[Tâm ý của cậu tôi hiểu được, bắt quá xin cậu đừng đến đây nữa, được không? Cậu như vậy khiến tôi rất khó xử, tôi đối với cuộc sống hiện tại rất vừa lòng, cũng không thay đổi gì cả, cho nên, xin cậu hãy về đi!]

Lâm Tiêu sau khi xem xong, rất kinh ngạc nhìn về phía Thanh Ti.

“Cậu thực sự muốn như thế sao? Bị nhốt trong cái lồng chim này, không có tự do của riêng mình, không có mục đích cho cuộc sống, đây đúng là cuộc sống mà cậu muốn sao? Cậu rõ ràng là một hòn ngọc thô, vì cái gì lại cam tâm vĩnh viễn mai một giữa trần tục?”

Thanh Ti gật gật đầu.

Tự do? Cậu căn bản cho tới giờ cũng chưa từng có được, còn nói gì đến cam lòng hay không cam lòng?

Lâm Tiêu sau khi nghe đáp án của Thanh Ti thì quả nhiên bỏ đi, chính là sự tình không chỉ vì vậy liền chấm dứt, Vũ Văn Tuấn đêm đó biết chuyện Thanh Ti cùng Lâm Tiêu tiếp xúc, anh em nhà Vũ Văn tuy thường xuyên cãi nhau, nhưng đối với những chuyện quan trọng tuyệt đối luôn nhất trí chống lại ngoại xâm, Vũ Văn Tú không nhìn được Thanh Ti rốt cuộc viết cho Lâm Tiêu cái gì, cô nàng chỉ biết Thanh Ti nói mấy câu liền có thể đem người kia đuổi đi, cho nên trước hết liền báo lại với anh hai.

Đêm đó Vũ Văn Tuấn sắc mặt rất kém, hắn không hỏi Thanh Ti đã nói gì với Lâm Tiêu, thậm chí không giống như bình thường dạy Thanh Ti viết chữ, cơm nước xong xuôi liền quay về thư phòng trên lầu ba làm việc, Thanh Ti một mình dọn chén bát xong, cũng tự giác quay về phòng, nhàm chán mà xem tivi, trong đầu luôn vang lên những lời Lâm Tiêu nói với cậu trước khi rời đi.

Bị nhốt trong cái lồng chim này, không có tự do của riêng mình, không có mục đích cho cuộc sống, đây đúng là cuộc sống mà cậu muốn sao?

Lâm Tiêu, là người đầu tiên vì cậu mà lo nghĩ, bọn cậu ngay cả nói chuyện bình thường cũng chưa từng có, thế nhưng hắn cứ nhiên hiểu được thống khổ cùng cảm giác không cam lòng của cậu.

Cậu ở trong này có được tất cả mọi thứ, lại chỉ thiếu một thứ duy nhất, chính là tự do.

Kì thật Vũ Văn Tuấn đối với cậu không tồi, dạy cậu rất nhiều thứ này nọ, dẫn cậu đi tham quan các nơi, còn cho cậu quen biết rất nhiều bạn bè, Thanh Ti hi vọng, nếu Vũ Văn Tuấn có thể ... cho cậu thêm một ít tự do, cho cậu thêm một ít tình yêu, cậu có lẽ sẽ yêu người này.

Mà có lẽ, giữa cậu và hắn vĩnh viễn cũng không tồn tại tình yêu? Hắn là Vũ Văn Tuấn tiêu tốn vạn lượng hoàng kim mua cậu về, vậy nhất định giữa họ không thể có tình yêu, nếu có thì chỉ là loại quan hệ của chủ

nhân và một món đồ chơi mà thôi.

Lúc Vũ Văn Tuần đi vào trong phòng, Thanh Ti đã muốn yên giấc, thân thể nhỏ bé cuộn tròn trên một chiếc giường to như vậy, càng khiến cho cậu thoát nhìn có vẻ gầy yếu, Vũ Văn Tuần đi đến bên giường cầm lên tấm chăn mỏng khép hờ trên người Thanh Ti thay cậu đắp lại, ngọn đèn trước giường chiếu lên dung nhan tú lệ tỏa ra tia sáng vàng nhạt ôn nhuận, cảm giác như ngày đầu tiên họ gặp nhau.

Bởi vì chuyện của Lâm Tiêu, hai ngày nay bọn họ vẫn còn chiến tranh lạnh, trong lúc đó hai người ngoại trừ những đoạn đối thoại cần thiết nhất thì Thanh Ti cũng chỉ trốn trong phòng không gặp hần, cũng không còn như trước hưng trí bừng bừng chạy theo hần học mớ kĩ tự nòng nọc, hần có thể cảm nhận được oán khí mà Thanh Ti dành cho hần, xem ra lời nói của Lâm Tiêu đã đá động đến tâm tư của cậu, đứa nhỏ này không giống như vẻ nhu nhược bề ngoài, mà ngược lại nhất định rất quật cường, chính là bình thường không biểu hiện ra mà thôi.

Kì thật Lâm Tiêu nói cũng không đúng, hần đã cố hết sức cho Thanh Ti cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài, Vũ Văn Tranh cùng Kiều Diễm dắt Thanh Ti đi chung quanh thăm thú, hần tuy rằng mất hứng nhưng cũng không ngăn cản, hần chính là muốn cậu chậm một chút tiếp xúc với ngoại giới, chờ cho cậu có đủ năng lực để thích ứng với xã hội này.

Nếu nói hạn chế tự do của Thanh Ti, có lẽ có một chút đi, hơn nữa hần cũng không muốn để Thanh Ti tiếp xúc với Lâm Tiêu là vì hần nhìn ra được cảm tình của Lâm Tiêu đối với cậu, kẻ kia không hổ là người của giới âm nhạc, ngay cả nói chuyện cũng có khả năng làm rung động lòng người, bọn họ bắt quá mới tiếp xúc hai ba lần, nói với nhau được vài câu thôi mà Thanh Ti đã bắt đầu vì người kia giận dữ với hần.

Vũ Văn tuần thở dài, cúi xuống đặt trên trán Thanh Ti một nụ hôn nhẹ, lúc này mới lặng lẽ đi ra ngoài.

Hai người chiến tranh lạnh kì thực cũng chẳng tiếp tục được bao lâu.

Một đêm Vũ Văn Tuần ngâm mình xong đi ra, đang chuẩn bị trở về thư phòng liền nghe dưới lầu vang lên tiếng chén trà rơi xuống đất, tiếp theo là một trận âm thanh ầm ầm không ngừng truyền đến, hần nghi hoặc đi xuống cầu thang, ngay lúc đó nhìn thấy Thanh Ti lao nhanh ra khỏi nhà bếp, ở phòng khách quay qua quay lại hết mấy vòng, bộ dạng thất thố kinh hoàng, vừa nhìn thấy hần lập tức chạy lại, nắm lấy cánh tay hần không ngừng chỉ trở về phía nhà bếp.

“Xảy ra chuyện gì?”

Có người ôm ấp yêu thương, Vũ Văn Tuần đương nhiên sẽ không cự tuyệt, hần tiện thể đem Thanh Ti ôm vào trong ngực, cảm giác được thân thể nhỏ gầy không ngừng run rẩy, hai tay nắm chặt áo ngủ của hần bảo hần đi vào phòng bếp.

Đến tột cùng là thứ gì có thể dọa Thanh Ti đến chết khiếp như vậy?

Vũ Văn Tuần nghi hoặc mà đi vào nhà bếp, Thanh Ti núp sau lưng hần thật cẩn thận thăm dò nhìn ngó,

một tay còn chặt chẽ nắm lấy vạt áo hần không buông.

18. Chương 18

Trong phòng bếp ngoại trừ mảnh vỡ của tách trà trên mặt sàn thì không còn gì bất thường, Vũ Văn Tuấn thấy cửa sổ cũng lành lặn không nứt mẻ gì, không khỏi nghi hoặc quay đầu lại nhìn Thanh Ti, người đang sau lập tức đưa tay chỉ một góc trong chạn chứa thức ăn.

[Chỗ đó chỗ đó chỗ đó!]

Đôi môi nhỏ nhỏ của Thanh Ti không ngừng nói, Vũ Văn Tuấn dường như nghĩ tới cái gì đó, hần chậm rãi đi đến, liền thấy được thủ phạm đã làm cho Thanh Ti thất kinh hồn vía.

Là một con gián so với cây đậu cô ve còn chẳng lớn hơn được bao nhiêu!

Vũ Văn Tuấn cười ha hả, mà Thanh Ti sau khi nhìn thấy thì ngay lập tức vèo một phát lủi ra khỏi nhà bếp, Vũ Văn Tuấn chỉ hơi hoa mắt liền không còn thấy bóng dáng cậu đâu nữa, hần cơ hồ có thể tưởng tượng ra nếu Thanh Ti mà mở miệng nói được thì hần sẽ cùng với mở động tác khi này làm ra một trận kinh thiên động địa.

May là trong nhà có bình xịt để đối phó với tiểu tử này, Vũ Văn Tuấn sau khi phun thuốc đến mức khiến bé gián đáng thương kia chết khiếp thì lấy báo hốt lên bỏ vào bồn cầu xả nước, lại dọn dẹp mảnh vỡ của tách trà, đến khi hần trở lại phòng khách thì phát hiện Thanh Ti đang rúc vào một góc của sofa, vẫn là bộ dáng kinh hồn táng đảm.

“Đã dọn dẹp sạch sẽ rồi, ngày mai tôi sẽ kêu người đến nhà làm vệ sinh một chút, cam đoan sau này sẽ không phát sinh loại chuyện này nữa.”

Được Vũ Văn Tuấn an ủi, Thanh Ti ngượng ngùng cười cười, cái này chỉ sợ là nhược điểm chí mạng của cậu, cậu rất sợ gián a.

Vừa rồi vào nhà bếp pha trà, trong nháy mắt nhìn thấy con gián kia, chén trà của cậu lập tức bay thẳng lên trời, sau đó vừa chạy vừa nhảy mà vọt ra ngoài phòng khách, một người nam nhân cư nhiên lại đi sợ con gián, ngay cả cậu cũng thấy được ngớ ngẩn, may là Vũ Văn Tuấn không có cười cậu.

Vũ Văn Tuấn bước tới cầm lấy tay của Thanh Ti.

“Lạnh thế này, sao lại không mang dép?”

Thanh Ti vốn có mang dép lê, bất quá khi nãy lúc nhảy dựng lên không biết đã văng đi nơi nào rồi.

Cậu viết vào lòng bàn tay của Vũ Văn Tuần, nói [Thực xin lỗi].

Cảm giác được đầu ngón tay kia có chút run rẩy, Vũ Văn Tuần cơ hồ bật cười tại chỗ, có lẽ trong mắt Thanh Ti con gián kia cũng đáng sợ như hổ báo mãng xà, một khoảng thời gian trước hẳn từng mang Thanh Ti đi vườn bách thú, thấy cậu mặt không đổi sắc vuốt ve bạch mãng*, cũng nể cậu lớn gan, không ngờ tới thứ mà đứa nhỏ này sợ lại là một tiểu côn trùng không đáng liếc mắt.

*bạch mãng: con rắn lớn màu trắng.

“Tôi đưa cậu trở lại phòng, yên tâm, lầu ba cao như vậy, gián không tới được đâu.”

Vũ Văn Tuần nói đùa, từ cuối ghế chặn ngang đem Thanh Ti ôm lên lầu ba, thể trọng của Thanh Ti so với thanh niên cùng lứa dường như nhẹ hơn rất nhiều, da thịt tương giao, cảm thấy thân mình kia tỏa ra cảm giác man mát, Vũ Văn Tuần liền siết chặt vòng tay hơn một chút..

Trở về phòng, Thanh Ti dựa vào đầu giường ngồi xuống, Vũ Văn Tuần lại không nỡ rời khỏi cậu, như trước vòng qua thắt lưng ôm cậu vào ngực, cùng nhau ngồi ở đầu giường.

“Mấy ngày nay có luyện chữ không?”

Thanh Ti ở trên tay Vũ Văn Tuần viết chữ có, rõ ràng chỉ cần gạt đầu là có thể trả lời, cậu lại muốn dùng chữ viết để biểu đạt, bởi vì bàn tay vừa to lớn vừa ấm áp này mang lại cho cậu một loại cảm giác thực yên bình.

Ngón tay trong chớp mắt bị Vũ Văn Tuần nắm lấy giữ chặt trong lòng bàn tay, hắn cúi đầu khẽ hôn lên tóc mai của Thanh Ti, sợi tóc kia thoảng ra mùi hương thanh nhã của sữa tắm, làm cho tim hắn loạn khiêu.

Sau đó đương nhiên không cần nhiều lời thừa thãi để tạo thêm không khí, nụ hôn của Vũ Văn Tuần thực tự nhiên mà chậm rãi chuyển từ tóc mai của Thanh Ti sang những nơi khác trên mặt cậu, hắn dùng tay nâng cằm Thanh Ti lên, dừng nụ hôn trên bờ môi mà bản thân tưởng nhớ đã lâu, tiếp theo đầu lưỡi liền bá đạo đi vào, chiếc lưỡi kia hơi hơi run rẩy, nhưng cũng không cự tuyệt tác cầu của hắn, ngược lại còn cắn thật thăm dò, cùng lưỡi của hắn quấn lấy nhau.

“Thanh Ti ...”

Nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu này khơi gợi lửa dục của Vũ Văn Tuần, ái ý hắn đối với Thanh Ti từ lâu đã ẩn giấu, nay thấy đối phương không có cự tuyệt, Vũ Văn Tuần sao còn có thể kìm giữ được nữa, hắn liền ôm thân thể Thanh Ti áp xuống giường.

“Giao cho tôi, được không?”

Thật muốn khối thân thể dịu dàng mỏng manh phía dưới này hoàn toàn thuộc về mình, thế nhưng Vũ Văn Tuần vẫn hỏi qua một câu, Thanh Ti mấp máy môi, có chút muốn cười, hai người lúc này đã thiếp hợp mà chặt chẽ ôm lấy nhau, cậu còn rõ ràng cảm nhận được thứ tượng trưng cho nam nhân đang đỉnh ở bụng mình có bao nhiêu cứng rắn, hơn nữa hai tay Vũ Văn Tuần sớm đã luồn vào dưới áo cậu, ở eo và lưng cậu vuốt ve không ngừng, lúc này còn hỏi như vậy, không phải rất dư thừa sao? Lại nói ... cậu nào có quyền cự tuyệt?

Cậu là nam sủng của Vũ Văn Tuần, vĩnh viễn đều như vậy, cho dù bỏ đi mối quan hệ đó, cậu cũng không câu nệ chuyện hoan ái với người nam nhân này, tuổi mười tám mười chín là tuổi dễ kích động nhất, hơn nữa Thanh Ti từ nhỏ vẫn sống trong loại môi trường ấy, cậu làm sao không có tình dục? Hiện tại Vũ Văn Tuần chủ động hướng cậu cầu hoan, liền tự nhiên mà khơi dậy dục vọng cậu vẫn giấu sâu trong nội tâm.

Àn ...

Thanh Ti cũng không thể hiện gì rõ ràng, cậu chính là thở dốc mà quần lấy đầu lưỡi mềm mại của đối phương trong khoang miệng, hơi hơi liếm mát, sau đó mới dùng đầu lưỡi thỉnh thoảng khiêu khích môi trên của người kia, đó là chỗ mẫn cảm, cho nên chỉ nhẹ nhàng qua vài cái, Vũ Văn Tuần liền nhịn không được bắt đầu rên rỉ.

“A, Thanh Ti ...”

Chưa bao giờ gặp qua Thanh Ti chủ động như thế, kia là nửa động tình, lại nửa tác cầu đòi hỏi càng nhiều nụ hôn khiến tình triều của Vũ Văn Tuần thay nhau nổi lên, cơ hồ trong nháy mắt hần đã cởi sạch y phục của hai người, liên tiếp hôn lên đôi gò má, cổ, ngực xinh đẹp tuyệt trần, rồi mới rong ruổi đến đường cong hấp dẫn nơi thắt lưng, thân thể trắng nõn của Thanh Ti tựa như một khối thạch ngọc trơn nhẵn được bao phủ một tầng ánh sáng mờ mờ lung, điều này làm Vũ Văn Tuần càng thêm thương tiếc mà kéo cậu ôm vào lòng, loại cảm giác yêu thương đến mức muốn đem cậu tiến nhập vào tận xương cốt này trong đời hần thực chưa bao giờ trải qua.

Hần quả nhiên đã yêu rồi, yêu tiểu bảo bối lai lịch bất minh này, đối với người kia mà nói có thể sự tồn tại của mình có chút khả hữu khả vô*, bất quá không sao cả, bọn họ có thời gian, hần sẽ dùng thời gian của cả đời mình, làm cho Thanh Ti cũng yêu lại hần.

*khả hữu khả vô: có cũng được mà không có cũng không sao.

Tứ chi tương giao cọ xát rất nhanh khiến cả hai người mồ hôi ướt đầm, thân hình Thanh Ti thả lỏng mặc cho Vũ Văn Tuần tùy ý xoa nắn, cậu đã muốn quen với các kiểu âu yếm của người này đối với cơ thể mình, hoặc phải nói là thực khao khát, tình cảm cùng khoái cảm mãnh liệt của cậu xuôi theo va chạm mà tăng lên rất nhanh, “ba” một cái liền phóng ra, Thanh Ti thở dốc, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt ra giường, đem nó vò thành một khối.

Vũ Văn Tuần từng có vài người bạn gái, nhưng chưa từng kết giao với bạn trai, bất quá chung quanh hần

bạn xấu cũng không ít, cho nên hoan ái của nam nhân với hần mà nói cũng không phải quá xa lạ, tuy rằng như thế, thời điểm hần muốn đi vào cơ thể Thanh Ti vẫn không khỏi do dự một chút, nơi đó nộn hồng mềm mại tựa như nụ hoa nhỏ bé xinh xắn, đôi khi còn nhẹ nhàng hé ra hợp lại, nếu so ra thì dục vọng của hần trắng kiêu hơn nhiều, cứ như vậy mà miễn cưỡng chen vào, nhất định sẽ làm Thanh Ti bị thương ...

Tôi không sao!

Nhìn ra sự do dự của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti cảm thấy ảm áp, cậu dùng thần ngữ* nói, cũng lắc đầu tỏ vẻ chính mình không sao, cậu có luyện qua ngự phòng thuật*, chuyện giao hợp bình thường căn bản không thể thương tổn cậu.

*thần ngữ: ngôn ngữ nói chuyện qua chuyển động của môi

*ngự phòng thuật: kỹ thuật trong chuyện giường chiếu

Vũ Văn Tuần thật cẩn thận đem dục vọng dò xét đi vào, nơi đó so với trong tưởng tượng đi vào dễ dàng hơn nhiều, một khi tiến vào hần liền cảm thấy thứ cứng rắn của mình bị một nơi ảm áp bao lấy, nơi đó nóng ảm mà mềm mại, thậm chí còn có thể căng ra giữ chặt lấy dục vọng của mình.

“ A ... ”

Vũ Văn Tuần phát ra một tiếng thở dài đầy thỏa mãn, đây là loại cảm giác hần chưa từng có, ngay cả khi hần chưa vận động thì đã có mong muốn được phát tiết, hần vội giữ lấy đùi trong của Thanh Ti, bắt đầu dùng chút lực trườn sát, trong vách tường như lửa nóng của đối phương dường như muốn bao lấy phân thân của hần, cũng nhiệt tình mà chặt chẽ hấp giữ, làm cho hần sau khi đắm vào liền không còn muốn rời ra.

Toàn thân của tiểu bảo bối thật mềm, ngay cả nơi đó cũng vậy, nụ hoa nhỏ kia giống như có khả năng giãn ra đến vô tận, thành thạo mà nhận sự xô xuyên của hần, làm cho Vũ Văn Tuần tuy giờ phút này liệt hỏa đốt người vẫn tận lực kiềm giữ không để động tác quá mức kịch liệt, hần sợ chỉ cần không cẩn thận một chút thôi liền có thể làm bị thương người dưới thân.

Cảm giác được sự ảm nhẫn của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti trong lòng có chút lo lắng, kì thật với ngự phòng thuật của cậu, bất quá trong một khắc đã đủ để khiến Vũ Văn Tuần xuất ra, lại không biết vì sao mà đêm nay cái gì cậu cũng chưa làm, chính là chỉ ôm lấy Vũ Văn Tuần nhận từng đợt va chạm của đối phương, mỗi lần đều thật sâu khiêu khích khơi dậy tình cảm của cậu, tay cậu xoa sau lưng của Vũ Văn Tuần, nơi đó đã ướt đầm một tầng mồ hôi, nhìn lại khuôn mặt đang chăm chú ngắm nhìn mình, Thanh Ti phát hiện trong đôi con ngươi đen tuyền thâm thúy kia lóe lên một tia yêu thương cùng triu mến.

Thanh Ti vươn tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán Vũ Văn Tuần, rồi lại ôm lấy cổ hần, ngẩng đầu đem nụ hôn dâng lên đôi môi khẽ nhếch của hần, say sưa liếm mút bờ môi ấy.

Có lẽ do đã lâu không làm tình nên cậu mới bức thiết như thế mà tác cầu đòi hỏi yêu thương của Vũ Văn Tuần, loại cảm giác này không xấu, thậm chí so với trong tưởng tượng còn tốt hơn, cậu thích

Vũ Văn Tuấn đối với cậu dịu dàng như vậy, kì thật nếu có thể, cậu hi vọng người kia trừa sáp mau thêm chút nữa, mãnh liệt thêm chút nữa, để cho hắn có thể phóng xuất ra hết tình dục đã nhẫn nhịn thật lâu.

19. Chương 19

Trận phiên vân phúc vũ này gây sức ép đến hơn nửa đêm, sau khi Vũ Văn Tuấn phát tiết vài lần, lại giúp Thanh Ti tắm rửa toàn thân, lúc này trời đã gần sáng, tiểu bảo bối tắm xong thì trên người tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng tươi mát, Vũ Văn Tuấn khẽ hôn lên mái tóc còn vương hơi ẩm, thở dài đầy thỏa mãn.

“Thanh Ti, cậu thật đẹp ...”

Hắn cho tới bây giờ chưa từng xúc động như vậy, hoàn toàn không thể khống chế được phần nhiệt tình kia đối với Thanh Ti, vừa rồi khi giúp Thanh Ti tắm rửa cả người, nhìn đến những điểm màu xanh phỉm tình lan rộng thân thể bạch ngọc kia, hắn không khỏi một trận đau lòng.

Thanh Ti hơi hơi phát sốt, cậu cả người cuộn tròn trong lòng ngực Vũ Văn Tuấn.

Mới vừa rồi Vũ Văn Tuấn giúp cậu tẩy trừ khiến cậu thật xấu hổ, dù sao loại chuyện này cũng chưa từng có ai giúp cậu làm, mà cậu cũng đã quen sau khi xong xuôi thì tự mình tắm rửa, bây giờ ngược lại có người sẵn sóc khiến cậu cảm thấy chân tay luống cuống.

“Lạnh không? Thân thể cậu thật lạnh ...”

Thanh Ti lắc đầu, Vũ Văn Tuấn ôm cậu rất chặt, căn bản là không lạnh, bất quá cậu có chút mơ màng, đã lâu không làm cuồng nhiệt như thế, sự mệt mỏi sau khi hưng phấn và tình cảm mãnh liệt qua đi làm cậu hơi hơi buồn ngủ.

“Mệt lắm phải không? Hôm nay đừng làm gì cả, hảo hảo mà nghỉ ngơi, nghe không?”

Umh ...

“Thanh Ti, đừng trách tôi cuối cùng vẫn muốn đem cậu trói lại bên cạnh, tôi chỉ sợ sẽ mất đi cậu a, tôi rất muốn được nghe thanh âm của cậu, muốn được nghe hơn bất kì ai, tôi cũng hi vọng cậu có thể bước vào xã hội này, tin tưởng tôi, cho tôi thêm một chút thời gian, tôi sẽ khiến cậu hiểu, tôi yêu cậu đến nhường nào ...”

Thanh âm khe khẽ của Vũ Văn Tuấn quanh quẩn bên tai, tựa như một khúc hát ru, làm cho thần trí Thanh Ti dần dần bay lên, cậu chậm rãi khép lại làn mi, tiến nhập mộng đẹp.

Vừa tỉnh lại, Vũ Văn Tuần đã đi mất, Thanh Ti động dậy một chút khối cơ thể vẫn còn mỏi nhừ, rút cuộc nhắm mắt lại.

Tối hôm qua rất kịch liệt, khiến toàn thân đều phát đau ...

Dường như trước khi ngủ Cung chủ có nói rất nhiều, tựa hồ rất quan trọng ... đáng tiếc cậu rất buồn ngủ, giữa chừng đã ngủ mất, không có nghe được.

Sau khi Thanh Ti rời giường, phát hiện trên bàn có để một tờ giấy.

Hôm nay hảo hảo mà nghỉ ngơi, cơm trưa tôi đã thu xếp rồi, đến lúc đó sẽ có người đưa tới, cậu chỉ cần kí nhận thôi, tối nay tôi sẽ trở về, yêu cậu!

Ánh mắt Thanh Ti chăm chú nhìn vào hình trái tim thật to phía sau chữ yêu, thật lâu sau cũng không dứt ra.

Vũ Văn Tuần đứng giờ lập tức kết thúc công việc về nhà, hắn thấy Thanh Ti bận rộn trong phòng bếp liền bước tới ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cậu, giận dỗi nói: “Không phải đã dặn cậu nghỉ ngơi à? Sao lại không chịu nghe lời vậy hả?”

[Tôi không sao.]

Bắt lấy ngón tay viết chữ trong lòng bàn tay mình, Vũ Văn Tuần gấp rút kéo tiểu bảo bối mềm mại vào lòng, cho cậu một nụ hôn thật sâu.

Có trời mới biết hắn khó khăn thế nào mới sống qua được ngày hôm nay, trong đầu đều là dáng người uyển chuyển thanh thoát của Thanh ti, ngay cả khi Vũ Văn Tranh chào hỏi hắn cũng không để ý, người bị bỏ lại phía sau kia nhìn hắn, lập tức nói, anh hai, anh dạo này càng ngày càng thất thường, không phải là vì ... em họ của chúng ta đó chứ?

Đúng vậy, đúng là vì Thanh Ti, hắn thừa nhận bản thân đã hoàn toàn chìm đắm rồi, đối mặt với một người dịu dàng đáng yêu như thế, muốn không sa vào không phải là rất khó sao?

“Hôm nay có nhớ tôi không? Tôi rất nhớ cậu ...”

Nụ hôn dù dài cuối cùng cũng chấm dứt, Vũ Văn Tuần vẫn không nỡ buông Thanh Ti ra, hắn dùng ngón tay cuốn lấy đuôi tóc của cậu, thì thào hỏi.

Thanh Ti do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, cũng không thể nói cậu không nghĩ tới hắn, cậu vừa rồi còn đang suy nghĩ xem món rau xào tối nay Vũ Văn Tuần có thích hay không mà.

Vũ Văn Tuấn không chú ý tới tia do dự thoáng qua trong mắt Thanh Ti, hưng phấn bừng bừng nói: “Tôi hôm nay có xem qua một vài thứ, cảm thấy rất hợp với cậu ...”

[Là cái gì vậy?]

Vũ Văn Tuấn điểm nhẹ cái mũi nhỏ của cậu, gỡ thủ đoạn đùa giỡn.

“Umh, là cái gì nhỉ ...”

Công ty hắn đang định bắt đầu từ tháng sau sẽ mở một buổi triển lãm về cổ trang, hôm nay Vũ Văn Tuấn cùng với nhà cung cấp trang sức đàm phán hiệp thương, lúc đang xem hình chụp trang sức có một chiếc vòng tay đã khiến hắn chú ý, đó là một chiếc vòng tay hình rồng được chạm khắc từ bạch ngọc, con rồng cuộn lại đầu đuôi tiếp hợp, tạo thành hình vòng, một viên ngọc châu khảm ở giữa hai răng con vật, lung linh tỏa sáng, Vũ Văn Tuấn chưa bao giờ thấy qua ngọc khí* nào có kĩ thật điêu khắc tinh tế sinh động như vậy, hắn chợt nhớ tới Thanh Ti từng nói cậu cảm tình con rồng, liền quyết định mua về tặng cậu.

*ngọc khí: ngọc khí là đồ vật, khí cụ làm từ ngọc.

Đáng tiếc hôm nay chỉ xem được ảnh chụp, thấy hắn thích, ông chủ bên kia đã đồng ý mấy ngày sau sẽ đem hàng thật lên đưa, vì vậy Vũ Văn Tuấn không nói ra, hắn hi vọng đến lúc đó sẽ cho Thanh Ti một cái kinh hỉ.

Thấy Vũ Văn Tuấn không nói, Thanh Ti cũng không tiếp tục vặn hỏi, Vũ Văn Tuấn đẩy cậu ra khỏi phòng bếp, tự mình bắt tay vào xào rau, Thanh Ti ngồi ở trên sofa ngoài phòng khách, xuyên qua tấm thủy tinh nhìn được Vũ Văn Tuấn cầm cán chảo giơ lên giơ xuống xào đến khí thế ngất trời, khóe miệng không khỏi cong lên thành một nét cười.

Việc gì có lần một tự nhiên sẽ còn lần hai, Vũ Văn Tuấn thường mượn cơ hội tối dạy Thanh Ti cố gắng học tập mà ăn đậu hũ tại chỗ, sau liền trực tiếp công khai đem bài vở lên trên giường, mỗi lần hai người mười ngón đan vào nhau, lời nói thì thăm khe khẽ vương vấn bên tai đều khiến Thanh Ti động tâm, nghe Vũ Văn Tuấn nói muốn được thưởng thức thanh âm rên rỉ triền miên của cậu, Thanh Ti liền nghĩ kì thật chỉ cần cậu cố gắng, có lẽ sẽ mở miệng nói chuyện lại được chẳng, cậu thậm chí còn liên tưởng nếu có một ngày cậu đột nhiên có thể nói được, không biết Vũ Văn Tuấn sẽ có bộ dáng ngạc nhiên giật mình như thế nào?

Chuyện không vui phát sinh lúc trước đều theo thời gian mà dần trở nên phai nhạt, Vũ Văn Tuấn tuy rằng từng nghiêm cấm cậu cùng Lâm Tiêu gặp mặt, nhưng đây cũng là do hắn quan tâm đến cậu, hẳn là có thể xem nó như một loại biểu hiện của tình yêu đi.

Chiều nay Thanh Ti đang ở trong thư phòng luyện cầm, nghe được tiếng chuông cửa, cậu chỉ vừa đi đến đầu cầu thang đã nhìn thấy Kiều Diễm đường đường chính chính bước vào, đối với người này mà nói, chuông cửa hoàn toàn chỉ là thứ trang trí mà thôi.

Kiều Diễm gần đây tựa hồ bận rộn nhiều việc, đã nhiều tuần không có gặp qua, Thanh Ti vừa chạy xuống cầu thang, chưa kịp chào hỏi, đã bị Kiều Diễm nhiệt tình ôm vào trong ngực.

“Thanh Ti, một tuần không gặp, em có nhớ anh không?”

Bị cái ôm siết đến gần như không thể thở, Thanh Ti bản cũ soạn lại, đẩy ra người quá mức nhiệt tình này, lại không ngờ Kiều Diễm đột nhiên nghiêng đầu khẽ hôn mặt cậu một cái, cười hì hì nói: “Em thật là càng ngày càng đáng yêu, nếu không phải tại vướng vào mấy chuyện phiền toái, anh nhất định mỗi ngày đều đến gặp em ...”

Nụ hôn nhẹ này làm Thanh Ti ngạc nhiên, cậu lập tức dùng ống tay áo ra sức mà chà lau mặt mình, ngoại trừ Vũ Văn Tuấn, cậu không thích thân cận với người khác như vậy, cũng may tên đầu óc thô thiển như Kiều Diễm không có chú ý tới việc mờ ám này, như cũ nói: “Hôm nay trước tiên chúng ta đi đến chỗ bác sĩ Chu làm một ít kiểm tra, sau đó lại mang em đi rèn luyện một tí, đúng rồi, em có căn cơ võ thuật, có muốn cùng người khác đánh nhau một chút không?”

Mấy ngón võ công mèo quào của Thanh Ti đều là học từ chỗ Vũ Văn Tuấn, cho tới giờ cũng chưa từng đánh nhau với ai, lời dụ dỗ này của Kiều Diễm quả là khiến cậu có chút động tâm, hơn nữa đã lâu không đi chỗ bác sĩ Chu, cậu thực nhớ vị bác sĩ tâm lý hài hước kia.

Vũ Văn Tuấn chưa từng ngăn cản Kiều Diễm dẫn Thanh Ti ra ngoài dạo chơi, vì vậy Thanh Ti cũng không suy nghĩ nhiều, cậu để lại một mảnh giấy rồi theo Kiều Diễm ra ngoài.

Hai người nán lại ở chỗ bác sĩ Chu một lúc liền trôi qua hết mấy tiếng đồng hồ, sau đó Kiều Diễm đưa Thanh Ti đến một tòa nhà là câu lạc bộ mà hẳn thường xuyên đến chơi, bên trong có võ trường luyện tập karate, Kiều Diễm đưa cho Thanh Ti một bộ võ phục mới để cậu thay, rồi mới dẫn cậu vào đạo trường.

Nhìn trong những người trong đạo trường không ngừng hét to, động tác cổ quái, Thanh Ti không khỏi nhăn mặt nhíu mày.

Đây là võ công của môn phái nào vậy? Rõ ràng giữa các quyền cước có rất nhiều sơ hở, vì sao tất cả mọi người đều làm như không thấy? Loại công phu này ngay cả tạp dịch của Lăng Tiêu cung cũng không coi ra gì, xem ra mấy người ở quê của Cung chủ không có bao nhiêu người thực sự biết võ công a.

“Cảm thấy thế nào? Anh bình thường đều tới đây luyện tập, Thanh Ti, chúng ta cùng nhau luyện một chút đi, yên tâm, anh thấy chiêu tiếp chiêu, sẽ không làm em bị thương đâu.”

Thanh Ti vội vàng lắc đầu.

Vẫn nên thôi đi, nếu vạn nhất lỡ chân đá Kiều đại ca ra ngoài, vậy anh ấy còn đâu mặt mũi? Cậu chỉ cần ở đây xem là được rồi.

Kiều Diễm nhìn hành động của Thanh Ti thì lầm tưởng rằng cậu đang sợ hãi, liền cứng rắn kéo cậu vào đạo trường, nói: “Không cần sợ, em bản lĩnh không tồi, lần trước một chiêu anh đã nhìn ra, bắt quá công phu cũng cần luyện tập nhiều, nếu không sẽ trở nên xa lạ, đến!”

Uhm...

Thấy Kiều Diễm hưng trí bừng bừng theo cậu giảng giải qui tắc giao đấu, Thanh Ti bất đắc dĩ gật đầu, cậu đang muốn nói với Kiều Diễm là đánh mấy chiêu thôi được rồi, nào ngờ bàn tay hướng túi quần trước, lúc này mới nhớ giấy bút đều đã để lại trong tủ quần áo cả

20. Chương 20

“Thanh Ti, cẩn thận!”

Thiết quyền của Kiều Diễm theo tiếng hét đó mà bay đến, Thanh Ti vội đề khí nhảy lên, nghiêng người lẩn tránh rồi mới ra tay chế trụ thế công của đối phương, mặc dù vừa rồi Kiều Diễm có giảng giải qua với cậu về qui tắc giao đấu của karate, nhưng lên đến võ đài rồi thì còn ai nhớ rõ mấy thứ này chứ, Thanh Ti vừa ra tay liền dùng đến chiêu thức Vũ Văn Tuấn từng dạy cậu, ngay lập tức phản thủ khóa trụ cổ tay của Kiều Diễm, vốn định ném hẳn ra, nghĩ đi nghĩ lại cũng nên giữ cho hẳn một phần mặt mũi, do dự trong chốc lát liền đem cơ hội tốt này vứt đi.

Kiều Diễm xuất thân nhà võ, nhìn tư thế của Thanh Ti hẳn sao lại không hiểu? Ban đầu còn có chút cổ kị, xuống tay vẫn lưu lại vài phần đường sống, đến cuối cùng trở thành toàn lực phản kích, đánh nhau kịch liệt mấy chiêu, Kiều Diễm bắt đầu chịu không nổi, hẳn hét lớn một tiếng, rồi khỏi sân đấu, lau lau mồ hôi trên trán, cúi đầu nhận thua.

Xem ra bản thân lúc mới quen Thanh Ti bị cậu ném bay ra ngoài không phải là ngẫu nhiên, hẳn căn bản không phải đối thủ của Thanh Ti, một trận đấu xong, hẳn ngay cả chiêu thức cùng quyền cước của đối phương cũng không có thấy rõ. Những chiêu thức đó hoàn toàn không có khí thế hung mãnh ngoan liệt của karate, ngược lại giơ tay nhắc chân đều bay bổng hư ảo như thiên tiên, làm Kiều Diễm vừa kinh ngạc lại không khỏi tán thưởng.

“Thanh Ti, không nghĩ em lại là cao thủ a, đây là môn võ gì vậy?”

Là môn võ gì?

Vũ Văn Tuấn lúc trước chỉ dạy cho cậu cách vận một ít nội công, còn có chút quyền cước đơn giản, đến nỗi tên Vũ Văn Tuấn cũng không thêm nói, Thanh Ti tự nhiên cũng không hỏi, cho nên cậu nhún nhún vai, ý bảo chính mình cũng không biết, đây là động tác cậu mới học được từ trong TV, cảm thấy sử dụng rất tiện, nên học xong liền dùng.

Cũng may Kiều Diễm không có hỏi nhiều, tập võ xong ra một người mồ hôi, hắt mang Thanh Ti xuống ôn tuyền ngâm dưới tòa nhà để tẩy trừ, ôn tuyền này lấy nước suối từ dưới lòng đất dẫn lên, Kiều Diễm mỗi lần tập võ xong thường sẽ đến ngâm mình trong ôn tuyền thư giãn, hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ, đáng tiếc Thanh Ti sống chết cũng không chịu tắm chung với hắn, may là câu lạc bộ có quan tâm đến vấn đề riêng tư cá nhân, cố tình thiết kế một bể nhỏ cho một người dùng, thế là hai người cách nhau bởi một tấm thủy tinh mờ mà tự hưởng dụng ôn tuyền.

“Thanh Ti, hay là em đến công ty săn tin của anh làm việc đi, anh cho em tiền lương gấp đôi lương ban đầu, được không? Đồng ý thì gõ một cái, không đồng ý gõ hai cái.”

Kiều Diễm nằm trong ôn tuyền, lớn tiếng hỏi Thanh Ti đang ở bên kia tấm vách.

Thanh Ti lúc này nửa người tựa vào một bên cửa tầng đá, nhàn nhã thư thái dùng chân vỗ nhẹ mặt nước trong xanh nhàn nhạt, nghe Kiều Diễm hỏi liền gõ hai cái vào tấm thủy tinh.

“Ý của em là A Tuần sẽ không đồng ý sao?”

Thanh Ti gõ vào thủy tinh một tiếng, xem như trả lời câu hỏi của Kiều Diễm, kì thật thứ làm cậu thấy kì quái chính là tại sao Kiều Diễm lại mời cậu đi làm việc cho hắn.

Kiều Diễm ở bên kia bắt đầu giải thích.

“Thanh Ti, em diện mạo xuất chúng, rất dễ lấy được cảm tình của người khác, tính ra rất có lợi trong việc thu thập tin tức. Thực ra, cho dù em chỉ ở văn phòng làm công việc giấy tờ, cũng có thể thu hút rất nhiều ông chủ, anh trước kia không đề cập đến là vì thấy em đối với cuộc sống xung quanh vẫn còn xa lạ, bất quá hiện tại em không phải đã xem như quen thuộc nơi này rồi sao? Hơn nữa thân thủ của em tốt như thế, cho dù có nguy hiểm gì cũng có thể bảo vệ chính mình, sau này anh sẽ nói với A Tuần, cho em tới giúp bên chỗ anh, được không?”

Công việc sao...

Thanh Ti trong khoảng thời gian này cũng không còn xa lạ với cụm từ đó nữa, ở nơi đây bất luận là nam hay nữ đều phải đi làm, nếu cậu có thể đi làm giống những người khác liền có thể quen biết được càng nhiều người, so với cả ngày ở trong nhà quả thật tốt hơn nhiều.

Chính là, Vũ Văn Tuần nhất định sẽ không đồng ý đâu.

Nghĩ đến tác phong có chút bá đạo của Vũ Văn Tuần, tâm tình sôi nổi của Thanh Ti bất giác lại trầm xuống.

Thấy cậu yên lặng, Kiều Diễm lại nói: “Lại cố kị A Tuần, em đừng quan tâm cậu ta có đồng ý hay không, em chỉ cần trả lời em có muốn làm việc hay không!”

Cách nói chuyện của Kiều Diễm so với Lâm Tiêu có phần khí thế hơn hẳn, ngấm lại hẳn cùng Vũ Văn Tuấn là bạn tốt của nhau, Thanh Ti cảm thấy Vũ Văn Tuấn có lẽ sẽ đồng ý đi.

Thế là cậu lập tức gõ nhẹ lên tấm thủy tinh, Kiều Diễm cười nói: “Hiểu rồi, cứ để anh lo.”

Ngâm ôn tuyên xong, Kiều Diễm lại kéo Thanh Ti đến quầy thức ăn nhanh trong tòa nhà để hưởng thụ mỹ thực một chút, sau đó mới dắt cậu đến trung tâm bowling ở tầng mười.

Thanh Ti trước kia từng cùng Vũ Văn Tuấn chơi bowling, đối với trò ném bóng này cũng không xa lạ, Kiều Diễm ở một bên đang chuẩn bị giảng giải, cậu đã lấy một trái bóng mười bảng* ném, không phải chỉ cần ném đổ hết tất cả những cái chai đó là thắng sao, có gì cần giảng giải chứ.

*bảng: là đơn vị đo trọng lượng của Anh, Mỹ. Một bảng bằng 0,9072 cân

Kỹ thuật ném banh của Kiều Diễm cũng không tệ, chơi xong hai màn, hai người thậm chí còn thắng được vé thưởng, Kiều Diễm liền thay cậu chọn đổi lấy một con gấu bông trắng thật to, nhìn bộ dáng yêu thích ôm con gấu bông đến không nỡ buông tay của Thanh Ti, Kiều Diễm cười nói: “Thật giống em a, trắng trắng mềm mềm.”

Hắn nói xong còn vươn tay ra, Thanh Ti sớm có phòng bị, vội vàng dựng con gấu bông lên ngăn cách giữa hai người, Kiều đại ca chỗ nào cũng tốt, chỉ cái tội luôn thích trêu chọc cậu mãi không sửa được.

Kiều Diễm đẩy con gấu bông ra, tiến đến trước mặt Thanh Ti hỏi: “Thanh Ti, em ghét việc tiếp xúc với anh lắm sao?”

Thấy Thanh Ti lắc lắc đầu, hắn lại hỏi: “Em lại đang cố kị A Tuấn? Anh nghe nói thời gian trước Lâm Tiêu có vài lần tìm gặp em, đều bị cậu ta ngăn lại hết, em không thấy cậu ấy như thế là quá nhiều sao?”

Thanh Ti gục đầu xuống, lại nghe Kiều Diễm nói: “Nếu em cũng cho rằng như vậy thì không nên lại tiếp tục ỷ vào cậu ấy, anh không biết hai người trong lúc đó rốt cuộc có quan hệ gì, nhưng có vài việc em phải hiểu, em không phải đồ vật tư hữu của Vũ Văn Tuấn, em chỉ thuộc về bản thân em mà thôi!”

Lời nói nghiêm túc như vậy khiến Thanh Ti ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy Kiều Diễm nâng tay xoa mi gian của cậu, thở dài: “Thanh Ti, anh thực thích nhìn bộ dáng vui vẻ khoái hoạt của em, chính là anh cũng không hi vọng niềm vui ấy lại phải phụ thuộc vào kẻ khác...”

Có lẽ ngay từ đầu hắn đã bị tiểu bảo bối thanh nhâ tú lệ này mê hoặc, khi cậu mỉm cười, thở dài, thương tâm, hết thấy hết thấy đều đánh động nhân tâm, hắn kì thực vẫn hiểu cảm thụ của Vũ Văn Tuấn, nếu đứa nhỏ này thuộc về hắn, hắn cũng quyết không cho phép người khác mơ tưởng đến.

Bất quá tựa hồ Vũ Văn Tuấn vẫn chưa phát hiện vấn đề của bản thân, đem Thanh Ti giam cầm dưới đôi

cánh cửa hắt sẽ chỉ làm đứa nhỏ này càng khao khát muốn giãy ra, sợi dây kéo càng căng liền càng dễ đứt, nếu tình trạng này vẫn cứ tiếp tục, chuyện hai người phải chia tay chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Thanh Ti mở to đôi mắt đen láy nhu thuận lảng lảng nhìn hắt, làm cho Kiều Diễm bỗng chốc động tâm, hắt nhin không được tiến lên ôm lấy vòng eo nhỏ gầy của cậu, muốn đặt dấu hôn lên bờ môi hơi vênh kia, nào ngờ còn chưa kịp chạm vào cánh hoa mềm mại đã bị Thanh Ti mạnh mẽ đẩy ra.

Thanh Ti xấu hổ bực bội nhìn về phía hắt, đầu lắc qua lắc lại như con quay, điều này khiến Kiều Diễm không khỏi cười khở, tiểu bảo bối này quả thật kiên định mà, không hiểu Vũ Văn Tuần đến tột cùng cho cậu uống mê hồn được gì lại khiến cậu trung tâm* như vậy

*trung tâm: trung là trung thành, tâm là tấm lòng

“Được rồi được rồi, hay đùa giỡn với em thôi, làm gì mà khẩn trương như thế a?”

Thanh Ti tức giận đến nhú mày lại, nhanh tay viết mấy chữ đưa đến trước mặt Kiều Diễm.

[Đừng làm như vậy nữa, em sẽ giận!]

“Đã biết, sẽ không tiếp tục chọc phá em nữa.”

Mắt thấy vẻ mặt Kiều Diễm trưng ra biểu tình nhận sai, Thanh Ti cũng không muốn nói thêm gì, cậu tức giận nhìn thoáng qua kẻ biết sai còn cố phạm, phòng miệng không thềm để ý đến hắt.

Kiều Diễm lại kéo tay Thanh Ti, cười nói: “Cần phải về rồi, nếu trễ hơn nữa A Tuần nhất định tức đến giậm chân mất.”

Cùng Kiều Diễm ra khỏi câu lạc bộ, Thanh Ti lúc này mới hiểu ý của hắt, bên ngoài trời đã tối đen một mảnh, cậu nhìn đồng hồ trên xe của Kiều Diễm, thế nhưng đã qua mười giờ, thiên a, cậu đến giờ chưa từng ra ngoài chơi trễ đến thế.

Cũng không thể trách Thanh Ti không chú ý, bên trong câu lạc bộ giống như hoàn toàn bị phong bế vậy, nơi đó 24/24 đều sáng như ban ngày, tự nhiên khiến người ta xem nhẹ vấn đề thời gian.

Vũ Văn Tuần lúc này chắc đã về nhà, bắt quá mình có để lại tờ giấy nói Kiều đại ca dẫn mình ra ngoài rồi, hắt là không gặp vấn đề gì đâu.

Thanh Ti trong lòng có chút không yên, liền đem gấu bông trắng ôm càng chặt, nhìn ra cậu đang bắt an, Kiều Diễm cười nói: “Không có việc gì đâu, có anh ở đây.”

Kiều Diễm rất nhanh chạy xe về đến nhà Vũ Văn Tuần, nhìn đến trong phòng một mảnh hắc ám, hần cười ha hả.

“Em xem, anh đã nói không có việc gì mà, A Tuần còn chưa trở về a.”

Hần xuống xe mở cửa cho Thanh Ti, đợi cậu vừa bước xuống xe, đột nhiên cúi người tiến lên hôn thật mạnh vào một bên trán của cậu.

“Thanh Ti, cái này không tính là mạo phạm, mà là hôn tạm biệt a, ngủ ngon.”

Không đợi Thanh Ti phục hồi tinh thần, Kiều Diễm đã phi thân chui vào trong xe, hướng cậu khoát tay.

“Mau trở vào đi, ôm gấu bông mà làm mộng đẹp, sau này anh lại đến tìm em.”

Lại bị hôn trộm.

Thanh Ti đối với mấy hành động vụn vặt này của Kiều Diễm thực bất đắc dĩ, cậu lấy tay quệt qua trán, dùng sức lau hai cái, nhìn theo chiếc xe đã chạy xa của Kiều Diễm, lúc này mới xoay người đi về phòng.

Cậu dùng chìa khóa từ Vũ Văn Tuần đưa cho để mở cửa phòng, mới vừa đi vào, chỉ thấy trước mặt sáng choang, trong chớp mắt toàn bộ đèn trong phòng được bật lên, Vũ Văn Tuần đang đứng ở đầu cầu thang lầu hai, lạnh lùng nhìn cậu.

“Hừ, hôm nay đi chơi thực vui phải không? Vui đến mức ngay cả nhà cũng không thèm về.”

21. Chương 21

Không ngờ Vũ Văn Tuần lại ở nhà, chớp mắt khuôn mặt của Thanh Ti trở nên trắng bệch, gương mặt âm trầm của đối phương cho cậu biết người này hiện đang sinh khí, mà nguyên nhân tức giận hiển nhiên là vì cậu về trễ.

Thấy Vũ Văn Tuần chậm rãi đi xuống cầu thang, Thanh Ti theo bản năng từng bước từng bước lùi về sau, tay cậu cũng bởi vì khẩn trương mà càng ôm chặt con gấu bông vào trong ngực.

Nhìn bộ dạng kích động thất kinh của Thanh Ti, lửa giận trong lòng Vũ Văn Tuần càng đậm, uống công hần hôm nay vừa nhận được vòng ngọc kia liền vội vàng gấp gấp trở về nhà, muốn cho Thanh Ti một kinh hỉ, nào ngờ lại nhìn thấy mẩu tin nhắn kia, hần đã gọi cho Kiều Diễm không biết bao nhiêu cuộc, kết quả luôn là điện thoại đã tắt, làm hần muốn tìm cũng không biết phải tìm ở đâu, hần từ sau năm giờ chiều vẫn tiếp tục chờ đến mười giờ tối, càng chờ càng nóng lòng, vất vả lắm mới đợi được bọn họ trở về, vậy mà hần

lại từ cửa sổ lầu hai nhìn thấy Kiều Diễm hôn Thanh Ti, người tối qua còn cùng hân hoan ta ta, thế nhưng bây giờ thần nhiên để kẻ khác hôn như thế, khuôn mặt còn vui vẻ tươi cười, hỏi sao hắn có thể kiềm chế lửa giận trong lòng đây?

[Thật có lỗi, tôi về trễ ... anh ... anh ở nhà sao không bật đèn?]

Nhìn đến mấy chữ Thanh Ti viết, Vũ Văn Tuần không khỏi cười lạnh.

“Bật đèn? Bật đèn rồi thì làm sao còn nhìn thấy được chuyện hay ho kia?”

Sắc mặt Thanh Ti lại càng trắng, cậu biết Vũ Văn Tuần đã thấy được nụ hôn khi nãy Kiều Diễm dành cho cậu.

[... Thực xin lỗi, tôi không có ý về trễ như vậy, là do tôi quên mất thời gian ...]

Thấy Thanh Ti vội vàng viết câu giải thích, trong khủy tay lại vẫn không chịu buông con gấu bông kia ra, lửa giận của Vũ Văn Tuần rốt cuộc không còn kìm nén được nữa.

“Chắc, chơi đến ngay cả thời gian cũng quên? Hay vẫn là do cùng một chỗ với Kiều Diễm thì cậu căn bản không còn chú ý được thời gian?”

Thanh Ti vội vàng đặt bút muốn tiếp tục giải thích thì Vũ Văn Tuần đã bước đến đem bút giật đi rồi ném sang một bên, hân thuận thế bắt lấy cổ tay của Thanh Ti, hung hăng đẩy cậu vào phía sau sofa, chỉ con gấu bông hỏi: “Cái này cũng là do Kiều Diễm tặng sao?”

Nếu Thanh Ti phản kháng, Vũ Văn Tuần căn bản không phải đối thủ của cậu, chính là do cậu quá sợ hắn, đừng nói đến việc cậu phản kháng, thậm chí ngay cả giấy dựa cũng không có, cậu ôm thật chặt con gấu bông trong lòng, gật gật đầu.

Con gấu bông này là phần thưởng đoạt được khi cậu chơi bowling, bất quá nó là do Kiều Diễm chọn, cho nên điều Vũ Văn Tuần nói cũng không tính là sai, Thanh Ti khẩn cầu nhìn Vũ Văn Tuần, hi vọng hắn đừng lấy nó đi, bởi vì đây là phần thưởng đầu tiên mà cậu được nhận.

“Đưa nó cho tôi!”

Xem như không thấy tia cầu xin ánh lên trong mắt Thanh Ti, Vũ Văn Tuần giật lấy con gấu bông, đi đến bên cửa sổ, mở cánh cửa ra vứt nó xuống thùng rác phía bên ngoài.

Thanh Ti núp ở bên cạnh sofa, trơ mắt nhìn thứ yêu quý của mình bị ném đi vẫn không dám làm gì, cậu nhớ rõ trước đây không lâu cung chủ vì nghi ngờ cậu gian dối với người khác nên cũng tức giận giống vậy, gần đây cung chủ hòa ái hơn rất nhiều, khiến cậu nghĩ tâm ý người dành cho cậu đã dần dần sâu đậm, hiện

tại xem ra, đó đều chỉ là những biểu hiện giả dối, nói cái gì thương cậu để ý đến cậu chứ, vậy mà khi hiểu lầm vừa nảy sinh, không phải ngay cả một cơ hội giải thích cũng không thêm cho cậu hay sao?

Cây bút dưới cơn thịnh nộ của Vũ Văn Tuần bị đá sang một bên, điều này làm ý định chạy đến nhật lại của Thanh Ti cũng không còn, cho dù viết ra cái gì cũng chẳng có tác dụng, giống như trước kia, Vũ Văn Tuần cơ bản sẽ không nghe cậu giải thích.

Hai vai đau xót, bả vai bị Vũ Văn Tuần hung hăng nắm lấy, Thanh Ti nâng mi mắt lên, đối diện với đôi con người bùng bùng lửa giận kia, những lời lạnh như băng cũng theo đôi môi mỏng của người kia từng chữ từng chữ phun ra

“Không muốn buông ra sao? Cậu cứ nhiên để ý đến thứ Kiều Diễm tặng cậu như vậy sao? Cậu nói thật cho tôi, hôm nay hai người rốt cuộc đã làm gì?”

Thanh Ti mím chặt môi, khuôn mặt cứng ngắc chẳng có chút phản ứng, nhìn bộ dáng đó của cậu, Vũ Văn Tuần tức đến bật cười.

“Không muốn nói hay là không dám nói? Tôi tối qua vẫn chưa yêu thương cậu đủ sao? Cậu còn không chịu nổi tịch mịch mà chạy đi tìm người khác, một tên Lâm Tiêu chưa đủ, ngay cả Kiều Diễm cậu cũng không tha, cậu cho là nó sẽ coi trọng cậu ư? Bạn giường của nó nhiều đến đếm cũng đếm không nổi kia ...”

Thanh Ti cúi thấp đầu, lệ nơi hốc mắt đảo qua đảo lại nhưng trước sau vẫn không chịu rơi xuống, Vũ Văn Tuần trong khoảng thời gian này đối với cậu rất tốt, làm cho một nơi nào đó trong tâm hồn cậu dần trở nên mềm yếu, cậu nghĩ cứ theo thời gian cậu sẽ yêu người này, nguyên lai hết thấy đều chỉ là ảo tưởng của mình cậu, trong lòng người kia, bản thân mình chỉ là một tên nam sủng hèn hạ mà thôi, hẳn nếu thực sự có một chút tiếc nuối cậu, yêu thương cậu thì sao lại nói ra những cậu tổn thương cậu như vậy?

“Cậu nhìn tôi như thế là có ý gì?!”

Trong sự lạnh lùng của Thanh Ti dấy lên một loại oán hận mãnh liệt khiến Vũ Văn Tuần nhớ đến cảnh tượng khi hai người vừa quen nhau, vì để khiến cậu vui vẻ, làm cậu buông ra cảnh giác với mình, mấy ngày nay hẳn đã hao tổn tâm tư đi chiều chuộng yêu thương cậu, vậy mà kết cuộc vẫn không đổi được một nụ cười cậu dành cho Kiều Diễm, nghĩ đến bộ dạng thân mật của hai người khi vừa trở về, Vũ Văn Tuần lại nhin không được, hẳn hung hăng phất tay một cái, bàn tay dừng trên khuôn mặt trắng nõn của Thanh Ti, phát ra một tiếng thật vang.

Mặt Thanh Ti bị đánh đến lệch sang một bên, sợi tóc nhẹ phủ, thế là một giọt nước mắt lăn xuống, cậu cảm thấy khuôn mặt trưởng đau, nhưng còn đau hơn thế chính là tâm của cậu, cậu luôn nhẫn nhục thuận theo người này, vậy mà chỉ cần sai sót một chút, trách phạt lập tức sẽ hạ xuống, kì thật Lâm Tiêu nói đúng, Kiều Diễm nói cũng đúng, vì cái gì cậu phải sống dưới cái bóng của người này, cho dù cố gắng lấy lòng hẳn như thế nào, cũng vĩnh viễn không đổi được nửa điểm thực tâm.

Thông hận, phần nộ, bất cam, các loại cảm xúc trong lòng không ngừng ủa về, Thanh Ti nhin không được bắt đầu phát run, cậu cuộn người lại lúi thành một khối thật nhỏ, như vậy có thể bảo hộ chính mình, cho

dù quyền cước hạ xuống cũng sẽ không rất đau, cũng giúp cậu không phải đối diện với khuôn mặt dữ tợn kia nữa.

“Thanh Ti ...”

Là Vũ Văn Tuần đang gọi cậu, Thanh Ti ngược lại đem bản thân cuộc lại càng nhanh, thế là cậu nghe thêm một tiếng kêu đầy lo lắng cùng khẩn trương.

“Thanh Ti, cậu đừng làm tôi sợ, Thanh Ti ...”

Nhìn đến tiểu bảo bối cuộn thành một cục không ngừng run rẩy, Vũ Văn Tuần cơ hồ sững sờ ngây ngốc tại chỗ, hắn vừa rồi đã làm gì vậy? Hắn sao có thể đánh đứa nhỏ này? Trên bàn tay của mình vẫn còn âm ỉm phát đau, vậy gò má thanh tú mềm mại kia thế nào chịu nổi một tát đó của hắn?

Lửa giận trong nháy mắt lắng xuống, thay vào đó là áy náy vô hạn, Vũ Văn Tuần vội vàng tiến tới đem người đang liên tục run rẩy kia ôm chặt trong lòng, không ngừng nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi ...”

Không có gì đáp lại hắn, Thanh Ti đem mặt giấu ở một bên căn bản là không nhìn hắn, Vũ Văn Tuần nâng cằm cậu lên, để cho mặt cậu đối diện mặt mình, đến khi nhìn thấy gò má sưng sưng cùng khóe môi ửng ửng chảy ra tơ máu, Vũ Văn Tuần không khỏi càng hận bản thân.

Hắn vừa nãy nhất định là điên rồi, hắn thực tức giận, cũng thực ganh tị, nhưng, hắn chưa từng muốn tổn thương Thanh Ti a.

“Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, đừng trách tôi, được không? Xin cậu ...”

Vũ Văn Tuần không ngừng hôn lên bờ môi run rẩy, mùi tanh của máu chạy thẳng vào tim hắn, làm hắn không ngăn được trong lòng đau nhói, nhìn thấy Thanh Ti hạ xuống bờ mi đầm lệ, hắn biết bản thân đã thương tổn đến đứa nhỏ này, dù rằng đó không phải là chủ ý của hắn.

Đêm đó hai người phân phòng ngủ, Thanh Ti khi được ôm trở về phòng ngủ thì liền lui mình vào trong đệm chăn không nhúc nhích, lúc này dường như giải thích gì cũng là dư thừa, Vũ Văn Tuần đành phải để cậu một mình ở lại trong phòng, còn bản thân thì đi phòng khác ngủ.

Thanh Ti không biết lúc nào thì rơi vào giấc ngủ, tựa hồ bên người vẫn có Vũ Văn Tuần ôm ấp cùng dặn dò, cậu không biết mình sẽ bị đối xử ra sao, khiến cả đêm toàn mơ thấy ác mộng, đến khi tỉnh lại đã là chín giờ sáng.

Toàn bộ căn nhà đều rất im ắng, Thanh Ti nghĩ Vũ Văn Tuần hắn đã đi làm, cậu xuống lầu, nhìn thấy trên bàn trong phòng khách có để lại một tờ giấy.

[Thanh Ti, rất xin lỗi về hành động thất thố tối hôm qua, tôi đã làm điểm tâm xong rồi, ngủ dậy nhớ hâm nóng lại rồi ăn.]

Thanh Ti vo tồ giấy thành một viên tròn rồi ném vào thùng rác, sau đó mới đi vào nhà bếp, trên bàn bày ra điểm tâm là cháo trắng, cậu nhớ rõ thời điểm khi vừa tới đây Vũ Văn Tuần cũng nấu cháo trắng cho cậu, tựa hồ hẳn chỉ biết làm mỗi món này.

Vũ Văn Tuần rất nhanh đã trở lại, khi nghe tiếng mở cửa Thanh Ti còn nghĩ rằng đó là thím Lương, nào ngờ là Vũ Văn Tuần, trong lòng hẳn còn ôm một con gấu bông trắng thật to.

Thanh Ti vội vàng buông remote TV trong tay ra đứng lên, bộ dáng câu nệ của cậu khiến Vũ Văn Tuần thực xấu hổ, hẳn khụ một tiếng, nói: “Dậy rồi sao? Tôi còn nghĩ cậu muốn nghỉ ngơi nhiều một chút ...”

[Anh ăn cơm không? Tôi đi làm.]

Thanh Ti đem chữ viết xong đưa cho Vũ Văn Tuần đọc, sau đó liền xoay người đi làm cơm, cậu không nghĩ hôm nay Vũ Văn Tuần sẽ ở nhà, vừa rồi cơm nước xong đều đem bát đĩa dọn sạch cả.

Nói thế nào đi nữa, A Tuần vẫn là bá đạo công a....

22. Chương 22

Cổ tay bị nắm lấy, Thanh Ti quay đầu lại, thấy Vũ Văn Tuần thần sắc buồn bã nhìn mình.

“Thanh Ti, cậu đừng giận tôi nữa, được không? Cậu xem, tôi cố ý đi mua cho cậu một con gấu bông mới này”

Sáng nay vốn định đi nhặt lại con gấu bông bị vứt tới qua thì phát hiện đã bị người ta lấy mất rồi, hẳn đành phải lái xe tới các trung tâm mua sắm vòng qua vòng lại mấy lần mới tìm được một con gấu bông giống như vậy, vừa rồi trong lòng còn băn khoăn suy tính sẽ phải giải thích với Thanh Ti như thế nào, vậy mà đến khi chạm mặt lại không biết nói gì mới tốt.

Nhìn khuôn mặt tràn ngập hi vọng cùng nỗ lực muốn lấy lòng này, Thanh Ti trong nháy mắt có chút lo sợ nghi hoặc, khiến cậu nghĩ rằng lần hành hạ cùng vũ nhục tới qua chỉ là một hồi ác mộng.

Người này thật không giống Cung chủ Lăng Tiêu cung lãnh ngạo tự phụ mà lại giống một đứa trẻ khi làm sai chuyện gì thì đang năn nỉ mong được tha thứ.

Bất luận là ai nhìn thấy khuôn mặt này, có lẽ đều sẽ mềm lòng đi?

Thanh Ti gật gật đầu, cậu nhận con gấu bông được đưa đến, lại viết lên trên sổ, [Tôi không có trách anh.]

Vũ Văn Tuần kéo Thanh Ti ngồi xuống với mình, tay hắn mơn trớn hai má có chút sưng đỏ, nhìn Thanh Ti hơi hơi chau mày lại.

“Rất đau phải không?”

Thanh Ti lắc đầu, gần như chẳng còn đau nữa, chỉ là có chút tê tê.

“Thực xin lỗi, Thanh Ti, tôi lớn thế này rồi mà cho tới bây giờ cũng chưa từng động thủ đánh ai, tôi không biết tới qua bản thân rốt cuộc là xảy ra chuyện gì nữa ...”

Hắn thật sự không thể khống chế ngôn từ và hành vi của mình, đơn giản là khi hắn nhìn thấy Kiều Diễm hôn Thanh Ti, mà cậu còn thản nhiên đón nhận nụ hôn ấy, một khắc đó, ghen ghét cùng bạo ngược trong người hắn như hồng thủy tràn đê không cách nào ngăn chặn, mà kết quả của việc phát tiết đó chính là – hắn tổn thương Thanh Ti, cũng tổn thương chính hắn.

[Thật sự không đau nữa, anh đừng lo lắng.]

Thanh Ti đem câu trả lời viết ra cho Vũ Văn Tuần xem, vì không muốn người kia tiếp tục áy náy, cậu còn cười ôm chặt con gấu bông.

Kì thật Vũ Văn Tuần ngoại trừ lần giận dữ tới qua ra thì bình thường đối với cậu không tệ, ngày hôm qua mọi người đều rất bất thường, nếu là chuyện đã qua thì hà tất phải nhắc lại làm gì nữa.

“Cái này tặng cho cậu.”

Một cái hộp làm từ gỗ đàn hương điêu khắc tinh xảo được đặt trước mặt Thanh Ti, cậu mở nó ra, bên trong được đặt một vòng ngọc hình rồng phản chiếu lưu quang lấp lánh.

Vũ Văn Tuần lấy vòng tay ra giúp Thanh Ti mang vào.

“Khi tôi vừa nhìn thấy vòng tay này thì liền nghĩ đến cậu, Thanh Ti, nó giống như là được khắc ra để dành riêng cho cậu vậy, thích không?”

Bàn long* hơi hơi ngẩng đầu, trong miệng ngậm một viên ngọc, lưu quang rực rỡ, miếng ngọc hoàn mỹ không chút tì vết, vừa nhìn qua đã biết trân quý, đáng tiếc đối với người từ nhỏ đã thấy không ít vật hiếm như Thanh Ti thì vòng ngọc này ngoại trừ đáng giá ra thì cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt, thậm chí còn

không khiến cậu vui vẻ bằng con gấu bông hôm qua.

*Bàn long: con rồng đang cuộn mình lại

Thanh Ti nói một tiếng cảm ơn, lại kèm thêm một câu, rất đẹp, sau đó liền đứng dậy đi vào bếp giúp Vũ Văn Tuần chuẩn bị cơm trưa

Nhìn đến mấy câu thần ngữ gần như chỉ vì lễ độ mới nói ra, Vũ Văn Tuần không khỏi cười khổ một chút, hắn đã phá vỡ mọi thứ rồi, hắn nhận ra được thứ lễ vật mà bản thân tỉ mỉ lựa chọn căn bản chẳng khiến đứa nhỏ này thích thú, không nói đến câu khen ngợi miễn cưỡng khi nãy, Thanh Ti bây giờ lại trở về bộ dáng khi hắn mới quen cậu, bởi vì hắn đã nổi giận nên bây giờ đã xuất hiện một làn ranh vô hình giữa hai người, khiến hắn lại không thể tiếp cận cậu.

Chuyện không vui hôm ấy hai người đều không ai nhắc lại, Vũ Văn Tuần đêm đó nhắm nhin rất lâu mới không đưa ra đề nghị đồng giường với cậu, tuy vậy trong lòng hắn vẫn ỉn ỉn hy vọng Thanh Ti sẽ mở miệng giữ hắn lại, đáng tiếc sau khi học tập xong thì cậu liền chào hắn rồi trở về phòng, khiến kẻ bị lạnh nhạt kia chỉ có nước cười khổ.

Vũ Văn Tuần đương nhiên không biết tâm tư của Thanh Ti, nếu là Vũ Văn Tuần cầu hoan Thanh Ti quyết không cự tuyệt, bất quá nếu hắn yên lặng, Thanh Ti cũng sẽ không nài nỉ, đây là bốn phận mà kẻ làm nam sủng như cậu phải nhớ rõ, cho nên nếu Vũ Văn Tuần không chủ động, hắn cơ bản sẽ không đợi được Thanh Ti mở miệng.

Vũ Văn Tuần xem hành động này của Thanh Ti như là đang lảng tránh hắn, điều này làm hắn buồn bực không thôi, mà Kiều Diễm cư nhiên nhân lúc này còn khiến hắn tuyết thượng gia sương*, gọi điện thoại đến tranh luận với hắn, trách cứ hắn mà nói rằng Thanh Ti không phải vật tư hữu của hắn, khuyên hắn đừng ích kỉ như vậy bắt người ta giữ tại bên mình.

*tuyết thượng gia sương: nghĩa như họa vô đơn chi, gặp tuyết lạnh còn dính phải sương

Vũ Văn Tuần bị nói đến tức giận không thôi, chính là vì tên hỗn đản này, hiện tại mình với Thanh Ti mới trở nên căng thẳng như thế, hắn cư nhiên còn dám ở trong này lên giọng giáo huấn người khác?

Thế là Vũ Văn Tuần lập tức lạnh lùng đáp lại, nói hắn quyết không để Thanh Ti tới cái nơi như công ty sản tin để làm việc, bảo hắn ích kỉ, vậy hắn sẽ ích kỉ cho mà xem, người hắn tuyệt đối đã giữ lại rồi, hơn nữa sẽ giữ tới cùng!

Thanh Ti đứng ở cửa nghe toàn bộ cuộc đối thoại một chữ cũng không sót, tuy rằng đã sớm biết sẽ có kết quả này, chính là trong nháy mắt khi nghe như vậy, cậu vẫn có chút mất mát, cậu thực hi vọng Vũ Văn Tuần đối với cậu có thêm một chút quan tâm cùng bảo vệ, thêm một chút tin tưởng, mà không chỉ ... đơn thuần là chiếm hữu cùng tình dục.

Đêm đó Vũ Văn Tuần chủ động chạy đến phòng Thanh Ti, nhìn ra tình dục khó có thể che dấu trong mắt

của nam nhân, Thanh Ti không nói nhiều, rất thẳng thắn mà cởi bỏ quần áo, vừa xong đã bị Vũ Văn Tuần ấn chặt trên giường.

“Thanh Ti, cậu tha thứ cho tôi rồi, phải không? Phải không?”

Cảm giác được đôi tay do dự dừng trên lưng mình không ngừng run rẩy, mà giọng nói thì thầm nhỏ nhẹ bên tai còn mang theo hưng phấn không thể ức chế, Thanh Ti thùy hạ mi mắt, che lại chút cô đơn ánh lên nơi đáy mắt

Trong thanh âm đầu đó truyền đến một giọng ngâm trầm thấp như có như không, chỉ tiếc người đang trầm mê trong hưng phấn căn bản không chú ý nghe thấy, hắn xem sự chủ động của Thanh Ti như biểu hiện của lời hòa giải, mà chẳng nhận ra rằng hai người kì thật đã càng lúc càng xa.

Ta thuộc về chính mình, không nghe theo lời ai khác, trong chốn tối tăm này thật khó giữ chặt

Ta thuộc về kẻ khác, bản thân chẳng thể nói, trong lặng yên cũng chỉ giữ lấy lặng yên ...

*Nguyên văn:

Ngã thị tự kỷ đích, bất thính biệt nhân thuyết, minh minh trung như thử nan bả ác.

Ngã thị biệt nhân đích, tự kỷ tòng bất thuyết, tại trầm mặc trung thủ trụ liễu trầm mặc ...

Thanh Ti lẳng lặng nằm trên giường tùy ý cho nam nhân kia nhiệt tình mà âu yếm cậu, nghe đến tiếng hát đó, cậu rốt cuộc không nhịn được nữa, tiếng thở dài theo đôi môi khẽ nhếch nhẹ nhàng bật ra.

23. Chương 23

“Thanh Ti, bánh đậu xanh ăn ngon thiệt nha, tôi muốn ăn nữa!”

Thấy Vũ Văn Tú chỉ tay năm ngón sai Thanh Ti lấy này lấy nọ, Vũ Văn Tuần nhin không được gõ đầu cô nàng một cái.

“Muốn ăn thì tự mình đi lấy, Thanh Ti không phải người hầu của em.”

“Chính là nếu do Thanh Ti bưng đến thì mùi vị sẽ khác, đúng không Thanh Ti?”

Nghे thấy Vũ Văn Tú vẫn còn cương từ đoạt lý, Thanh Ti chỉ đành cười cười, sau đó vào bếp đem bánh đậu xanh ban sáng đã được hấp thật tốt cho Vũ Văn Tú.

Cuối tuần luôn là ngày Thanh Ti thấy vui nhất, bởi lẽ sẽ có Vũ Văn Tranh, Vũ Văn Tú, thậm chí cả Kiều Diễm đến đây giúp vui, có đôi khi thím Lương cùng Tang Viên cũng tới, cho nên cậu sẽ rời giường thật sớm, làm tốt các loại điểm tâm để chiêu đãi khách nhân.

Đây là hai khối cuối cùng, cậu chính là muốn để dành cho thím Lương và ông nội a.

Thấy Thanh Ti do dự như vậy, Vũ Văn Tú liền năn nỉ: “Vẫn còn có bánh gạo bách hợp a.”

Cái đó là làm cho ông nội, vì ông nội thích điểm tâm làm từ bách hợp.

“Thanh Ti keo kiệt thật, vậy cứ đem phần của anh hai cho tôi đi, dù sao anh ấy cũng không ăn đồ ngọt.”

Bị Vũ Văn Tú nói vậy, Thanh Ti có hơi sững sốt, cậu ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt mất tự nhiên của Vũ Văn Tuần, lúc này mới nhớ ra bản thân đã quên tính đến phần của Vũ Văn Tuần, bởi lẽ Vũ Văn Tuần bình thường rất ít khi ăn điểm tâm.

Cũng may Vũ Văn Tú không để ý bản thân vừa rồi đã chạm đến chuyện xấu hổ của người ta, rất nhanh liền vừa cười vừa nói: “Tôi lúc đến đây có đụng phải Lâm Tiêu, hẳn có hỏi tôi cậu sao rồi, nói rất muốn nghe cậu đánh đàn, bắt quả Thanh Ti à, điều tôi muốn nhất là nghe cậu nói chuyện, tôi đoán thanh âm của cậu nhất định so với tiếng đàn còn dễ nghe hơn...”

Đã lâu không gặp Lâm Tiêu, khó có thể tưởng tượng được người ta vẫn còn nhớ rõ cậu, lại nhớ đến ngày trước Lâm Tiêu ở hội giao lưu tấu ra tiếng cầm vì vụ thánh thốt, Thanh Ti không tránh khỏi một trận buồn bã.

Vũ Văn Tuần đang cùng Vũ Văn Tranh bàn chuyện trang phục ở buổi triển lãm, nhưng ánh mắt vẫn luôn theo sát trên người Thanh Ti, đương nhiên thấy Thanh Ti khi nghe đến tên Lâm Tiêu thoáng cái liền thất thần, trong lòng hẳn một trận trầm xuống, ngay lập tức nhớ đến lời cảnh cáo Kiều Diễm nói với hắn.

Có đôi khi chỉ buộc càng chặt lại càng dễ dàng bị cắt đứt, cậu nếu yêu Thanh Ti thì nên buông tay để cậu ấy có thể làm những chuyện bản thân muốn làm, khiến cho cậu ấy có thể cảm nhận được tình yêu của cậu, như vậy dù cho cậu ấy có đi xa đến đâu chẳng nữa, cuối cùng cũng sẽ trở về bên cạnh cậu thôi.

Hắn hiểu được lời Kiều Diễm nói, chỉ là không dám thử cách này, hắn cùng Thanh Ti sớm chiều thân cận, nhưng luôn không thể nắm bắt được tâm tư của người kia, Thanh Ti giống như một tia dương quang dịu dàng ôn nhuận, làm cho mọi người đều cảm nhận được sự ấm áp của cậu, thế nhưng nếu hắn muốn ích kỷ một chút, đem ánh mặt trời kia nắm chặt trong tay, lại phát hiện thứ bản thân níu lấy chỉ là hư không.

Còn có thứ gì khiến con người cảm thấy gian nan hơn chuyện này? Khi hắn nỗ lực với tất cả thực tâm, lại

phát hiện căn bản không thể nhìn ra thực tâm của đối phương.

“Anh hai, anh có đang nghe em nói không đó?”

Nhận ra Vũ Văn Tuần đã sớm xuất thần, Vũ Văn Tranh liền cảm thấy thật bất đắc dĩ, anh hai của anh gần đây số lần đi vào cõi thần tiên tựa hồ ngày càng nhiều, ngay cả bây giờ đang nói về vấn đề quan trọng như vậy mà cũng không lôi kéo nổi một tia chú ý của anh ấy.

Vũ Văn Tuần liền tỉnh táo lại.

“Em nói đến đâu rồi?”

“Em nói – Lâm Tuyết Huệ tối hôm qua từ trên cầu thang ngã xuống, đã nhập viện, trang phục biểu diễn của cô ta phải chuyển cho người nào mới tốt đây?”

Lâm Tuyết Huệ là ngôi sao mới nổi của giới người mẫu, có khí chất điển hình của mỹ nhân., cũng vì vậy buổi triển lãm cổ trang lần này Kinh Phong mới cố ý mời cô ta tham gia, hơn nữa trong đó, tất cả phục trang cho trọng đầu hí* đều là chiếu theo yêu cầu kích cỡ thân thể của Lâm Tuyết Huệ mà làm, Vũ Văn Tuần cũng đã xem qua cô ta biểu diễn, đối với phong cách của cô ta tương đối hài lòng, vậy mà hiện tại, trước lúc triển lãm sắp diễn ra cô gái này lại xảy ra chuyện, đây tuyệt đối là một đả kích rất lớn đối với Kinh Phong, chỉ còn cách triển lãm có hai ngày, lúc này phải đi nơi nào tìm người thích hợp đến thay thế cô ta đây?

*Trọng đầu hí là tên của một loại ca kịch, đặc điểm là có rất nhiều hành động và lời hát, một số vở trọng đầu hí là “Vọng giang đình” hay “Thiệt lung sơn”.

Cho dù có thể tìm được, cũng là trăm y phối trăm người*, ai dám cam đoan cô gái đó khi mặc vào sẽ cho cảm giác giống Lâm Tuyết Huệ?

*trăm y phối trăm người: trang phục phù hợp với từng người.

“Lâm Tuyết Huệ chỉ bị bong gân một chút, cô ta có thể cố gắng tiếp tục tham gia không?”

Nghe xong lời này, Vũ Văn Tranh lộ vẻ vô lực, anh hai của anh từ khi gặp Thanh Ti so với trước kia trở nên ngớ ngẩn đi rất nhiều, anh ta rõ ràng vừa rồi không chú ý nghe lời anh nói, tuy bảo chân Lâm Tuyết Huệ chỉ bị bầm tím, bất quá thương cân động cốt nhất bách thiên*, đừng nói đến hai ngày, thậm chí hai tuần sau cũng không chắc sẽ hồi phục như cũ a.

*thương cân động cốt nhất bách thiên: nếu bị thương đến gân cốt thì phải trăm ngày mới khỏi

“Anh hai, anh sớm hãy từ bỏ cái suy nghĩ này đi, em trước đó có đến thăm Lâm Tuyết Huệ, mắt cá chân

của cô ta sừng rất to, trong thời gian ngắn không thể nào lên sàn diễn, Lâm Tuyết Huệ nói rằng khi xuống cầu thang, vì bị nhiều người xô đẩy nên cô ta mới trượt, bắt quả anh hai, anh không thấy sự việc này phát sinh thật sự kì quặc sao? Lâm Tuyết Huệ sớm không có chuyện trễ không có chuyện, lại ngay trước lúc chúng ta tổ chức triển lãm trang phục mà gặp chuyện không may....”

Vũ Văn Tuần nhú mi một chút, lập tức nói: “Trước cứ mặc kệ sự tình có kì quặc hay không, chúng ta hiện tại quan trọng là tìm người đến thay thế, lần này ngoại trừ Lâm Tuyết Huệ, khả năng trình diễn của một số người mẫu khác cũng không tệ, nếu thật sự không được, thì để cho các cô ấy thay thế đi.”

Hắn đứng lên, nhưng thấy Vũ Văn Tranh vẫn còn đương đương bám dính trên ghế sofa, không khỏi thắc mắc: “Còn ngó người ra đó làm gì a? Lập tức tập hợp tất cả người mẫu lại, diễn tập thêm một buổi nữa.”

Kinh Phong tốn thời gian mấy tháng trời làm công tác trừ bị cho buổi biểu diễn thời trang, lên sân khấu ngoại trừ người mẫu chuyên nghiệp của công ti, còn mời một số vị nổi tiếng trong giới người mẫu, đều rất có kinh nghiệm, nên cho dù các cô không mặc ra được khí chất cổ phong thanh lịch của Lâm Tuyết Huệ đi nữa, thì vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận, còn lại thời gian hai ngày, chỉ cần đơn giản điều chỉnh một chút trang phục cùng với trang sức phối hợp, diễn tập thêm một chút nữa, chắc chắn có thể đối phó được.

Vũ Văn Tranh vẫn không nhúc nhích, anh chậm rãi hỏi Vũ Văn Tuần.

“Trước khi diễn tập, em muốn hỏi anh là, anh dự định sẽ cho ai mặc những bộ trang phục nhà Tổng của Lâm Tuyết Huệ?”

Vũ Văn Tuần sững sốt, vừa rồi lúc nói đến việc điều chỉnh người, hắn lập tức nghĩ đến vài vị có thể thay thế, nhưng nếu bắt hắn phải quyết định xem cuối cùng là do ai đích thân diễn, hắn thế nhưng lại không thể chỉ ra được một người nào trong số họ.

Triển lãm trang phục cổ lần này chính là trang phục nhà Đường, nhà Tống, nhà Thanh, cùng phục sức của một số dân tộc thiểu số, trang phục nhà Đường thì tráng lệ, nhà Tống thì ôn thanh nhã trí, nhà Thanh lưu quang tràn đầy, đây nguyên bản là nội dung mà chủ đề của buổi diễn phải thể hiện, lúc này thay đổi người không có vấn đề, chỉ là cảm giác họ thể hiện ra sẽ bị giảm đáng kể, việc này lập tức sẽ làm mất đi ý nghĩa ban đầu của hội triển lãm.

“Anh hai, thật ra em đã chọn được người tốt nhất, chỉ còn xem anh có chịu cho mượn binh hay không thôi.”

Vũ Văn Tranh búng tay một cái, đem ngón tay hướng về phía Kiều Diễm, Vũ Văn Tú liền hạ tay trên người Thanh Ti, thế là mọi người trong phòng, ngoại trừ Thanh Ti vẫn không biết gì, đều đem ánh mắt dán lên người Vũ Văn Tuần.

“Các người đã sớm tính kế xong xuôi cả rồi phải không?”

Vũ Văn Tuần nghiêng răng phun ra một câu.

Khó trách đối với chuyện lớn như thế, Vũ Văn Tranh nửa điểm đáng về khấn trương cũng không có, tám phần là ba người này đã thương lượng ổn thỏa cả rồi, bọn họ làm sao không nghĩ ra cách này.

Chưa nói đến lần này lên sân khấu toàn bộ đều là những người mẫu chuyên nghiệp trong và ngoài nước, mà Thanh Ti ngay cả những bước catwalk cơ bản cũng không biết, dù cho cậu chịu, Vũ Văn Tuần cũng không muốn Thanh Ti tham gia, hằn thù rằng lần này tổ chức không thành công, cũng không muốn làm khó Thanh Ti, đứa nhỏ hay thẹn thùng động lòng người kia sao có thể bình tĩnh đến trên sân khấu chữ T, để cho vạn nhân dòm ngó? Ngay cả người thường đứng đến trường hợp như vậy, chỉ sợ cũng sẽ khấn trương đến mức cả đường cũng đi không nổi, huống chi là Thanh Ti còn chưa tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài?

Kiều Diễm thấy thế, hướng mọi người nhún nhún vai.

“Mấy đứa xem, anh đã bảo Vũ Văn Tuần nhất định không đồng ý, cậu ta luôn luôn cho mình là thái dương, chỉ ước gì có thể làm cho Thanh Ti luôn quanh quẩn bên người, mấy đứa đừng phí tâm tư, cậu ta ngay cả cửa cũng không muốn cho Thanh Ti bước ra, chẳng lẽ lại cho Thanh Ti đứng trên sân khấu chữ T? Thanh Ti thật đáng thương a, Vũ Văn Tuần không cho em đi đến nơi đó làm việc, cũng không cho em ra ngoài, em sao vẫn có thể ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của cậu ấy như vậy?”

“Kiều Diễm!”

Vũ Văn Tuần nhin không được bắt đầu nổi giận, vì cái gì tâm tư lo lắng cho Thanh Ti của hắn khi rơi vào miệng Kiều Diễm đều thay đổi? Lần trước tên hỗn đản này hôn Thanh Ti hắn vẫn còn chưa kịp tính sổ, bây giờ còn dám ở đây đặt chuyện sinh sự.

Thanh Ti không rõ tình huống hiện tại, cậu nhìn đến Vũ Văn Tuần sau khi nghe Kiều Diễm nói xong liền khấn trương nhìn về phía cậu, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm ý của cậu.

Kì thật cậu cũng tốt lắm, không như Kiều Diễm nói khoa trương như vậy, cậu bình thường ở nhà đánh đàn viết chữ cũng rất thích thú a.

Bất quá hiện tại cũng không thể nói là tuyệt nhất.

24. Chương 24

Vũ Văn Tranh theo đó liền nói: “Anh hai, trước hết khoan hãy tức giận, chính mình tĩnh tâm thử nghĩ lại xem, trong số người mẫu chúng ta mời về đâu có ai có thể mặc ra được cảm giác giống Thanh Ti đây? Thậm chí em dám cam đoan, Thanh Ti nếu mặc quần áo này vào, chắc chắn so với Lâm Tuyết Huệ còn tốt hơn.”

Việc này Vũ Văn Tuần trong lòng đương nhiên hiểu rõ, chỉ là....

Vũ Văn Tú tiến đến kéo tay Thanh Ti, cười nói: “Thanh Ti, cậu nhất định muốn đứng trên sân khấu chữ T đúng không? Mặc quần áo thật hoa lệ, đem dáng vẻ đẹp nhất của mình bày ra trước mặt mọi người, khiến cho ánh mắt của ngàn vạn người đều chỉ chăm chú nhìn trên người cậu, loại cảm giác này nhất định rất tuyệt vời...”

Không rõ cái mọi người gọi sân khấu chữ T là gì, nhưng Thanh Ti có thể dựa trên trên biểu tình cùng lời nói của bọn họ nhìn ra, hẳn là Vũ Văn Tuấn đang gặp phải chuyện phiền toái, người phải lên sân khấu kia tạm thời không thể xuất hiện, mà hẳn cũng không nguyện ý để cậu thay thế tham gia....

Đám người Vũ Văn Tranh tựa hồ trước đã giao ước rằng sẽ đem phương án nói ra, sau đó cho Vũ Văn Tuấn một không gian để xem xét, nên ngay khi Vũ Văn Tuấn còn đang trầm tư, ba người không hẹn mà cùng li khai, Vũ Văn Tranh lúc gần đi còn đối hắc nói: “Đừng nghĩ quá lâu, chúng ta không còn nhiều thời gian để chờ đợi đâu.”

Sau khi mọi người rời đi, Vũ Văn Tuấn liền xoay người trở về phòng, Thanh Ti một mình ngồi trên sofa ở phòng khách suy nghĩ trong chốc lát, cậu không sợ việc phải đứng trước nhiều người, từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh này, còn cái gì mà cậu chưa thấy qua? Chính là cậu cũng không thích thú gì cái cảm giác bị xem như đồ vật bày ra cho người ta chiêm ngưỡng.

Thanh Ti hiểu rõ tính cách của Vũ Văn Tuấn, cho dù là bản thân gặp phiền toái, cũng quyết không bao giờ vì vậy mà chịu thỏa hiệp, hẳn nếu đã đem cậu biến thành vật tư hữu, bản thân cậu chắc chắn không cần phải lo lắng việc bị kéo ra ngoài tham gia cái hội triển lãm kia.

Chỉ là, nếu như vậy Vũ Văn Tuấn sẽ gặp phiền toái đi?....

Nghĩ đến đây Thanh Ti đột nhiên có chút lo lắng, cậu do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn là đi đến trước cửa thư phòng Vũ Văn Tuấn trên lầu ba, đang muốn nâng tay gõ cửa, cửa thế nhưng lại từ bên trong tự động mở ra, Vũ Văn Tuấn không nghĩ tới Thanh Ti cứ nhiên đứng ngay phía ngoài, không khỏi có chút sửng sốt.

“Thanh Ti, cậu biết không, tôi không phải không muốn cho cậu tham gia, chỉ là nơi chúng ta tổ chức triển lãm là một hội trường lớn có thể chứa vạn người, đừng nói đến việc trước kia cậu chưa từng trải qua trường hợp như vậy, thậm chí ngay cả người có kinh nghiệm đi diễn thường xuyên cũng sẽ phải khẩn trương, tôi không muốn cậu vì áp lực này mà phiền lòng...”

Có thể vì nghĩ rằng Thanh Ti đối với những lời nói ban nãy của Kiều Diễm cảm thấy không vui, Vũ Văn Tuấn vội vàng giải thích.

[Anh là lo lắng cho tôi sao? Chính là tôi nghe bọn người Kiều đại ca nói nếu không chọn được người thích hợp, anh sẽ thực khó xử... Tôi không biết chính mình có thể làm tốt hay không, tôi chỉ hy vọng có thể giúp mọi người....]

Nhìn thấy sau khi Thanh Ti viết xong, lại dùng đôi mắt to thanh trong ướt ướt nhìn mình, bên trong tràn đầy sự tự tin cùng kiên định.

Ai, đứa nhỏ này, chẳng lẽ cậu ấy thật sự nghĩ đơn giản như vậy? Người mẫu nếu có thể ở trên sân khấu chữ T tự tin tiêu sái mà biểu diễn, dưới đài không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ luyện, người mới vào nghề này bị giáo huấn răn dạy khóc lóc thê thảm hẳn không phải chưa từng thấy qua, thậm chí đầy rẫy mấy trường hợp như có người sau một ngày luyện tập thì chân đau đến mức đi đường cũng đi không được, hẳn nỡ lòng nào mà để Thanh Ti phải chịu khổ như thế?

Thấy Vũ Văn Tuấn vẫn không nói chuyện, Thanh Ti nghĩ rằng hẳn không thích chính mình nhiều chuyện như vậy, đành đặt bút viết tiếp, [Nếu anh mất hứng, vậy coi như tôi chưa nói gì].

“Thanh Ti, tôi nghe Kiều Diễm nói cậu muốn đến chỗ của cậu ấy làm việc....”

Không hiểu vì sao Vũ Văn Tuấn ngay tại thời điểm mấu chốt lại nhắc đến chuyện này, Thanh Ti có một chút do dự, Vũ Văn Tuấn lại nói tiếp: “Nói cho tôi biết lời thật lòng của cậu!”

[Tôi.... Kì thật là muốn làm chút gì đó.... Bởi vì tôi nhìn thấy tất cả mọi người đều có việc làm....]

Vũ Văn Tuấn nhìn những lời Thanh Ti viết ra, trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên thở dài.

“Thanh Ti, vì sao cậu cậu nghĩ những gì cho đến bây giờ vẫn chưa từng nói tôi biết? Có đôi khi tôi không biết đối với những lời nói của mình, biểu hiện của cậu rất cuộc có bao nhiêu phần là thật lòng... Tôi cuối cùng cũng nhận ra bản thân không cách nào tiến vào thế giới của cậu được, cho nên tôi đã nghĩ muốn cường ngạnh chiếm cậu nhiều hơn một chút, nhiều hơn một chút nữa, như vậy mới có thể khiến tôi có cảm giác cậu hoàn toàn thuộc về tôi, tôi biết cách làm này thực ích kỉ, cậu nhất định cũng không vui, nhưng trừ cách này ra, tôi không thể nghĩ ra biện pháp khác....”

Thanh Ti giật mình nhìn về phía Vũ Văn Tuấn, lời nói kia dẫn theo một nét ưu thương nhàn nhạt, khiến cho tâm cậu không khỏi nhói đau theo.

Cung chủ sau khi mất trí nhớ, ngay cả tâm tính cũng thay đổi rất nhiều, trước kia hẳn tuyệt đối không bao giờ ở trước mặt người khác nói ra tâm sự như vậy....

Tay Vũ Văn Tuấn xoa xoa khoảng giữa đôi lông mày tinh xảo của Thanh Ti.

“Tôi đồng ý cho cậu thử qua, thời gian huấn luyện nhiều nhất cũng chỉ một ngày, bởi vì cậu cần nghỉ ngơi đầy đủ, nếu cậu cảm thấy đã cố hết sức, liền nói cho tôi biết, tôi không quan tâm hội triển lãm phục trang lần này thành công hay không, nhưng tôi không muốn cậu vì nó mà mệt nhọc.”

Mệt?

Nhìn thấy trên mày Thanh Ti vẽ một cái dấu chấm hỏi thật to, Vũ Văn Tuấn liền nở nụ cười.

“Đương nhiên sẽ mệt chết đi, chúng ta trước tiên buổi chiều thực hiện một chút huấn luyện đơn giản, nếu cậu cảm thấy miễn cưỡng, huấn luyện ngày mai cũng không cần tham gia nữa.”

Thấy Thanh Ti lập tức hưng phấn mà gật gật đầu, Vũ Văn Tuần thở dài, giữ lấy thắt lưng đem cậu ôm vào lòng ngực.

Sự vui vẻ của Thanh Ti khiến cho tâm tình thâm trầm của hắn bắt đầu tốt lên, có lẽ Kiều Diễm đã đúng, ít nhất hắn cũng nên cho Thanh Ti một cơ hội tự lập, hắn nghĩ Thanh Ti nhất định cũng thương hắn, nếu không sẽ chẳng thuận theo hắn như thế, đứa nhỏ này chính là không biết cách biểu đạt tâm ý mà thôi

“Thanh Ti, ưỡn ngực ngẩng đầu, mắt nhìn phía trước, sau đó mới đi miêu bước, miêu bước, ý nghĩa như tên, tức là tư thái bước đi của mèo, cứ như vậy, tốt tốt, tiếp tục...”

Vũ Văn Tú hưng trí bừng bừng ở phòng khách huấn luyện Thanh Ti, Kiều Diễm còn ở bên cạnh lớn tiếng cao giọng, ngay cả thím Lương và Tang Viên cũng chạy đến cổ vũ, mọi người cùng nhau đem chiếc bàn trong phòng khách dọn qua một bên, dành ra một khoảng đất trống để Thanh Ti luyện tập, nhìn những người xung quanh khí thế huấn luyện ngất trời, Vũ Văn Tuần chỉ còn biết lấy tay che trán, vẻ mặt vô lực.

Bọn họ nghĩ đây là đang chơi đùa sao? Nếu ngày mai Thanh Ti đem tình trạng hiện tại đi gặp huấn luyện viên, không bị ông ta một cước đá xuống đài mới là lạ, hắn vừa rồi nhất định đã bị đám người này khiến cho hồ đồ nên mới chịu đáp ứng thỉnh cầu hoang đường như thế của bọn họ.

Vừa rồi, hắn cùng Thanh Ti sau khi bàn bạc ổn thỏa ngay lập tức gọi điện cho những người này, kết quả là chưa đầy năm phút sau, những người này đã xuất hiện trước mặt hắn, ngay cả thím Lương cùng Tang Viên cũng đến, mang danh hoa lệ là đến cổ vũ cho Thanh Ti, điều này khiến cho Vũ Văn Tuần hoài nghi có phải hay không tất cả bọn họ từ sáng sớm đều đã thông đồng hết cả rồi, đám người này nhân hạ quá sao? Cái gì cũng không làm, lại chạy đến đây náo loạn?

“Anh hai, hình như anh bị mắc chứng cứng cơ mặt a, mấy tiếng đồng hồ liền rồi mà em chưa thấy anh cười được lần nào hết.”

Vũ Văn Tranh vừa uống nước ép trái cây do thím Lương cố ý làm cho mọi người, vừa nói.

Vũ Văn Tuần hừ một tiếng.

“Em cho rằng hiện tại anh có thể cười được sao? Cứ nhìn cách đi này của Thanh Ti đi, ngày mai không bị thầy Triệu mắng mới là lạ!”

Thầy Triệu là do công ty Kinh Phong đặc biệt mời đến chuyên trách huấn luyện các người mẫu, nổi tiếng nghiêm khắc, với ánh mắt của ông, chắc chắn không bao giờ cho Thanh Ti bước lên sân khấu.

“Anh lo lắng việc không thành?”

Kì thật hơn cả việc không thành, Vũ Văn Tuần chính là lo lắng trạng thái tinh thần của Thanh Ti, bởi vì hẳn phát hiện động tác của Thanh Ti ngày càng cứng nhắc câu nệ, thậm chí không bằng được mấy bước đi tự nhiên lúc đầu, trên trán cậu thấm ướt một tầng mồ hôi, đôi mi thanh tú cũng nhắm tít lại.

Thanh Ti hiện tái đích xác có chút kham không nổi, lúc ban đầu Vũ Văn Tú dạy cậu cách bước của mèo, cậu còn cảm thấy hứng thú, nhưng cậu rất nhanh phát hiện ra loại bước chân thể này không phải của người đi, nhất định phải chú ý cách di chuyển bước chân, còn phải để ý biên độ lắc lư ở nửa thân trên, trôi qua một giờ, cậu đã muốn ra đầy mồ hôi, đầu óc cũng choáng váng cả lên, không chỉ không có nửa điểm tiến bộ, ngược lại còn có chiều hướng đi xuống, hơn nữa bị mọi người dùng một ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú như thế, bước chân của cậu càng trở nên bối rối....

Vũ Văn Tuần nói hội trường có thể chứa vạn người, mà hiện tại chỉ mới có vài người, cậu đã chịu không nổi, trước kia chuyện này cậu không phải chưa từng gặp qua, nhưng cũng chưa một lần bối rối thế, Thanh Ti nghĩ nếu không phải đi những bước đi của mèo kì quái như vậy, cậu nhất định còn có thể ứng phó được...

Ôi....

Mệt nhọc lại thêm phần thất thần, một chân Thanh Ti bước lên lại vấp phải chân kia cản lại, nhắm thẳng một đường ngã về phía trước, Vũ Văn Tuần nhanh tay lẹ mắt, vội vàng tiến lên vươn tay đưa cậu ôm vào lồng ngực.

Dạo này lười lắm nhưng....

mình sẽ siêng năng hơn

ttc à, tui sẽ siêng năng hơn....

25. Chương 25

“Hôm nay tập đến đây là được rồi, mọi người trở về đi.”

Nghe Vũ Văn Tuần nói xong, Vũ Văn Tú ngay lập tức kêu lên: “Không được, Thanh Ti chỉ vừa mới học các bước đi cơ bản, chúng ta lúc này nhất định phải tiếp tục tăng việc huấn luyện cậu ấy....”

“Không cần, dựa vào tình trạng hiện tại của Thanh Ti, cho dù luyện thêm mấy tháng nữa cũng sẽ không có chuyển biến gì!”

Một câu nói nghiêm khắc của Vũ Văn Tuần khiến cho đứa em gái ngoan ngoãn ngậm miệng, thấy sắc mặt hắn không tốt, Kiều Diễm không vui, nói: “Nói quá đáng như vậy, cậu dọa Thanh Ti rồi đó.”

Biết rõ tính cách của Vũ Văn Tuần, thấy hắn đã hạ lệnh trực khách, tất cả mọi người cũng không nhiều lời nữa, khi cáo từ, Tang Viên lại dặn dò Vũ Văn Tuần không cần tâm loạn như vậy, cứ từ từ bàn bạc, sau đó mới rời đi.

Vũ Văn Tuần đem cửa đóng lại, lúc xoay người trở vào, bắt gặp Thanh Ti cúi đầu ngồi ở một bên, trên cuốn sổ nhỏ đặt tại bàn trà có ba chữ viết thật to – [Thực xin lỗi]

Vũ Văn Tuần không nói gì, hắn đi vào bếp rót một ly nước trái cây đưa cho Thanh Ti, đến bên người cậu ngồi xuống, nói: “Mệt lắm sao? Cậu xem, ra cả một đầu đầy mồ hôi.”

Hắn lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng thay Thanh Ti lau đi mồ hôi trên mặt, Thanh Ti ngẩng đầu, nhìn đến biểu tình thản nhiên của Vũ Văn Tuần, trong lòng liền vì đường đột ban đầu của bản thân mà có chút hối hận, kì thực có một số việc không phải chỉ cần tin tưởng là có thể thành công được.

[Xin đừng giận, tôi sẽ cố gắng lần nữa, tôi vốn tưởng việc này rất đơn giản...]

Nắm lấy bàn tay đang viết chữ của Thanh Ti, cảm nhận được trong lòng bàn tay kia đầy mồ hôi, Vũ Văn Tuần thở dài, ôn nhu nói: “Tôi không sinh khí, cũng không có trách cậu, lời tôi nói vừa rồi chính là sự thật, đổi lại là người khác, dĩ nhiên cũng không thể làm tốt hơn cậu.”

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Thanh Ti, Vũ Văn Tuần lại hỏi: “Còn muốn kiên trì lần nữa không?”

Thanh Ti dùng sức gật đầu một cái.

Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng làm việc gì mà bỏ dở nửa chừng, nếu người khác có thể làm được, cậu tin tưởng chính mình cũng có thể, chỉ cần Vũ Văn Tuần cho cậu cơ hội.

Chẳng qua vừa rồi Vũ Văn Tuần ở trước mặt mọi người lên tiếng khiến cậu có điểm thương tâm, cậu nghĩ Vũ Văn Tuần đã quyết định từ bỏ, dù sao vẫn còn rất nhiều người có thể thay thế cậu.

“Tôi chưa từng nói không cho cậu tham gia, chỉ cần cậu vẫn muốn tiếp tục, tôi cũng sẽ bên cạnh kiên trì cùng cậu!”

[Tôi sẽ cố gắng hết sức, chính là.... Nếu làm hỏng việc, có phải anh sẽ rất mất mặt không?]

Vũ Văn Tuần cười cười.

“Hồng thì hồng, dù sao tôi cũng không phải mỗi lần làm việc đều nhất định thành công.”

Thanh Ti bị lời nói này chọc cho bật cười.

“Vừa rồi cậu quá căng thẳng, A Tú thì chỉ biết hồ nháo, như vậy đi, buổi chiều chúng ta đi ngâm ôn tuyền, bữa tối ra ngoài ăn hải sản, món tôm hùm lần trước không phải cậu rất thích sao?...”

A....

Thanh Ti có chút theo không kịp lối suy nghĩ của Vũ Văn Tuần, cậu không rõ tại sao giữa thời điểm nguy cấp này, Vũ Văn Tuần lại có thể đem tâm tư đặt vào việc hưởng thụ mỹ thực?

Thế là cậu do dự viết tiếp, [Nhưng A Tú nói thầy Triệu rất nghiêm khắc, nếu hiện tại tôi không luyện tập thật tốt, ngày mai nhất định sẽ bị ông ấy mắng...]

Vũ Văn Tuần cười cười, thầm nghĩ, cho dù cậu luyện tập đi nữa thì cũng sẽ bị mắng giống vậy thôi.

“Sẽ không đâu, bởi vì tôi đột nhiên thay đổi ý định, ngày mai cậu không cần cùng thầy Triệu tập nữa, chúng ta hai người cùng tập là được rồi, ở hội trường thể dục thể thao sắp tổ chức triển lãm. Được rồi, không cần lo lắng, đi theo tôi, không phải chỉ có mình Kiều Diễm mới biết ăn chơi.”

Lời này nghe ra sao lại cảm thấy thoang thoảng vị giấm chua a.

Thanh Ti nhin không được có chút buồn cười, lời cam đoan khi nãy của Vũ Văn Tuần đã làm cho sự căng thẳng trong lòng cậu giảm bớt, liền ngoan ngoãn nắm tay Vũ Văn Tuần theo hắn đi ra cửa.

Hai người trước tiên chạy đến câu lạc bộ giải trí chơi trò chơi trong nhiều giờ liền, Vũ Văn Tuần cố ý nhường nhịn, cho nên hắn luôn bị đảo ngược thành bên thua, thấy Thanh Ti chơi đến vui vẻ, đem mọi khấn trương cùng bất an ban đầu buông xuống hết, Vũ Văn Tuần lúc này mới kết thúc trò chơi.

Kể đến là ôn tuyền vô cùng thoải mái, mà nếu ngâm với Vũ Văn Tuần thì đương nhiên không cần tách ra ngâm riêng, ngược lại hắn còn giúp Thanh Ti cởi quần áo, sau đó mới ôm cậu vào, nước suối ấm áp không chỉ khiến cho tâm trạng khấn trương của hai người giảm bớt, mà còn khơi dậy thứ dục vọng bị kìm nén của nam nhân, Vũ Văn Tuần ghé vào bên tai Thanh Ti cười nói: “Chúng ta còn chưa từng làm qua ở ôn tuyền, có muốn thử không?”

Ôn tuyền được phân thành từng phòng, diện tích cũng không lớn lắm, hai người ở cùng một chỗ chỉ thể tương ma, cảm giác này chỉ tưởng tượng thôi cũng hình dung được, bị gợn nước ấm áp từng đợt đưa đẩy, bản thân Thanh Ti lúc này dục vọng cũng đã tăng vọt, cậu tự nhiên sẽ không cự tuyệt đề nghị của Vũ Văn Tuần, tùy ý để đối phương đem cậu nâng đến bên hông, đặt cậu nằm ngang trên người, sau một trận âu yếm, dục vọng nóng bỏng chỉ một bước liền tiến nhập vào cơ thể cậu.

Chi thể tương ma: tay chân va chạm cùng một chỗ

Không thể thốt ra tiếng, Thanh Ti vì tính khí của người kia đột nhiên tiến vào mà hơi hơi nhúu đôi mi thanh tú, cảm giác không tệ, vật cứng kia và dòng nước cùng nhau đi vào cơ thể, cái loại cảm giác kích thích phong phú này khiến tim cậu đập mạnh, Thanh Ti không khỏi thở dốc một tiếng.

Vũ Văn Tuần lấy tay vuốt ve vòng eo của Thanh Ti, thở dài: “Cậu gầy quá, mỗi ngày chỉ biết nấu cơm, rồi cuộc có thật sự ăn hay không?”

Thắt lưng thon nhỏ nằm trong vòng tay Vũ Văn Tuần tựa hồ thật mong manh yếu ớt, Vũ Văn Tuần sợ chính mình nếu dùng một chút lực, có thể sẽ khiến cho Thanh Ti chịu thương tổn.

Dưới sự giúp đỡ của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti bắt đầu kịch liệt di chuyển, bọt nước ở nơi bọn họ giao hợp cứ thế tầng tầng bắn ra, Vũ Văn Tuần thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng rên rỉ ngắt đoạn khiến cho Thanh Ti có chút đỏ mặt, may mắn giờ phút này hai gian tả hữu đều không có người vào ngăm mình, nếu không lỡ như có người khác nghe được, hẳn thật không biết phải giải quyết sao mới tốt.

Dưới sự kích thích của làn nước âm ẩm kia, hai người rất nhanh liền lên đến cao trào, vừa giải phóng xong, cơ thể mềm nhũn của Thanh Ti dựa sát vào ngực Vũ Văn Tuần không buồn động đậy, tư thế này khiến cho cậu thực thích thú, điều này không hề liên quan gì đến nghệ thuật phòng, nó đơn giản chỉ là một loại hạnh phúc xuất phát từ bản năng của cơ thể mà thôi.

Nhìn thấy sắc mặt Thanh Ti đỏ ửng cả một mảng dày, Vũ Văn Tuần nhin không được hôn hôn lên vành tai của cậu.

“Vừa rồi có thoải mái không? Nếu thích lần sau chúng ta lại đến.”

Câu trả lời đương nhiên là đồng ý, hai người sau một lúc lâu ôm nhau nghỉ ngơi ở trong nước, Vũ Văn Tuần lúc này mới đem Thanh Ti bế ra ngoài, giúp cậu lau khô thân mình, đem quần áo thay cậu mặc vào.

“Đi nghỉ ngơi, mát xa một chút rồi chúng ta ăn hải sản.”

Hai người đi vào phòng mát xa, lực đạo xoa bóp khinh nhu của cô gái áp xuống khiến Thanh Ti rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp, ngay cả khi cô gái không ngừng khen ngợi làn da và mái tóc của cậu, cậu cũng không hề hay biết.

Bữa tối thưởng thức tại một nhà hàng hải sản, quê nhà của Thanh Ti là vùng nông thôn ven biển, cho nên cậu đối với hải sản đặc biệt yêu thích, bất quá cậu không thạo cách ăn tôm hùm, từ đầu đến cuối đều là Vũ Văn Tuần giúp cậu lột vỏ, Thanh Ti chính là chỉ phụ trách ăn thôi, bởi vì Vũ Văn Tuần nói cậu rất gầy, cần được tẩm bổ thêm.

Cả buổi chiều đến lúc đi ngủ, Vũ Văn Tuần cũng không nhắc lại chuyện biểu diễn thời trang, Thanh Ti ban

đầu trong lòng còn vài phần lo lắng, nhưng không lâu sau liền quên sạch, cả buổi chiều vui chơi khiến cho cậu thực an ổn đánh một giấc ngon lành, đợi đến lúc tỉnh lại, đã hơn chín giờ sáng ngày hôm sau, Vũ Văn Tuấn sớm đã làm xong điểm tâm, đang chờ cậu rời giường.

[Thật có lỗi. Tôi dậy trễ.]

Nhìn thấy Thanh Ti vận bộ áo ngủ xanh da trời hình con thỏ, đôi mắt mơ màng vẫn còn ngái ngủ lại chạy như bay từ trên lầu xuống, Vũ Văn Tuấn thực lo lắng cậu sẽ vì lỡ chân mà té ngã, hấn vội đi đến đầu cầu thang, kết quả thứ nhìn thấy trước tiên là câu nói thật có lỗi của Thanh Ti.

“Không sao, tôi nhìn thấy cậu ngủ rất sâu, nên mới không đánh thức cậu, dù sao hôm nay cũng là ngày nghỉ.”

Vũ Văn Tuấn vuốt vuốt mái tóc Thanh Ti, mỉm cười nói: “Đi rửa mặt đi, sau khi cơm nước xong chúng ta sẽ đến hội trường thể thao.”

26. Chương 26

Sau khi đến hội trường thể thao, Vũ Văn Tuấn hướng nhân viên quản lý đưa ra thẻ chứng minh, sau đó mới mang Thanh Ti tiến vào trung tâm hội trường.

Hắn đến phòng điều khiển ở hậu trường chỉnh một chút ánh sáng, đem mấy cái đèn ở giữa sân khấu chữ T bật sáng lên hết, sau đó mới đưa Thanh Ti bước lên.

Thanh Ti vừa rồi bị khung cảnh to lớn bên trong hội trường làm cho kinh sợ, với cậu thì khái niệm hội trường vốn rất đơn giản dễ hiểu, Vũ Văn Tú tuy rằng cường điệu đến vạn người, nhưng cậu không nghĩ nơi có thể chứa được vạn người chính là rộng lớn như thế, lại nói đứng trên sân khấu sáng choang nhìn xuống phía dưới, loại cảm giác này càng khiến cho người ta không khỏi hoa mắt.

“Triển lãm trang phục của Kinh Phong vào ngày mai sẽ được tổ chức tại đây, phần phía sau là chỗ của khán giả, còn nhân viên quản lý hội trường, phóng viên đưa tin từ các đài truyền hình, nhân viên quay camera sẽ tách ra đứng ở góc sân khấu gần vị trí phía trên, sân khấu chữ T tổng cộng chia làm bốn phần, đồng tây nam bắc bốn phương đại diện cho xuân hạ thu đông, đèn sân khấu sẽ tùy theo sự biến hóa của phục sức mà đổi màu, trang phục nhà Tổng chủ đạo được sắp xếp biểu diễn ở phía đông của sân khấu chữ T, Thanh Ti, đến lúc đó thứ mà cậu phải đối mặt không chỉ có ánh nhìn chăm chú của khán giả, còn có ngọn đèn sân khấu thủy tinh từ phía trên, ánh sáng lóe ra từ các máy camera, cùng với...”

A....

Thanh Ti trước mắt một trận vựng nhuễn.

Hiện tại cậu ngay cả miêu bước mà A Tú dạy còn đi không được a, với tình thế này cậu là sao mà xoay sở nổi?

Nhìn thấy Thanh Ti tựa hồ có chút bất an, Vũ Văn Tuần liền nắm chặt tay cậu.

“Nếu tại hội trường này cho cậu chơi cổ cầm, cậu có khẩn trương như thế không?”

Đương nhiên là không, bình thường khi cậu đánh đàn rất nhanh sẽ chìm đắm vào cảm xúc của chính mình, bên cạnh có người hay không, thậm chí có bao nhiêu người đang nghe cậu căn bản sẽ không chú ý.

“Như vậy đi, cậu cứ xem sân khấu biểu diễn thời trang này là chỗ đánh đàn, không cần lo có bao nhiêu người đang xem, nhập vào cảm xúc của chính mình là tốt rồi.”

Nói là nói vậy thôi, chính là cậu không thể đi cái bước chân mèo kì lạ kia a.

“Mèo là loài động vật rất tao nhã, nên mọi người mới nắm bắt cảm giác bước đi của nó dùng trên sân khấu, cũng là vì phần tao nhã kia thôi, nhưng Thanh Ti à, với cậu thì không cần, dựa vào khí chất ôn ôn thanh nhã của cậu, chỉ đứng ở trên sân khấu cũng đã đủ tạo cho người ta cái cảm giác này rồi, cho nên cậu không cần đến miêu bước, cứ như bình thường cậu vẫn đi là được rồi.”

Nga, vậy thì đơn giản hơn, có ai lại không thể đi chứ?

Cảm giác được Vũ Văn Tuần nắm lấy lòng bàn tay của cậu, sau đó nhét một vật nhỏ cứng cứng vào giữa, Thanh Ti mở ra, trong lòng bàn tay là một viên đá cuội nhỏ nhắn nhụi.

“Trước đây tôi cũng từng rất căng thẳng, chính là không thể lùi bước được, cho nên mỗi lần như vậy tôi đều đem hòn đá nhỏ này nắm chặt trong tay, cảm giác lạnh lẽo từ nó có thể giúp tôi trấn định trở lại, cậu xem, có phải nó rất nhẵn không? Chính là lúc ban đầu, nó cũng có không ít góc cạnh.”

Vũ Văn Tuần đem bàn tay Thanh Ti một lần nữa khép lại, nhẹ nhàng nắm chặt, viên đá cuội quả nhiên đem đến cho cậu một cảm giác lạnh lạnh.

“Nếu ngày mai cậu vẫn còn khẩn trương, liền cầm theo nó, dù sao tay áo của trang phục cũng rất dài, sẽ chẳng ai chú ý đến, còn bây giờ, chúng ta bắt đầu được không?”

Uhm...

Thanh Ti theo Vũ Văn Tuần đi vào phòng trang phục ở mặt sau, Vũ Văn Tuần đưa cho cậu một bộ quần áo dùng để diễn tập, Thanh Ti đã lâu ngày không thấy loại y phục như vậy, nhìn kiểu của nó cùng với phục sức trước kia của mình có chút tương tự, không cần đến sự hỗ trợ của Vũ Văn Tuần, chỉ một lúc sau cậu liền dễ dàng vận nó trên người, bộ quần áo này gây cho cậu một cảm giác quen thuộc, khiến cậu đem tất

cả khăn trương bỏ lại ở phía sau.

Vũ Văn Tuần đưa Thanh Ti đến nơi tổ chức kì thật là muốn liếc nhìn bộ dáng mặc trang phục nhà Tống của cậu, tuy hẳn biết rõ khí chất lịch sự tao nhã của Thanh Ti hoàn toàn thích hợp mặc trang phục này, nhưng, nếu cậu đứng trên sân khấu chữ T để lộ ra vẻ sợ hãi, Vũ Văn Tuần ngay lập tức sẽ đổi người khác.

Muốn trình diễn trên sân khấu quan trọng nhất là phải có lòng tin, Thanh Ti mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng với khí chất trên người cậu, cộng thêm ánh đèn thích hợp cũng đủ khiến cho người khác trong nháy mắt bị kinh diễm, có thể khéo léo dùng điểm này để bù đắp.

Lại nhìn đến vẻ mặt kinh hãi khi nhận Tống trang của Thanh Ti, thậm chí không cần hẳn hỗ trợ liền rất nhanh chóng đem quần áo xỏ vào người, cách mặc thuần thục này làm cho Vũ Văn Tuần vô cùng kinh ngạc.

Hắn vẫn luôn cho rằng Thanh Ti tựa như một người thanh nhã tú lệ bước ra từ sách cổ, nhưng hiện tại xem ra Thanh Ti có lẽ không chỉ giống, mà căn bản chính là một tiểu tinh linh chạy từ thế giới cổ đại đến đây, ngay cả kiện phục y đơn giản này cũng đã đủ khoác lên người cậu một tầng cổ phong nhã vận.

Vậy, hẳn phải làm thế nào mới có thể đem tiểu tinh linh viễn cổ này chiếm giữ dưới đôi tay của mình đây?

Viễn cổ: cổ xưa xa xôi

Vũ Văn Tuần đưa Thanh Ti lên trước sân khấu, đem mái tóc đang buộc lại phía sau của cậu xõa ra, giúp cậu sửa sang lại một chút: “Tôi bây giờ sẽ đi bật toàn bộ đèn lên, cậu đứng ở đây không nên cử động.”

Thanh Ti bản thân vẫn còn vui vẻ vì bộ trang phục đang mặc trên người, căn bản không chú ý đến lời nói của Vũ Văn Tuần, chính là chỉ tùy ý gạt đầu thôi, cậu nghịch tay áo của bộ trang phục đang mặc, nghĩ thầm, vẫn là loại bố chất này mặc vào thoải mái nhất, không giống như quần bò bình thường cậu vẫn mặc, căng đến chật ních đùi, không dễ chịu chút nào...

Đúng rồi, Vũ Văn Tuần nói bộ quần áo này là phỏng theo hình dáng của trang phục thời xưa mà may lại, chả trách lại giống trang phục ở quê cậu như vậy?

A....

Một nguồn sáng chói mắt đột nhiên chiếu lên sân khấu chữ T, cắt ngang dòng suy nghĩ của Thanh Ti, người chưa hề chuẩn bị tâm lý kia giật mình ngẩng đầu, lúc này cả hội trường hiển nhiên một mảnh sáng lóa, sàn sân khấu dưới chân cậu trở nên bán trong suốt như pha lê, cảnh tượng từng đợt ánh sáng rực rỡ từ các ngọn đèn phản chiếu thành muôn vàn màu sắc thay nhau lướt qua thể nhưng khiến Thanh Ti chói mắt vô cùng, cậu nhìn xung quanh, vậy mà vẫn không thấy thân ảnh của Vũ Văn Tuần đâu

“Thanh Ti, việc cậu cần làm là ở trên đài này đi qua đi lại vài vòng, sau đó tùy ý bày ra vài cách tạo hình, ngày hôm qua A Tú có dạy cậu, cậu không cần để ý đến bất cứ ai, bất cứ chỗ nào, cậu là cậu, giống như

cảm giác mỗi khi cậu tấu cầm khúc, đi vào chính thế giới của cậu.”

Thanh âm của Vũ Văn Tuần ở trước đài vang lên, Thanh Ti không biết bây giờ hắn đang ở bục điều khiển, xung quanh lại không có ai, đành gật nhẹ đầu.

“Tôi bây giờ đang ở bục điều khiển phía trước, Thanh Ti, cậu có nhìn thấy tôi không?”

Thanh Ti lắc đầu, bục điều khiển cách cậu quá xa, hơn nữa ánh sáng từ đèn sân khấu quá chói mắt khiến cậu căn bản không thể nhìn thấy Vũ Văn Tuần.

“Chính là tôi có thể nhìn thấy rõ cậu, Thanh Ti, cậu thật sự rất đẹp, tôi nghĩ dù là ai chỉ cần nhìn đến cậu liền có thể cảm nhận được mị lực từ trên người cậu...” – Vũ Văn Tuần đứng ở phòng điều khiển thì thào.

Dưới một tầng ánh sáng chói lóa, thân ảnh tinh tế thanh nhã kia chỉ lẳng lặng đứng đó, mái tóc dài buông xõa dưới ánh đèn tỏa ra mặc sắc mông lung tựa như hắc ngọc, một thân Tống trang thon dài tinh tế, nhẹ nhàng như gió, thứ khi chất cổ phong thanh lịch, phiêu vân lả lướt toát ra từ toàn thân Thanh Ti lúc này chẳng phải rất hợp với một bức tranh thủy mặc thanh thoát khinh linh sao.

Thanh thoát khinh linh: linh động nhẹ nhàng mà thanh thoát

Mặc sắc: màu của mực, tức là đen bóng

Vũ Văn Tuần phát hiện số trang sức vốn định cho Lâm Tuyết Huệ sử dụng đều không cần dùng đến, Thanh Ti không cần trang sức, bởi vì mặc kệ là loại trang sức nào đi nữa cũng không đủ khơi dậy nét thanh nhã phiêu dật của cậu, Vũ Văn Tuần tin tưởng ánh mắt của chính mình, Thanh Ti đã dấy lên niềm tin trong hắn, cậu chỉ cần ở trên sân khấu nhẹ nhàng đứng như thế, cũng sẽ dễ dàng khiến cho mọi người lâm vào khuynh đảo.

Trong tâm lại ẩn ẩn một tia hồi ý, có lẽ hắn không nên thuận theo ý của mọi người, cho phép Thanh Ti tham gia vào lần biểu diễn này, hắn có cảm giác Thanh Ti sẽ vì vậy mà ngày càng cách xa hắn, xa đến mức hắn không cách nào nắm giữ cậu được nữa.

Thanh Ti theo lời Vũ Văn Tuần nói bắt đầu đi lại trên sân khấu, kì thật chính là đi bộ từ trước ra sau, rồi tùy tiện bày ra một dáng đứng nào đó, đi được vài vòng, cậu nghe thanh âm hỗn hạo trầm ấm Vũ Văn Tuần hỏi: “Có vui không?”

Thanh Ti dùng sức gật đầu, cậu chưa từng vui vẻ như vậy, cảm giác do y phục trên người mang lại khiến cậu như lập tức quay về với nơi ở quen thuộc trước kia, nếu có thể cậu thậm chí muốn khinh vũ một khúc, trong tay nắm hòn đá cuội của Vũ Văn Tuần cho cậu, mọi khấn trương sớm đã tan thành mây khói.

“Ngày mai sẽ có rất nhiều người đến xem cậu biểu diễn, bất quá không cần khẩn trương lo lắng, tôi vẫn sẽ ngồi dưới sân khấu động viên tinh thần cho cậu, cho dù cậu không thấy tôi...”

Thanh âm từ microphone truyền đến khi nghe ra có chút thâm trầm, Thanh Ti kinh ngạc nhìn về phía phòng điều khiển, đáng tiếc lại là một mảnh mờ lung, không trông thấy rõ lắm.

Vũ Văn Tuần mất hứng sao? Rõ ràng hắn vừa rồi còn thực vui vẻ hướng dẫn mình mà.

Chính là người đang chìm trong vui sướng cũng không muốn nghĩ nhiều, cậu trên sân khấu đi đi lại lại, cho đến khi Vũ Văn Tuần đến gặp cậu.

“Chúng ta về thôi.”

Vũ Văn Tuần giúp Thanh Ti thay đổi lại trang phục bình thường, rời hội trường, lúc ra cửa, bọn họ gặp thoáng qua một vài người mặc đồng phục lao động, trong đó có người liếc mắt nhìn bọn họ một cái, Thanh Ti nhanh mắt, chỉ cảm thấy người nọ tựa hồ đã gặp qua nơi nào đó, nhưng trong nhất thời lại không thể nghĩ ra.

Đêm đó Vũ Văn Tuần cũng không cùng Thanh Ti ngủ chung giường, hắn nói là vì muốn Thanh Ti có thể nghỉ ngơi trọn vẹn, điều này làm cho cậu vốn đã quen có hơi ấm người khác kề bên cảm thấy rất không thoải mái, trần trọc loay hoay mãi mới có thể tiến vào mộng đẹp.

27. Chương 27

Buổi sáng ngày kế tiếp Vũ Văn Tuần lái xe đưa Thanh Ti đến hội trường thể dục thể thao, bọn họ vừa tới phòng hóa trang ở hậu trường liền thấy Vũ Văn Tranh cùng Vũ Văn Tú từ bên trong chạy ra, Vũ Văn Tranh hỏi: “Anh hai, thực là không có vấn đề gì sao?”

Ngày hôm qua xế chiều Vũ Văn Tuần từng điện thoại cho anh nói rằng đã cùng Thanh Ti an bài xong chuyện tập luyện, dặn anh thông báo lại cho những người phụ trách khác, tuy biết rằng anh hai luôn làm việc có chừng mực, nhưng Vũ Văn Tranh vẫn là có chút lo lắng, dù sao Thanh Ti đối với trình diễn thời trang hoàn toàn không có chút kinh nghiệm, chỉ là tập luyện nhất thời mà anh cũng chưa chính mắt xác nhận, tâm lý chung quy vẫn là lo lắng bất an.

“Em không tin anh? Hay là không tin Thanh Ti?”

Bị Vũ Văn Tuần hỏi ngược lại như vậy, Vũ Văn Tranh hơi cứng họng, anh nhìn qua nhìn lại hai người, cuối cùng chỉ nói có bốn chữ.

“Em đều tin tưởng”

Thanh Ti được an bài sẽ lên sân khấu ở nửa phần sau, cho nên cũng có đủ thời gian cho cậu quen thuộc trình tự các người mẫu khác rút cuộc thay đổi quần áo ra sao, tối hôm qua Vũ Văn Tuần đã từng giảng giải

sơ qua với cậu, bất quá giờ phút này chứng kiến mọi người nhanh chân chạy ngược chạy xuôi thay trang phục, đồi dụng cụ, mang thêm trang sức trên đầu, trên tay, vân vân, Thanh Ti vẫn cảm thấy có chút hoa mắt.

Bên này Vũ Văn Tuần cùng Vũ Văn Tranh và mấy vị chuyên gia trang điểm đơn giản hội đàm một chút, mọi người từ nơi Vũ Văn Tranh đều nhận được thông báo thay người đột ngột, cho nên đã chuẩn bị đủ mọi phương pháp ứng phó, Vũ Văn Tuần đi đến bên Thanh Ti, thấy cậu nhìn đến xuất thần, liền thấp giọng cười nói: “Cậu đừng nghĩ quá trình đổi trang phục khẩn trương, kì thực là nhanh mà không loạn, bất quá cậu không cần lo lắng, cậu chỉ thay trang phục thôi, so với bọn họ thoải mái hơn nhiều.”

Trên sân khấu buổi triển lãm thời trang đã gần như bắt đầu, Vũ Văn Tuần dẫn Thanh Ti đến một góc, Thanh Ti lợi dụng khe hở nhìn ra ngoài, chỉ thấy trong hội trường ngọn đèn sáng lóa, tiếng người ồn ào, vừa lúc bên sân khấu chữ T dành để biểu diễn trang phục nhà Đường quay về hướng cậu, ngay khi nhìn thấy người mẫu bộ ngực trắng nõn nửa lộ, thất lựng uyển chuyển, mông vênh ra tiêu sái bước đi, Thanh Ti không khỏi âm thầm le lưỡi.

May là cậu không cần bước đi như thế, nếu không nhất định bộ dạng giống hệt ngày đó bay người ra giữa không trung.

Sân khấu sau khi mọi người đi trở về phía sau liền chậm rãi trầm hạ, đến lúc được nâng lên lần nữa thì bối cảnh đã đổi thành vô vàn những bó mẫu đơn rực rỡ tươi đẹp, Vũ Văn Tuần hỏi Thanh Ti.

“Sân khấu này rất sáng tạo đúng không? Cậu đoán lúc cậu lên sân khấu thì bối cảnh hoa văn và màu sắc sẽ như thế nào?”

Hắn lo lắng không khí náo nhiệt trong hội trường sẽ tăng thêm gánh nặng tâm lý cho Thanh Ti, vì vậy mượn cớ nói chuyện để phân tán sự chú ý của cậu, thấy Thanh Ti lắc đầu tỏ vẻ không biết, Vũ Văn Tuần nhỏ giọng cười nói: “Vậy tôi vẫn sẽ giữ bí mật, bất quá tôi đoán cậu nhất định thích.”

Nguyên bản vị trí của Lâm Tuyết Huệ chỉ cần mặc sáu bộ trang phục, cho nên nói ra thì trọng trách của Thanh Ti tương đối nhẹ nhàng, Vũ Văn Tuần thấy cậu đã lấy lại tinh thần, lúc này mới cùng Vũ Văn Tranh rời đi, lúc gần đi, hắn đối Thanh Ti nói: “Đừng khẩn trương!”

Sẽ không khẩn trương a, bởi vì trong tay cậu đang nắm hòn đá cuội mà Vũ Văn Tuần đã cho cậu.

Thanh Ti hướng Vũ Văn Tuần nháy mắt mấy cái, lại đem hòn đá cuội trong lòng bàn tay cho hắn xem, chưa bao giờ thấy qua một Thanh Ti tinh nghịch như thế, Vũ Văn Tuần trong một khắc lại có chút ngơ ngàng.

Anh em nhà Vũ Văn muốn đến hội trường quan sát tình hình biểu diễn, bèn lưu Vũ Văn Tú ở hậu trường chiếu cố Thanh Ti, theo an bài trước đó, Thanh Ti không cần đeo trang sức, nhân viên hóa trang chính là chỉ giúp cậu làm một kiểu tóc đơn giản, phối cùng với một chiếc trâm cài tinh xảo, Thanh Ti dung mạo vốn gần như trung tính, mặc trên người y phục mỹ nữ nhà Tống, hơn nữa còn đánh một chút phấn thơm, liền nghiễm nhiên trở nên mềm mại uyển chuyển đúng như hình tượng nữ nhân thời xưa, Vũ Văn Tú ở một

bên trông thấy thì liên tục gật đầu, khen không ngớt miệng, đem sự chú ý của mọi người xung quanh toàn bộ hấp dẫn về phía này.

Không được khẩn trương. Không được khẩn trương!

Bị mọi người nhìn chăm chú, Thanh Ti có chút căng thẳng, cậu ở trong lòng tự trấn an bản thân, cảm giác từ hòn đá cuội nho nhỏ khiến cậu thực an tâm, sau khi mặc trang phục xong, liền có người mang giày thuê riêng chuyển cho cậu mang vào.

Lâm Tuyết Huệ dáng người xấp xỉ Thanh Ti, thậm chí có thể còn cao hơn một chút, số đo của giày tự nhiên sẽ có vấn đề, Thanh Ti sau khi mang vào, cảm thấy hơi chật, nhưng cũng không phải quá mức nhỏ hẹp.

Người nhân viên đưa hài cho Thanh Ti sau khi thấy cậu mang vào liền lui xuống, nhìn bóng dáng hần, Thanh Ti đột nhiên cảm thấy người này có gì đó không đúng, đến khi cậu cùng với người mẫu khác đi lên lối vào sân khấu chữ T, trong não đột nhiên lóe ra một thứ, ngay lập tức nghĩ ra là không đứng ở chỗ nào.

Người vừa rồi là một trong những người mặc đồng phục lao động ngày hôm qua, hần là bằng hữu của Quách Khả Phong, ngày đó khi Quách Khả Phong có thái độ không tốt với cậu hần cũng có mặt!

Thanh Ti từ chỗ Vũ Văn Tuần biết được công ty của Quách Khả Phong và Kinh Phong là cùng ngành, mà ngày đó Vũ Văn Tranh cũng có nói qua, việc Lâm Tuyết Huệ trượt chân ngã xuống lầu là có người âm thầm ra tay, như vậy thủ hạ của Quách Khả Phong xuất hiện vào lúc này tựa hồ không phải là ngẫu nhiên, nói không chừng sẽ có chuyện bất thường ...

Thanh Ti xoay người muốn nói rõ với Vũ Văn Tú, thế nhưng bút lại không ở bên người, thấy cậu làm động tác tay loạn xạ, Vũ Văn Tú có chút mặc danh kì hiệu, cô nàng chỉ nghĩ có lẽ Thanh Ti đang khẩn trương, liền đẩy cậu một cái, nói: “Đừng lo lắng, Thanh Ti, cậu phải tin tưởng anh hai tôi, nếu anh ấy cho rằng cậu không được, thì nhất định sẽ không đồng ý để cậu tham gia, cho nên cậu phải tự tin với bản thân, cố lên a!”

Vũ Văn Tú vừa nói vừa ra động tác chiến thắng trước mặt Thanh Ti, khiến Thanh Ti tức đến choáng váng, nếu đổi lại là Vũ Văn Tuần, nhất định sẽ chú ý đến sự bất thường của cậu mà đến hỏi han, A Tú bình thường thoát nhìn cũng rất thông minh sao đến lúc quan trọng lại trở nên thế này?

Bị Vũ Văn Tú đẩy đẩy, Thanh Ti dưới chân lão đảo một chút, cậu đột nhiên hiểu được đối phương đã động tay động chân ở nơi nào.

Chính là ở trên đôi giày của cậu!

Ở sân nhà bình thường đi đã trơn trượt thế này, vậy với sân khấu bóng loáng như gương kia sẽ như thế nào?

Trước Thanh Ti đã có hai người đi lên sân khấu chữ T, dựa theo diễn tập, bọn họ sẽ ở hai bên trái phải tạo dáng, chờ Thanh Ti xuất hiện, rồi sau đó mới cùng nhau quay lại sân khấu, tình thế đã không để cho Thanh Ti suy nghĩ nhiều thêm nữa, nghĩ đến huấn luyện viên trong hậu trường không biết nội tình, mà chắc hẳn cũng sẽ không cho phép cậu cởi giày bước lên sân khấu, Thanh Ti đành khẽ cắn môi đi ra ngoài.

Không cần để ý đến sự tồn tại của người khác, cứ giống như lúc cậu đánh đàn, đi vào thế giới của chính cậu!

Trong lòng nhớ đến lời nói của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti gắt gao nắm chặt hòn đá trong lòng bàn tay, mặt mỉm cười chậm rãi tiến về phía trước.

Ngọn đèn trên sân khấu chữ T chợt tối sầm lại, nhưng lập tức bắt đầu lóe sáng theo sát bên người Thanh Ti, chùm tia sáng theo sự di chuyển của Thanh Ti cũng thông thả tiến về phía trước, ngọn đèn sân khấu liền chuyển hóa thành mặc lục sắc điều, từng đóa từng đóa cúc tím thanh nhã xuất trần được chiếu lên cảnh nền phía sau và sân khấu thủy tinh, đây là thay đổi lâm thời về mặt cấu trúc riêng của Vũ Văn Tuần, đem thủy trúc chuẩn bị cho Lâm Tuyết Huệ đổi thành cây hoa cúc, hẳn hiểu được nhân đạm như cúc*, càng có thể giúp Thanh Ti thoát ra thứ khí chất phong nhã bất đồng với phạm nhân của cậu.

*nhân đạm như cúc: người thanh nhã, đạm mạc như cúc.

Quả nhiên cả hội trường trong nháy mắt yên tĩnh, thậm chí phóng viên, camera đang loang loáng đèn cũng không hện mà cùng ngừng lại, ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào thân ảnh trầm tĩnh như nước kia.

Không thoa son đánh phấn, cũng chẳng có trang sức điểm tô, chỉ là một bộ thanh y nhẹ lay động theo gió, tựa như dưới mai hiên gió đêm ulla về, khiến cuộn tranh ngủ quên từ lâu trên vách cổ trai* khinh nhu quyền khởi*, cũng đồng thời đánh thức người đang trầm mê trong bức họa, thế là tay áo chậm chậm bay lên, liên bước nhẹ nhàng, thi thi theo gió tẩu nhập trần gian

*khinh nhu quyền khởi: nhẹ nhàng lay động thành từng gợn sóng

*trai: một loại phòng hồi xưa thương dùng để tịnh tâm.

Đây hẳn chỉ là một hồi mộng xuân của kẻ thư sinh ôn bài đã lâu gật gà ngủ quên trong cổ trai, cũng có thể là thác tâm cho khát vọng của thế nhân hồng trần có lòng mơ ước tương tư, càng có thể là khi một lão già quay đầu nhìn lại, tiếc nuối cho khoảng khắc hoàng lương thuở nào

Thế là mọi người không kìm lòng được phải ngừng hô hấp, sợ chỉ một chút khinh động thôi cũng sẽ quấy nhiễu thân ảnh thanh nhã tùy mộng mà đến kia, cho đến khi trên gương mặt thanh thuần nở ra một tia mỉm cười, mới có người tỉnh ngộ bản thân lúc này đang ở nơi nào, tiếng vỗ tay chợt vang lên như sấm, ồn ào sôi sục không dứt, ánh đèn loang loáng bắt đầu liên tiếp sáng lên.

“Em đã nói Thanh Ti nhất định sẽ thành công mà.”

Vũ Văn Tranh cũng cố sức vỗ tay ba cái, anh hướng người đang ngồi kế bên yên lặng quan sát – Vũ Văn Tuấn – nói: “Em dám đặt cược, Thanh Ti nếu tiến vào giới người mẫu, nhất định rất nhanh sẽ trở thành siêu sao.”

“Thanh Ti nếu đi vào thế giới này, thứ khí chất không nhiễm bụi trần của cậu ấy nhất định rất nhanh cũng sẽ biến mất....”

Vũ Văn Tuấn cúi đầu, lời nói biến mất giữa những tiếng vỗ tay cuộn cuộn như thủy triều.

Hắn không giống những người khác vui sướng như vậy, bởi vì hắn nhận ra bước chân Thanh Ti có chút cổ quái, giống như quá mức cẩn thận, thoạt nhìn có cảm giác cậu thiếu tự tin.

Thanh Ti vì sao lại khấn trương như vậy?

28. Chương 28

Thanh Ti giờ phút này đích xác đang khấn trương, bởi vì cậu phát hiện bước chân không ngừng trượt đi, nếu không phải trước đó đã có cảnh giác, có lẽ sớm đã bị trượt ngã, xem ra ngay cả sân khấu cũng gặp vấn đề, mỗi lần đổi một loại phục sức khác nhau, sân khấu chữ T cũng sẽ theo đó mà biến đổi, nhất định là trước khi cậu biểu diễn, đã có người động tay động chân trên sân khấu đặc biệt làm riêng cho cậu, trên người cậu là trang phục trọng đầu hí, nếu xảy ra sai sót, hội triển lãm lần này xem như đã thất bại một nửa.

Mặt khác, hai người mẫu đi trước Thanh Ti đã tạo dáng xong ở phía đầu sân khấu, Thanh Ti phát hiện bước đi của những cô gái này khác hẳn với người mẫu, chính là tương đối chậm hơn, việc này càng làm cho suy đoán của cậu thêm chắc chắn, dựa theo sắp xếp, Thanh Ti sẽ đi đến phần phía trước sân khấu, sau đó đứng tạo hình, rồi mới theo những cô gái này xoay người lui về.

Đến được phía trước, Thanh Ti vừa thoáng thở hắt, đột nhiên cảm thấy dưới chân trượt đi, cả người liền ngã về phía sau, cậu thậm chí kêu một tiếng không ổn, ngay lập tức uốn người nương theo, nhanh chóng xuất ra hai ngón tay trái chống xuống sàn, dùng lực đẩy ngược toàn thân lên, lộn vòng trên không, tiếp đất với một chân chống xuống từ phía sau, nửa quỳ trên sân khấu, sau đó liền nhẹ phát ống tay áo phải, phủ lên đầu gối trái, trán hơi cúi về phía trước, tạo ra tư thế hành lễ.

Thanh Ti thành thạo ti trúc cầm vũ*, vi tuyệt nhất chính là vũ nghệ, vào cuối mỗi khúc ca vũ, quan trọng nhất là hành lễ tạ ơn, kĩ thuật vũ này phải chính xác đến từng bước một, chú ý đến bất kháng bất ti, bất cung bất cứ*, tức phải tiến đến cảm tạ khán giả đang xem vũ, mà cũng không được làm mất đi phong thái của chính điệu vũ, tư thế này Thanh Ti từ bé đã được luyện đến thành thực, ban nãy vì quá bất ngờ, chưa kịp nghĩ đã lập tức xuất diễn, mà chiêu thức tạm thời bay lên không lộn vòng kia cũng là mô phỏng theo thân pháp của Vũ Văn Tuấn.

*ti trúc cầm vũ: ti, trúc, cầm là 3 loại nhạc cụ, vũ là múa.

*bất kháng bất ti, bất cung bất cứ: không cao ngạo không hèn mọn, không cung kính cũng không luồn cúi.

Hội trường trong nháy mắt có chút yên tĩnh, nhưng khi nhìn thấy người trên sân khấu ánh mắt mỉm cười, thanh tư trong suốt, chỉ có thể nói lần này Kinh Phong quả thật có nhiều chiêu trò, sau một trận kinh diễm thì lập tức vang lên tiếng vỗ tay kéo dài như triều bàn sậu khởi*, thậm chí có rất nhiều người không hẹn cùng ngẩng đầu về phía sân khấu chữ T, cố sức tìm kiếm một loại dây cáp nào đó.

*triều bàn sậu khởi: thủy triều dâng cuộn cuộn

“Mau đến hậu trường!”

Vũ Văn Tuần nói xong, liền lập tức hướng hậu trường chạy đi, Vũ Văn Tranh vẫn còn trầm mê trong màn kinh diễm chóng vánh vừa rồi, hơn nửa ngày vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Đợi đến khi bọn họ tới được hậu trường, Thanh Ti đã bước vào, Vũ Văn Tú đang vây lấy cậu hỏi đông hỏi tây, Vũ Văn Tuần lúc này liền đem em gái đẩy ra, vội vàng hỏi Thanh Ti: “Cậu có bị thương không?”

Thấy nét mặt khẩn trương của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti vội lắc đầu, cậu cho Vũ Văn Tuần xem hòn đá cuội trong lòng bàn tay mình, ý nói cậu không có việc gì.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?” – Vũ Văn Tranh ở bên cạnh hỏi.

Anh ban đầu còn tưởng động tác vừa rồi là do anh hai và Thanh Ti trước đó đã luyện tập tốt, nhưng khi thấy dáng vẻ khẩn trương của Vũ Văn Tuần, lúc này mới cảm thấy sự tình có điều không đúng.

Thanh Ti nhận lấy bút từ Vũ Văn Tuần, đem những điều mình phát hiện cùng hoài nghi viết ra, Vũ Văn Tuần vừa đọc xong liền nói: “Lập tức đổi sân khấu, kiểm tra lại giày của tất cả mọi người xem có gì khác thường không.”

May thay tất cả người mẫu và nhân viên đều rất có kinh nghiệm, mọi người lợi dụng thời gian biểu diễn Đường trang ở một sân khấu khác mà kiểm tra tất cả những đôi giày được sử dụng, quả nhiên ở đế giày phối với Thanh trang phát hiện dấu vết có người đã động tay qua, đế giày bị thoa một tầng sáp dày, nếu không nhìn kĩ, hoàn toàn chẳng thể nhận ra sự khác biệt này, điều may mắn là Thanh Ti đã lên sân khấu trước tiên, nếu để những người mẫu khác mặc Thanh trang, mang loại giày đế cao này lên sân khấu, có lẽ sẽ không chỉ là suýt ngã đơn giản như vậy.

May mắn là lần này bố trí biểu diễn ở bốn sân khấu, ở những khoảng giữa có thể cho người lên kiểm tra ngay tức thì, bởi vì đã xảy ra chuyện như vậy, Vũ Văn Tuần cũng không quay lại chỗ ngồi để theo dõi nữa, mà một mực đứng ở phía sau chỉ huy mọi người hành động, thẳng cho đến khi hội triển lãm kết thúc.

Kể gian trá kia đã sớm không còn thấy bóng dáng, nhưng nếu biết hắn là người của Phổ Thần, Vũ Văn Tuần tự nhiên cũng sẽ không dừng tay, lần trước vì chuyện của Thanh Ti mà hắn đem Quách Khả Phong

đánh đến toi bời, hẳn tự nhủ nhất định không thềm để ý đến đau đớn của tên gia hỏa kia lần nữa.

Nhờ vào sự xuất hiện của Thanh Ti, hội triển lãm lần này của Kinh Phong nhận được sự hưởng ứng chưa từng có, sau hai tuần lễ diễn ra, những cú điện thoại gọi đến Kinh Phong cơ hồ chưa hề ngơi nghỉ, ngoại trừ đơn đặt hàng từ các khách hàng bên ngoài, nhiều hơn chính là phóng viên của các đài truyền hình, huấn luyện viên giới người mẫu, thậm chí còn có đạo diễn của giới điện ảnh truyền hình, bọn họ trước sau chỉ hỏi một chuyện – cô gái sống sánh như nước hồ, thoát nhìn tuyệt mỹ đến khó tin kia đến tột cùng là thần thánh ở phương nào?

Sự phồn hoa náo nhiệt ở thế giới bên ngoài tựa hồ không hề ảnh hưởng đến Thanh Ti, sau khi hội triển lãm chấm dứt, cậu như trước trốn vào nhà Vũ Văn Tuần, tiếp tục trải qua cuộc sống an ổn của mình, bất quá nếu ngẫu nhiên xem được chương trình TV thu lại từ buổi triển lãm trang phục hôm đó, lúc nhìn thấy phản ứng của khán giả sau khi bản thân xuất diễn, Thanh Ti trong lòng vẫn là có một chút cảm giác thỏa mãn.

Tưởng rằng Vũ Văn Tuần sẽ mượn cơ hội này dẫn cậu đi tham dự những hoạt động tương tự như vậy, cho nên sau đó một thời gian dài, Thanh Ti vẫn không ngừng trông mong, đáng tiếc sau khi hội triển lãm trang phục kết thúc, Vũ Văn Tuần lại bắt đầu giam cầm cậu, điều này làm cho cậu rất không vui vẻ, cậu biết Kiều Diễm cùng Vũ Văn Tranh từng nhiều lần đến tìm Vũ Văn Tuần, hy vọng cậu có thể tiếp tục phát triển trong lĩnh vực này, nhưng đều bị người kia nhấn tâm cự tuyệt.

Trái lại, Vũ Văn Tuần bởi vì lượng khách hàng ký hợp đồng với công ty tăng vọt mà chẳng thể rảnh rỗi, phần lớn thời gian đều để Thanh Ti ở nhà một mình, điều này làm cho cậu thật hoài niệm hôm trước khi lên sân khấu một ngày cậu cùng Vũ Văn Tuần ở cùng một chỗ, Vũ Văn Tuần thích cậu như vậy, nhất định sẽ không đem cậu như món đồ chơi bài trí bên người.

Có lẽ chờ thêm một khoảng thời gian, thử lần nữa cùng Vũ Văn Tuần nói chuyện xem sao, cậu đối với phong thổ nơi này đã dần quen thuộc, cho cậu đi làm người mẫu cũng được, đến công ty Kiều Diễm làm việc cũng được, vẫn hơn cả ngày buồn chán ở nhà....

Thanh Ti đang ở phòng khách nhàm chán suy nghĩ, điện thoại bên cạnh bỗng vang lên.

Trong nhà Vũ Văn Tuần ngoại trừ Thanh Ti là người ngoài, chưa bao giờ có người xa lạ gọi điện thoại tới, trùng hợp Vũ Văn Tuần hiện tại đang ở trên lầu, Thanh Ti thấy chuông vang lên không ngừng, cậu lo lắng có việc gì đó gấp, chân chừ một hồi, rốt cuộc cũng cầm ống nghe lên.

Bên kia ống nghe là một thanh âm không hề quen biết.

“Vũ Văn Tuần!”

Thanh Ti không có cách nào giải thích bản thân không phải, trong lòng đang tự hỏi hận khi này đã quá nhiều chuyện, đối phương bỗng nhiên nở nụ cười.

“Không nói lời nào? Người không phải là tên cầm đầu đó chứ?”

Quách Khả Phong!

Trước đây hắn cũng đã từng châm chọc cậu như thế, mấy ngày trước còn ở hội triển lãm của Kinh Phong động tay động chân, Thanh Ti nghe nói Vũ Văn Tuấn từng vì vậy mà cùng Phổ Thần tranh cãi qua, dường như đôi bên đã âm thầm giải quyết vấn đề, không nghĩ đến Quách Khả Phong cư nhiên còn dám gọi điện đến đây.

“Thằng nhóc cầm điếu kia, người hiện tại nổi tiếng rồi, từ TV đến báo chí nơi nơi đều đăng tin tức về người, nói cái gì gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, hừ, ta trông mà nực cười, người bất quá chỉ cần có tiền liền sẽ trở thành nam kỹ bồi nhân trên giường thôi.”

Thanh Ti tay cầm ống nghe có chút run rẩy, ngay lúc cậu muốn dập điện thoại, bên kia lại tiếp tục nói: “Vốn là ta muốn tìm Vũ Văn Tuấn, có điều người tiếp cũng tốt, bởi vì sau khi xem người biểu diễn, ta càng muốn người hơn. Cho nên người yên tâm, những lời này ta sẽ không nói ra bên ngoài, vạch trần việc như vậy đối với đôi bên đều không có lợi... Người nếu ở bên Vũ Văn Tuấn sống không nổi nữa, chỗ ta lúc nào cũng hoan nghênh người, kỹ thuật của người nhất định không tồi phải không? Vũ Văn Tuấn trước kia có một vài người bạn gái cố định, thế nhưng từ khi bao dưỡng người, đã không còn thấy hắn liên lạc với các cô gái đó....”

“Bất quá người cũng đừng vội đắc ý, mọi việc đều phải nhìn xa trông rộng mới tốt, đừng nghĩ rằng Vũ Văn Tuấn yêu thương người thật lòng, bọn người Vũ Văn gia đều thích lợi dụng tất cả những thứ có thể lợi dụng được, nếu không phải thế, Vũ Văn Tuấn có tính chiếm giữ mạnh mẽ như vậy, tại sao lại cho người xuất đầu lộ diện tham gia hội triển lãm? Còn không phải bởi vì người có thể mang đến cho hắn lợi ích sao? Phải rồi, lần này biểu hiện của người đã giúp cho Kinh Phong kiếm lời không ít, chẳng hay Vũ Văn Tuấn trích cho người bao nhiêu phần trăm?...”

Rốt cuộc không thể chịu thêm nữa, Thanh Ti đem ống nghe dùng sức đập xuống, rồi mới ngã người ngồi lên sofa.

Vũ Văn Tuấn không phải lợi dụng cậu, hắn cho cậu lên sân khấu vì cậu có thể đảm nhiệm được!

Thanh Ti cứ như vậy ra sức tự thuyết phục chính mình, chính là lời nói của Quách Khả Phong giống hệt một thứ ma chú, không ngừng lớn vồn trong đầu cậu.

Cậu không quan tâm Vũ Văn Tuấn có cho cậu tiền lời kiếm được hay không, cậu chỉ hi vọng qua dịp này, có thể chân chính tiêu sái đi ra ngoài, mà không phải là một thứ trang sức cổ, chỉ khi cần sử dụng mới bày ra để thưởng thức, rồi sau đó lại bị bỏ xó....

“Đang suy nghĩ gì đó?”

Tiếng gọi ôn nhu khiến Thanh Ti giật mình bừng tỉnh trong cơn trầm tư, cảm giác được đôi tay từ phía sau ôm lấy mình, trong lòng Thanh Ti lại sinh ra một loại bất mãn khó hiểu, cậu tránh đi cái ôm của đối phương, lách người ngồi xuống phía bên kia sofa.

29. Chương 29

Sự cự tuyệt rõ ràng như vậy khiến Vũ Văn Tuần sững sốt, hần ngồi xuống cạnh Thanh Ti, hỏi: “Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái ư?”

Là rất không thoải mái.

Kì thật lời nói của Quách Khả Phong đã châm ngòi mọi chuyện, bất mãn của Thanh Ti tồn tại đã lâu, nhất là lần này, sau khi tiếp xúc với thế giới phồn hoa bên ngoài, cậu đối với sự giam hãm của Vũ Văn Tuần lại càng cảm thấy không hài lòng.

“Thanh Ti, đừng mất hứng...” – Vũ Văn Tuần ôm cậu vào trong lòng ngực, an ủi nói.

Hắn đương nhiên hiểu được tâm tình của Thanh Ti, nhưng hắn cũng không muốn thấy cậu phải nhảy vào cái vại nhuộm* to lớn kia, ở công ty mỗi ngày đều có người ngồi lê đôi mách gọi điện đến phiền nhiễu, loại cao dần chết tiệt mang tên công việc này ngay cả hắn còn chống đỡ không nổi, huống chi là Thanh Ti, hắn vốn tính toán chờ khoảng thời gian này qua đi, sẽ cho phép Thanh Ti đến chỗ Kiều Diễm làm việc, nhưng hiện tại dường như nói gì cũng đều là dư thừa, đứa nhỏ này đang giận dữ đây mà, cả buổi tối hắn ôn tồn an ủi cũng không khiến tâm tình cậu tốt lên được.

*vại nhuộm: có lẽ ý Vũ Văn Tuần là ở công ty luôn đối mặt với 4 bức tường, giống như bên trong cái vại.

“Thường xuyên ở nhà đợi ta chắc hẳn rất buồn chán đúng không? Hay là ngày mai chúng ta đi ngâm ôn tuyền...”

Thanh Ti lắc đầu, ngày mai là chủ nhật, bọn người Vũ Văn Tranh sẽ đến đây, cậu phải làm điểm tâm, nếu không có bánh trái này nọ chiêu đãi, bọn họ nhất định sẽ giận.

“Thanh Ti, cậu đem khẩu vị của bọn họ dưỡng đến kén chọn, bọn họ cũng không phải là con nít, không cần chiều chuộng như thế.”

Vũ Văn Tuần nghĩ nghĩ, lại nói: “Đêm nay ở nhà Kiều Diễm có tổ chức một buổi tiệc, muốn tham gia không? Có loại rượu cocktail cậu thích a, đêm nay tôi sẽ không hạn chế cậu, có thể uống bao nhiêu tùy thích.”

Biết rõ lúc này đem Thanh Ti ra ngoài không phải việc làm sáng suốt, nhưng thấy cậu bộ dáng ầm ứ khó chịu, Vũ Văn Tuần hiểu tâm tình mình cũng không thể tốt lên được, hắn nghĩ nếu chỉ là buổi tiệc nhỏ tổ chức ở nhà Kiều Diễm, hẳn là không có vấn đề gì.

Thanh Ti trước đây từng xem qua tiết mục pha chế rượu cocktail trên TV, cũng đã từng tò mò cùng Tang

Viên bắt chước làm theo vài lần, cocktail độ rượu không cao, màu sắc lại tươi đẹp, Thanh Ti mỗi lần nhin không được đều uống rất nhiều, vì vậy mà bị Vũ Văn Tuần trách cứ, hôm nay khó có được dịp hân ngoại lệ giải phóng, điều này làm cho Thanh Ti có chút giật mình.

Bắt gặp đôi mắt như đang phát sáng kia, Vũ Văn Tuần biết Thanh Ti đã động tâm, hần liền nói: “Đừng không vui nữa, đêm nay người pha chế rượu chính là nhân viên của Kiều Diễm, nếu cậu muốn học cách pha chế, hần nhất định dốc hết sức truyền dạy, đến lúc đó cậu có thể ở nhà tự tạo loại rượu mà mình thích, ta cũng sẽ có lộc ăn thỏa thích a.”

Kiều Diễm tuyệt đối là người hiểu được thế nào mới là một công tử nhà giàu biết hưởng thụ, đương nhiên hoàn toàn bất đồng với Quách Khả Phong! Tuy vô độ, nhưng hần càng hiểu được thế nào là kiếm tiền, cho nên mặc dù tuổi còn trẻ, hần đã có công ty, hoa viên biệt thự của chính mình, mà khoảng sân phía ngoài biệt thự của hần đủ lớn để có thể đỗ hơn mười chiếc xe, này cũng là một trong những nguyên nhân khiến mọi người rất thích tụ họp tại nhà Kiều Diễm.

Thanh Ti sau khi theo Vũ Văn Tuần vào nhà, ngay lập tức có một số người xông tới, gần đây mấy đài truyền thông lớn đều đưa những tin tức liên quan đến Thanh Ti, hơn nữa cậu lại cùng Tổng giám đốc nổi danh của Kinh Phong đến dự tiệc, cho nên việc nhận biết cậu cũng chẳng mấy khó khăn.

Ở đây đều là bạn bè tốt của Vũ Văn Tuần, có vài người là trợ thủ đắc lực của Kiều Diễm, Vũ Văn Tuần thật sự không tiện ngăn cản họ đi theo tiếp cận Thanh Ti, nhưng ngoài dự liệu của hần là Lâm Tiêu cư nhiên lại ở đây, hai người giáp mặt, Lâm Tiêu liền vút cho hần một tia khiêu khích, may mắn Vũ Văn Tú ở bên cạnh, nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo của Lâm Tiêu, cô nàng liền trừng mắt đáp trả.

“Lâm học trưởng, phải chăng tối qua cậu ngủ không đủ, cho nên khóe mắt bị co giật?”

“Vũ Văn Tú cậu xem ra cũng vậy, tối qua chắc rất khó ngủ a.”

Không để ý đến hai người đang tiểu lý tàng đao*, Vũ Văn Tuần kéo Kiều Diễm sang một bên, thấp giọng hỏi: “Sao Lâm Tiêu lại ở đây? Cậu và nó trộn lẫn cùng một chỗ với nhau từ khi nào vậy?”

*tiểu lý tàng đao: miệng nam mô, bụng bồ dao găm.

“Nó là bà con xa thân thích của một người bạn, trước đây người bạn này đã chiếu cố tổ một chút trong việc làm ăn, cả hai thường xuyên qua lại liên thân thuộc như người nhà, nó lại là học trưởng của A Tú, mời nó tham gia buổi tiệc cũng đâu có gì sai trái? Hơn nữa, tớ làm sao biết được cậu sẽ mang Thanh Ti đến đây?”

Thái độ làm người của Kiều Diễm từ trước đến nay là tam giáo cửu lưu*, nơi nơi đều thành thực, Vũ Văn Tuần cũng không nói thêm được gì, chính là nhìn đến Lâm Tiêu sau khi trông thấy Thanh Ti liền bày ra một bộ dạng vui mừng, lòng hần liền tràn ngập bức tức, Thanh Ti còn cố tình vui vẻ cùng tên kia bút đàm, hoàn toàn quên đi sự tồn tại của người gia chủ như hần.

*tam giáo cửu lưu: loại người nào cũng có quen biết.

Ai, quên đi, khó khăn lắm đứa nhỏ này mới được ra ngoài một lần, cũng đã cho phép nó không say không về, chung quy không thể tự mình phản lại mình đi?

Mang theo suy nghĩ này, Vũ Văn Tuần cũng không có ý định sẽ hạn chế Thanh Ti trao đổi cùng mọi người, trùng hợp Kiều Diễm có việc muốn bàn với hắn, thế là Vũ Văn Tuần trao nhiệm vụ chiếu cố Thanh Ti cho Vũ Văn Tú, sau đó theo Kiều Diễm đến thư phòng.

Vừa thấy Vũ Văn Tuần rời đi, Lâm Tiêu liền nói với Thanh Ti: “Tên bạo quân kia đi rồi, Thanh Ti, cậu cuối cùng cũng có được tự do tạm thời.”

Thanh Ti đang ở trước quầy bar xem người ta pha chế rượu, lời nói của Lâm Tiêu khiến cậu nhất thời ngây người, người pha chế ngay lúc này lại đưa cho cậu một ly rượu vải đã được phối hợp hoàn hảo.

“Tôi là Phùng Diệp, Thanh Ti, hân hạnh mời cậu ném thử, xem tôi pha chế thế nào?”

Hương vị rượu ngọt ngào thuần thanh lương, Thanh Ti nhận lấy một ngụm liền uống cạn, thấy cậu thích, Phùng Diệp lại pha chế thêm một ly đưa cho cậu thưởng thức, gã là lính săn tin chủ lực của Kiều Diễm, đồng thời cũng am hiểu cách pha chế rượu, cho nên mỗi lần tiệc tùng đều không thể thiếu gã.

Không có Vũ Văn Tuần ở bên cạnh bảo hộ, Thanh Ti ứng đối với câu hỏi của những người khác có chút vất vả, cậu không tiện từ chối mấy loại rượu mà mọi người đưa qua, đến cuối cùng đều là dốc lòng tận sức, Thanh Ti mặc dù tử lượng tốt, nhưng bụng rộng uống rượu, lại thêm các loại rượu trộn lẫn vào nhau như thế, cho nên rất nhanh liền có men say.

Vũ Văn Tú ngay từ đầu vốn đang khuyên nhủ Thanh Ti để tránh cậu uống quá nhiều, nhưng sau khi bị Lâm Tiêu châm chọc vài câu, cô nàng liền cùng Lâm Tiêu đứng tại quầy bar, hai người hợp lại uống rượu đến khí thế ngất trời, làm sao còn nhớ đến chuyện chiếu cố Thanh Ti, nhìn thấy thân thể Thanh Ti có chút bất ổn, Phùng Diệp vội vàng đem cậu kéo vào phía trong quầy bar.

Hơi rượu bốc lên khiến hai má Thanh Ti một mảng ửng hồng, Phùng Diệp cảm giác tim mình đang xao động, không khỏi tiến đến gần cười nói: “Chúng tôi đều bị truyền thông lừa, tất cả mọi người nói rằng Phó Thanh Ti là một cô gái không nhiễm bụi trần, ai ngờ được chính là nam cải nữ trang? Vũ Văn Tuần quả nhiên cao minh....”

Thanh Ti nhả mặt nhú mày, trước mắt cậu mọi vật nghiêng ngả đến lợi hại, cậu căn bản không hề chú ý đến những điều Phùng Diệp vừa nói, mới vừa rồi rượu nhạt, độ cũng không cao, men say bốc lên nhanh như vậy khiến cậu có chút trở tay không kịp.

Vũ Văn Tuần đang ở nơi nào? Thật muốn dựa vào hắn ngủ một giấc.....

Thanh Ti lảo đảo nghĩ muốn dứt người ly khai, nhưng lại bị Phùng Diệp giữ chặt.

“Không phải cậu muốn học pha chế rượu sao? Kì thật pha chế rượu rất đơn giản, quan trọng nhất chính là tự mình lĩnh hội và linh cảm của bản thân, cậu cũng thử một chút xem.”

Phùng Diệp không nói thêm nữa, đem dụng cụ pha chế rượu đưa cho Thanh Ti, áp sát vào lưng cậu từ phía sau, cầm cổ tay cậu nhẹ nhàng lắc lắc: “Phải chậm rãi lắc như vậy, độ mạnh yếu đều nhau...”

“Hừ...”

Nhìn thấy Phùng Diệp ghé sát sau lưng Thanh Ti, tư thế mờ ám, ngay lập tức Ngũ Vân Phong, một tên cũng là thuộc hạ dưới trướng Kiều Diễm, hét lên một tiếng báo động, bị tiếng hét của hắn làm giật mình, Lâm Tiêu vội vàng ngừng việc uống rượu với Vũ Văn Tú, xông lên cả giận nói: “Không được lợi dụng Thanh Ti, cậu ấy là của tôi.”

Phùng Diệp cười nói: “Ai nói là của cậu? Thanh Ti là của tôi, từ sau ngày nhìn thấy Thanh Ti ở buổi triển lãm, tôi liền nhớ thương cậu ấy...”

Không đúng, không đúng, những người này đang nói bậy bạ gì đó? Cậu ai cũng không yêu.

Thanh Ti đẩy Phùng Diệp ra, cước bộ lảo đảo rời khỏi quầy bar, thỉnh thoảng Ngũ Vân Phong tiến lên một bước, ôm lấy cậu.

“Vậy có phải tôi cũng nên có suy nghĩ đó, Thanh Ti, nếu cậu chấp nhận hắn, nhất định cũng phải chấp nhận tôi.... Ồi...”

Chán ghét những người bám theo tiếp xúc thân mật như thế này, Thanh Ti liền đem tên dài dòng vô lý Ngũ Vân Phong đẩy ngã sang một bên, cả người cậu có chút nghiêng ngã ngay lập tức được Lâm Tiêu đỡ lấy. Đáng tiếc Lâm Tiêu khi này vừa cùng Vũ Văn Tú uống rượu, thân mình còn lo chưa xong, sau khi đỡ cậu, ngược lại bản thân hắn không thể đứng vững, ngã một cái, liền đem Thanh Ti đặt chắc chắn ở mặt sau của ghế sofa.

Nhìn thấy hai người tư thế mờ ám, mấy tiếng hét lại vang lên, so với vừa rồi còn vang dội hơn.

Thanh Ti biết như vậy là không ổn, nhưng với người say rượu như cậu, tay chân liền có chút không khí lực, cậu phải dùng thật nhiều sức, mới có thể đem Lâm Tiêu đang đè lên người mình đẩy ra, sau đó đứng dậy.

Lâm Tiêu – người đã sớm tràn đầy men say lần này không thể chịu đựng thêm nữa, ngay khi bị Thanh Ti đẩy xuống tấm thảm phía dưới sofa liền trực tiếp tiến nhập mộng đẹp.

Âm thanh huyền ảo nguyên bản ồn ào sôi nổi trong nháy mắt tựa hồ tĩnh lặng xuống, Thanh Ti cũng không chú ý tới, cậu lảo đảo đi về phía sau được vài bước, ngay lập tức cảm giác bản thân đụng phải một người.

30. Chương 30

Vũ Văn Tuấn đỡ lấy Thanh Ti đang xiên xiên vẹo vẹo, trong lòng đã có chút uất giận.

Vốn tưởng rằng trong tiệc rượu không có con gái, hơn nữa Vũ Văn Tú cũng ở đây thì mọi người sẽ không dám quá phận, nhưng hóa ra Vũ Văn Tuấn đã quá xem nhẹ mị lực của Thanh Ti, bắt quá mới hơn nửa tiếng đầu thôi mà những người vốn nho nhã lễ độ kia bây giờ đã cùng Thanh Ti quây phá loạn thành một đoàn, thậm chí còn điếc không sợ súng mà động tay động chân, việc này hỏi sao hắn không tức cho được?

“Buông ra!”

Không biết là ai đỡ mình, Thanh Ti vung tay đẩy ra, hành động này chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa, Vũ Văn Tuấn tóm được cậu rồi liền hướng thẳng vào bên trong.

Kiều Diễm đi ra chung với Vũ Văn Tuấn, vừa nhìn thấy tình trạng ngoài này liền biết không xong rồi, hắn vội giữ tay Vũ Văn Tuấn lại.

“Có chuyện gì thì từ từ nói ...”

Vũ Văn Tuấn đẩy Kiêu Diễm ra, nắm chặt cổ tay Thanh Ti lôi cậu vào thư phòng mà vừa rồi hắn cùng Kiêu Diễm vừa nói chuyện, thấy sắc mặt hắn không tốt, Kiêu Diễm vội khuyên nhủ: “Mọi người chỉ là hơi quá chén nói chuyện lung tung một chút, không có ý tứ gì khác đâu ...”

“Giám đốc, ai nói chúng tôi quá chén, tôi quả thật là đang nghiêm túc ngỏ lời với Thanh Ti mà!”

Phùng Diệp còn không chịu để yên, giống như sợ thiên hạ chưa đủ loạn, Kiêu Diễm tức đến mức thoáng cái đem hân quảng sang một bên.

Lần trước bởi vì chuyện hắn trộm hôn Thanh Ti mà Vũ Văn Tuấn đã cơ hồ muốn tuyệt giao với hắn, khi đó hắn bắt đầu hiểu tình cảm thẳng bạn này của mình đối với Thanh Ti đã cố chấp đến mức nào, tuy nói thứ mà mọi người dành cho Thanh Ti chỉ là ái mộ, nhưng trong mắt Vũ Văn Tuấn, tất cả đều phải giết không tha.

Cửa phòng làm việc bị Vũ Văn Tuấn khóa trái từ bên trong, Kiêu Diễm biết tính của thẳng bạn thân này, lúc này có gõ cửa cũng vô dụng, đành phải một bên đuổi người một bên lắng nghe động tĩnh.

Bởi vì Vũ Văn Tuấn nắm quá chặt, hoa văn nổi trên vòng ngọc đeo ở cổ tay Thanh Ti hằn sâu vào da thịt cậu, đau đớn làm cậu muốn gãy ra khỏi sự kiềm chế của người kia, lại bị hắn đẩy một phát về phía trước.

Men say lại trôi lên, Thanh Ti dưới chân hẫng một nhịp, cậu đứng thẳng không nổi lão đảo té ngã trên mặt đất, may là trong thư phòng có trải thảm, tuy nhiên vòng ngọc cứng rắn cạ vào cổ tay vẫn khiến cậu một trận đau nhức.

Đau đớn làm thần trí mông lung của cậu dần dần hồi phục, nhìn đến khuôn mặt tức giận của Vũ Văn Tuần, cậu lúc này mới nhớ lại chuyện vừa phát sinh khi nãy.

Căn bản không liên quan đến cậu, là mấy người đó chọc ghẹo cậu trước, nếu luôn không tin cậu, vậy rời khỏi nhau đi, dù sao cậu cũng chịu đủ rồi!

Không ngờ mình lại quá mạnh tay, nhìn Thanh Ti ngã sấp xuống khiến tức giận của Vũ Văn Tuần lắng xuống một nửa.

Cánh tay vươn ra muốn nâng cậu dậy trong một khắc bị đẩy mạnh ra, Vũ Văn Tuần nhìn Thanh Ti lung lay đứng lên, ngược lại từng bước từng bước lùi về phía sau, cảm tức nhìn hẩn.

“Thanh Ti ...”

Tiếng kêu mang theo thất thố cùng lo lắng, bởi vì Vũ Văn Tuần nhận ra được ánh mắt kia dường như hẩn đã từng thấy qua, ngày đó khi mà lần đầu bọn họ bắt hòa, Thanh Ti cũng dùng loại ánh mắt đầy oán hận phần nộ như vậy nhìn hẩn, mà giờ phút này, phần nộ khi xưa tựa hồ lại nhiều thêm một tầng, điều này làm hẩn kinh giác bản thân vừa rồi đã quá đáng thế nào.

Có thể là do oán hận tích lũy từ rất lâu trước đây đến lúc cần bộc phát, cũng có thể là do rượu vào lớn mật, điều này làm Thanh Ti cả gan đẩy ra bàn tay đang vươn tới.

Cậu chịu đủ rồi, cậu chịu đủ cái loại ngờ vực vô căn cứ cùng trói buộc gò ép của Vũ Văn Tuần đối với cậu rồi, thứ mà hẩn gọi là sướng hạnh yêu thương đều chỉ có hạn, thậm chí là có mục đích riêng!

Vì cái gì phải ngoan ngoãn mặc hẩn bài bố? Nơi này đã không còn là Lăng Tiêu cung, trong thế giới này người nào cũng được có tự do, vì cái gì chỉ mình cậu là không có? Cậu trước kia rất yếu đuối, nghĩ rằng chỉ cần nhẫn nại thuận theo thì có thể có được sự hài lòng của đối phương, chính là mọi cố gắng đều lần lượt thất bại, người này căn bản không thương cậu, cũng không cần cậu, hẩn chỉ xem cậu như một vật tư hữu mà thôi, kì thật nếu cậu muốn rời đi, Vũ Văn Tuần có lẽ sẽ chẳng níu giữ được, một khi đã vậy, cậu còn vì cái gì mà phải tiếp tục nhẫn nại như thế?

Kích động cùng phần nộ khiến cho Thanh Ti không ngừng thở dốc, cậu đứng lên lùi từng bước về phía sau, lưng dựa vào vách tường lạnh lẽo, cậu hít một hơi thật sâu, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, lạnh lùng nhìn Vũ Văn Tuần vẫn còn theo sát cậu.

“Tôi ... hận ... anh!”

Phần nộ dưới kích thích của chất cồn đã hoàn toàn bùng phát, trong lồng ngực dường như có một cỗ nhiệt khí cuộn cuộn mãnh liệt muốn theo trong miệng tràn ra, nghe được thanh âm đứt quãng trầm khàn, Vũ Văn Tuần kinh ngạc nhướng mi.

“Thanh Ti, cậu có thể nói ...?”

Cậu có thể nói sao?

Thanh Ti liều mạng lắc đầu, cắn chặt đôi môi vì kích động mà hơi hơi phát run, cậu không biết thanh âm khàn khàn khi này có phải là do bản thân phát ra hay không, bởi vì cậu đã lâu lắm chưa hề nói chuyện, cậu lại thử hé miệng, sau đó mới nường theo cổ họng đau rát, lời nói mang theo phần uất chịu đựng đã lâu liền lấp bắp đi ra.

“Hận ... anh chết! ...”

Những lời này cậu đã nhin lâu lắm, lâu lắm rồi, cậu hận người này, hận đến mức dù có chết cũng muốn rời khỏi hắn, cậu rất muốn đem những lời này nói rõ ràng hơn chút nữa, chính là mất tiếng quá lâu khiến cậu trong nhất thời không thể tùy ý mà diễn đạt tư tưởng của bản thân.

“Cậu nói cái gì?!”

Bàn tay của Vũ Văn Tuần rất nhanh nắm chặt lấy đôi vai gầy yếu của Thanh Ti, hắn cảm giác được bờ vai kia không ngừng run rẩy, không phải là vì sợ, mà là vì phần nộ.

“Thanh Ti, cậu có biết cậu đang nói gì không? Cậu lặp lại lần nữa cho tôi!”

Đôi tay nắm lấy đầu vai Thanh Ti bị cậu dùng sức đẩy ra, cậu phì phò thở gấp chống sang một bên.

Không thể biểu đạt tâm ý của mình so với việc hoàn toàn không thể nói lại càng khổ sở hơn, bàn tay của Thanh Ti không ngừng mở ra nắm lại, móng tay cắm vào lòng bàn tay mang theo đau đớn khiến cậu nhủu mày.

“ Tôi nói ... tôi hận anh ... tôi rời khỏi anh ... chết ...”

Chỉ vài từ ngắn ngủi đã muốn hao phí hết toàn bộ thể lực của Thanh Ti, cậu nhìn khuôn mặt Vũ Văn Tuần cơ hồ đã tiến đến ngay trước mặt mình, đôi con người đen láy kia sau khi nghe câu nói của mình thì mãnh liệt co rút, lập tức một ngọn lửa xanh lạnh lẽo như băng phùng phục dấy lên, phải, là lạnh như băng, là nụ cười không mang theo chút cảm xúc mà chỉ lạnh như băng.

Thanh Ti cảm giác được trái tim cậu đột nhiên nhảy dựng lên, cậu chưa bao giờ thấy Vũ Văn Tuần dùng loại ánh mắt như vậy nhìn cậu, ẩn giấu đằng sau mâu quang lạnh lùng sắc bén đó còn có một tầng nhàn

nhặt đau thương cùng tuyệt vọng, tựa như một vực sâu không đáy gất gao đem cậu vây hãm bên trong.

Cậu không muốn khiến Vũ Văn Tuần thương tâm, kì thật người mà cậu hận không phải Vũ Văn Tuần, mà là... cung chủ ...

Chính là, cung chủ không phải Vũ Văn Tuần sao?

Thanh Ti liều mạng lắc đầu, cậu muốn nhận ra chỗ bất đồng trong đó, chính là đại não lại một mảnh hỗn loạn.

“Còn ... trả lại anh ...”

Không nghĩ, không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa.

Thanh Ti mặc kệ những phỏng đoán đó, cậu gỡ xuống vòng ngọc hình rồng đưa lại cho Vũ Văn Tuần, nghĩ muốn chứng minh lập trường của mình.

Bàn tay mang theo đại lực cường thế dừng trên cổ Thanh Ti, nhưng lập tức lại li khai, ngón tay Vũ Văn Tuần nâng lên, phớt qua tóc mai mềm mại của Thanh Ti, hần phát hiện tay mình thế nhưng lại run rẩy đến lợi hại, hần muốn dừng lại, nhưng hần nhận ra đó chỉ là hành động vô ích.

Người trước nay luôn rụt rè nhu thuận giờ phút này khuôn mặt căng thẳng, hờ hững mà chăm chú nhìn chính hần, điều này làm Vũ Văn Tuần đột nhiên phát hiện, nguyên lai thứ hòa hợp gắn bó giữa hần và Thanh Ti trong khoảng thời gian đó kì thật đều là biểu hiện giả dối, đứa nhỏ này cho đến bây giờ cũng chưa từng thuộc về hần, cho đến bây giờ cũng chưa từng để hần bước vào trong tâm cậu.

“Thanh Ti, tôi không nghĩ cậu sẽ hận tôi, thậm chí hận đến mức không thể khiến tôi chết đi...”

Lời nói của Vũ Văn Tuần tựa như là đang nói cho Thanh Ti nghe, cũng tựa như chỉ đơn thuần thì thầm cho bản thân nghe.

“Nói cho tôi biết, tôi rốt cuộc đã làm sai cái gì? Cậu nói ra đi, xem như cho tôi tâm phục khẩu phục... “

Cậu không phải có ý đó, cậu vừa rồi chính là nhất thời sinh khí khẩu bất trạch ngôn* mà thôi, cậu chưa từng nghĩ muốn khiến Vũ Văn Tuần phải chết, thậm chí, dường như chỉ cần nhìn đến bộ dáng thương tâm tội độ này của hần cũng đủ khiến Thanh Ti hối hận khi này đã nói lời cự tuyệt như vậy.

*khẩu bất trạch ngôn: lỗ miệng không biết lựa lời

Chính là, đã đến nước này thì dù giải thích gì cũng chỉ khiến người ta cảm thấy nực cười đi.

Hơn nữa, cậu cũng không biết bản thân nên giải thích như thế nào nữa.

Thế là đáp lại Vũ Văn Tuần chỉ có một chiếc vòng ngọc lạnh lẽo hờ hững chìa ra trước mặt.

“Thanh Ti, cậu có biết tôi hi vọng được nghe thanh âm của cậu đến thế nào không, khát vọng được nghe thấy hơn bất kì kẻ nào khác, tôi thậm chí còn nghĩ, nếu có thể cho tôi nói chuyện với cậu, tôi nhất định không tiếc trả bất cứ cái giá nào!”

Vũ Văn Tuần bắt đầu cười khổ.

“Hiện tại tôi rất cuộc cũng nghe được rồi, chính là không ngờ câu đầu tiên nghe đến lại là câu cậu nói hận tôi ... Tôi vẫn nghĩ việc cậu xa cách tôi là do tôi quá miễn cưỡng, nguyên lai không phải, cậu vẫn luôn hận tôi, hận tôi đối với cậu giam cầm cùng trói buộc, chính là tôi không biết mình sai a, tôi chỉ muốn đem cậu giữ ở bên mình mà thôi, có lẽ tôi thật sự cho cậu quá ít tự do, chính là cậu cũng không thể phủ nhận tình yêu tôi dành cho cậu, nếu nói tôi có chỗ nào sai, vậy chính là sai ở việc tôi yêu cậu, mà cậu lại chẳng hề đáp lại tình yêu đó, tôi sợ mất đi cậu nên gắt gao đem cậu khóa chặt bên mình, cái loại cảm giác bất an khi muốn níu giữ nhưng lại sợ níu giữ không được đó cậu căn bản sẽ không hiểu!”

Ngay khi Thanh Ti do dự muốn rút vòng ngọc về, Vũ Văn Tuần đã vươn tay ra đón lấy, cái lạnh lẽo của vòng ngọc trong chớp mắt hung hăng đâm thẳng vào tim hắn, làm cho hắn đột nhiên cảm thấy thực bất lực cùng mỗi một.

Vũ Văn Tuần chuyển ánh mắt qua một bên, khóe miệng lộ ra nụ cười giễu.

“Từ đầu đến cuối đều là một mình tôi đơn phương phải không? Chính là Thanh Ti, nếu cậu không yêu tôi, vì cái gì lại làm tình cùng tôi? Cậu cho tôi hi vọng, khiến tôi yêu cậu, đến khi tôi nghĩ rằng đã chân chính có được cậu, cậu lại một phát đá tôi ra xa... Tôi đối với cậu còn chưa đủ tốt sao? Vì cái gì trong mắt cậu luôn là người khác, lại chẳng chứa nổi mình tôi? Vì cái gì mà tươi cười cùng ôn nhu cậu dành cho người khác lại chẳng thể phân cho tôi một ít?”

Lời nói lạnh lùng có đôi khi so với vũ khí sắc nhọn càng khiến người khác thương tổn nhiều hơn, Vũ Văn Tuần biết hắn đã bị mấy câu từ đứt quãng khi nãy của Thanh Ti làm cho toàn thân đau đớn, hắn biết bất mãn Thanh Ti đối với hắn tồn tại đã lâu, có lẽ kết quả này hôm nay hắn nên sớm tính đến, chính là không muốn suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Cảm thấy ngón tay của Vũ Văn Tuần lướt qua hai má mình dần trở nên lạnh lẽo, trong lòng Thanh Ti nhảy lên một cái, ngay cả hô hấp cũng trở nên khấn trương, cậu dựa sát vào tường, bình tĩnh nhìn đôi người đen láy sáng ngồi kia, không thể tưởng tượng bản thân sau khi nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy thì Vũ Văn Tuần sẽ làm gì cậu.

Ngón tay sau khi mơn trớn hai gò má của Thanh Ti thì chậm rãi rời đi, Vũ Văn Tuần hướng phía sau từng bước lùi lại, nhìn Thanh Ti vì khấn trương mà trên trán toát ra mồ hôi, không khỏi ảm đạm cười.

“Đối với cậu mà nói, tôi thật sự khùng bỏ đến vậy sao? Thế thì mỗi ngày cậu nhất định đều cảm thấy không vui vẻ đi? Bất quá sau này sẽ không như vậy nữa đâu, Thanh Ti, sau này cậu sẽ sống rất khoái hoạt hạnh phúc ...”

Vũ Văn Tuần nói xong liền xoay người, không hề ngoảnh đầu lại mà cứ thế đi ra ngoài, chiếc vòng ngọc kia nắm chặt trong tay hắn, làm Thanh Ti có thể nhìn rõ những đốt ngón tay vì dùng sức quá nhiều mà trở nên trắng bệch.

31. Chương 31

Vũ Văn Tuần ...

Nhìn đến cước bộ có chút lảo đảo kia, Thanh Ti há miệng thở dốc, ba chữ ấy đến bên miệng dừng lại nửa ngày, rốt cuộc không có nói ra, cậu cảm thấy thân thể mình dường như trở nên mềm nhũn, liền dựa vào vách tường theo đó thả người ngồi xuống thắm.

“Thanh Ti ...”

Cửa phòng đang đóng kín lập tức bị đẩy ra, Kiều Diễm từ bên ngoài vội tiến vào, hắn chạy đến bên cạnh Thanh Ti, vẻ mặt lo lắng nhìn cậu.

“Vừa rồi Vũ Văn Tuần nói với anh là em tự do rồi, em có thể ở lại, cũng có thể tùy ý đi đến nơi nào em muốn ... Thanh Ti, giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Vừa rồi khi Vũ Văn Tuần đi ra ngoài sắc mặt khó coi vô cùng, mà những gì tên đó nói lại càng làm Kiều Diễm kinh ngạc hơn, hắn làm thế nào cũng không hiểu được dự vọng chiếm hữu mà Vũ Văn Tuần dành cho Thanh Ti mãnh liệt như vậy, thì vì sao lại có thể đột nhiên dễ dàng buông tay?

Lo lắng Thanh Ti xảy ra chuyện, sau khi Vũ Văn Tuần rời đi Kiều Diễm lập tức tiến vào, bất quá Thanh Ti thoát nhìn vì có chút men say mà hơi mơ màng thì dường như không có khác biệt gì.

Cậu tự do?

Thanh Ti nghi hoặc mà nhìn Kiều Diễm.

Vũ Văn Tuần buông tha cậu, chuyện này có thể sao? Chiều theo tính cách cung chủ, cho dù không cần thứ gì, hắn cũng thà hủy đi chứ tuyệt không lưu cho kẻ khác.

Cung chủ?

Từ này làm cho Thanh Ti cả kinh, cậu đã bao lâu rồi không xưng hô với Vũ Văn Tuần như vậy, giống như trong lòng cậu Vũ Văn Tuần đã không còn là Cung chủ, mà là một người khác hoàn toàn tách biệt.

Cả đầu mơ màng mụ mẫm, Thanh Ti khó chịu đến mức lấy tay đập đập vào đầu, động tác này khiến Kiều Diễm hoảng sợ.

“Thanh Ti, em xảy ra chuyện gì thế? Thanh Ti!”

Tiếng kêu bên tai văng vẳng vang lên, khiến thần trí Thanh Ti chậm rãi tỉnh táo trở lại.

“Kiều ... đại ca ...”

Vì quá lâu không nói khiến thanh âm của Thanh Ti khi phát ra có chút khàn khàn, ngữ điệu cũng có chút buồn cười, Kiều Diễm sững sốt lập tức tròn tròn hai mắt.

“Trời ạ, Thanh Ti, em ... em có thể nói?”

“Vâng ...”

“Thật tốt quá, anh lập tức nói cho bọn Vũ Văn Tranh biết, còn có cả bác Tang, bác sĩ Chu...”

Nhìn Kiều Diễm vì hưng phấn mà nhấp nhồm không yên, nói năng cũng lộn xộn cả lên, Thanh Ti không khỏi lộ ra một nụ cười, cậu cảm giác bản thân tựa hồ đã bước ra khỏi bóng ma Vũ Văn Tuần tạo ra, thoát li khỏi thứ gọi là trói buộc kia, mà việc cậu có thể mở miệng nói chuyện chính là tượng trưng cho một hồi nhân sinh mới.

Đêm đó Thanh Ti ngủ lại trong nhà Kiều Diễm, bởi vì Kiều Diễm nói cậu ở đây tứ cố vô thân, nếu tạm thời không có chỗ nào để đi thì trước khi tìm được nơi ở mới vẫn có thể ở nhà của hắn, phòng của Kiều Diễm so với phòng trong nhà Vũ Văn Tuần lớn hơn gấp đôi, cho dù đẩy cả một đội bóng vào trong ấy ở cũng còn dư dả.

Từ nhỏ đến lớn vẫn luôn bị người khác quản chế, đột nhiên có được thứ tự do chân chính thuộc về riêng mình khiến Thanh Ti có chút ngơ ngác, cậu bây giờ đã chẳng còn trói buộc, nghĩ đến đề nghị lúc trước của Kiều Diễm, sáng sớm hôm sau liền nói đến việc muốn đi công ty sản tin của Kiều Diễm làm việc, Kiều Diễm thực sáng khoái mà đáp ứng, bất quá chỉ cho phép cậu tạm thời công tác nửa ngày, đồng thời phải tiếp tục tới chỗ bác sĩ Chu làm tâm lý trị liệu.

Vũ Văn Tranh cùng Vũ Văn Tú sau khi nghe kể Thanh Ti có thể mở miệng nói chuyện thì cơ hồ mỗi ngày đều chạy đến nhà Kiều Diễm, đêm đó Vũ Văn Tú cùng Lâm Tiêu thi nhau uống rượu, nửa chừng liền say túy lúy, cho nên khi ấy giữa Vũ Văn Tuần cùng Thanh Ti phát sinh chuyện gì cô cũng không rõ lắm.

Hai anh em nhà này đối với việc sửa đúng phát âm cùng nâng cao tốc độ nói chuyện của Thanh Ti làm không biết chán, không có Vũ Văn Tuần ngồi kế bên, hai người ở nhà Kiều Diễm có thể nói là tùy tiện không thèm kiêng dè ai, mang Thanh Ti đi gặp bác sĩ Chu và Tang Viên cũng là nhiệm vụ của hai người, bọn họ thậm chí còn đem Thanh Ti tới nhà Vũ Văn lão gia tử chơi, tuy rằng biết Vũ Văn Tuần thường ngày rất ít về nhà, Thanh Ti vẫn có chút lo lắng, bất quá may là Vũ Văn Tuần trước sau cũng không có xuất hiện, không biết có phải mọi người trước tiên đều đã tự bảo nhau hay không mà không ai ở trước mặt cậu nhắc đến chuyện của Vũ Văn Tuần.

Mấy ngày đầu Thanh Ti còn có chút lo lắng Vũ Văn Tuần sẽ suy nghĩ lại rồi trở về tìm cậu, cho đến tận một đêm Kiều Diễm tan tầm trở về, mang theo mấy thứ trả cho cậu.

Đồ mà Kiều Diễm đưa cho Thanh Ti chính là cây Minh Tuyền mà Vũ Văn lão gia tử tặng cậu, cái máy tính mà cậu vẫn thường chơi, một ví tiền, đá cuối cùng vòng ngọc.

Thấy Thanh Ti ngạc nhiên, Kiều Diễm gãi gãi đầu, tự cho là đúng mà giải thích: “Cổ cầm và máy tính là đồ của em, A Tuần đương nhiên sẽ trả lại cho em, tiền trong thẻ tín dụng của ví tiền này này là lương lần trước em làm người mẫu, mặt mã là sinh nhật của em, Vũ Văn Tuần ở phương diện tiền bạc chưa bao giờ keo kiệt, cho nên tài khoản trong đó hẳn là không ít, cũng như cái vòng ngọc này, A Tuần nói thứ gì đã cho đi thì nhất định không thu hồi lại, nó là thuộc về em, em muốn tiếp tục đeo cũng được, ném đi cũng tốt, đều không liên quan gì đến cậu ta. Nhưng còn hòn đá nhỏ này thì anh không hiểu, dù sao A Tuần chỉ nói anh đem mấy thứ này giao lại cho em là được rồi.”

Sinh nhật của cậu?

Thanh Ti nhớ rõ trong một lần nói chuyện phiếm với Vũ Văn Tuần cậu từng nhắc tới sinh nhật của mình, không nghĩ hẳn vẫn còn nhớ.

Cậu yên lặng tiếp nhận vòng ngọc Kiều Diễm đưa tới, nhiệt độ lạnh lẽo nhàn nhạt của ngọc khí làm cho trong lòng cậu run lên, trí nhớ tựa hồ trở lại buổi chiều hôm ấy, cậu một mình đứng trên sân khấu to lớn kia, chung quanh một mảnh yên tĩnh, chỉ có thanh âm ôn hòa kia cổ vũ cậu ...

“Thanh Ti ... “

Tiếng gọi của Kiều Diễm làm Thanh Ti phục hồi lại tinh thần, cậu ảm đạm cười, đem mấy thứ nhỏ nhất bỏ vào trong túi.

Cậu bây giờ đã biết Vũ Văn Tuần thật sự buông cậu rồi, cậu đã chiếm được giấc mộng tự do mà cậu mơ ước đã lâu.

Sau đó Thanh Ti đi làm ở công ty sản phẩm của Kiều Diễm được bốn ngày, quy mô của công ty này so với trong tưởng tượng của Thanh Ti còn lớn hơn, ngoại trừ lần trước cậu gặp được Ngũ Vân Phong cùng Phùng Diệp, bên trong còn có mấy chục viên chức khác, Kiều Diễm cũng chỉ giao cho Thanh Ti làm một số công việc xử lý văn bản đơn giản.

Những việc đó bình thường đều là Phùng Diệp phụ trách, hiện tại có thêm người giúp đỡ, hơn nữa lại còn là người hấn ngưỡng mộ trong lòng, Phùng Diệp lúc ấy liền xông lên mãnh liệt ôm lấy Thanh Ti, đương nhiên kết quả của hành động này chính là hấn bị vút lên giữa không trung bay thẳng ra ngoài, sau đó mới lê cái miệng đầy bùn đất đi vào.

Thân thủ của Thanh Ti lập tức chiếm được cảm tình của mọi người, làm việc ở công ty sản tin thì dù là nữ hài tử cũng sẽ biết vài chiêu quyền cước đẹp mắt, Thanh Ti vô cùng đơn giản đã một chiêu đem Phùng Diệp đo đất, làm sao không khiến kẻ khác nhìn với cặp mắt khác xưa?

Thế là người theo đuổi Thanh Ti rất nhanh từ hai tầng lên thành mười mấy người, Kiều Diễm thấy tình thế không ổn, lập tức hạ lệnh cấm, ai có chủ ý muốn đánh nhau với Thanh Ti sẽ bị đuổi việc không cần suy xét lí do, tình yêu với bát cơm cái nào quan trọng hơn, xin mời mọi người tự định đoạt.

Giám đốc ban hành sắc lệnh, cấp dưới đương nhiên không ai dám không tòng mệnh, cho nên Thanh Ti cuối cùng cũng được yên ổn tĩnh tâm làm việc trong công ty.

Có Phùng Diệp bên cạnh giúp đỡ, Thanh Ti đối với mấy việc photocopy đơn giản, fax văn bản chờ làm việc rất nhanh đã hiểu rõ, có kiến thức trước đây Vũ Văn Tuấn dạy cậu làm nền tảng, mỗi khi rảnh rỗi Thanh Ti liền chậm rãi ngồi học đánh vài văn tự đơn giản, cậu mỗi ngày buổi sáng làm việc, buổi chiều tự đi xe điện hoặc đường sắt ngầm mua sắm này nọ, hoặc đi gặp bác sĩ tâm lý, cách đi xe điện cũng là Kiều Diễm dạy cậu, hai người sau khi đi chung vài lần thì để Thanh Ti tự mình ngồi xe, loại cảm giác được tùy ý tự do đi lại khiến cậu thực hưng phấn, ngoại trừ đôi khi tình cờ sẽ có người nhầm cậu là người mẫu xin chữ kí mà có chút phiền toái, còn lại cũng không có vấn đề gì lớn.

Sau khi biết Thanh Ti ở lại nhà Kiều Diễm, Lâm Tiêu cũng thành khách quen của nơi này, lúc rảnh rỗi thường mang cảm đến hợp tấu với cậu, ThanhTi được làm rất nhiều việc, còn có tri âm* bên cạnh nói chuyện phiếm về cổ cầm cùng những chuyện thanh nhàn khác, mỗi ngày đi qua thật vô cùng tiêu diêu tự tại, chính là ngẫu nhiên mở ví tiền ra, nhìn đến mảnh giấy mà Vũ Văn Tuấn ghi địa chỉ vì sợ cậu đi lạc, cậu sẽ lại một trận thần thờ.

Hiện tại cậu đã có thể mở miệng nói chuyện, cũng có thể thuần thục dùng tàu điện ngầm mà không đi lạc, mảnh giấy ghi chú này đối với cậu mà nói căn bản là vô dụng, chính là vì cái gì vẫn còn muốn lưu giữ không chịu vứt bỏ.

*Bá Nha đánh đàn, khi đàn đến đoạn miêu tả núi cao, Chung Tử Kỳ ngồi bên cạnh nói: ‘Ồi núi cao như Thái Sơn’, khi Bá Nha đàn đến khúc miêu tả nước chảy, Tử Kỳ liền nói: ‘Ồi nước chảy cuộn cuộn như sông’. Sau khi Tử Kỳ chết, Bá Nha không đàn nữa, ông cho rằng không ai hiểu được tiếng đàn của ông bằng Tử Kỳ. Sau này chữ tri âm dùng để chỉ người hiểu được sở trường của mình (Theo QT)

32. Chương 32

“Thanh Ti, hai ngày này tất cả mọi người sẽ bận bịu với một vụ lớn, dù sao em tan ca xong về nhà cũng không có việc gì làm, không bằng ở lại tầng ca phụ giúp một chút, cuối tháng thưởng cho em một phong li

xì đỏ.”

Có mỹ nhân tú lệ ngoan ngoãn như thế ở công ty, Kiều Diễm sao lại bỏ lỡ cơ hội sai bảo cậu được? Thanh Ti thật sự rất đáng yêu lại biết nghe lời, nếu có thể tìm được một người yêu như vậy kề cận, thực không uổng phí đời này, bất quá điều kiện tiên quyết là nếu hắn không sợ bị Vũ Văn Tuần ám sát chết.

Thanh Ti đương nhiên không biết được mấy suy tính này của Kiều Diễm, nếu giám đốc đã bảo như vậy, cậu đương nhiên lập tức đồng ý.

Trải qua hơn một tháng này, cậu dưới sự hướng dẫn giúp đỡ của mọi người đã gần như có thể xử lý thuần thục hết mọi sự vụ trong văn phòng, thời gian đi làm cũng từ nửa ngày kéo dài thành một ngày, về việc đi khám chữa bệnh bên bác sĩ Chu, không bằng nói cậu đã quen đi tìm người tán chuyện phiếm, bất quá đương nhiên công việc vẫn quan trọng hơn.

Tuy rằng không rõ thứ gọi là “một vụ lớn” cụ thể nói về cái gì, nhưng nhìn đến không khí khẩn trương trong công ty vào khoảng thời gian này, Thanh Ti liền biết chuyện mà bọn họ đang tập trung giải quyết nhất định không phải nhỏ, mấy việc xử lý văn kiện vốn thuộc nhiệm vụ của Phòng Diệp hiện giờ cũng đều giao hết cho cậu.

Buổi tối mọi người ở lại công ty ăn vài món thức ăn nhanh, Thanh Ti thấy bọn họ đang rất bận, liền lặng lẽ mở cửa, muốn ra bên ngoài mua mấy thứ đồ uống về khao mọi người, ai ngờ tiệm tạp hóa gần đó cư nhiên lại để bảng thông báo rằng vì đang sửa chữa mà tạm dừng buôn bán, Thanh Ti không còn cách nào khác đành phải đi thêm vài con phố, đi đến một tiệm tạp hóa khác mua hai túi đồ uống ướp lạnh thật to.

“A? Xin hỏi cậu có phải Phó Thanh Ti không?”

Thanh Ti vừa đi ra khỏi tiệm tạp hóa liền gặp một cô gái xinh đẹp cao gầy bước đến trước mặt, người đó tiến lại mở miệng bắt chuyện làm cậu sửng sốt một chút, chỉ cảm thấy đối phương có chút quen mắt, lại không nhớ nổi đó là ai.

“Cô là ...”

“À, tôi tên là Lâm Tuyết Huệ, là người mẫu chuyên nghiệp, cậu có phải là Phó Thanh Ti, người lần trước lên sân khấu diễn thay tôi không?”

Lâm Tuyết Huệ mang giày cao gót, đứng trước mặt Thanh Ti tựa hồ so với cậu còn cao hơn một chút, nhìn đến cô gái nhẹ nở nụ cười, Thanh Ti cũng lịch sự mỉm cười đáp lại.

Cậu từng được thấy màn biểu diễn tuyệt đẹp của Lâm Tuyết Huệ trên TV, khó trách lại cảm thấy quen quen, bất quá thoát nhìn người thật so với trên TV còn muốn đẹp hơn.

“Là tôi, xin chào”

Thanh Ti vẫn còn chưa có thói quen bắt tay người khác, may là hiện tại hai tay cậu xách hai túi đồ uống thật to, có thể bỏ qua thứ lễ xã giao này.

Lâm Tuyết Huệ đánh giá Thanh Ti từ trên xuống dưới một lượt, lúc này mới nói: “Tôi từng được xem bước đi của cậu, thực phần khích a, cậu trên sân khấu biểu hiện rất là xuất sắc, gặp loạn không hoảng, có thể ứng phó với những trường hợp xấu, Kinh Phong ém nhem tin tức về cậu cũng thật nhanh mà, tôi đến giờ vẫn còn nghĩ cậu là con gái a, không ngờ tới ...”

Cô gái ngượng ngùng cười cười, lại nói: “Vì sao sau đó cậu lại không ra mắt nữa? Cậu điều kiện tốt như thế, nếu phát triển trong giới người mẫu nhất định sẽ rất có tương lai.”

“A ...”

Không quen đối phó với những cô gái quá nhiệt tình, Thanh Ti còn đang lo lắng không biết giải thích thế nào thì chợt thấy Lâm Tuyết Huệ hướng một chiếc xe đang chờ tới, vội vã tay.

“Vũ Văn tiên sinh, em ở đây.”

Chiếc xe dừng lại bên cạnh, một thân ảnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn từ trên xe bước xuống, không ngờ sẽ gặp Vũ Văn Tuần ở đây, trong lòng Thanh Ti đột nhiên kinh hoảng không ngừng, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Lâm Tuyết Huệ không hiểu lắm quan hệ của hai người trong khoảng thời gian đó, cô tiến tới ôm lấy cánh tay của Vũ Văn Tuần, cười nói: “Hôm nay thật là trùng hợp mà, cư nhiên ở đây gặp được Phó Thanh Ti.”

Bất ngờ gặp lại làm Thanh Ti có chút khấn trương, cậu nhìn Vũ Văn Tuần một chút, tựa hồ chỉ mới mấy ngày không gặp mà thần tình người này lại lạnh thêm vài phần, sau khi nhìn thấy cậu trên mặt cũng không có biểu cảm đặc biệt gì, Thanh Ti không biết nên nói cái gì mới tốt, lắp ba lắp bắp: “Đã lâu ... đã lâu ... không gặp”

Tuy rằng Thanh Ti hiện tại đã có thể nói chuyện như người bình thường, thế nhưng nếu bị căng thẳng, cậu sẽ xuất hiện tật cà lăm.

Vũ Văn Tuần cũng không đáp lại lời hỏi thăm của Thanh Ti, hắn chính là chỉ thản nhiên nói chuyện với Lâm Tuyết Huệ đang đứng bên cạnh.

“Đi thôi, buổi diễn sắp bắt đầu rồi, nếu còn rề rà nữa chúng ta sẽ bị muộn mất.”

Tuy rằng phát hiện thái độ của Vũ Văn Tuần đối với Thanh Ti rất kì quái, nhưng người kinh nghiệm từng lần lộn nhiều năm trong giới giải trí đương nhiên phải có con mắt nhìn đời, Lâm Tuyết Huệ cười trừ nói tạm biệt với Thanh Ti xong liền đi theo Vũ Văn Tuần về xe của hắn, bất quá cô vẫn nhẹ giọng hỏi một câu.

“Phó tiên sinh rất có tiền đồ a, Vũ Văn tiên sinh, anh vốn thích cái mới như vậy, vì sao lại không thu Phó tiên sinh về dưới trướng của mình.”

“Thứ tốt nhất không hẳn là thứ thích hợp nhất, chẳng phải sao?”

Gió nhẹ mang một câu đàm nhạp này vương vẩn bên tai của Thanh Ti, khiến tâm cậu mãnh liệt giật lên một cái.

Từ đầu đến cuối đôi tròng mắt lạnh lùng thâm thúy kia chưa từng hướng cậu liếc lấy một lần, như thể xem cậu hoàn toàn trong suốt, Thanh Ti còn nhớ rõ mâu quang thâm trầm mà nóng bỏng trước kia mỗi khi Vũ Văn Tuần nhìn về phía cậu, thể nhưng nay trong đôi mắt ấy đã chẳng hề còn chỗ cho cậu.

Đây vốn là kết quả mà từ đầu cậu luôn theo đuổi, vậy thì vì cái gì đến khi đạt được rồi, cậu ngay cả một chút cảm giác vui vẻ cũng không có? Nhịp đập hồi hã khi nãy của con tim cậu là bởi vì sợ hãi nhìn thấy người đã từng trói buộc mình, hay vẫn là vì một phản kích động lúc ngẫu ngộ người tình cũ?

Vì cái gì? ...

Lo sợ mơ hồ không yên làm Thanh Ti mặt nhăn mày nhíu, cậu nhìn chăm chặp chiếc xe kia, đến tận khi nó hoàn toàn biết mất khỏi tầm mắt mới hồi phục lại tinh thần.

Gió đêm thổi qua, làm rối tung mái tóc trên vàng trán cậu, cũng làm rối loạn những cảm xúc bình lặng trong cậu.

Từ trong kính chiếu hậu nhìn đến thân hình gầy yếu mảnh khảnh vẫn như trước sững sờ đứng bên vệ đường, trong tay còn cầm hai túi đồ uống lớn, Vũ Văn Tuần không biết vì sao lại vô cùng đau lòng.

Tên Kiều Diễm chết tiệt kia, còn nói là sẽ hảo hảo chăm sóc Thanh Ti, vậy mà lại sai bảo cậu như sai người hầu, hẳn trước kia thể nhưng chưa bao giờ dám để Thanh Ti xách thứ gì nặng như vậy.

Trước kia ...

Khóe môi Vũ Văn Tuần nhếch lên thành một tia cười khổ.

Đúng vậy, thứ còn lại giữa hắn và Thanh Ti chỉ là những hồi ức trước kia, nếu đã muốn buông tay, vậy còn cứ nhớ mãi không quên như thế để làm gì?

“Thanh Ti, đêm nay cậu làm sao vậy? Đã đánh sai hết mấy chỗ rồi ...”

Buổi tối Lâm Tiêu chạy đến nhà Kiều Diễm cùng Thanh Ti trao đổi cầm nghệ, lại ngoài ý muốn nhận ra

ba hồn bảy vía của cậu hoàn toàn bay đầu mất, ngay cả đàn sai cũng không chú ý tới.

Kiều Diễm gần đây bởi vì rất bận, gần như cả đêm không về nhà, nhà của hắn tự nhiên trở thành nơi lí tưởng cho mọi người chạy đến hỗn ăn hỗn uống, bắt quá đêm nay Vũ Văn Tú không tới, nếu không toàn bộ lực chú ý của Lâm Tiêu đã dành ra để đấu võ mồm với cô rồi, làm gì còn sức mà chuyên tâm đánh đàn với Thanh Ti, hắn vốn đang mừng thầm vì con nhóc kia không xuất hiện, nào ngờ tâm tư của Thanh Ti lại chẳng hề đặt tại cổ cầm.

Lâm Tiêu mặt nhăn mày nhíu.

Nếu một người hỉ cầm yêu cầm như thế mà khi đánh đàn lại không hề tập trung, vậy nhất định người đó đang có chuyện quan trọng làm bận lòng, chính là hắn nghĩ không ra giờ phút này Thanh Ti còn có chuyện gì để mà phiền não.

“Không có việc gì ...”

Thanh Ti vô thức trả lời một câu.

Đương nhiên không có việc gì, chỉ là lúc chạng vạng chứng kiến một cảnh kia khiến cậu đến giờ vẫn không thể định thần, hình ảnh Lâm Tuyết Huệ ở cạnh Vũ Văn Tuần cứ không ngừng hiện lên trước mắt cậu, thân hình thon dài yếu điệu của Lâm Tuyết Huệ khi đứng bên Vũ Văn Tuần lại hài hòa đẹp đôi đến thế, Thanh Ti nghĩ cô có lẽ chính là bạn gái của Vũ Văn Tuần đi, hắn có bạn gái mới rồi, sau này tự nhiên sẽ không còn tìm cậu gây phiền phức, hôm nay không phải hắn ngay cả nhìn cậu cũng không thèm liếc lấy một cái sao?

Ngón tay mảnh khảnh của Thanh Ti khẽ run lên, dây đàn dưới đường gẩy của cậu liên tục vang lên tiếng boong boong, kéo cậu ra khỏi mạch suy nghĩ mông lung.

“Thanh Ti ...”

Nhìn đôi mi thanh tú của Thanh Ti hơi nhíu lại, ẩn dưới đôi ngươi trong suốt là từng tầng sóng mắt lưu động, Lâm Tiêu rốt cuộc nhìn không được, hắn vươn người lên trên bàn, nắm lấy hai vai Thanh Ti đưa môi ấn xuống.

Tú nhan mơ màng hốt hoảng như vậy quả thật quá mức quyến rũ, làm cho Lâm Tiêu hoàn toàn mất đi tự chủ, bờ môi kia thật mềm cũng thật ngọt, thậm chí còn cảm giác có chút lạnh lạnh, Lâm Tiêu chỉ thấy hưng phấn tràn lên đại não, hắn vươn tay nâng hai má Thanh Ti lên, muốn nụ hôn nhẹ này càng thêm phần nồng nhiệt, vào ngay lúc đó hắn cảm thấy dưới bụng đau nhức, cổ tay vừa căng ra thì cả thân thể đã bị ném bay ra ngoài.

“Ôi ...”

Trong phòng khách không có thảm, Lâm Tiêu rơi oạch một phát xuống nền gạch cứng rắn, đầu của hắn

choáng váng hơn nửa ngày mới thanh tỉnh lại, lúc này mới nhìn đến Thanh Ti đang uất giận trừng trừng nhìn hắn.

Lâm Tiêu cười khổ đứng lên.

“Thật có lỗi ... “

Hắn chỉ là nhất thời kim lòng không đậu, sắc đẹp trước mắt, nào có ai lại không động tâm? Nhưng hắn cũng không phải có ý trêu đùa cợt nhả, Thanh Ti mỗi lần cùng hắn tấu cổ cầm bộ dáng đều thực vui vẻ, khiến hắn nghĩ cậu cũng có chút thích mình.

33. Chương 33

Thanh Ti không đáp lại gì, cậu chỉ dùng tay che miệng rồi chạy vào toilet cuối nhà, sau đó mới ở bên trong dùng sức đập cửa lại.

“Thanh Ti, thực xin lỗi ...”

Không có tiếng trả lời, Thanh Ti trong toilet nôn thốc nôn tháo.

Ngoại trừ Vũ Văn Tuấn ra cậu chưa từng cùng người thứ hai có loại tiếp xúc thân mật như vậy, cho dù trước kia Kiều Diễm từng thất lễ với cậu một lần thì cũng chỉ là nụ hôn phớt như chuồn chuồn lướt nước, không giống như Lâm Tiêu khi nãy đến cả đầu lưỡi cũng luồn vào, tưởng tượng đến cảm giác đó Thanh Ti liền ghê tởm không thôi.

Cảm giác khó chịu sau mấy lần súc miệng cũng miễn cưỡng giảm xuống được phân nửa, Thanh Ti dùng khăn mặt ra sức chà xát môi.

Thật không thể chịu đựng nổi mà, sau này nhất định phải cẩn thận hơn một chút, khi ở cùng kẻ tâm địa bất chính thế này tuyệt đối không thể lại thất thân.

Thanh Ti âm thầm nhắc nhở trong bụng, cố gắng lấy lại bình tĩnh xong mới đi ra, ngoài cửa Lâm Tiêu đã sớm bước tới, hắn không nghĩ bản thân khi nãy nhất thời làm ra loại hành động lăng mạn này lại khiến Thanh Ti có phản ứng như thế, thần sắc hắn ánh lên chút ngượng ngùng, Thanh Ti không nhìn hắn, làm mặt lạnh đi thẳng lên lầu, Lâm Tiêu do dự một chút, đột nhiên kêu lên: “Thanh Ti, cậu hiện tại đã là người tự do, cậu có quyền theo đuổi thứ gì cậu thích, vậy chẳng lẽ cậu chán ghét tôi sao? Nếu cậu không chán ghét tôi, vì sao không thử chấp nhận tôi? Hay là cậu thích Kiều Diễm hoặc ai đó khác rồi?”

Thanh Ti đứng ở đầu cầu thang, quay lại.

“Các cậu đều là bạn tôi ... cho nên mong ... cậu đừng nên ... đừng nên như vậy nữa! ... Nếu cậu không ... sau này đừng ... lại đến!”

Quá mức tức giận khiến Thanh Ti lại bắt đầu nói lắp, bất quá ngụ ý thập phần rõ ràng cương quyết, câu trả lời không chút do dự đó làm cho Lâm Tiêu có hơi nóng nảy.

“Thanh Ti, cậu không thích tôi là vì tôi có chỗ không tốt sao? Chúng ta cầm sắc hài hòa*, vốn không có gì trở ngại ...”

*Theo như trong QT thì cầm sắc là đàn cầm và đàn sắc, hai loại đàn này nếu chơi với nhau âm thanh rất hòa hợp, vì vậy câu này chỉ tình trạng vợ chồng hòa hợp hay hai người có mối quan hệ tốt đẹp.

“Cậu ... rất tốt ... chính là tôi ... không thích ...”

Thanh Ti thùy hạ mi mắt, sau khi vừa nói xong lời này liền chạy về phòng ngủ của mình trên lầu hai.

Đúng vậy, nơi này mọi người đối với cậu đều rất tốt, chính là, có lẽ cậu đã bị Vũ Văn Tuần dạy dỗ lâu lắm rồi, đến nỗi cậu không thể chấp nhận việc thân thiết cùng người khác, ngay cả khi đó chỉ là một nụ hôn ...

Thanh Ti trốn ở trong phòng, nhắc gối đầu lên, lại đem viên đá cuội ra, gọt gao giữ chặt trong lòng bàn tay.

“Chắc, anh hẹn Thanh Ti thì hẹn Thanh Ti đi, có gì còn muốn dùng danh nghĩa của tôi? Đừng tưởng một chai nước hoa nho nhỏ này thì có thể mua chuộc tôi nha, vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo*...”

*vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo: nghĩa là không có gì lại ân cần xum xoe, không lừa gạt cũng là trộm cắp.

Vũ Văn Tú ngồi trong nhà hàng dựa vào cửa sổ trước bàn ăn, trong tay đùa nghịch chai nước hoa Lâm Tiêu vừa đưa cho cô, lười nhác nói.

Tuy nói là cô luôn bất tự bất hòa* với kẻ lúc nào cũng cho rằng cô chỉ biết đánh đàn bông còn mình thì tài nghệ siêu phàm như Lâm Tiêu, bất quá quà đã đưa tới tay cũng không cần một hai nhất định từ chối, hơn nữa điều kiện của đối phương chỉ là muốn cô hẹn Thanh Ti ra, chuyện đó thì có gì khó chứ, hiện tại đã sớm qua giờ tan sở, vừa rồi cô gọi cho Thanh Ti, bên kia nói đang trên đường về nhà, rất nhanh sẽ sang đây.

*Bất tự bất hòa, bất tự là “tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người”, ở đây ý lúc nào thì hai người cũng ko thể hòa hợp được, luôn luôn bất hòa.

“Tôi chưa từng tặng nước hoa cho con gái, cô nếu không thích thì trả lại đây!”

Lâm Tiêu muốn vươn tay ra đoạt lại, Vũ Văn Tú sao lại chịu trả cho hắn, đã sớm cất vào túi xách, cười hi hi bắt đầu nhăm nháp điểm tâm và cà phê mà Lâm Tiêu gọi cho cô.

Ăn nhiều như thế bộ không sợ mập phì ra sao?

Vừa nghe nói là hắn đái thì Vũ Văn Tú liền không chút do dự mà đem từng món trong thực đơn ra mỗi loại gọi một cái, nhìn cô nàng ăn đến hưng phấn vui vẻ, Lâm Tiêu trong lòng không khỏi oán hận nghĩ vậy.

Nếu không phải vì hắn muốn tìm cơ hội giải thích với Thanh Ti thì dù có đánh chết hắn cũng không nhờ vả kẻ vốn có thù có oán với hắn từ mấy kiếp trước như Vũ Văn Tú.

Từ sau hôm phát sinh việc hắn trộm hôn rồi bị đánh, Thanh Ti không còn giữ liên lạc với hắn nữa, Lâm Tiêu thừa nhận bản thân lúc đó có chút ý loạn tình mê, nhưng hắn không muốn chỉ vì một lần sai phạm mà mất đi một cảm hữu như Thanh Ti, cho nên mới phải hạ mình nhờ cậy Vũ Văn Tú.

May là đúng hẹn Thanh Ti cũng đến.

“Thực xin lỗi, tôi đến trễ, văn phòng bận rộn nhiều việc quá nên tôi cũng ngại xin về sớm...”

Lúc Vũ Văn Tú gọi điện cho cậu có nhắc tới Lâm Tiêu, Thanh Ti đoán có thể là vì chuyện lần trước, bắt quá do Vũ Văn Tú có ở đây, gặp nhau cũng sẽ không đến nỗi xấu hổ, kì thật chuyện kia đều đã qua, cậu cũng không còn giận Lâm Tiêu, nào ngờ hắn vẫn canh cánh trong lòng.

Thấy Thanh Ti đến đây, Lâm Tiêu vội thay cậu gọi đồ uống, nói: “Tôi mấy ngày sau phải xuất ngoại tham gia biểu diễn, cho nên muốn nói tạm biệt với cậu ...”

Biết đây là cái cớ cho việc Lâm Tiêu muốn giảng hòa với cậu, Thanh Ti mỉm cười.

“Vây chúc cậu lên đường bình an, biểu diễn thuận lợi, chờ đến khi cậu về chúng tôi sẽ ra đón.”

Trả lời như vậy cũng có thể ngầm hiểu cậu không còn để ý đến sai lầm lần trước của Lâm Tiêu, nghe ra ý tứ của Thanh Ti, Lâm Tiêu lập tức vui vẻ, mặt mũi tươi cười như hoa, Vũ Văn Tú có chút ngại thẹn, cô nàng nghi hoặc nhìn nhìn Lâm Tiêu.

“Có lộn không vậy? Hẹn Thanh Ti đến chỉ để nói tạm biệt? Làm ơn đi, anh bắt quá là xuất ngoại tham gia biểu diễn thôi mà, có phải là một đi không trở lại đâu, có cần nói lời từ biệt với người ta long trọng đến vậy không?”

“Cô đúng là miệng quạ đen mà, tôi phải lập tức xuất ngoại, cô làm ơn nói một câu may mắn được không?”

“Nói một câu may mắn sao ... Tôi chúc anh trung lục hòa thái*, vấn đề là anh có đủ khả năng trung hay không a?”

*trung lục hòa thái: tội mình không rõ cụm từ này lắm, có thể là A Tú chúc Lâm Tiêu thắng được giải, vì “trung” có nghĩa là đạt, thành công, còn “thái” nghĩa là giải thưởng.

“Cô! ...”

Nhìn đến hai người lại bộ dáng như gà chọi đang xông trận, Thanh Ti ngoại trừ cười khở ra chẳng biết phải làm gì, hai người bọn họ bộ kiếp trước là oan gia sao? Vì cái gì không thể ngừng cãi vã được?

Bởi vì Vũ Văn Tú không chịu đi chỗ khác, thế là từ một buổi gặp gỡ nhỏ của hai người liền biến thành một buổi tranh luận lớn, thừa dịp hai người đấu võ mồm, Thanh Ti ở một bên tranh thủ ăn uống no nê, sau lại cùng Lâm Tiêu tán gẫu một chút về buổi biểu diễn, đến khi ba người ra khỏi nhà ăn thì đã hơn mười giờ tối.

Mùa thu sắp đến, gió đêm thổi qua mang theo một tia mát mẻ, Thanh Ti ngược nhìn trăng tròn lơ lửng trên trời đêm cao vợi vợi, đột nhiên nghĩ đến, nếu bây giờ cậu vẫn còn ở cùng Vũ Văn Tuấn mà trẻ thế này còn chưa về nhà không biết hấn có nổi nóng hay không?

“A Tú, anh hai em gần đây sao rồi?”

Thừa dịp Lâm Tiêu ra bãi giữ xe lấy xe, Thanh Ti nhin không được hỏi Vũ Văn Tú một câu.

Từ sau khi Thanh Ti cùng Vũ Văn Tuấn tách nhau, vì trách cho khó xử mà mọi người không hề nhắc đến chuyện của Vũ Văn Tuấn trước mặt cậu, Vũ Văn Tú nghe Thanh Ti đột nhiên hỏi về anh hai cô, không khỏi sững sốt.

“À thì, vẫn là bộ dáng như ông cụ non, cả ngày lúc nào cũng bận rộn, bắt quá gần đây anh ấy rất thân thiết với Lâm Tuyết Huệ a, nói không chừng bọn tôi sắp có chị dâu ấy chứ, ông nội nếu có thể bế cháu thì không biết sẽ vui đến mức nào”

Nguyên lai hấn muốn kết hôn.

Trong nháy mắt cô đơn tràn vào tâm của Thanh Ti, cậu thùy hạ mi mắt, vì vậy không thể nhìn thấy một tia ranh mãnh lóe lên trong mắt Vũ Văn Tú.

“Xin lỗi, có thể cho tôi hỏi bây giờ là mấy giờ rồi không?”

Một người đàn ông cao lớn đi đến trước mặt Thanh Ti hướng cậu hỏi thời gian, Thanh Ti không có đồng hồ, cậu vội móc di động trong túi trước ra, ngay lúc này một chiếc khăn tay mang theo vị ngọt bịt kín trên mũi miệng cậu, do không hề đề phòng, Thanh Ti chỉ cảm thấy trước mặt một trận choáng váng liền không tự chủ được ngã xuống.

Vũ Văn Tuần ở phòng làm việc xem báo, ánh mắt thoáng liếc qua màn hình TV đang phát tin về thị trường chứng khoán, thấy giá cổ phiếu của Kinh Phong lại tăng, không khỏi cười cười.

Từ sau lần biểu diễn thời trang vô cùng thành công đó, chứng khoán của Kinh Phong liền lên như điều gặp gió, ngay cả cha mẹ hắn đang du lịch vòng quanh thế giới cũng gọi điện đến chúc mừng, bên Phổ Thần sớm đã chẳng còn hùng mạnh như trước kia, nếu không phải do ông nội cản dạn hắn làm việc phải biết dừng đúng lúc, Vũ Văn Tuần thật muốn thu mua nó luôn.

Bất quá dù không thu mua nó, Phổ Thần cũng không còn trụ được bao lâu nữa đi?

Hiện tại sự nghiệp của hắn có thể nói đã đạt tới đỉnh cao, chính là vì cái gì hắn ngay cả một chút cảm giác vui vẻ cũng không có?

Vũ Văn Tuần quay đầu lại, ánh mắt dừng ngay chỗ cửa phòng làm việc, hình ảnh một tiểu bảo bối thanh thanh nhả nhả hay để chân trần chạy vào vẫn còn hiện rõ trước mắt, vậy mà cuối cùng hắn cũng để cậu rơi vào vòng tay kẻ khác.

Vũ Văn Tuần mệt mỏi nhắm hai mắt lại, không ngăn được để thoát ra một tiếng thở dài.

Đi tắm một cái đi, giải lao một chút, cũng xem như chuẩn bị tinh thần giải quyết công việc ngày mai.

Đứng lên muốn rời khỏi phòng làm việc, đi động ngay lúc này lại vang lên.

“Vũ Văn Tuần ...”

Thanh âm Kiều Diễm mang theo một tia khấn trương mỗi khi hắn gặp khó khăn, điều này làm Vũ Văn Tuần hơi hơi nhượng mảy, liếc mắt nhìn đồng hồ đã khuya lắm rồi, liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Đầu dây bên kia yên lặng một chút, mới nói: “Cậu đến công ty tớ một lát được không?”

“Tớ lập tức tới!”

Từ trong giọng nói của Kiều Diễm nghe ra được bầu không khí bất thường, Vũ Văn Tuần không nhiều lời liền đồng ý, sau đó lập tức đổi áo khoác, lái xe chạy vội ra ngoài.

34. Chương 34

“Cậu lặp lại lần nữa cho tớ!”

Đối diện với hai tia mắt nóng rực như lửa có thể đem mình đốt cháy thành tro, Kiều Diễm không tự chủ được lại tiếp tục lùi về sau tránh né, cười khổ nói: “Tớ tin vừa rồi tớ đã nói rất là rõ ràng a ... “

Hắn biết ngay mọi chuyện sẽ thành thế này mà, cho nên ban đầu mới không dám nói cho Vũ Văn Tuấn biết đầu đuôi qua điện thoại

Kì thật mấy tiếng trước Kiều Diễm đã biết tin Thanh Ti, Vũ Văn Tú và Lâm Tiêu gặp rắc rối, bọn bắt cóc ngay sau khi tóm được người thì lập tức liên hệ với hắn, muốn dùng ba người này trao đổi thẻ nhớ mà hắn đang giữ.

Nguyên nhân của việc này có liên quan đến vụ làm ăn lớn mà Kiều Diễm đang xử lí, hắn nhận ủy thác của khách hàng đi đánh cắp thẻ nhớ có thông tin tình báo kinh doanh tại một tổ chức.

Loại làm ăn này ở công ty sẵn tin bọn họ làm cũng không ít, bất quá cái khó của lần này là tổ chức đó có chút quan hệ với bên xã hội đen, cho nên trong thẻ nhớ không chỉ đơn thuần là tin tình báo kinh doanh mà còn có vài thứ không thể công khai khác, Kiều Diễm luôn có giao tình với nhiều nhân vật khác, cho nên hắn không ngờ kẻ cầm đầu của tổ chức kia dám bắt cóc Thanh Ti để đe dọa hắn.

Người của tổ chức kia điều tra ra Thanh Ti là người mẫu mới nổi khoảng thời gian trước, lại ở chung một nhà với Kiều Diễm, thế nên liền cho rằng cậu là tình nhân của hắn rồi mạo hiểm bắt cóc về, còn Vũ Văn Tú và Lâm Tiêu chỉ là do trùng hợp, bởi vậy xui xẻo trở thành một cuộc bắt cóc tổng tiền, mà việc khiến cho Kiều Diễm đau đầu chính là người bị bắt đi không chỉ có Thanh Ti, còn có người của Vũ Văn gia làm hắn muốn giấu cũng giấu không được.

Cho nên khi hắn nhận được cuộc gọi thương lượng từ bọn bắt cóc liền lập tức phân phó cấp dưới đi khai thác thông tin, lại liên lạc cùng một vài bạn bè trong ngành, hi vọng rằng bọn họ có thể đảm bảo giữ cho Thanh Ti an toàn.

Biết được địa vị của Thanh Ti trong lòng Vũ Văn Tuấn, Kiều Diễm sau hơn hai giờ tìm kiếm lần ra địa điểm ẩn nấp của đối phương xong, lúc này mới dám gọi điện cho Vũ Văn Tuấn, quả nhiên nằm trong dự kiến, Vũ Văn Tuấn sau khi nghe hắn giải thích xong liền không nói lời nào mà cho hắn một đám.

“Cậu trước kia đáp ứng với tớ chuyện gì? Cậu nói cậu sẽ hảo hảo chiều cổ Thanh Ti, hiện tại mới hơn có một tháng mà cậu ta đã bị người khác bắt cóc!...” Vũ Văn Tuấn hung tợn nói.

Nếu không nể tình nhiều năm là bạn của nhau, hắn sẽ không chỉ đơn giản là đám Kiều Diễm một quyền như thế.

Sở dĩ trước kia phản đối Thanh Ti đến chỗ Kiều Diễm làm việc cũng bởi vì lo lắng sẽ xảy ra loại chuyện này.

Công ty sản tin? Nghe tên thực đáng ngưỡng mộ, nào có ai biết người bên trong mỗi ngày đều phải đối mặt với nguy hiểm, Thanh Ti tuy rằng biết đánh vài ba đường quyền, chính là xét tâm tư của cậu mà xem, cậu căn bản không có năng lực ứng phó khi xảy ra tình huống bất thường, hẳn lúc trước thực không nên nhất thời mềm lòng mà để Thanh Ti gia nhập nơi này của Kiều Diễm, hẳn thà rằng trói buộc cậu để rồi cậu hận hẳn, chứ tuyệt không mong cậu phải chịu bất kì thương tổn nào!

Kiều Diễm xoa xoa bên má bị đánh đau, lại lùi về sau hai bước nữa, nhỏ giọng nói: “Cậu cũng không cần khẩn trương như thế, đối phương biết cân nhắc thiệt hơn, chúng sẽ không gây khó dễ bọn Thanh Ti đâu, tớ đã tra ra được vị trí của bọn chúng, chờ thể nhớ giao đến thì lập tức đi cứu người.”

Chiều hôm nay hẳn đã đem thể nhớ giao cho khách, bây giờ lại vì muốn cứu Thanh Ti, cũng chỉ có thể làm đầu trộm đuôi cướp, một lần nữa chôn thể nhớ về.

“Còn chờ cái gì? Thể nhớ cứ tùy tiện tìm một đồng là được rồi!” Vũ Văn Tuần lạnh lùng nói: “Đối phương nếu dám dùng bạo lực, vậy không cần kiêng nể gì cả!”

Cha của Vũ Văn Tuần xuất thân là xã hội đen, giết người cướp của trong mắt hắn vốn chỉ là chuyện tầm thường, tuy hắn hiện tại đang làm ăn đàng hoàng hợp pháp, nhưng một khi đụng chạm đến lợi ích của hắn, hắn cũng không ngại dùng đến mấy hoạt động ngầm này.

“Này ... bên kia nhân thủ không ít, hơn nữa còn đang giữ người, chúng ta hiện tại chưa tập hợp đủ ... “

Câu nói do dự của Kiều Diễm còn chưa xong, chỉ thấy Vũ Văn Tuần đã xoay người đi ra ngoài, hắn đành nói với Ngũ Vân Phong: “Không đợi, lập tức xuất phát!”

“Chưa từng gặp thằng con trai nào mà ngu như anh, nhìn thấy chúng tôi bị trói cứ nhiên không biết chạy đi kêu cứu, còn hồ đồ xông lên ...”

“Phải, tôi ngốc lắm, bất quá ai đó cũng đâu thông minh hơn tôi đâu? Không biết ai bình thường vẫn khoe khoang mình là cao thủ taekwondo? Bây giờ chẳng phải vẫn bị người ta trói thành cái bánh chưng vắt ở đây sao?”

“Tôi lúc đó không có đề phòng, anh còn dám cười tôi? Anh ngay cả cái bánh chưng cũng không bằng, chính là một cục thịt viên nướng ...”

Nếu không phải vì hai tay bị cái còng khóa vào cột thép ở sau lưng, Thanh Ti đã sớm bịt kín hai lỗ tai lại, như vậy tai không nghe tâm không mệt.

Hành động của bọn cướp này không phải rất thành thực lưu loát sao, vì cái gì không nhân lúc bọn họ còn

hôn mê bịt miệng hai người này lại giùm chứ? Mà trình độ chịu đựng của tên canh gác này cũng cao thật a, nghe hai người này tranh cãi ầm ĩ như thế cứ nhiên vẫn có thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Kì thật Thanh Ti tỉnh lại sớm hơn hai người kia, có lẽ là do thể chất dị thường khác người của cậu.

Khi vừa tỉnh lại cậu đã biết nơi này cách bờ biển không xa, cổ hương của cậu là một vùng ven biển, cậu từ nhỏ đã quen với mùi của biển do những cơn gió ẩm ướt này mang theo, những kẻ bắt cóc nhốt bọn cậu trong một gian phòng tối tăm không chút ánh sáng, đồng thời phải người ở ngoài phòng canh giữ, cậu có thể mơ hồ nhìn đến ánh đèn leo lét ở bên ngoài, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng nói chuyện rất nhỏ.

Nhìn đến Vũ Văn Tú cùng Lâm Tiêu cũng bị trói ngược tay ra sau lưng cột lại với chân, nằm xỉu ở một bên, Thanh Ti liền đánh thức bọn họ, nếu ban đầu biết hai người này chẳng thèm để ý xem mình ở nơi nào mà không ngừng cãi cọ như vậy, Thanh Ti nhất định sẽ không đi làm điều thừa thãi đó.

Không quan tâm đến hai kẻ náo loạn như gà chọi xông trận kia, Thanh Ti âm thầm cân nhắc nên đào thoát như thế nào.

Vừa rồi hình như cậu nghe bên ngoài có người nói gì đó về thẻ nhớ, qua lại vài câu, liền nhớ đến vụ làm ăn lớn mà gần đây công ty đang xử lý, Thanh Ti ngay lập tức đoán được nhóm người này muốn dùng bọn cậu trong đối với thẻ nhớ trong tay Kiều Diễm, nhưng cậu biết chiều hôm nay hẳn đã đem thẻ nhớ đó giao cho khách hàng rồi.

So với việc ngồi chờ người khác đến cứu, không bằng cố gắng tự thoát ra, chính là cái còng tay đang khóa chặt hai cổ tay Thanh Ti đã đánh vỡ hi vọng này của cậu.

Mỗi khi cử động cổ tay một chút, cái còng tay kia dường như lại siết chặt thêm vài phần, bọn bắt cóc suy nghĩ cũng rất cẩn thận, đem ba người khóa trái tay ở trên cột xong còn dùng dây thừng trói lại thật kĩ, nếu chỉ là một sợi dây thừng đương nhiên không thể giữ được Thanh ti, chính là thêm chiếc còng tay chắc chắn kia thì với chút nội lực ít ỏi này Thanh Ti chẳng cách nào thoát khỏi.

Người trông coi bên ngoài tựa hồ cuối cùng cũng chịu không nổi trận cãi cọ ầm ĩ của Vũ Văn Tú và Lâm Tiêu, đập loạn một cái vào cửa.

“Ồn ào đủ chưa hả? Đợi lát nữa có người đem bọn bây xuống biển làm mồi cho cá mập, để coi bọn bây còn dám lộn xộn nữa không”

“Ai cần mày lo!”

Lần này là Vũ Văn Tú và Lâm Tiêu đồng thanh la ngược ra bên ngoài, không nghĩ đến bọn họ đối với ngoại nhân lại đứng chung chiến tuyến, Thanh Ti có chút buồn cười, nhưng việc này lại cho cậu một gợi ý, có lẽ chờ đợi thời cơ, thừa dịp khi bọn bắt cóc đem ba người ra ngoài, nói không chừng sẽ có cơ hội trốn thoát.

Chính là tiếp theo Vũ Văn Tú lại làm ra một việc hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Nhân lực của Thanh Ti khá tốt, trong bóng tối bỗng nhiên thấy một bàn tay của Vũ Văn Tú thoát khỏi không chế của còng tay, sau đó với tốc độ cực nhanh dùng một thứ lóe lên như lưỡi dao cắt đứt dây thừng.

Thanh ti lập tức phát hiện ra sợi chỉ bạc tinh vi mà Vũ Văn Tú lấy ra nguyên bản là trang sức đeo trên cổ tay cô, thế nhưng khi duỗi thẳng ra liền biến thành hình dạng của dây thép, Vũ Văn Tú vừa rồi chính là dùng nó mở còng tay, mà miếng bạc mỏng như tờ giấy dùng làm lưỡi dao cũng là từ dưới giày của cô lấy ra.

“A?”

Chiêu này của Vũ Văn Tú làm cho Lâm Tiêu vô cùng kinh ngạc, bất quá tiếng hô bất ngờ này của hắn lập tức đổi lại sự cảnh cáo của Vũ Văn Tú.

“Sao không lộn xộn nữa, không phải anh giỏi nhất là chọc phá người khác sao?”

Cô nàng vừa lớn tiếng nói vừa nhanh tay gỡ xuống dây trói, sau đó đến bên cạnh Thanh Ti, giúp cậu tháo còng tay, cởi dây thừng, cuối cùng mới đến lượt Lâm Tiêu.

Lúc này mới hiểu Vũ Văn Tú đấu võ mồm với mình là để dời đi sự chú ý của người bên ngoài, Lâm Tiêu làm bộ tiếp tục cãi vã với cô, trong lòng lại âm thầm thay đổi ấn tượng về cô gái này.

“A Tú, thật thông minh”

Thoát khỏi trói buộc rồi, Thanh Ti xoa xoa cổ tay bị cột đến đau nhức, khen ngợi.

“Chuyện này thì có là gì” Vũ Văn Tú cười hì hì nháy mắt.

Đừng quên cha của cô trước kia làm nghề gì, loại kĩ xảo mở khóa này cô từ lúc ba tuổi đã thành thạo, mấy thứ linh tinh cô đeo trên người thoát nhìn như đồ trang sức, kì thật đến khi cần thiết sẽ phát huy công dụng của nó. Thực ra, đối với việc hôm nay dễ dàng bị người ta bắt cóc Vũ Văn Tú vẫn luôn canh cánh trong lòng, có lẽ sống trong an nhàn lâu quá khiến cô cư nhiên lại gặp sóng nhỏ mà lật thuyền, sỉ nhục này lát nữa nhất định phải đòi lại cho bằng được.

Ba người rón rén đi đến cánh cửa đang đóng chặt, vừa lúc bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân gấp gáp, sau đó là tiếng mở khóa, Vũ Văn Tú thủ thế, để cho hai người kia tránh sang một bên.

Trong phòng so với bên ngoài tối hơn rất nhiều, nhất thời không thể thấy rõ hoàn cảnh bên trong, cửa vừa mở ra, mấy người kia liền lập tức tiến vào, Vũ Văn Tú sao lại bỏ qua cơ hội này, cô một cước đá vào cẳng chân của người gần nhất vừa bước vào, đồng thời tung quyền đánh cho tên còn lại nằm lăn quay trên đất, Thanh Ti thuận tay đem hai kẻ còn lại xử lí luôn, nhìn bọn họ tung quyền như bay, Lâm Tiêu lập tức sững

sờ.

“Ách ... hai người, hai người thân thủ thật không tệ a.”

“Đương nhiên, tưởng tụi tôi giống anh à? Bách vô nhất dụng thị thư sinh*!”

*Xuất xứ từ “Tập cảm” của Hoàng Cảnh Nhân đời nhà Thanh

“Thập hữu cửu nhân kham bách nhân, bách vô nhất dụng thị thư sinh”, nghĩa là trong mười người thì có chín người chịu được ánh mắt kinh ngạc của đời, còn trong trăm người thì người vô dụng nhất là thư sinh.

Vũ Văn Tú ném lại một câu xong liền chạy ra ngoài, thấy Lâm Tiêu bị chọc tức đến không nói nổi lời nào, Thanh Ti vội vỗ vỗ vai hắn, xem như an ủi.

“Kì thật ý của A Tú là, cậu vẫn còn hữu dụng hơn chín mươi chín cái kia ...”

Ban đầu mình nghĩ “tin chính xác” là công ty săn tin, nhưng h lại cảm thấy nó giống công ty thám tử =.=

35. Chương 35

Bên ngoài đường lớn không có một bóng người, cả ba chạy ra khỏi phòng giam, thuận tay hạ gục thêm hai tên cướp khác đang đuổi theo vì nghe tiếng động khi nãy, bên ngoài là một khu đất trống thật rộng, đột ngột tiếp xúc với ánh sáng khiến ba người phải giảm lại tốc độ, nhìn đến một đám người hỗn chiến kịch liệt cách đó không xa, Vũ Văn Tú vui vẻ nói: “Cứu binh tới rồi a, thật nhanh ... A, là anh hai!”

Kì thật Vũ Văn Tuần và Kiều Diễm đã tới được một lúc rồi, chính là đối phương hoàn toàn không có ý định thương lượng cùng bọn họ, ngay sau khi nhận được thẻ nhớ thì lập tức động thủ, may là bọn họ có chuẩn bị trước, đúng lúc ngăn trở đòn tấn công của đối thủ

Vũ Văn Tuần quật ngã một người xuống, nghe được tiếng của Vũ Văn Tú, lại nhìn đến cả ba đang chạy về hướng này, lập tức kêu lên: “Không cần lại đây!”

Vũ Văn Tú nghe vậy liền kéo Lâm Tiêu tới bên cạnh mình, thế nhưng Thanh Ti lại giãy ra, chạy về hướng kia.

Không ngờ Vũ Văn Tuần cũng tới cứu viện, Thanh Ti vô cùng vui mừng nhưng cũng không khỏi lo lắng,

bởi vì tình thế bên Vũ Văn Tuần rất là bất lợi, bên ta nhiều lắm cũng chỉ có bốn năm người, vậy mà bị vây bên trong một đám đại hán to khỏe, tuy rằng mỗi người thân thủ đều mạnh mẽ linh hoạt, nhưng lại đang ở thế hạ phong, cho nên Thanh Ti lập tức nhập chiến.

Cậu tự nghĩ khả năng của bản thân cũng không tệ, đối phó với mấy tên này xem ra vẫn còn dư dả, đối phương thế mạnh người đông, tốt nhất là tốc chiến tốc thắng.

Nhìn thấy Thanh Ti chạy lại đây, con người Vũ Văn Tuần co rút mạnh, quá lớn: “Chạy đi!”

“Tôi ... tôi có thể giúp anh ...”

Thanh Ti vung chân đá bay một tên đang vây quanh Vũ Văn Tuần, lấp bấp nói.

Công phu Vũ Văn Tuần ngoan độc tàn nhẫn, còn Thanh Ti tuy chỉ học được vài ba món cơ bản nhưng cũng khi đánh ra cũng giống được mấy phần, những tên cao to gần đó vừa chạy đến chỉ trong nháy mắt đã bị cậu bẻ gãy cổ tay đập ngã dưới đất không cách nào gượng dậy, khiến cho khí thế hùng hổ ban đầu của bọn bắt cóc hoàn toàn bay mất.

Bên kia Vũ Văn Tú thấy người phe mình đoạt được thế thượng phong, liền không thèm quan tâm đến lời cảnh cáo của Vũ Văn Tuần, cũng chạy đến hỗ trợ.

Thấy bọn bắt cóc kéo nhau tháo chạy đi, một người đàn ông trung niên này giờ vẫn tại vị ở phía sau bèn tách khỏi cuộc chiến, hừ một tiếng, thấp giọng nói với thủ hạ: “Thứ cần lấy đã lấy được rồi, những người còn lại cứ xử lý sạch sẽ, một tên cũng không chừa!”

Gã nói xong liền lách mình ngồi vào trong một chiếc xe đỗ ở bên cạnh.

Thanh Ti tai thính, toàn bộ những lời kia cậu đều nghe được rõ ràng, cậu biết từ thế nhó kia quan trọng với công ty mình như thế nào, sau khi đá văng một tên cản đường liền phi thân lao về phía trước.

Chút khinh công ít ỏi của cậu lúc này lại phát huy công dụng, tên tài xế thấy bỗng dưng có người hạ xuống ngay trước xe thì sợ đến mức lập tức đạp phanh, Thanh Ti nhân cơ hội này đáp xuống đất, đem cửa xe mà đối phương chưa kịp đóng chặt giật ngược lại, nắm lấy người đàn ông kia, vung tay đấm gã bay ra ngoài.

Người này nhất định là tên cầm đầu, bắt cóc bọn họ thì thôi, còn muốn đuổi cùng giết tận, không đánh gã một cái thật khó nuốt nổi cục hận trong lòng.

Người đàn ông này dường như cũng biết chút công phu, sau khi bị đánh ra ngoài, lảo đảo vài cái liền lấy lại thăng bằng, Thanh Ti còn chưa kịp tiến lên đã thấy trong tay đối phương đột nhiên xuất hiện một vật màu đen lóe lên hướng về chính mình.

“Thanh Ti, mau tránh ra!”

Nghe được tiếng kêu hoảng hốt của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti sửng sốt, ngay tức thì thân hình cường tráng của người kia đã đứng chắn ngay phía trước cậu.

“Phách ... “

Một âm thanh trầm mà ngân ngui vang lên, cơ thể Vũ Văn Tuần lại theo đó chấn động mạnh, nhìn đến một mảng đỏ không ngừng loang ra trên nền áo sơ mi trắng trước ngực của hắn, Thanh Ti cả kinh kêu lên: “Anh ...”

Thân mình Vũ Văn Tuần lảo đảo vài cái liền ngã xuống ngay trước Thanh Ti, mùi máu tanh nồng đánh vào não cậu khiến bên trong một mảnh hỗn loạn, không gian bốn phía như thể bỗng nhiên chết lặng mà trở nên vô cùng yên tĩnh, Thanh Ti theo bản năng ôm lấy thân thể đang quặn đau phía dưới, mặc cho máu tươi không ngừng túa ra dính qua người mình.

“Vũ Văn Tuần ... Vũ Văn Tuần! ...”

“Anh hai sao rồi?”

Lúc Vũ Văn Tranh nghe tin vội chạy đến bệnh viện của Tang Viên thì tất cả mọi người đang ngồi ngoài phòng cấp cứu chờ kết quả, nhìn đến vẻ mặt cùng bộ dáng lo lắng của mọi người, anh không khỏi tức giận nói: “Mấy người muốn làm cái gì vậy hả? Chuyện quan trọng như thế sao lại không cho tôi hay? Vì sao biết đối phương người đông thế mạnh mà còn nhất quyết xông vào?”

Không ai trả lời câu hỏi của anh, Thanh Ti lại cúi đầu không nói tiếng nào, tuy rằng bảo nguyên nhân mọi chuyện là do thể nhớ kia của Kiều Diễm gây ra, nhưng xét cho cùng thì vẫn là bởi cậu gây họa.

Nếu không phải cậu tự cho mình tài giỏi chạy ra hỗ trợ, Vũ Văn Tuần căn bản sẽ không bị thương, cậu bây giờ mới hiểu nguyên nhân Vũ Văn Tuần luôn không cho cậu đi ra ngoài, thứ thoát nhìn thật đơn giản và tầm thường kia thế nhưng lại là ám khí có thể đoạt đi mạng người chỉ trong chớp mắt, thế nên Vũ Văn Tuần mới phải liều mình xông lên bảo vệ cậu như vậy.

Chính là, bọn họ trước đó không phải đã giải quyết xong xuôi cả rồi sao? Vì cái gì ngay cả mạng cũng không quan tâm mà phải chạy tới cứu cậu?

Người viện trợ ở phía sau rất nhanh đã đuổi tới, đối phương thấy tình thế không ổn liền bỏ chạy, cũng không ai còn rảnh đi đuổi bắt chúng, Kiều Diễm bọn họ ngay lập tức đưa Vũ Văn Tuần đến chỗ của Tang Viên, chính là người đã vào được mấy tiếng rồi mà vẫn chưa thấy đi ra, nhớ tới hình ảnh Vũ Văn Tuần một thân đầm máu Thanh Ti lại nhìn không được bắt đầu run rẩy.

“Xin ... xin đừng ... rời ... “

Không dám đối diện với khuôn mặt âm trầm như nước của Vũ Văn Tranh, Thanh Ti cúi đầu nói: “Đều là lỗi của tôi, nếu được, tôi nguyện lấy mạng của mình để đổi lấy mạng của Vũ Văn Tuấn.”

Mạng của cậu căn bản chẳng là gì cả, căn bản không đáng để Vũ Văn Tuấn vì cậu mà làm như vậy ...

Từ chỗ Kiều Diễm nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, Vũ Văn Tranh bước lên nắm lấy hai bàn tay lạnh lẽo của Thanh Ti, an ủi nói: “Đừng như vậy, chuyện này không liên quan đến cậu.”

Khuôn mặt Thanh Ti hiện lên tia cười khổ, sao lại không liên quan đến cậu? Cậu vừa rồi cũng có nghe Kiều Diễm nói, hẳn nói Vũ Văn Tuấn là do lo lắng cho bọn cậu xảy ra chuyện, vì vậy mới vội vàng đi chạm trán với người ta.

Đèn trước cửa phòng cấp cứu tắt đi, những người đang chờ gần như đồng loạt chạy đến trước cửa, nhìn thấy Tang Viên đi tới, Thanh Ti vội tiến lên trước, hỏi: “Sao rồi, sao rồi?...”

Nhìn lướt qua mọi người một cái, Tang Viên khí định thần nhàn mà khụ một tiếng.

“Về mặt này của mấy người là sao đây, không tin tưởng y thuật của lão già này hả? Chuyện không phải chỉ bằng một cái vỏ đậu phộng thôi sao, nhớ năm xưa A Tiến trên người trúng sáu bảy viên đạn, khi đó còn không có lo lắng bằng mấy người bây giờ ...”

“Rốt cuộc là sao rồi?!”

“Thanh Ti, cậu núm tôi đau quá a, không có việc gì không có việc gì, viên đạn cách tim còn xa lắm, chính là bị thương phổi bên phải nên chảy máu hơi nhiều thôi, thanh niên trai trẻ, tĩnh dưỡng một thời gian thì rất nhanh sẽ hồi phục a.”

Ai ...

Khí lực trên người giống như trong nháy mắt bị rút cạn, Thanh Ti chỉ thấy hai chân nhũn ra, có chút không thể đứng thẳng, Lâm Tiêu muốn bước đến dìu cậu lại bị Vũ Văn Tú đẩy ra, cô nàng tiến lên đỡ lấy Thanh Ti, cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, tôi đã nói anh hai mạng lớn mà, làm sao có chuyện được? Thanh Ti, để tôi đưa cậu về nhà.”

“Không, tôi phải ở đây chờ anh ấy tỉnh lại.”

36. Chương 36

Không để ý đến lời khuyên can của mọi người, Thanh Ti vẫn nhất quyết ở lại dù Tang Viên đã nói muốn Vũ Văn Tuần tỉnh lại thì phải chờ thêm mấy tiếng nữa.

Những người khác thấy Vũ Văn Tuần không có việc gì nữa thì đều cáo từ ra về, trang thiết bị trong bệnh viện của Tang Viên khá là hiện đại, lại có hộ lý thường xuyên kiểm tra bệnh tình, nếu Vũ Văn Tuần tỉnh dậy, bọn họ nhất định lập tức được thông báo, có thêm người đây căn bản chẳng có tác dụng gì, cho nên người nán lại canh chừng bên giường bệnh của Vũ Văn Tuần chỉ còn mỗi mình Thanh Ti.

Ngồi chờ một thoáng đã qua hết mười mấy tiếng đồng hồ, Thanh Ti đôi khi sẽ dựa đầu vào giường chớp mắt một chút, nghĩ rằng khi thức dậy sẽ thấy Vũ Văn Tuần đã tỉnh lại, vậy mà mỗi lần đều chỉ càng thêm thất vọng, Vũ Văn Tuần lẳng lặng nằm thẳng trên giường, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt Vũ Văn Tuần thực tái nhợt, đôi tay lướt nhẹ qua hai gò má của hắn, xúc cảm lạnh lẽo kia làm tâm Thanh Ti ần ần đau đớn.

Thân thể sao lại lạnh như vậy, có phải hắn cũng đang cảm thấy rất lạnh không? Nhất định là rất lạnh, chảy nhiều máu như thế mà ...

Thay Vũ Văn Tuần chỉnh lại những sợi tóc mai bay lệch, Thanh Ti tĩnh tâm ngắm nhìn khuôn mặt đang chìm trong giấc ngủ, khóe miệng cong lên lộ ra một tia cười khổ.

Trước kia cậu chưa từng một lần chăm chú nhìn kĩ khuôn mặt của Vũ Văn Tuần, bởi vì ngạo khí cùng sự âm trầm lạnh lùng toát ra từ đôi mắt kia tựa như ma chú có thể hấp dẫn toàn bộ cảm xúc cùng tình yêu của cậu, cậu sợ mình sẽ lại trầm mê thêm lần nữa nên luôn luôn tránh xa, mà giờ phút này đôi con người ấy đã bị che kín, chỉ còn hàng lông mi dài rậm theo từng nhịp thở nhẹ nhàng rung động, có thể là do đau đớn mà đôi môi mỏng cũng hơi hơi mím lại.

Ai cũng nói người môi mỏng là kẻ bạc tình, những lời này nhất định không đúng, nếu là kẻ bạc tình sao lại có thể liều mạng chạy đến cứu cậu? Ngay cả khi cậu đã từng nói ra những lời tổn thương người khác đến như vậy.

Thanh Ti vươn người tựa hai má mình vào khuôn mặt lạnh lẽo của Vũ Văn Tuần, thấp giọng nói: “Anh căn bản không phải Cung chủ, đúng không? Tôi thật ngốc, sao vẫn có thể xem anh là kẻ vô tình kia mà luôn chạy trốn anh, oán hận anh? Hai người tuy bộ dáng giống nhau, nhưng anh nhất định không phải y, bởi vì người kia nhất định sẽ không vì cứu một kẻ từng nói hận y mà ngay cả tính mạng cũng không màng...”

Người đang chìm trong mê man tự nhiên sẽ không đáp lại lời cậu.

Thanh Ti thở dài chôn mặt ở bên tóc mai đối phương, hi vọng có thể đem chút ấm áp chia sẻ cho hắn.

Cho đến giờ cũng chưa từng muốn khiến cho Vũ Văn Tuần tổn thương, càng không muốn hắn phải chết,

những lời của ngày hôm đó đều là lời nói khi tức giận mà thôi, chính là đối phương nhất định nghĩ rằng mình đang nguyên rửa hã, hã có trách mình không?

Xin anh hãy bình an vô sự, đừng hận tôi có được không, tha thứ cho sự tùy hứng của tôi, có được không?

Vũ Văn Tuấn vào buổi chiều ngày hôm sau thì tỉnh lại, cảm thấy hã có dấu hiện sắp mở mắt, Thanh Ti sau khi ấn chuông lại chờ không kịp tự chạy ra ngoài tìm hộ lý, đúng lúc anh em nhà Vũ văn cùng Kiều Diễm tới đây thăm bệnh, nghe nói Vũ Văn Tuấn tỉnh lại liền theo Tang Viên vào phòng bệnh, Thanh Ti do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định đi vào, đứng ở cửa phòng chờ đợi.

Trong phòng có Tang Viên cùng một nhóm hộ lý giúp Vũ Văn Tuấn làm kiểm tra, phía sau còn ba lớp người đứng xem khiến Thanh Ti căn bản không nhìn được tình huống hiện tại của hã ra sao.

Một lúc sau nghe chỉ Tang Viên nói: “Huyết áp hơi thấp một chút, sốt nhẹ, bất quá việc này cũng bình thường thôi, A Tuấn, nếu miệng vết thương đau quá thì kêu chú, chú tiêm cho liều giảm đau.”

Thanh Ti thấy Vũ Văn Tuấn hơi hơi lắc đầu.

“Anh hai, nếu đau thì đừng cố nhịn a, bây giờ không phải lúc để sắm vai anh hùng đâu, coi chừng lại có người phải đau lòng đó.”

Ý tứ trên cột trong câu nói của Vũ Văn Tú lúc đó Thanh Ti vẫn chưa có nhận ra.

Thấy tinh thần bệnh nhân không tốt lắm, mọi người nói vài câu thăm hỏi xong liền ra về, biết Thanh Ti nhất định tiếp tục chờ ở đây, Vũ Văn Tú kéo cậu ra ngoài phòng bệnh, đưa quần áo sạch để cậu thay khi cần.

Kiều Diễm nói với Thanh Ti, những kẻ của tổ chức kia sau khi bắt cóc cả ba thì mới phát hiện bọn cậu có quan hệ với Vũ Văn Tuấn, chúng vì kiêng kỵ thế lực trong giới xã hội đen của Vũ Văn Tuấn nên một khi đã mạo phạm thì chỉ còn cách đuổi cùng giết tận, vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn, vì vậy ngay khi thương lượng đối phương đã mang theo sát khí, việc Vũ Văn Tuấn bị thương thật ra chỉ là trùng hợp, hã còn cam đoan với Thanh Ti trong vòng một tuần sẽ làm những kẻ đó hoàn toàn biến mất, Thanh Ti đối với việc xử lý những người này chẳng có chút hứng thú, cậu hiện tại chỉ lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Vũ Văn Tuấn thôi.

“Vào trong đó chăm nom anh hai tôi, tôi nghĩ một mình cậu đủ bằng được với tất cả mọi người rồi”

Vũ Văn Tranh lúc sắp đi đã vỗ vai Thanh Ti mà nói như thế với cậu.

Chờ mọi người rời đi hết, lúc này Thanh Ti mới xoay người trở lại phòng bệnh, Vũ Văn Tuấn đã tỉnh, nhìn thấy cậu tiến vào thì trên gương mặt tái nhợt nổi lên một tia cười yếu ớt.

Không biết nên nói gì, Thanh Ti do dự đi đến bên giường của Vũ Văn Tuần, thấy tay hần nâng lên hướng về phía mình, Thanh Ti vội vàng cầm lấy.

“Cám ơn trời đất, anh không có việc gì ...”

Rất muốn bản thân có thể kiên cường một chút, nhưng bất an cùng mệt mỏi tích tụ mấy ngày liền đột nhiên giảm xuống khiến nước mắt cậu không nghe theo sai khiến mà tự động trào lên, Thanh Ti ngồi ở đầu giường không ngừng nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, nếu tôi nghe lời anh, anh sẽ không bị thương, đều là lỗi của tôi ...”

Bên tai truyền đến một tiếng thở dài.

“Thanh Ti, cậu cho tới giờ cũng chưa từng nghe lời tôi nói a ...”

Thanh Ti ngẩng đầu, trong đôi mắt đẫm lệ dường như phản chiếu hình ảnh Vũ Văn Tuần đang nhẹ cười với cậu.

“Tôi mệt quá, muốn ngủ thêm một lát, cậu ở bên cạnh tôi, được không? ...”

“Uhm ...”

Cầm chặt bàn tay chỉ mang theo cảm giác lạnh lẽo kia, Thanh Ti tựa vào đầu giường, thấp giọng nói: “Tôi sẽ không tùy hứng như vậy nữa, tôi sẽ luôn nghe lời anh, chỉ cần anh đồng ý, tôi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, có được không?”

Đáp lại cậu chỉ là những hơi thở trầm trầm của Vũ Văn Tuần.

Không nghe được những gì cậu nói sao? Khó khăn lắm cậu mới gom đủ dũng khí để nói ra những lời ấy mà ...

Cho tới giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cậu lại hi vọng Vũ Văn Tuần có thể nghe thấy cậu nói, có phải hay không trước kia Vũ Văn Tuần cũng mang trong người loại tâm tư giống như vậy?

Đúng vậy, cậu nên sớm nhận ra tình yêu cùng quan tâm của Vũ Văn Tuần đối với cậu, đó là thứ tình ý vượt lên trên cả sủng ái thông thường, chính là cậu lại bốc đồng mà xem nó như lồng chim giam cầm để rồi cứ mãi liều mình thoát ra, cậu rốt cuộc muốn cái gì? Cậu thật sự không cần người này sao? Nếu vậy vì sao sau khi có được tự do cậu lại chẳng cách nào nhận lấy tình yêu từ người khác? Vì sao khi nhìn Vũ Văn Tuần bên cạnh người con gái khác cậu lại khó chịu như vậy?

Cậu căn bản là trốn không thoát, Vũ Văn Tuần đã dùng tình yêu của hần trói chặt lấy cậu, cho dù rời xa hần thế nào, cho dù rời đi hần bao lâu, cậu vĩnh viễn không quên được hình ảnh cặp mắt kia chăm chú

nhìn mình, đôi mắt tràn đầy nhiệt tình, quan ái cùng sủng nịch ấy tựa như tinh quang lấp lánh trong bầu trời đêm tăm tối, kiên trì bầu bạn bên cạnh cậu.

Vũ Văn Tuần hồi phục rất nhanh, dưới sự chăm sóc tận tình từng ngày của Thanh Ti, chỉ sau vài tuần thần sắc hẳn trên cơ bản đã khôi phục lại bình thường, mà tổ chức kia cũng đúng như những gì Kiều Diễm hứa hẹn, trong vòng một tuần đã tan thành mây khói, Vũ Văn lão gia tử sau khi thương thế của Vũ Văn Tuần hồi phục lại mới được cho biết sự tình, ông theo hai đứa cháu kia cùng vào thăm Vũ Văn Tuần, Thanh Ti đứng ở một bên, nghĩ ông nhất định trách mắng mình thậm tệ, không ngờ Vũ Văn lão gia tử chỉ thản nhiên nhìn cậu, nói: “Ông đem thằng cháu này giao cho con, con thay ông hảo hảo chăm sóc nó.”

Kì thật không cần Vũ Văn lão gia tử căn dặn thì Thanh Ti cũng sẽ tận tâm chiếu cố Vũ Văn Tuần, trong một tuần đầu cậu vẫn luôn ngủ ở phòng bệnh, đến khi vết thương của Vũ Văn Tuần có khởi sắc mới về nhà qua đêm, công việc cũng đổi thành ca sáng, buổi chiều thì mang theo thức ăn tự tay cậu nấu cùng quần áo sạch để thay đến bệnh viện, mấy tuần liền Thanh Ti chính là không ngừng qua lại cả ba chỗ như thế.

Thực ra ban đầu Vũ Văn Tranh với Vũ Văn Tú cũng có đến mấy lần, nhưng sau khi Vũ Văn Tuần đã khỏe hơn thì không thấy bóng dáng đâu nữa, còn hào hứng nói chuyện bọn họ có ở đó hay không căn bản chẳng có tác dụng gì, bởi vì hảo được nằm trên người Thanh Ti a, chỉ cần Thanh Ti còn thường xuyên chiếu cố hẳn, vết thương của Vũ Văn Tuần không cần thuốc cũng có thể phục hồi như xưa.

Vốn nghĩ muốn khuyên bọn họ nên thường xuyên đến thăm người bệnh, dù sao cả ba cũng là anh em ruột, chính là mỗi khi nhìn thấy Vũ Văn Tú xuất hiện thì dường như nhất định cũng có Lâm Tiêu kè kè một bên, Thanh Ti lập tức bác bỏ ý kiến ấy, hai người đó mà đứng gần nhau thì liền như sư tử rống, ngay cả cậu còn chịu không nổi, huống chi là Vũ Văn Tuần hiện đang phải dưỡng bệnh.

Thế là tự nhiên một mình Thanh Ti đảm nhiệm toàn bộ công việc chăm sóc hẳn, chỉ là việc lau rửa thân thể cho Vũ Văn Tuần thì phải đợi khi hẳn ngủ cậu mới dám làm, bởi vì cậu không muốn người kia vì chuyện này mà phải khó xử.

37. Chương 37

Chiều hôm nay Kiều Diễm đến thăm Vũ Văn Tuần, vừa lúc Thanh Ti đang múc cháo cho hẳn, nhìn bộ dáng ân cần chu đáo của cậu, Kiều Diễm không khỏi lắc đầu thở dài.

“Thanh Ti, anh mới là người sống chung với em a, cho dù Vũ Văn Tuần vì em mới bị thương, chính là em chăm sóc nó lâu như thế thì cũng nên nghỉ ngơi một lúc đi chứ, quan trọng nhất là cũng nên lo lắng cho tâm tình của anh một tí nha, mấy món hấp dẫn thể này anh còn chưa từng được nếm qua mà.”

*Sống chung, từ hán là “đồng cư” (), ẩn ý là chỉ việc chung sống của những cặp vợ chồng hoặc hai người yêu nhau

Nghe được hai chữ “sống chung”, tâm Vũ Văn Tuần nao nao, lại thấy Thanh Ti ngoại trừ hơi hơi đỏ mặt

thì không hề phản đối cách nói này, trong lòng liền hiểu được vài phần, hẩn cúi đầu nhìn qua một bên cửa sổ, làm như không thấy cánh tay càng quấy của Kiều Diễm đang ôm nhẹ bên hông Thanh Ti.

Khoảng thời gian này hai người ở chung rất hòa hợp, hẩn phát hiện Thanh Ti kì thật là một người hay nói, còn thích nhè nhẹ mỉm cười, khi hẩn nằm trên giường, Thanh Ti sẽ ở một bên mỉm cười và trò chuyện nhìn hẩn, đối với hẩn mà nói đây đã xem như một loại hưởng thụ, chất giọng của Thanh Ti đã không còn khàn khàn như lúc đầu mà trở nên mềm nhẹ uyển chuyển, mỗi lần được nghe thanh âm của con người ôn nhu đó, Vũ Văn Tuần đều rất muốn ôm chặt cậu vào ngực, nói ra hết tâm tư tận đáy lòng mình.

Nhìn đến Thanh Ti trong khoảng thời gian này cẩn thận chăm sóc mình, Vũ Văn Tuần đã tính toán tìm một cơ hội nói lại quan hệ xưa với cậu, chỉ là đến giờ vẫn chưa dám nói, hẩn sợ sẽ dọa Thanh Ti, hiện tại xem ra hẩn không nói là đúng, hai người kia sớm đã sống chung, hẩn còn xen vào giữa làm gì?

Nếu chỉ vì muốn báo đáp thì Thanh Ti chiếu cố hẩn lâu như thế cũng coi là báo đáp xong rồi, huống chi thứ hẩn cần không phải là báo đáp mà là thực tâm của người kia.

Vuốt sồi của Kiều Diễm vươn ra liền bị Thanh Ti dễ dàng tránh thoát, cậu khó chịu nói: “Kiều đại ca, bộ anh rảnh rồi lắm sao? Cả ngày cứ chạy đến đây?”

“Em không phải cũng cả ngày đều chạy đến đây sao? Anh phát lương cho em không phải để em cứ chạy đi chăm sóc tình địch của anh à!”

Câu này quả nhiên làm Thanh Ti đỏ mặt, cậu không khỏi phân trần rồi lôi Kiều Diễm ra khỏi phòng bệnh, đang muốn quay người trở vào, Kiều Diễm lại nói: “Đi với anh qua chỗ chú Tang hỏi thăm chút tình trạng của A Tuần đi.”

Thanh Ti theo Kiều Diễm đến văn phòng của Tang Viên, kết quả hai người kia toàn nói bằng thuật ngữ ngành y khiến cậu nửa điểm cũng không hiểu, chỉ lơ mờ nghe được ý cuối là với tình trạng hồi phục của Vũ Văn Tuần lúc này đã có thể xuất viện về nhà dưỡng thương, bất quá vẫn nên có người bên cạnh chăm sóc, điều này làm Thanh Ti nghĩ trong đầu, cậu có thể chiếu cố cho Vũ Văn Tuần, dù sao công việc bên công ty sẵn tin cũng đâu phải không có cậu thì không được.

Sau khi Kiều Diễm đi rồi, Thanh Ti trở lại phòng bệnh thì phát hiện trong phòng trống không, hộ lý nói Vũ Văn Tuần đi đến vườn hoa sau viện, Thanh Ti vội cầm theo áo khoác chạy tới đó.

Ngày đầu thu tuy rằng ấm áp nhưng vẫn mang theo một chút hơi lạnh, thân thể Vũ Văn Tuần mới vừa hồi phục được như cũ, nếu chỉ mặc áo đơn sẽ rất dễ bị nhiễm lạnh.

Vũ Văn Tuần ngồi trên xe lăn khép hờ hai mắt hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, cô hộ lý đưa hẩn tới đây nghe hẩn nói muốn một mình yên tĩnh thì liền rời đi trước, để tự hẩn an nhàn ngồi dưới tán đa.

Nghe tiếng bước chân, Vũ Văn Tuần vừa mở mắt ra liền thấy áo khoác Thanh Ti đang cầm trong tay được phủ lên người mình, hẩn hơi ngạc nhiên, tính cẩn thận của Thanh Ti hẩn sớm đã biết, nếu không nghe

những gì Kiều Diễm vừa nói khi nãy thì có lẽ bây giờ hẳn sẽ rất cảm động, chính là lúc này ngay cả một nụ cười cho có lệ hẳn cũng cười không được.

Con người mẫn cảm kia nhận thấy được khác biệt trong tâm trạng của hẳn, liền yên lặng ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh.

Sự yên lặng của Vũ Văn Tuần khiến Thanh Ti có chút ngượng ngùng, cậu tìm chuyện để nói: “Thời tiết hôm nay thật đẹp, ánh nắng chiếu lên người cũng thật ấm áp...”

“Đúng vậy, bất quá mùa đông rất nhanh sẽ đến, mùa đông ở nơi này rất lạnh.”

Vũ Văn Tuần nhìn chiếc lá bay qua tầm mắt đang nhẹ nhàng rơi xuống, đột nhiên hỏi: “Thanh Ti, quê của cậu hẳn là một nơi rất ấm áp phải không?”

Không nghĩ đến việc Vũ Văn Tuần bất ngờ hỏi xuất thân của mình, Thanh Ti hơi sửng sốt, thôn trang nơi cậu sinh ra quả thật rất ấm áp, quanh năm không có được mấy lần thấy tuyết rơi, bất quá đó chỉ là trí nhớ của rất lâu về trước, cậu thậm chí còn chẳng nhớ rõ được tên của thôn trang đó.

Do thấy thanh âm của Thanh Ti uyển chuyển ôn hòa, tựa hồ xuất thân từ vùng sông nước Giang Nam cho nên Vũ Văn Tuần mới hỏi thế, nhưng thấy cậu do dự không đáp, hẳn không khỏi âm thầm thở dài.

Thanh Ti vẫn như trước đây, đối với đoạn quá khứ trước giữ kín như bưng.

Thế là Vũ Văn Tuần liền chuyển sang đề tài khác.

“Nghe Kiều Diễm nói cậu sống chung với cậu ấy rất tốt, đến giờ đã học được không ít thứ rồi phải không?”

Hai người tuy bình thường cũng có nói chuyện với nhau nhưng Vũ Văn Tuần lại ít đề cập đến quan hệ của cậu với Kiều Diễm, hẳn biết bản thân đang trốn tránh, chính là hiện tại đã chẳng còn cần phải làm như vậy nữa rồi, không phải sao?

“Nga, đúng là học được không ít thứ, bất quá Kiều đại ca vẫn nói tôi rất ngốc, bởi vì tôi đánh máy cực kì chậm, còn khi tiếp điện thoại mà lo lắng thì sẽ nói lắp, cho nên chỉ làm được vài việc vụn vặt mà thôi, đúng rồi, một khoảng thời gian trước tôi có học lái xe a, bất quá chỉ là lái qua lái lại trong sân nhà Kiều đại ca thôi, Kiều đại ca nói làm việc trong công ty mà không biết lái xe là không được, chính là tôi rất tệ, chỉ học một lần xong thì không dám thử nữa...”

Nghĩ lại chuyện ngày đó lái xe trong sân, Thanh Ti vẫn còn hơi hơi sợ, cậu hoàn toàn không nghĩ chiếc xe thoát nhìn đi lại linh hoạt như vậy mà lại khó lái đến thế, cậu vất vả lắm mới nắm chặt được tay lái, thế nhưng mấy chậu mầu đơn quý giá ở sân bên cạnh lại bị cậu làm cho tan xương nát thịt, Kiều Diễm khi ấy liền thề, sau này tuyệt đối không cho cậu lái thêm lần nữa ...

Nhìn Thanh Ti vui vẻ kể lại những chuyện cậu đã trải qua, Vũ Văn Tuần đột nhiên nghĩ đến những trói buộc trước kia hẳn dành cho cậu, đó chính là nguyên nhân khiến Thanh Ti hận hẳn sao? Càng nhiều ràng buộc và quản chế chỉ càng tăng thêm tâm lý phản nghịch của người khác, đạo lý này không phải hẳn không biết, nhưng hẳn vẫn làm thế bởi vì hẳn vĩnh viễn không học được thái độ thông dong thoải mái như vậy của Kiều Diễm.

Chỉ cần thấy bộ dạng Thanh Ti cũng hiểu được cậu hiện giờ đang rất vui vẻ, thế là đủ rồi, thứ ban đầu mà hẳn mong muốn còn không phải là nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt vốn luôn tịch mịch kia sao?

Vui vẻ huyền thuyên hết cả buổi Thanh Ti mới phát hiện Vũ Văn Tuần vốn dĩ hẳn không ở trong xác, cậu dừng đề tài lại, hỏi: “Anh có mệt không? Hay là chúng ta trở về nghỉ ngơi đi?”

“Nga ...”

Vũ Văn Tuần giật mình hoàn hồn.

“Thanh Ti, cậu bây giờ có phải rất vui vẻ khoái hoạt không?”

Thanh Ti dùng sức gật gật đầu.

Cậu hiện tại rất hạnh phúc a, trước kia là bởi vì trong tâm không dứt bỏ được sợ hãi nên mới không dám nói nhiều trước mặt Vũ Văn Tuần, còn một khi đã biết hẳn hoàn toàn là một người khác, cậu đương nhiên có thể tùy tâm thoải mái, hơn nữa bất giác cũng bắt đầu trò chuyện với hẳn, tựa như bây giờ vậy, đến khi cậu nhận ra thì đã phát hiện nguyên lai đều chỉ có một mình cậu nói chuyện.

Hình như trước kia cậu cũng không phải là một người ham nói a.

Ánh mắt Vũ Văn Tuần sau khi nghe được câu trả lời từ cậu thì trở nên trầm xuống, hẳn không nói thêm gì nữa, chỉ bảo: “Chúng ta trở về đi.”

Đến khi vào trong, Vũ Văn Tuần nói: “Thân thể tôi cũng gần như bình phục lại rồi, cậu sau này không cần tiếp tục tới đây chăm sóc tôi, như thế rất vất vả.”

“Không vất vả a, đây đều là chuyện tôi nên làm ...tối nay tôi sẽ hầm một chút cháo bào ngư, ngày mai sẽ đem tới cho anh.”

Thanh Ti không hề để tâm đến câu nói đó của Vũ Văn Tuần, nhưng đến chiều hôm sau khi cậu đến phòng bệnh lại kinh ngạc phát hiện trong phòng trống không, cậu tìm tiểu hộ lý phụ trách phòng bệnh của Vũ Văn Tuần để hỏi mới biết hẳn đã sớm xuất viện hồi sáng.

Lúc này mới hiểu được câu nói hôm qua của Vũ Văn Tuần có ý chỉ chuyện gì, chính là vì sao không nói với

cậu một tiếng đã vội vàng xuất viện?

Thanh Ti siết chặt lấy hộp cơm đang cầm trong tay.

“Phó tiên sinh, Vũ Văn tiên sinh trước kia đi còn bảo tôi chuyển lời đến cậu, nói cậu sau này không cần lại đến tìm ngài ấy...”

Nhìn Thanh Ti thoáng biến sắc, tiểu hộ lý do dự đem lời nhắn của Vũ Văn Tuần nói lại, quả nhiên Thanh Ti sau khi nghe xong liền vội vàng hỏi: “Vì cái gì?!”

Tiểu hộ sĩ lắc đầu, biểu tình khó xử.

Vì cái gì?

Thanh Ti biết tiểu hộ lý đó đương nhiên không có khả năng hiểu được suy nghĩ của Vũ Văn Tuần, cậu hỏi như thế chỉ là muốn tìm kiếm thứ gì chống đỡ cho bản thân mà thôi.

Hai người bên nhau lâu như thế, vì sao ngay cả một lí do cũng không để lại liền cự tuyệt sự chăm sóc của cậu?

Ngơ ngẩn ngẩn bước ra khỏi bệnh viện, từng cơn gió thổi qua, mang theo vài chiếc lá rơi xuống trước mặt Thanh Ti, điều này khiến cậu nhớ đến vẻ mặt cô đơn của Vũ Văn Tuần khi hắn ngồi dưới tán đa ngày hôm qua, có lẽ bắt đầu từ lúc đó, hắn đã không còn muốn gặp cậu nữa rồi.

Là do cậu nói quá nhiều khiến hắn thấy phiền sao? Hay vẫn là vì những câu nói vô tình trước kia của cậu? Nhưng không phải Vũ Văn Tuần nói hắn không còn trách cậu nữa sao?

Kì thật nguyên nhân có là gì cũng không còn quan trọng, dù sao hai người sau này cũng chẳng còn cơ hội gặp lại, không phải sao?

Thanh Ti đem toàn bộ cháo bào ngư được hầm thật kĩ bỏ vào thùng rác bên cạnh, sau đó mới xoay người đi đến công ty sản tin của Kiều Diễm, ánh mặt trời hắt lên trên thân hình gầy yếu của cậu, để lại chút tịch mịch cùng cô đơn nhàn nhạt.

38. Chương 38

Vì Vũ Văn Tuần không từ mà biệt, đoạn thời gian liên tục nghỉ làm của Thanh Ti cuối cùng cũng chấm dứt, cậu khôi phục lại cuộc sống như trước kia mỗi ngày chăm chỉ đi làm, may mắn có công việc làm bận, mỗi ngày trôi qua mới không cảm thấy nhàm chán, mà Kiều Diễm dường như cũng sợ Thanh Ti quá an

nhàn, sắp xếp cho cậu rất nhiều sự vụ, hằng ngày cứ thế mà làm, đến khi có thể về thì đã rất trễ.

Hai anh em Vũ Văn gia vẫn như trước thường xuyên chạy đến gõ cửa nhà cậu, bắt quá nhiều thêm một thân ảnh là Lâm Tiêu, từ sau lần bị bắt cóc đó, quan hệ giữa Lâm Tiêu và Vũ Văn Tú dường như thay đổi rất nhiều, tuy rằng hai người vẫn không ngừng đấu võ mồm, nhưng chính là không có loại không khí gay gắt như trước kia, thậm chí có một lần Thanh Ti còn vô tình nghe được Lâm Tiêu hướng Vũ Văn Tú giải thích chuyện hấn và Tần Dao chỉ là bạn bè bình thường linh tinh gì đó, nhìn ra Lâm Tiêu không còn đối với cậu cố chấp như trước, ngược lại trở thành hộ hoa sứ giả cho Vũ Văn Tú, Thanh Ti thực sự vì bọn họ mà vui mừng.

Tình cảm và quan tâm mọi người dành cho cậu chỉ là sự yêu thương đơn thuần chứ không phải là tình yêu chân chính, bọn họ có thể đối với cậu rất tốt, nhưng sẽ không có ai giống Vũ Văn Tuần, ngay tại ranh giới của sự sống và cái chết có thể vì cậu mà không quản sinh mệnh của mình.

Rất muốn biết tình hình gần đây của Vũ Văn Tuần, đáng tiếc dường như mọi người lại âm thầm tự nhắc nhở nhau, không ai đề cập đến, Thanh Ti cuối cùng nhịn không được, có một lần vô như vô tình hỏi mới biết Kinh Phong vừa lập một chi nhánh ở Pháp, Vũ Văn Tuần trong thời gian tới sẽ qua đó làm việc.

Sau khi nghe tin này tâm tình cậu nhất thời trở nên trầm tịch, nguyên lai Vũ Văn Tuần thật sự quyết tâm đoạn tuyệt mọi quan hệ với cậu, chuyện này vốn là thứ trước đây cậu vạn phần chờ mong, bắt quá đáng chê cười là bây giờ cậu lại hi vọng Vũ Văn Tuần giống như trước kia quan tâm cậu, sủng ái cậu, xem cậu như bảo bối mà đặt ở trong tâm.

Phải, cậu hiện tại quả thật đã được tự do, làm chuyện gì cũng sẽ không bị quản thúc, chính là ngược lại cảm thấy thật hư không, chuyện vui, nếu không có ai chia sẻ, khoái hoạt cũng chẳng còn được gọi là khoái hoạt, bạn bè đồng nghiệp đều đối xử với cậu rất tốt, lại trước sau không thể dung nhập lòng cậu.

Cậu và Vũ Văn Tuần trong khoảng thời gian đó thật sự chỉ tồn tại tình dục thô ư? Nếu vậy thì vì sao khi chìm trong âu yếm của đối phương lại cảm thấy thật hạnh phúc, hơn nữa cũng không thể nhận sự theo đuổi của người khác, ngay cả khi đó chỉ là một nụ hôn?

Vì vậy sau khi thành lĩnh nhận được tin này, buổi tối Thanh Ti rút cuộc nhịn không được gọi điện thoại cho Vũ Văn Tuần, bên trong ví tiền mà trước kia Vũ Văn Tuần cho cậu có số điện thoại, đây cũng là tâm tình lo lắng của người kia sợ cậu có thể đi lạc.

Bên tai vang lên thanh âm hữu lực mà bản thân tưởng niệm đã lâu, trái tim Thanh Ti đột nhiên kịch liệt loạn khiêu, cậu khẩn trương khê cần môi, không biết mình nên nói gì mới tốt.

“Alô! ...”

Đầu dây bên kia không thấy ai trả lời, dường như có chút không kiên nhẫn, điều này làm Thanh Ti càng khẩn trương, cậu biết mạo muội gọi điện qua như thế này quả thực rất thất lễ, vì vậy mới cố gắng tìm lời thích hợp.

“Điện thoại của ai vậy?”

“Không biết, thật kì cục, gọi qua lại không nói tiếng nào... chắc ...”

Đầu dây bên kia ngắt máy, chỉ còn lại từng tiếng tút thật dài.

Nghe ra câu hỏi kia là đến từ giọng của phụ nữ, Thanh Ti ngơ ngác hồi lâu mới buông ống nghe xuống.

Lúc này mới phát hiện bản thân hành động như thế là đáng cười đến mức nào, Vũ Văn Tuần chẳng phải đã nói rất rõ là không muốn gặp lại cậu sao, vì cái gì còn tìm cách đi làm phiền người ta? Rõ ràng người ta đã có bạn gái mới, lần giúp đỡ đó chỉ đơn thuần là cứu viện mà thôi, nếu người gặp nguy hiểm khi ấy là Kiều Diễm, dựa trên cá tính của Vũ Văn Tuần mà nói nhất định cũng sẽ liều mình bảo vệ.

Suy nghĩ này khiến Thanh Ti khó chịu cuộn tròn người lại, vùi mặt mặt khóc lớn một trận.

Vì cái gì cậu lại ngu ngốc như thế, cho rằng Vũ Văn Tuần là Cung chủ chứ? Bọn họ căn bản là hai người, ngay khi Vũ Văn Tuần vì cậu tìm Quách Khả Phong giải thích, cậu nên lập tức hiểu ra, nếu là cung chủ, đối với những chuyện như vậy nhất định hoặc là chỉ cười trừ, hoặc là giết chết những kẻ kia cho cậu hả giận mà tuyệt đối sẽ không hướng những người đó giải thích để giữ gìn tôn nghiêm cho cậu.

Đều vì sự ngu ngốc và cố chấp đó mà cậu mới mất đi Vũ Văn Tuần, cậu sao có thể hi vọng sau khi nói ra tất cả những lời nói tàn nhẫn thương tổn người kia như thế, đối phương còn có thể thích cậu? Huống chi cậu ngoại trừ bề ngoài thì cái gì cũng không có, căn bản không đáng để người kia đối tốt với cậu như vậy ...

Cậu đau lòng khóc thật lâu đến khi mệt lả mới chậm chạp tiến vào giấc ngủ, kết quả là sáng hôm sau hai mắt sưng đỏ khiến Thanh Ti không thể đi làm, cậu đành tùy tiện tìm đại một cái cớ để xin nghỉ phép, sau đó thừa dịp Kiều Diễm ra ngoài mới một mình đi đến hội trường của trung tâm thể dục thể thao.

Hội trường trung tâm thể dục gần đây được một công ty khác thuê, bắt quá bảo vệ nhận ra Thanh Ti là người mẫu mới nổi trước đây, không hỏi nhiều liền để cậu đi vào.

Trong hội trường đang tiến hành luyện tập biểu diễn thời trang, Thanh Ti đi đến phía trước, tùy ý ngồi xuống một chỗ, nhìn những người mẫu kia dưới ngọn đèn tỏa ra bốn phía khẩn trương luyện tập, mà huấn luyện viên chỉ dạy bọn họ lâu lâu lại giận dữ quá lớn, Thanh Ti thấy thế, đột nhiên nghĩ đến tình cảnh lần đó Vũ Văn Tuần dắt cậu tới đây.

Người kia nói hần vĩnh viễn sẽ dõi theo cậu, cho dù ở nơi cậu không thể thấy được.

Hần chưa từng trách cứ cậu vì cậu đi không đẹp, nói cậu chỉ cần đi theo cảm giác của bản thân.

Hần cũng không gọi huấn luyện viên dạy bảo cậu, hắn nói thứ hắn cần không phải một người mẫu chỉ biết

đi miêu bước mà là một Thanh Ti có cá tính riêng.

Ngọn đèn hoa mỹ trên sân khấu chợt trở nên nhạt nhòa, tất cả âm nhạc cùng tiếng người trách mắng giống như càng ngày càng trôi ra xa, cảnh tượng khi hai người cùng nhau luyện tập tựa hồ hiện ra ngay trước mắt, rồi lại như đã muốn xa xôi đến mức dù cậu có đuổi theo cũng không cách nào mang nó trở lại.

Thanh Ti im lặng đứng lên, đi ra ngoài, đến khi tới cửa thì dưới chân không vững khiến cậu suýt ngã xuống cầu thang, cậu vội nắm lấy tay vịn bên cạnh, vòng ngọc trên tay trái va vào khối kim loại nằm trên tay vịn, keng một tiếng, trên vòng tay xuất hiện vết rạn, Thanh Ti vội vàng tháo xuống, phát hiện nó đã muốn vỡ thành hai mảnh.

Đây là lần đầu tiên Thanh Ti mang lại chiếc vòng mà Vũ Văn Tuần tặng cậu kể từ sau khi hai người chia tay, chính là không ngờ nó có thể đơn giản như vậy mà vỡ mất.

Thanh Ti cười khổ, nguyên lai đây chính là ý trời a, ngay cả thứ duy nhất Vũ Văn Tuần đưa cho cậu cũng đã hư rồi, này còn không phải nói hai người bọn họ chẳng còn cơ hội trở về bên nhau sao?

Người trong công ty phát hiện Thanh Ti gần đây càng ngày càng trở nên kiệm lời, tuy rằng trước kia cậu cũng không phải loại người ưa nói chuyện, nhưng ít ra không có quá mức yên lặng giống như bây giờ, ngoại trừ nói chuyện bình thường với nhau thì chỉ biết vùi đầu làm việc, Kiều Diễm thậm chí còn đem công việc tăng ca buổi tối giao hết cho Thanh Ti, dựa theo những gì hắn nói thì dù Thanh Ti có về nhà cũng không làm việc gì, không bằng ở trong này tăng ca kiếm thêm tiền thưởng khiến đám Ngũ Vân Phong và Phùng Diệp oai oái kêu to là giám đốc bóc lột người lao động.

Hai anh em Vũ Văn gia vẫn trước sau như một không quên chạy đến nhà Kiều Diễm làm phiền Thanh Ti, cũng mang theo chút quà vật mà Vũ Văn lão gia tử và Lương Thẩm giao cho cậu, Thanh Ti không còn tiếp tục hỏi bọn họ về Vũ Văn Tuần, cậu nghĩ có lẽ Vũ Văn Tuần đã đi Pháp rồi.

Bởi vì Thanh Ti cố gắng làm việc, đến cuối tháng Kiều Diễm không có thất hứa, thật sự cho cậu một phong bì thật to, còn thả cho cậu hai ngày nghỉ phép, nghĩ đến thường ngày mọi người luôn lo lắng giúp đỡ mình, Thanh Ti liền ngồi tàu điện đi trung tâm mua sắm, muốn mua cho bọn họ vài món quà để biểu đạt tâm ý của mình.

Cậu đi vào trung tâm, ở tinh phẩm quầy* chọn quà cho mọi người xong, các món quà nho nhỏ tí mĩ này tuy rằng không lớn nhưng để hết cùng một chỗ thì vẫn chất đầy cả hai túi, Thanh Ti mang hai túi này theo thang máy đi xuống, nghĩ tiện thể đi qua khu quần áo nhìn một chút, chợt thấy ở quầy chuyên bán giày da thoáng qua một bóng người, dường như là Vũ Văn Tuần, cậu trong lòng nhảy dựng, vội vàng bước qua, đúng lúc này một cô gái mặc váy kiểu âu nhận giày được chọn từ nhân viên cửa hàng, đi đến bên cạnh Vũ Văn Tuần, ngồi xuống đem giày da trong tay mình đặt bên chân hắn.

*tinh phẩm quầy: có thể là quầy bán đồ lưu niệm

Vũ Văn Tuần cười cười với cô, tựa hồ còn nói cảm ơn.

Hình ảnh này làm bước chân đang đi tới của Thanh Ti khựng lại, nhìn đến bộ dáng hai người nói cười vui vẻ như vậy, trước mắt cậu một mảnh mơ hồ, cũng không nhớ rõ bản thân còn đang định mua thêm cái gì, xoay người liền vội vã chạy ra ngoài.

Trong thế giới này thì Vũ Văn Tuần là người đầu tiên cậu tiếp xúc, cũng là người dạy cho cậu biết đủ các thứ kì lạ lẫn thú vị, chính là hiện tại, bọn họ đã như hai người xa lạ chẳng chút quan hệ gì, cậu rốt cuộc không giữ được nụ cười của người kia, âu yếm của người kia, quan tâm của người kia, ngay cả lòng ghen tị cùng trời buột.

Sắc trời bên ngoài đã hơi trở tối, chính là tâm tình của Thanh Ti bây giờ còn u ám hơn thế, cậu thần trí không minh, thuận theo dòng người qua đường, bỗng nhiên bên cạnh truyền đến một âm thanh chói tai, cánh tay căng ra, bị người kéo đến một bên đường, chiếc xe tải sau khi phanh gấp tạo ra âm thanh khó nghe kia thì ầm ỉ lao đi, Thanh Ti chỉ nghe tài xế quát: “Mở to mắt giùm chút đi, không thấy đang là đèn đỏ sao?”

“Nga ...”

Thanh Ti chỉ kịp nói ra chữ này liền bị người nào đó kéo tay đến ngay chỗ bậc thang phía trước trung tâm mua sắm, Vũ Văn Tuần trừng mắt nhìn cậu, vẻ mặt giận dữ.

“Bị làm sao vậy? Đèn đỏ còn xông ra, chẳng lẽ Kiều Diễm ngay cả cách qua đường cũng không dặn dò cậu sao?!”

39. Chương 39

Trước mắt chỉ có một mình Vũ Văn Tuần, cô gái vừa rồi cùng hần lựa giày đã không còn bóng dáng, nhìn đến người đang mặt trầm như nước kia, Thanh Ti có chút khẩn trương, cậu chần chờ, nói: “Đối ... thực xin lỗi, tôi không chú ý...”

Đã lâu không thấy, Thanh Ti dường như gầy đi rất nhiều, bộ dáng này không khỏi làm người ta sinh tâm thương tiếc, nhìn cậu, Vũ Văn Tuần trong lòng mang theo chút tức giận thoáng cái đã bình tĩnh trở lại, không phải hần muốn phát hỏa, thật sự là tình cảnh vừa rồi quá mức nguy hiểm, nếu hần không vô tình phát hiện Thanh Ti đứng bên cạnh cột đèn giao thông, bộ dáng thất thần ngơ ngác mà vội vàng chạy tới, chỉ sợ đứa nhỏ này đã bị xe tông trúng, rốt cuộc là chuyện gì lại khiến cậu giữa đang ở giữa đường lại ngăn người như thế?

“Đi theo tôi, tôi đưa cậu về nhà!”

Thật sự không an tâm để Thanh Ti một mình bên đường tiếp tục làm mấy chuyện nguy hiểm như vậy nữa, Vũ Văn Tuần nhất thời thốt ra những lời này.

Kiều Diễm rót cuộc có yêu thương cậu không vậy, sao việc gì cũng để mặc không quản, hẳn có biết Thanh Ti còn rất nhiều chuyện không hiểu cần người khác giúp đỡ không?

Ngoan ngoãn để Vũ Văn Tuần dắt tay, theo hẳn đi vào bãi đỗ xe của trung tâm thương mại, vẫn là chiếc xe thể thao màu xám bạc, Thanh Ti đem hai túi to đựng quà của mọi người để ở ghế sau xong mới ngồi xuống ghế cạnh tay lái.

“Sao không để Kiều Diễm đến đón, mua nhiều đồ như vậy mà ngồi tàu điện về thì rất chật chội”.Nhìn thoáng qua mớ quà cáp này, Vũ Văn Tuần hỏi.

“Phải... đưa cho mọi người... quà, tôi ... muốn cho bọn họ... bất ngờ.”

Trong lòng khấn trương, Thanh Ti lại không tránh khỏi nói lắp.

Quà?

Vũ Văn Tuần trong lòng rất là không vui.

Hắn còn chưa từng nhận được bất cứ món quà nào từ Thanh Ti, xem ra trong lòng Thanh Ti hẳn thậm chí còn chẳng hơn được những người cậu chỉ mới quen biết vài ngày này, hẳn lựa chọn rồi đi quả nhiên là chính xác.

Không hỏi Vũ Văn Tuần về chuyện của cô gái khi nãy, Thanh Ti trong lòng có chút ích kỷ mà hi vọng có thể ở cùng Vũ Văn Tuần nhiều thêm một chút, bất quá dọc đường hai người không ai nói gì, trong xe trở nên quá mức yên tĩnh.

Xe của Vũ Văn Tuần chạy rất nhanh, điều này làm Thanh Ti cảm thấy không thoải mái lắm, cậu đến giờ vẫn không quen ngồi loại xe thể thao có sàn thấp như vậy, hơn nữa tốc độ xe rất nhanh khiến cậu có cảm giác hơi choáng.

Vũ Văn Tuần rất nhanh liền phát hiện ra cậu không khỏe, vội hỏi: “Không thoải mái sao?”

Thấy Thanh Ti gật gật đầu, hẳn liền quay đầu xe, trước chạy xe về nhà mình.

Nhà hẳn cách trung tâm thương mại không xa, vốn định đổi lại xe thường rồi mới đưa Thanh Ti về, ai ngờ sau khi tới cửa, Thanh Ti đột nhiên hỏi: “Tôi có thể vào trong ngồi một chút không?”

“Nga, tôi đi đổi xe, cậu cứ vào trong trước đi.”

Không thể chối cãi rằng Vũ Văn Tuần vẫn hi vọng có thể ở bên cạnh Thanh Ti nhiều thêm một lúc, nếu

như đi Pháp, chỉ sợ sau này khó có thể gặp lại.

Hắn đổi một chiếc xe bình thường có rèm che, khởi động chạy ra khỏi ga ra, thấy Thanh Ti đã muốn đi vào trong nhà, liền xuống xe vào theo.

Thanh Ti lẳng lặng đứng giữa phòng khách, bài trí nơi này hoàn toàn không có gì thay đổi, cậu còn nhớ rõ hình ảnh bản thân đứng trong nhà bếp chế biến điểm tâm, chính là nháy mắt một cái thì đã cảnh còn người mất..

“Thanh Ti ...”

Tiếng gọi của Vũ Văn Tuần làm cho Thanh Ti xoay lại, cậu nhẹ giọng hỏi: “Tôi có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một chút không?”

“Đương nhiên có thể ...”

Bất luận Thanh Ti nói cái gì, Vũ Văn Tuần nghĩ hẳn nhất định cũng không thể phản đối, tựa như người thanh lệ xuất trần này chính là tâm tư mà cả đời này hẳn cũng chẳng cách nào gỡ bỏ

“Sắc mặt cậu không tốt lắm, có thể là do say xe, để tôi pha cho cậu tách trà.”

Một li hồng trà ấm áp được đặt trước mặt Thanh Ti, cậu nói tiếng cảm ơn, nhận lấy.

Sắp tới cuối thu, thời tiết ít nhiều cũng mang theo chút rét lạnh, trà nóng nhập khẩu thật khiến người ta cảm thấy ấm áp thoải mái, Thanh Ti uống thật chậm, chính là dù có chậm hơn nữa thì cũng có lúc chén trà phải cạn.

Vũ Văn Tuần chỉ yên lặng ngồi đối diện Thanh Ti, thấy Thanh Ti đã uống xong, nhân tiện nói: “Để tôi.. lấy cho cậu tách nữa.”

Một Vũ Văn Tuần chỉ im lặng không nói khiến Thanh Ti cảm thấy xa lạ, trước kia khi hai người quen nhau, vì cậu không thể nói chuyện nên người luôn phải nói không ngừng chính là Vũ Văn Tuần, mà khoảng thời gian mới đây khi ở bệnh viện, cậu lại chỉ lo chăm sóc thương thế của Vũ Văn Tuần, không chú ý cách thức hai người khi ở chung, cho đến tận bây giờ cậu mới phát hiện, nếu cậu không mở miệng, Vũ Văn Tuần cũng sẽ không lên tiếng, bọn họ dường như đã đi đến tình trạng chẳng còn gì để nói với nhau nữa rồi.

Nghe xong đề nghị của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti lắc lắc đầu, nếu nhất định phải đi, cho dù cố ngồi thêm cũng chẳng nghĩa lý gì, hơn nữa không khí này khiến cậu cảm thấy trầm buồn, người kia giữ cậu lại chẳng qua chỉ là vì phép xã giao, có lẽ trong lòng đã chẳng còn bao nhiêu kiên nhẫn.

“Không cần, cảm ơn”

Vũ Văn Tuần cầm tách trà của Thanh Ti vào phòng bếp, Thanh Ti đứng dậy theo, cậu nghĩ muốn cứ thế này từ biệt Vũ Văn Tuần, dù sao từ nơi này về nhà cũng không phải quá xa, không nhất thiết cố tình làm cho người ta đưa rước.

Chính là đợi cả nửa ngày cũng không thấy Vũ Văn Tuần trở ra, Thanh Ti do dự một chút, liền đi vào nhà bếp, nói: “Vũ Văn ...”

Cảnh tượng đập vào mắt khiến Thanh Ti lấp bắp kinh hãi, Vũ Văn Tuần dựa vào tường, khuôn mặt toát mồ hôi lấy tay che miệng vết thương, Thanh Ti vội chạy lại đỡ lấy hắn, kêu lên: “Anh bị làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng thất thố của Thanh Ti, Vũ Văn Tuần miễn cưỡng cười cười với cậu, nhẹ giọng nói: “Không có gì, không có gì, chỉ là vừa rồi không cẩn thận đụng vào cái góc, khê động miệng vết thương ... “

Thật sự là không có chuyện gì ư? Nếu vậy sao sắc mặt lại trở nên khó coi như thế?

Thanh Ti cảm thấy tâm lại đau lên một chút, tay cậu xoa xoa trán Vũ Văn Tuần, thay hắn lau đi mồ hôi trên đầu, cơ thể mất đi độ ấm này khiến mắt Thanh Ti thoáng cái đỏ lên, đối diện với đôi mắt mang theo một tia kinh ngạc đang chăm chú nhìn mình, Thanh Ti rốt cuộc nhìn không được, kiễng chân, đặt một nụ hôn lên đôi môi có chút lạnh lẽo của Vũ Văn Tuần.

Chính là Vũ Văn Tuần không như trước kia lập tức đáp lại nhiệt tình của cậu, thậm chí ngay cả khi cậu đem đầu lưỡi thân nhập trong miệng đối phương, nhận được cũng chỉ là vô động vu trung, điều này làm tâm tình Thanh Ti trầm xuống.

*vô động vu trung: người trong cuộc nhưng không quan tâm, không có động thái gì

Cậu nhớ rõ trước kia Vũ Văn Tuần đối với cậu có bao nhiêu nhiệt tình, mỗi khi cậu ngẫu nhiên chủ động, liền có thể nhận được phản ứng kịch liệt của đối phương, mà đây là lần đầu tiên, cho dù cậu chủ động hôn lên vẫn chẳng được người kia đáp lại nửa phần.

Thanh Ti thu hồi hành động nông nổi nhất thời của mình, lùi về sau hai bước, cười khổ nhìn về phía Vũ Văn Tuần.

Sắc mặt Vũ Văn Tuần đã gần như khôi phục lại, đôi con ngươi thâm thúy mà sắc bén nhìn cậu chăm chú, trong đó lại lóe ra một tia hoang mang phức tạp.

“Thanh Ti, cậu không cần làm vậy, tôi cũng không muốn cậu vì chuyện này mà phải báo đáp cái gì cả ...”

Trong não dường như bị khoét rỗng hết một mảng, Thanh Ti căn bản không nghe được Vũ Văn Tuần nói gì, cậu thùy hạ mị mắt, đôi môi run rẩy đến đáng thương, biết rõ lúc này tốt nhất là nên rời đi, rốt cuộc

vẫn không tự chủ được hỏi hần: “Anh chán ghét tôi phải không? Có phải không? ...”

“Thanh Ti ...”

Kích động cùng thương tâm làm cho lời nói của Thanh Ti lại bắt đầu lấp bắp, phần uất nín nhịn nhiều ngày chính là thuận theo đôi môi run rẩy không ngừng trôi ra.

“Anh anh có mới người yêu mới, cho nên sẽ không quan tâm tôi nữa, phải không?... ... Đây vẫn là trò đùa của anh, đến khi khiến cho tôi nhớ anh, yêu anh ... anh liền không hề lưu luyến mà đem tôi đem tôi đá đi, đơn giản chỉ vì tôi từng nói những lời thương tổn thương anh, có phải không?”

Rất muốn làm cho bản thân kiên cường một chút, chính là nước mắt vẫn không ngừng từng giọt từng giọt nối tiếp nhau rơi xuống.

“Anh có phải cảm thấy tôi rất đáng khinh không? Tìm cách chạy khỏi anh hiện tại hiện tại lại tìm cách chạy về bên cạnh anh “

Thanh Ti lại lùi nhanh về sau hai bước, bờ vai gầy yếu của cậu không ngừng run rẩy, rồi lại mạnh mẽ cứng đờ.

Nụ cười chua xót chậm rãi lan ra trên làn môi trắng bệch vì cắn chặt, đôi mắt sưng nước lại hiện lên một tia lạnh lùng.

“Vũ Văn Tuần, tôi cũng không muốn như vậy đâu Tôi như thế này còn khiến bản thân mình tự cảm thấy khinh thường chính là chính là tôi không có cách nào ngăn mình ngừng nhớ đến anh a anh nhất định đã hạ loại cổ kì quái gì lên tôi rồi phải không? Khiến cho tôi khiến cho lòng tôi chỉ nghĩ đến anh, nhớ đến sự ân cần quan tâm anh dành cho tôi, nhớ đến hết thấy mọi thứ anh từng trao cho tôi”

Nhìn Vũ Văn Tuần dường như thất thần mà lảng lảng nhìn mình, bộ dáng vô động vu trung kia khiến Thanh Ti càng thương tâm hơn, không nghĩ muốn cho đối phương nhìn đến dáng vẻ nực cười này của mình nữa, cậu xoay người đi đến bên cửa, miệng tiếp tục nói: “Có lẽ khi anh nói không muốn gặp lại tôi, tôi không nên lại đến làm phiền anh, anh chán ghét tôi nên mới cố tình đi Pháp có phải không?... Tôi nghe A Tú nói nơi đó cách nước ta rất xa, anh căn bản không cần vì tránh né tôi mà xa xứ đi đến một nơi lạ lẫm như vậy.... Anh không biết ở nơi xa lạ thì cuộc sống vất vả như thế nào đâu, nếu phải rời đi, vậy người phải đi nên là tôi mới đúng....”

Đây quả thực là suy nghĩ của Thanh Ti, nên để cho cậu đi đi, dù sao với cậu mà nói, nơi nào cũng giống nhau cả thôi, bởi vì cậu đã sớm không có nhà, dù là ở đâu thì đều không phải nhà của cậu.

40. Chương 40

Thân thể đang lao đảo bước ra chợt bị người phía sau gắt gao ôm ghì vào lồng ngực, cảm nhận vòng tay ôm lấy mình thật chặt, Thanh Ti nghĩ muốn vùng khỏi nó, chính là cơ thể lại không nghe lời mà nép vào càng sâu, có trời mới hiểu cậu nhớ người này biết bao nhiêu, thậm chí dù chỉ là một chút ôn nhu cậu cũng luyến tiếc buông ra.

Thanh Ti thùy hạ mi mắt, yên lặng rúc sâu hơn vào khuôn ngực quen thuộc này, cậu cảm nhận được dưới cổ nhiệt khí ngày càng dày, một cơn mưa hôn không ngừng hạ xuống, sau đó cả người bị xoay lại, nụ hôn cuồng nhiệt rơi lên hàng lông mi vì khăn trương mà không ngừng run rẩy của cậu.

“Thanh Ti, mở mắt ra, nhìn anh!”

Không, không cần mở mắt, mở ra, giấc mộng này nhất định biến mất.

Nhìn tiểu bảo bối nhu nhược mà quật cường, Vũ Văn Tuần thật không biết phải làm gì, hắn vì bộ dáng thương tâm này của Thanh Ti mà cảm thấy đau lòng, nhưng đồng thời cũng mang theo một cái kinh hãi thật lớn.

Hắn đem thân thể đang không ngừng run rẩy kia dùng sức ôm vào lồng ngực, vội vàng sưởi ấm cậu.

“Không muốn nhìn thì không nhìn, chỉ cần em nghe là được rồi. Thanh Ti, sao em có thể ngốc đến thế mà nghĩ rằng anh vì chán ghét nên mới tránh né em? Anh vì em ngay cả mạng sống cũng có thể mặc kệ, chẳng lẽ em cho rằng anh sẽ vì một người mình ghét bỏ mà hi sinh cả tính mạng sao? Anh yêu em a, yêu đến mức không biết phải làm gì, yêu đến mức chỉ có thể trốn tránh, bởi vì ngoại trừ rồi đi thật xa thì anh căn bản không còn cách nào khác để thoát khỏi thứ tình yêu dai dẳng triền miên này a...”

Lời nói mang theo nhiệt khí chậm rãi quanh quẩn bên tai Thanh Ti, ái ngữ mị hoặc lòng người này trong nhất thời Thanh Ti nghe không hiểu, bất quá có một thứ cậu nghe rất rõ ràng.

Vũ Văn Tuần nói yêu cậu, hắn nói yêu cậu!

Kinh ngạc cùng kích động làm Thanh Ti lập tức mở mắt, sau đó liền nhìn đến một tia bất đắc dĩ toát ra từ đôi con ngươi sâu đen thăm thẳm của Vũ Văn Tuần.

“Nhưng Chính là, lần trước khi chúng ta gặp mặt anh đều chỉ chăm chú nhìn Lâm Tuyết Huệ, ngay cả liếc mắt qua em một cái cũng không thèm liếc, anh còn nhấn lại rằng em không cần tiếp tục đến làm phiền anh.... Hơn nữa, vừa rồi anh còn cùng người con gái khác thân thiết như vậy đi mua sắm a.... “

Nhớ tới ngày ấy Vũ Văn Tuần đi chung với Lâm Tuyết Huệ, lạnh lùng đến mức không thèm liếc nhìn cậu lấy một cái, Thanh Ti không nhận được hồi đáp lại.

Có lẽ ngay từ lúc đó đã nhận ra tình cảm của bản thân đối với Vũ Văn Tuần, chính là người ta dường như chẳng còn muốn để ý đến cậu, bởi vì bên cạnh hắn đã có người yêu mới.

Vũ Văn Tuần ngẩn người, lập tức mỉm cười, hắn kéo Thanh Ti một phát vào lòng ngực, đem cậu ôm thật chặt.

“Thanh Ti, em đang ghen sao? Em vì cái gì không chịu nói sớm a?”

Thanh Ti than thở.

“Em có nói mà, chính là lúc đó anh đang hôn mê, không có nghe được ... “

“Cô gái vừa nãy là thư kí của anh, Lâm Tuyết Huệ đi chung với anh cũng chỉ như đồng nghiệp trong công việc mà thôi, em rốt cuộc là tưởng tượng đến cái gì rồi hả, sao có thể vì vậy mà nghi ngờ tình cảm anh dành cho em a? Anh từ đầu không dám nhìn em là bởi vì anh sợ chỉ cần liếc mắt một cái, toàn bộ cố gắng trước kia sẽ hóa thành tro bụi, anh không cho em đến tìm anh là vì không muốn lại nghe em nói cái gì mà báo đáp này nọ, Thanh Ti, thứ anh cần không phải là lòng biết ơn của em, mà là tình yêu của em a, chính là, em gần như đã sống chung với Kiều Diễm, hai người thì một kẻ là thằng bạn anh thân nhất, một kẻ là người anh yêu nhất, em nói xem, anh ngoại trừ tránh đi thật xa, để hai người vui vẻ bên nhau thì còn có thể làm gì nữa? Anh thật không muốn buông em ra a, chính là sau khi đã tận tai nghe em nói ghét anh, hận anh, thậm chí còn muốn anh chết đi, chẳng lẽ anh còn có thể hi vọng em sẽ yêu anh, một lần nữa chấp nhận anh sao?”

Vũ Văn Tuần ôm lấy Thanh Ti, đôi tay to lớn không ngừng sờ soạng xoa nắn sau lưng cậu, tựa như muốn đem cả phần cơ thể này nhu tiến vào lòng mình, có lẽ chỉ như vậy mới giúp cậu thấy rõ trái tim của hắn, có thể thấy rõ quyết tâm vì cậu mà mặc kệ tất cả mọi thứ trên đời.

“Anh đang nói cái gì a? Em chỉ xem Kiều đại ca như anh trai thôi, căn bản không phải loại quan hệ mà anh đang nghĩ!”

Nghe ra khẩu khí của Vũ Văn Tuần tựa hồ muốn nói quan hệ của cậu và Kiều Diễm có điểm mờ ám, Thanh Ti đột nhiên cảm thấy ủy khuất vô cùng, cậu ngẩng mặt lên, nhìn Vũ Văn Tuần, tiếp tục nói: “Em tuy là từng chán ghét những trói buộc anh dành cho em, nhưng đến bây giờ em cũng chưa hề hi vọng anh chết đi, cho đến tận bây giờ cũng không có! Em lại càng không thể nhận tình yêu của người khác, trừ anh ra, em căn bản không thể dễ dàng chấp nhận bất kì ai khác đối với em làm ra loại động tác thân mật này ...”

Nghe Thanh Ti nói vậy, đôi tay của Vũ Văn Tuần đang ôm lấy cậu hơi hơi buông lỏng ra, hắn giữ lấy đầu vai cậu, để cậu nhìn thẳng vào hắn

“Em nói, em không thích Kiều Diễm? Chính là hai người không phải đã sống chung sao?”

“Sống chung? ...”

Thanh Ti chớp mắt mấy cái.

“Tụi em đúng là ở chung một chỗ a, chính là... vậy thì có có vấn đề gì sao?”

Câu trả lời của Thanh Ti làm Vũ Văn Tuần choáng váng.

Thiên a, hần quên mất khả năng gà mờ về quốc ngữ của Thanh Ti, đứa nhỏ này rốt cuộc có hiểu được hàm nghĩa thực sự của từ sống chung không đây?

Nhìn đến đôi mắt hơi ửng đỏ vẫn như cũ ngơ ngác nhìn mình, Vũ Văn Tuần vừa tức giận vừa buồn cười, hần cúi đầu, hung hăng hôn lên đôi môi khê nhếch.

“Tiểu ngốc nghếch, em có biết thế nào gọi là sống chung không? Hai người tình nhân yêu nhau sống chung một chỗ thì gọi là sống chung, còn bạn bè bình thường thì gọi là ở cùng!”

Vừa hôn vừa cắn đôi môi nhu nhuyến như kẹo kia, Vũ Văn Tuần dứt quãng giải thích cho Thanh Ti, người kia sau khi nghe xong thì đôi môi giật giật, mở to thành hình chữ O

Nhân cơ hội này đem đầu lưỡi luồn vào khoang miệng hần mong nhớ ngày đêm, có trời mới biết hần phải dùng hết bao nhiêu định lực mới cự tuyệt nỗi nộ hôn nhiệt tình kia, hần vẫn nghĩ rằng Thanh Ti căn bản không có thích hần, nghĩ rằng nộ hôn đó chỉ là vì báo ân mà dâng lên.

Một tiếng “Ừm” làm cho Vũ Văn Tuần tình cảm bạo phát, trong tiếng thở dốc rất nhỏ kia dường như tràn ngập thư sướng cùng hưởng thụ, mà Thanh Ti nhiệt tình đáp lại cũng khiến hần quá đổi vui mừng.

Đây là lần đầu tiên Thanh Ti đáp lại hần một cách nồng cháy như vậy, bất đồng với trước kia, thần nhiên mà nhu thuận nhận lấy.

“Thanh Ti, Thanh Ti ...”

Ngón tay quần lấy giữ chặt mái tóc đen dày như mây, Vũ Văn Tuần cơ hồ vong tình vơn về mút lấy đầu lưỡi mềm mại không ngừng động đập trong khoang miệng, ma sát lộn xộn làm trĩu dậy dục vọng ẩn sâu trong nam nhân, hai tay Vũ Văn Tuần rất nhanh liền từ sau lưng Thanh Ti trượt xuống chỗ thắt lưng và hông cậu, những cái vuốt ve kia khiến Thanh Ti toàn thân mềm nhũn như nước, cậu nín lấy đầu vai Vũ Văn Tuần, không kiềm dè mà phát ra tiếng rên rỉ.

“Thanh Ti, kêu lớn thêm một tí, để anh có thể nghe thấy thanh âm của em, để cho anh hảo hảo nghe thấy...”

Tay Vũ Văn Tuần theo vạt áo Thanh Ti luồn vào trong, vuốt ve bên hông cậu đồng thời say sưa dục hôn cậu, thanh âm hôn môi liên tục vang lên còn mang theo chút khiêu khích khiến Thanh Ti không ngừng khê rên thành tiếng.

Đây mới là thứ hấn muốn, những nụ hôn này chỉ thuộc về hấn, khối cơ thể này cũng chỉ thuộc về hấn...

Trong cơn mê loạn rồi cuộc đã bị người ta ôm đến giường, Thanh Ti khép hờ đôi mắt, tay luồn vào nắm lấy mái tóc rậm rạp của Vũ Văn Tuần, để hấn tùy ý mà bừa bãi hạ xuống vô vàn những nụ hôn trên cơ thể cậu, đến khi cảm thấy toàn thân man mát thì cậu mới giật mình phát giác hai người lúc này đã hoàn toàn lỏa thể, cậu nhìn đến thân thể cường tráng khôi ngô của Vũ Văn Tuần hoàn toàn hiện ra trước mắt mình, còn có một đạo vết thương trên ngực kia.

“Vũ Văn Tuần, từ từ ...”

Thanh Ti đột nhiên vươn tay ra cản lại người kia chuẩn bị đi vào chính sự, hành động bị ngăn trở, Vũ Văn Tuần ngẩng đầu, cười khổ nói: “Em làm cái gì a? Em nghĩ anh và em lúc này còn có thể dừng lại được sao?”

“Không, anh cái gì cũng không cần làm, cứ để cho em, để em hảo hảo phục vụ anh ...”

Không đợi Vũ Văn Tuần có bất kì phản ứng gì, Thanh Ti đã ngồi dậy, đẩy hấn ngã trên giường, sau đó mới tránh đi miệng vết thương, cúi người tựa vào trước ngực hấn.

Hảo hảo hầu hạ người mà cậu yêu nhất này, khiến cho hấn khoái hoạt, khiến cho hấn hạnh phúc...

Đây là suy nghĩ duy nhất của Thanh Ti, chính là với cậu những động tác câu dẫn dụ dỗ này nguyên bản chỉ là trò đơn giản, bất quá giờ phút này đều mất đi tại hồng ngượng ngùng thi triển tất cả, cậu phủ lên trước người Vũ Văn Tuần, một bên hôn môi một bên vuốt ve hấn, cậu hiển nhiên rất rõ ràng đây là điểm mẫn cảm có thể kích thích phản ứng của Vũ Văn Tuần, quả nhiên, chỉ với vài động tác khiêu khích đơn giản đã đủ khiến người dưới thân không ngừng thổ dốc, Thanh Ti một đường hôn xuống, sau đó mới đem dục vọng đã ngất cao đầu đưa vào trong miệng.

“A ...”

Đó là loại cảm giác hấn chưa từng nếm qua, bên trong khoang miệng ôn nhu tựa hồ có một sinh vật sống không ngừng liếm mát bộ phận mẫn cảm nhất của hấn, điều này khiến Vũ Văn Tuần không thể tự chủ mà cong người lại, nhưng từng đợt kích thích mãnh liệt hơn tại liên tiếp dồn dập đến đánh thẳng vào đại não Vũ Văn Tuần, hấn nhận không được rên rỉ nói: “Thanh Ti, em muốn giết anh a...”

Với kĩ thuật của Thanh Ti, Vũ Văn Tuần không bao lâu liền phóng ra, hấn nằm thẳng trên giường, ngưỡng mộ nhìn ngắm người tình đang ngồi trên đùi mình, mái tóc của Thanh Ti gần như hoàn toàn rũ xuống dưới, thân thể trắng nõn dưới ánh đèn nhu hòa dường như tỏa ra từng tầng sáng trong suốt mơ hồ, cậu mỉm cười nhìn hấn, phiếm tình liếm liếm bạch trọc vương lại nơi khoe môi, vẻ mặt kia thật giống như thiên sứ không nhiễm chút khói bụi hồng trần, thế nhưng động tác kia lại tựa như tiểu ác ma muốn câu dẫn thể nhân rơi vào địa ngục.

Cho dù phải xuống tận địa ngục, Vũ Văn Tuần nghĩ mình nhất định cũng sẽ không do dự mà đi theo cậu.

Bởi vì nơi nào chỉ cần có Thanh Ti, cho dù là địa ngục đi chăng nữa, cũng nhất định biến thành thiên đường.

41. Chương 41

Ánh dương ấm áp xuyên qua một góc rèm cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào trong phòng, trời đã sáng tỏ, Vũ Văn Tuần nằm ôm lấy Thanh Ti, một chút ý muốn rời giường cũng không có.

Tối hôm qua bọn họ thật sự quá điên cuồng, làm một lần rồi lại một lần, Vũ Văn Tuần tự nhận bản thân không phải kẻ tham hoan, thế nhưng lại không thể chống đỡ trước bản lĩnh của Thanh Ti, mỗi lần đều dễ dàng thuận theo cảm giác của bản thân, có lẽ ở phương diện này đã cất giấu dục vọng lâu ngày, hơn nữa hẳn chưa bao giờ gặp qua một Thanh Ti mang theo nụ cười khê bốn cột ranh mãnh như thế.

Cảm giác được người trong lồng ngực khê động đây, Vũ Văn Tuần biết Thanh Ti đã muốn tỉnh, hắn cúi đầu hôn lên mái tóc kia một cái.

“Thanh Ti, hiện tại anh mới biết trước kia em cùng anh làm tình có bao nhiêu miễn cưỡng”

“Không phải miễn cưỡng....” – Thanh Ti liền cắn vào đầu vai Vũ Văn Tuần một cái xem như trừng phạt.

Ngẫu nhiên ứng phó thì có, nhưng đại đa số Thanh Ti đều rất phối hợp, chẳng qua tối hôm qua cậu rất động tình, cho nên mới đem một số chiêu thức dùng để lấy lòng khách nhân ra sử dụng, tình huống đặc biệt, đương nhiên phải dùng cách đặc biệt để đối đãi, nếu như mỗi lần đều làm như vậy, có lẽ cậu đã sớm một chết.

Hôn cắn nhẹ nhàng đương nhiên sẽ không gây ra thương tổn cho Vũ Văn Tuần, hắn ngược lại thích Thanh Ti cứ như thế này, trước kia con người này rất trầm tĩnh câu nệ, luôn tự dựng lên một bức tường thật dày, đem hắn ngăn cách ở bên ngoài.

“Không đi Pháp có được không?”

Thanh Ti đem đầu gác lên trước ngực Vũ Văn Tuần, cậu cố ý tránh đi vết thương kia, sợ chạm vào nó sẽ làm đau hắn.

Nghe thấy lời năn nỉ đầy ôn nhu, Vũ Văn Tuần cười cười, hắn vuốt ve mái tóc Thanh Ti, nói: “Nghe theo em, không đi, cho dù đi, anh cũng sẽ mang theo Thanh Ti của anh, trọn đời này, anh đều muốn ở bên cạnh em, trừ khi em đẩy anh ra, nếu không...”

“Sẽ không!”

Thanh Ti lập tức ngẩng lên, rồi dùng sức lắc đầu.

“Em sẽ không làm chuyện điên rồ này một lần nữa đâu”

Sẽ không ngốc như vậy nữa, vì cái gọi là tự do mà đem tấm lòng của người yêu thương mình đẩy ra xa, nguyên lai có thứ chỉ đến khi mất đi mới hiểu được nó có bao nhiêu trân quý, cho nên, lần này cậu cần hảo hảo lưu giữ tình cảm của Vũ Văn Tuần đối với cậu.

Bởi vì nhướn nửa người, thân hình trần trụi trắng nõn của Thanh Ti liền hoàn toàn hiện ra trước mắt Vũ Văn Tuần, nhìn đến trên người người kia loang lổ nhiều điểm hồng ngân, Vũ Văn Tuần trong lòng phần khích, hắn vươn người tới, đem chiếc hôn đặt lên nơi xương quai xanh tinh tế kia, Theo từng nụ hôn là tiếng than nhẹ âm ngân tựa cảm huyền, mà ti trúc chi âm đáp lại chính là Vũ Văn Tuần thần hồn điên đảo, hắn đem người trong lồng ngực một lần nữa đặt xuống dưới thân, bắt đầu chuẩn bị một phen tiến công.

“Không được, đã làm ầm ĩ cả đêm, chẳng lẽ anh không cảm thấy mệt sao?”

“Mệt? Tối hôm qua dường như anh chỉ nằm đó hưởng thụ thôi a, cho nên hiện tại anh rất có tinh thần nha.”

Vũ Văn Tuần nói đùa một câu, nghĩ đến Thanh Ti tối hôm qua có lẽ rất vất vả, thế nên hắn liền chỉ hôn môi vài cái xem như đáp lại.

“Vậy em hảo hảo nằm nghỉ ngơi, anh đi làm điểm tâm....”

“Không cần!”

Thanh Ti một phen giữ chặt lấy Vũ Văn Tuần, làm cho chính mình tiến vào trong lồng ngực của hắn.

Cậu rất thích loại cảm giác kề ấp bên nhau không gì ngăn cách này, không nghĩ đến mới sáng sớm đã phải mất đi cái ôm ấm áp như vậy.

Đương nhiên Vũ Văn Tuần sẽ không từ chối ý muốn của Thanh Ti, thế là hắn một lần nữa nằm xuống.

“Tiểu bướng bỉnh.”

“Cho em bướng bỉnh một chút không được sao?”

“Được, bất quá đêm nay cũng phải cho anh tùy hứng được không....”

Một hồi chuông đột ngột vang lên cắt đứt tiếng trêu đùa của hai người, Vũ Văn Tuần thò người ra bắt lấy

chiếc điện thoại di động đang không ngừng kêu inh ỏi trên bàn, nhấn vào nút nghe ở bàn phím.

“Kiều Diễm? Có chuyện gì?”

“Chuyện gì? Chuyện lớn rồi! Lần này thật sự là chuyện lớn! Thanh Ti lại biến mất, tớ tìm cậu ấy cả đêm, còn cho người có chuyên môn nghe trộm điện thoại của bọn bắt cóc tổng tiền, tối hôm qua cũng chưa dám gọi cho cậu ngay, sợ cậu sẽ lo lắng.... Tớ mặc kệ, lần này sau khi tìm được cậu ấy, bất luận thế nào tớ vẫn muốn vật quy nguyên chủ, cậu ấy cứ ba ngày thì hai lần chơi trò mất tích, tớ sớm muộn gì cũng bị cậu ấy nháo đến thần kinh suy nhược...”

Thanh âm của Kiều Diễm vang lên rất lớn, Thanh Ti ở bên cạnh cũng nghe được rõ ràng, cậu ngượng ngùng nhìn Vũ Văn Tuấn, liền bắt gặp gương mặt vui vẻ tươi cười không ngớt của hắn.

“Nga.... Chuyện kia, Kiều Diễm, Thanh Ti cậu không cần phải tìm, em ấy hiện tại đang ở đây, nhà của tớ... ở trên giường...”

“Cái gì!...!”

Kiều Diễm hét to một tiếng khiến màng nhĩ của Vũ Văn Tuấn từng trận ong ong, hắn lập tức đưa di động ra xa một chút.

“Xú tiểu tử, tay chân cậu thật nhanh nhẹn a. Không phải nói muốn đi Pháp sao? Từ lúc nào lại thành đi câu dẫn Thanh Ti? Thậm chí còn trực tiếp câu lên tới trên giường, cậu có biết hay không, Thanh Ti hiện tại là của tớ...”

“Chỉ là bạn cùng nhà!”

Vũ Văn Tuấn lạnh lùng ngắt lời đối phương.

“Lần trước là ai nói sống chung với Thanh Ti hả? Kiều Diễm cậu cho dù quốc ngữ không được tốt, cũng có thể hiểu được sống chung và ở cùng nhà là khác nhau đi?”

Nghĩ đến mình thiếu chút nữa vì một chữ sai biệt mà lựa chọn buông tay cùng trốn tránh, Vũ Văn Tuấn vốn đang có một chút áy náy liền không còn sót lại chút gì, nghe xong lời chất vấn của hắn, khí thế của bên kia quả nhiên giảm xuống phần nào.

“Ha hả, tớ đâu có nói sai? Tớ cùng với Thanh Ti vốn là những người sống chung trong một nhà, tên gọi tắt là sống chung, đưa điện thoại cho Thanh Ti đi, tớ phải nói với cậu ấy hai câu.”

Vốn định ngắt máy, nhưng thấy Thanh Ti cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại, Vũ Văn Tuấn do dự một chút, cuối cùng vẫn là đem điện thoại chuyển qua.

Kiều Diễm vừa nghe đến thanh âm của Thanh Ti, lập tức bắt đầu lải nhải.

“Thanh Ti, em đến chỗ Vũ Văn Tuần cũng không sao, nhưng chung quy vẫn phải nói anh một tiếng, em có biết tối qua anh lo lắng thế nào không?”

“Em xin lỗi...”

“Được rồi, anh cũng không phải trách gì em, thật không hiểu tại sao em lại suy nghĩ như vậy, có phải nhìn thấy A Tuần vì em ngay cả mạng cũng không màng, cho nên liền cảm động đến mức lấy thân báo đáp? Thật ra cậu ta có cái gì tốt? Vừa hẹp hòi, vừa bá đạo, bộ dáng cũng thường thường, làm sao so được với anh? Em lần này quay trở lại, cẩn thận A Tuần lại đem em trở thành chó con mà nuôi dưỡng, cả ngày nhốt ở trong nhà, chỉ khi cần thiết mới dẫn đi dạo, hơn nữa, tụi anh một công ty săn tin nhiều người như vậy luôn nhớ đến em à, em thật sự tính toán vì một khúc gỗ mục như hấn mà buông bỏ cả cánh rừng rậm bạt ngàn sao? Em phải suy nghĩ thật cẩn thận, nếu A Tuần không đối tốt với em, nhớ kỹ nơi này còn có anh, cửa nhà anh vĩnh viễn...”

Vũ Văn Tuần đem điện thoại di động đoạt lại, tắt nguồn, ném sang một bên.

“Sau này những cuộc gọi nhàm chán như thế thì ít tiếp một chút!”

Thanh Ti kinh ngạc đến mức bật cười.

Kiều đại ca nói không sai, Vũ Văn Tuần đôi lúc quả thật có chút bá đạo, bất quá loại bá đạo này kì thật cậu cũng không bài xích.

Cứ như vậy, Thanh Ti lại nhớ đến nơi này đối với cậu mà nói quen thuộc đến thế nào, sau khi trở về cậu mới phát hiện, so với nơi ở của Kiều Diễm thì nơi này không giống, chỉ có nơi này mới cho cậu một loại cảm giác an ổn, chính là loại cảm giác thân thuộc như gia đình.

Để chúc mừng Thanh Ti trở về, mọi người cố ý vì cậu tổ chức một bữa tiệc thật hoành tráng, trong đó duy chỉ có Vũ Văn Tranh là không được vui, bởi vì Vũ Văn Tuần và Thanh Ti hòa thuận lại, hấn đối với chi nhánh ở Pháp tạm thời sẽ không đi mà đem gây tiếp sức giao lại cho Vũ Văn Tranh.

Thấy Vũ Văn Tranh mất tinh thần, Vũ Văn Tú liền nói giỡn chọc anh.

“Anh ba, anh cũng đừng buồn bã yếu xìu như thế, nói không chừng nhân duyên của anh ở phương Tây thì sao, anh cũng sẽ giống như anh hai vậy, ở nơi đó tìm được người mình thích.”

Một câu quả nhiên lập tức khiến cho Vũ Văn Tranh tỉnh táo lại, bất quá anh nói thêm một câu

“Nói vậy cũng đúng, đi thì nhất định phải đi, bất quá trước khi đi phải uống ly rượu mừng của anh hai mới

được.”

Kiều Diễm ở bên cạnh chọc ghẹo, “Muốn uống rượu mừng, nói không chừng là uống của A Tú trước....”

Trong khoảng thời gian này, Vũ Văn Tú và Lâm Tiêu dính nhau như keo sơn, đứa ngốc cũng có thể nhận ra quan hệ của bọn họ là gì, nghe xong lời nói của Kiều Diễm, quả nhiên A Tú liền đỏ mặt, Lâm Tiêu thì cười hì hì nói: “Tôi thì rất muốn, nhưng không biết ý của người ta thế nào.”

Nhìn đến phản ứng của bọn họ, Thanh Ti không khỏi mỉm cười, cậu biết Lâm Tiêu đối với cậu thật ra chỉ là yêu quý nhất thời, đều không phải là yêu say đắm.

Thanh Ti nắm chặt tay người bên cạnh.

“Em mới học từ Phùng Diệp cách pha chế một loại rượu mới, anh nếm thử a.”

“Thanh Ti, em không cần đem anh ra làm vật thí nghiệm rượu, hỗn hợp rượu nào cũng trút cho anh....”

Vũ Văn Tuần vẻ mặt có chút đau khổ.

Gần đây Thanh Ti đối với việc pha chế rượu thực thích thú, hơn nữa mỗi lần pha chế xong đều đem cho hắn nếm thử trước tiên, việc này thì cũng không có gì, chính yếu là lần trước Thanh Ti chuẩn bị cho hắn một ly chất lỏng có vị chua chua, không cách nào cự tuyệt, Vũ Văn Tuần đánh phải liều mạng nhắm mắt uống bừa cho xong, quay lại mới biết chính là Kiều Diễm cố ý đem dấm chua tinh chất đổ vào ly, vì không biết sự tình nên Thanh Ti lỡ tay, làm hại hắn sau đó hề thấy Thanh Ti pha chế rượu liền tâm sinh cảnh giác.

“Đúng vậy, trên đời này chỉ anh mới có tư cách này, hay là anh đang tính toán buông tay?”

Bị đôi mắt phượng trong suốt của Thanh Ti đảo qua, Vũ Văn Tuần lập tức lắc đầu cười nói: “Sao lại như vậy! Có thể nếm thử rượu do chính tay Phó tiên sinh pha chế, thực vinh hạnh a.”

42. Chương 42

Thứ năm sau khi tan ca, Thanh Ti thuận đường đến siêu thị lân cận mua rất nhiều rau dưa, thịt cá các loại đem về, Vũ Văn Tuần gần đây đi sớm về trễ, cậu tính làm nhiều thức ăn một chút cho hắn tắm bổ thân thể, ai ngờ vừa về đến nhà đã thấy đèn trong phòng sáng choang, Thanh Ti còn tưởng rằng Vũ Văn Tuần về trước, không ngờ khi bước vào liền phát hiện trong phòng khách có không ít người, thấy cậu đi vào, mấy cái đầu ngay lập tức chuyển hướng về phía cậu.

“Mọi người....”

Ngoại trừ anh em Vũ Văn và Kiều Diễm, ngay cả những người bình thường không hay lui tới như Vũ Văn lão gia tử, Tang Viên, thím Lương, Lâm Tiêu, Ngũ Văn Phong, Phùng Diệp cũng có mặt, hơn nữa mỗi người đều dùng ánh mắt hấp háy ý cười nhìn cậu.

Vũ Văn Tú tiến lên đem người vẫn còn đang kinh ngạc kéo đến trước sô pha.

“Thanh Ti, cậu về trễ vậy, bọn tôi chờ cậu nãy giờ đó.”

“Tôi không biết mọi người sẽ đến, nên không mua nhiều đồ ăn cho lắm....”

“Không cần, chúng tôi đến cũng không phải vì muốn ăn chực cơm, mà là để làm chứng....”

Làm chứng?

Ánh mắt nghi hoặc của Thanh Ti sau khi đảo nhanh qua tất cả mọi người, cuối cùng rơi xuống người Vũ Văn Tuần, cậu phát giác mọi người đang cố tình chờ cậu trở về, mà Vũ Văn Tuần chính là điểm mấu chốt.

Nhìn đến ánh mắt sáng ngời của Thanh Ti lộ ra một tia hoang mang, Vũ Văn Tuần cười cười, hấn tiến lên phía trước, kéo ra một bàn tay của Thanh Ti, chân sau khụy gối quỳ xuống đất, sau đó đem chiếc hộp đã được chuẩn bị tốt mở ra, dâng đến trước mặt Thanh Ti.

“Thanh Ti, lấy anh được không?”

Bên trong chiếc hộp tinh xảo, lấp lánh một vật hình tròn màu bạc dưới ánh đèn phát ra ánh sáng rực rỡ, Thanh Ti biết đó chính là nhẫn cưới, theo phong tục ở đây, nam nữ khi kết hôn sẽ tặng nhau thứ này làm lễ vật.

Cậu sững sốt nhìn về phía Vũ Văn Tuần, ý thức bắt đầu bay đi đâu mất.

Vũ Văn Tuần là đang hướng cậu cầu hôn sao?

Chính là, chính là....

Mọi người bên cạnh mỉm cười nhìn cậu

“Thanh Ti, gạt đầu nhanh a, cậu không thấy anh hai của tôi đã muốn chờ không nổi nữa sao?”

“Thanh Ti, mau nói đồng ý, đồng ý với cậu ấy đi.”

Thúc giục cùng cổ vũ của mọi người khiến Thanh Ti càng bất an hơn, nhìn thấy Vũ Văn Tuần này giờ vẫn quỳ trước mặt cậu, ý muốn cậu tiếp nhận chiếc nhẫn trong tay hắn, não bộ của Thanh Ti trở nên trống rỗng, ngón tay cậu run rẩy mơn trớn vòng nhẫn sáng trong kia, đột nhiên xoay người một cái liền chạy lên phòng ngủ trên lầu, sau đó đem cửa gắt gao đóng chặt.

Như vậy là sao?

Mọi người mặt đối mặt nhìn nhau, sau đó đem ánh mắt chuyển lên người Vũ Văn Tuần, Kiều Diễm lại có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Ha ha, Thanh Ti giống như không đồng ý a, vậy có nghĩa là tớ còn hi vọng....”

Vũ Văn Tuần vẫn còn chưa hết kinh ngạc, không thềm để ý đến lời chế nhạo của Kiều Diễm, hắn chuẩn bị suốt một tuần, lựa chọn chiếc nhẫn mà bản thân cho là Thanh Ti sẽ thích nhất, vốn tưởng rằng lời cầu hôn của mình sẽ ngay lập tức được chấp thuận, không nghĩ đến phản ứng của Thanh Ti lại như vậy.

Chẳng lẽ giữa bọn họ vẫn còn tồn tại vấn đề chưa thông suốt?

Hay, Thanh Ti vẫn là không muốn cùng hắn vĩnh viễn ở cùng một chỗ?....

Nam nhân sốt ruột liền nhanh chóng theo lên lầu, đem đám người chỉ thích xem náo nhiệt kia vớt lại phòng khách.

Cửa phòng ngủ đóng chặt, điều này khiến Vũ Văn Tuần bắt đầu cảm thấy lo lắng, hắn gõ gõ cửa phòng.

“Thanh Ti....”

Không ai đáp lại.

Có lẽ là tin này quá đột ngột, khiến đứa nhỏ mong manh như pha lê này quá sợ hãi chăng?

Hắn vốn dĩ muốn tạo cho Thanh Ti một niềm vui bất ngờ, chính là hiện tại xem ra hành động của bọn họ tựa hồ có chút đường đột.

“Thanh Ti, tại sao lại muốn trốn chạy? Em không muốn lấy anh, cùng anh vĩnh viễn ở chung một chỗ sao?”

Vẫn không có tiếng đáp lại, điều này làm cho Vũ Văn Tuần có chút thất vọng.

“Để em yên tĩnh một chút cũng tốt, anh sẽ chờ câu trả lời thuyết phục của em, mặc kệ là bao lâu.”

Vũ Văn Tuần xoay người nghĩ muốn rời đi, cửa phòng ngay lúc này lại bị mở ra, Thanh Ti ở trước mặt hần rũ mi nhẹ giọng nói: “Anh vào đi, em có chuyện muốn nói với anh.”

Không hiểu vừa rồi tại sao chính mình lại chọn cách chạy đi, có lẽ một màn kia thật sự khiến cậu giật mình, chính là khi nghe tới Vũ Văn Tuần muốn rời khỏi, mớ cảm xúc hỗn độn kịch liệt dâng lên khi nãy đột nhiên lắng xuống, cậu không thể để cho Vũ Văn Tuần rời đi, tuyệt đối không thể.

Đến lúc này, cậu muốn đem toàn bộ sự tình nói rõ ràng với Vũ Văn Tuần, chuyện mà cậu đã từng trải qua, tuy thật khó có thể tưởng tượng, nhưng thật sự là cậu đã nếm trải nó.

Thanh Ti đem Vũ Văn Tuần kéo vào trong phòng, để hần ngồi đối diện chính mình, sau đó mới nói: “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Bởi vì khẩn trương, mười ngón tay Thanh Ti không ngừng quấn vào nhau, bộ dáng câu nệ vô thố của cậu khiến Vũ Văn Tuần bắt đầu cảm thấy bất an, hần ần ần đoán được Thanh Ti muốn nói cái gì.

Thanh Ti lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống, bắt đầu kể về chuyện mình đã trải qua, từ lúc còn nhỏ bị đạo phỉ đốt, giết, đánh cướp thôn trang của cậu, đến việc cậu bị bán đến nam xướng quán, rồi được Lăng Tiêu Cung chủ mua về làm nam sủng, cuối cùng là rơi xuống vực thăm mạt danh kì hiệu đi đến thế giới này, hết thấy hết thấy Thanh Ti đều khéo léo kể lại.

Kể đến cuối, đầu Thanh Ti đã muốn cúi thật thấp, bởi vì cậu không dám nhìn đối phương, sợ rằng sẽ gặp phải ánh mắt khinh thường của hần, cậu biết cho dù là ở thế giới này, nam xướng vẫn là một nghề nghiệp ti tiện, bí mật cậu đã giữ trong lòng rất lâu, cậu vốn nghĩ chính mình vĩnh viễn sẽ không nói ra, thậm chí nếu có thể, cậu ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ đến, chính là, khi đối mặt với thực tâm của Vũ Văn Tuần, cậu không thể tiếp tục im lặng nữa, cậu thà đem tất cả sự tình nói rõ ràng với Vũ Văn Tuần, cho hần quyết định tương lai của chính mình, cũng không muốn lừa gạt hần nữa.

Chuyện xưa nói thật lâu rồi cuộc mới kết luận một câu, chính là chờ mãi vẫn không nghe Vũ Văn Tuần đáp lại, Thanh Ti cúi thấp đầu, cậu không nhìn đến ánh mắt lúc này của Vũ Văn Tuần, nhưng hơi thở nặng nề khó chịu của đối phương khiến trái tim cậu có chút lạnh lẽo.

Cậu căn bản không phải người thanh nhâ tú lệ như lời Vũ Văn Tuần nói, cậu chỉ là kẻ xuất thân phong trần, là loại tiểu quan ai có tiền thì liền mua được, thế tại sao cậu lại tin tưởng rằng sau khi Vũ Văn Tuần nghe xong tất cả còn có thể chân thành đối cậu nói, Thanh Ti, lấy anh đi.

Không khí trầm buồn ngưng đọng khiến Thanh Ti có chút khó thở, cậu đột nhiên tâm sinh hậu hối, bí mật này nếu cậu không nói ra, Vũ Văn Tuần vĩnh viễn cũng không thể biết, ở trong mắt hần, mình vẫn là tình nhân hoàn mỹ trước kia, chính là cậu lại ngu ngốc đem toàn bộ kể ra, hiện tại không nói đến việc lấy hần, chỉ sợ ngay cả ở bên cạnh hần cũng không được nữa rồi.

Suy nghĩ này làm cho Thanh Ti bắt đầu cảm thấy kinh hoàng, cậu lắp bắp giải thích: “Thật ra, thật ra, em tuy xuất thân phong trần, chính là em là một thanh quan*...”

*thanh quan: tiểu quan trong sạch, thanh thuần.

Vẫn không có tiếng trả lời, Vũ Văn Tuần đứng lên, rót một ly nước rồi ngửa đầu uống cạn, sau đó bắt đầu đi qua đi lại trong phòng, điều này càng khiến cho đầu Thanh Ti cúi thấp hơn.

Đường như cậu càng sửa chỉ càng sai, thanh quan thì có khác biệt sao? Cũng không phải năm mươi bước khác với một trăm bước?

“Nếu anh cho rằng ở cùng một chỗ với em là điều sỉ nhục, em cũng không ngại làm ngoại thất, tương lai anh lấy vợ, em cũng sẽ không cùng vợ anh tranh giành tình cảm...”

Đây là nhượng bộ lớn nhất cậu có thể khả năng làm được, cậu biết cậu đã yêu Vũ Văn Tuần, không thể quay đầu lại, yêu thương từ đầu đến chân, chỉ có yêu thương mới làm con người ta trở nên nhất gan như thế, đánh mất cả sự kiên trì vốn có.

Vẫn không nghe được tiếng đáp lại, Thanh Ti không thể không ngẩng đầu lên, thế là gương mặt trầm như nước của Vũ Văn Tuần liền ánh lên trong mắt cậu, vẻ mặt âm trầm như vậy cậu chỉ thấy qua một lần, chính là lần trước sau khi hai người chia tay, không nghĩ tới lúc này lại có thể nhìn thấy, như vậy câu trả lời dù cho đối phương không nói ra, cậu cũng có thể đoán được.

Rất muốn tìm một lý do khác năn nỉ Vũ Văn Tuần lưu lại chính mình, chỉ là tâm tư thiên hồi bách chuyển*, cuối cùng vẫn là cái gì cũng không nói.

*thiên hồi bách chuyển: đại ý là tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

Cậu thật sự rất yêu Vũ Văn Tuần, chính là không muốn bởi vì vậy mà mất đi tia tôn nghiêm cuối cùng.

Thanh Ti đứng đây, gồng hết sức làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, rồi nói: “Em nghĩ anh không còn muốn gặp lại em, em cũng sẽ không làm khó anh, em lập tức rời đi...”

Mới vừa cất bước, cả thân mình lại bị một cổ lực mạnh mẽ giữ chặt, Thanh Ti còn chưa kịp phản ứng, đã bị Vũ Văn Tuần đẩy xuống sofa, Vũ Văn Tuần nhanh tay đè lấy hai bả vai cậu, hung tợn nói: “Em ngồi xuống cho anh!”

Nhìn thấy Thanh Ti mở to hai mắt nhìn sững sờ nhìn mình, Vũ Văn Tuần ngược lại nhin không được phì cười.

“À, ra là vậy, khó trách trước kia em đối với những người khác đều là vẻ mặt ôn hòa, lại cố tình không đem

anh để trong lòng, mặc kệ anh làm gì đều không thể khiến em vui vẻ, nguyên lai là do duyên cớ này! Anh và tình nhân trước kia của em bộ dạng tương tự, lại cùng họ, không biết là may mắn hay xui xẻo?”

Tức chết hần, nguyên lai đây mới chính là nguyên nhân Thanh Ti cự tuyệt hần, hần đã sớm đoán ra Thanh Ti có xuất thân kì quái, lại không ngờ có thể bất thường đến thế, nhớ đến tình cảnh lúc đầu Thanh Ti xuất hiện ở nhà hần, cùng với phản ứng của cậu trước mọi vật chung quanh, Vũ Văn Tuần đối với lời cậu nói đã muốn tin vài phần, hần vẫn nghe theo lời bác sĩ dặn, không nên chạm đến quá khứ của Thanh Ti, nghĩ rằng tình thành sở chí, kim thạch vi khai*, hiện tại xem ra, nguyên lai đều là uổng phí công sức.

43. Chương 43

Mặc dù cái chân tướng ô long này đã làm cho Vũ Văn Tuần phải nín thở, nhưng Thanh Ti thẳng thắn với hần hết thấy vẫn khiến hần rất cao hứng, ấy vậy mà sau khi nghe được Thanh Ti ở một bên nói nhỏ cái gì ngoạ thất, cái gì rời đi, lửa giận vốn đang được đè nén của Vũ Văn Tuần lại có dịp bùng lên.

Nói đến là đến, nói đi là đi, ở trong lòng cậu ấy, bản thân mình không có gì quan trọng hay sao? Vẫn là người đàn ông độc ác trước kia quan trọng hơn ư?

Mặc kệ sắc mặt cùng hành vi hiện tại của mình có dọa đến Thanh Ti hay không, Vũ Văn Tuần chính là nhìn chằm chằm vào đôi con ngươi trong vắt kia, truy vấn: “Anh hỏi em, em có yêu anh không? Hay vẫn là yêu thích người đàn ông trước kia tổn thương em?”

Không rõ ý tứ câu hỏi của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti lập tức nói: “Đương nhiên là anh, người kia em cả đời này cũng không muốn gặp lại y”.

“Vậy không phải em thích anh là vì bộ dạng anh và y tương tự nhau chứ?”

“Hai người bộ dáng thực giống nhau, nhưng kì thật sau khi tiếp xúc, chỉ biết các anh căn bản là hai người hoàn toàn khác nhau.”

“Ha ha, sau khi tiếp xúc chỉ biết anh và y bất đồng? Chúng ta trước kia chẳng lẽ tiếp xúc còn ít sao? Từ dưới giường tiếp xúc đến lên giường, chúng ta có gì chưa từng làm qua? Vì cái gì em vẫn đem anh biến thành y? Em nói, có phải anh thực oan uổng không?”

“Phải.... là do sự.... ngu ngốc... của em.... Em để tâm chuyện vụn vặt.... không nghĩ tới....”

Nhìn thấy sắc mặt ngày càng thâm trầm của người trước mặt, Thanh Ti lại bắt đầu nói lấp.

Hình như cái mà Vũ Văn Tuần cần quan tâm hiện tại hần là không phải những điều này đi, hần nghe không hiểu những lời mình vừa nói hay sao?

Nghe xong câu trả lời của Thanh Ti, sắc mặt Vũ Văn Tuần dịu đi đôi chút, bắt quá vẫn thực khí thế mà quát: “Nói! Em yêu anh!”

“Anh... yêu em....”

Thanh Ti nói như vệt làm cho Vũ Văn Tuần kích động muốn ngắt đi, hấn trở mình một cái, nhìn lại người vẫn còn ngây ngốc chưa hiểu ra chuyện, bắt đầu cười khổ.

“Thanh Ti, anh bảo em nói em yêu anh.”

Rốt cuộc cũng hiểu được, Thanh Ti đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Em.... yêu anh...”

“Nói thật miễn cưỡng, bắt quá tạm thời tha thứ cho em.”

Vũ Văn Tuần vừa lầm bầm vừa mở hộp nhẫn ban nãy tặng cho Thanh Ti, lấy ra chiếc nhẫn đặc biệt tinh xảo, sau đó nắm tay Thanh Ti, không nhiều lời liền đeo nó vào ngón tay áp út của cậu.

Xem ra có đôi khi phải cưỡng ép Thanh Ti một chút, nếu không chỉ sợ hấn dù có đợi đến tóc bạc trắng, cũng chưa chắc nghe được lời thổ lộ của đối phương.

Nhẫn kiểu dáng đơn giản, không hề điêu khắc hoa văn, chỉ khảm ở phần hông một viên kim cương nho nhỏ, lúc ấy Vũ Văn Tuần liếc mắt một cái thì liền ngắm trúng nó, chỉ có trang sức phong cách cổ xưa thanh lịch như vậy mới thích hợp với Thanh Ti, Thanh Ti của hấn không cần phục sức hoa lệ, bởi vì trong mắt Vũ Văn Tuần, cả người Thanh Ti chính là khối bảo thạch rực rỡ nhất.

Hấn nâng tay Thanh Ti lên nói: “Nhớ kĩ, em đeo nhẫn của anh, chính là đồng ý cùng anh kết hôn, anh đã báo với cha mẹ, chờ bọn họ trở về chúng ta ngay lập tức cử hành hôn lễ, sau đó đi Hà Lan kết hôn theo kiểu lữ hành, rồi ở đó đăng kí, trở thành một đôi vợ chồng chân chính.”

Mặt ngoài nhẫn bạch kim ánh lên quang lượng như có như không, tia sáng nhu hòa kia khiến cho Thanh Ti trong mắt liền có chút ướt ướt, cậu lặng lẽ nhìn Vũ Văn Tuần.

“Anh không quan tâm đến xuất thân của em sao? Không quan tâm căn bản em không thể giúp anh có con nối dõi sao? Anh là con trai lớn của ba mẹ....”

“Mấy vấn đề này để cho anh lo được không?!”

Vũ Văn Tuần hung hăng ngắt lời Thanh Ti.

“Món nợ này phải tính lại với em, tránh cho em lại cảm thấy anh cùng người đàn ông vô sỉ kia lớn lên tương

tự, nhân tiện ngộ nhận anh và y là cùng một người, anh nói cho em biết, Thanh Ti, em đời này cũng đừng nghĩ rời xa anh, mặc kệ em có đồng ý hay không, anh cũng phải trói buộc em cả đời! Về việc con nối dõi, không phải vẫn còn A Tranh, A Tú sao? A Tranh nhất quán phong lưu đã thành tính, tại sao em lại sợ tương lai nó không có nối con? Cùng lắm chúng ta nhận một đứa con nuôi là được rồi.”

“Chính là anh cùng Cung chủ quả thật rất giống nhau a, ngay cả tính cách cũng có điểm giống, cho nên em mới nghĩ đến.... Nghĩ đem hai người...”

Thấy gương mặt Vũ Văn Tuần đột nhiên biến sắc, Thanh Ti liền không dám nói tiếp nữa.

“Phó Thanh Ti, em muốn làm anh tức chết cũng không cần chọn cách trực tiếp như thế! Sau này không được nhắc đến tên đàn ông vô sỉ kia nữa, xem ra bình thường anh vẫn chưa yêu thương em đủ, cho nên em cứ mãi suy nghĩ lung tung đúng không?”

Nhìn thấy bộ dáng tức giận của Vũ Văn Tuần, Thanh Ti nhanh trí tiến lên, ôn nhu đặt một nụ hôn lên môi Vũ Văn Tuần.

“Thực xin lỗi...”

“Hừ!”

“Là do em ngu ngốc, tha thứ cho em một lần được không?...”

Thanh Ti trưng ra bộ dáng lấy lòng khiến Vũ Văn Tuần dù muốn sinh khí cũng không thể, chỉ có thể ở trong lòng thở dài, xem ra là tại mình bình thường đã đem người yêu chiều đến hư, đột nhiên có chút hoài niệm trước đây mặc kệ hẳn nói gì Thanh Ti đều là một bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời.

“Muốn anh tha thứ cũng được, đêm nay phải hảo hảo hầu hạ anh!”

Vẫn còn bực tức chuyện trước kia, không bằng nhân cơ hội này chính mình tranh thủ một ít quyền lợi, Vũ Văn Tuần thông minh nói ra một yêu cầu cường chế, nhưng khi nhìn đến Thanh Ti rất khoái trá liên tục gật đầu, hẳn không khỏi bắt đầu có chút hoài nghi.

“Em hình như đối với quyết định này rất vui vẻ đi...”

Thế này thì xem như trừng phạt cái gì?

“Chẳng lẽ anh không hi vọng em vui vẻ sao?”

Thanh Ti một câu hỏi liền đem tất cả lời của Vũ Văn Tuần định nói ra nuốt trở lại, cũng là nói, rõ ràng

người thanh linh xuất trần này là khắc tinh của đời hắn, cho dù bị Thanh Ti đùa giỡn như thế, hắn vẫn không thể đối với Thanh Ti nói nặng nửa lời.

Lợi dụng lúc hắn vẫn còn mềm lòng, Thanh Ti tiến đến hôn lên trán Vũ Văn Tuần, lần này hôn đôi của đôi phương rốt cuộc cũng bắt đầu tiêu hỏa, hắn đem Thanh Ti kéo vào trong lòng ngực, đang muốn hôn một cái thật sâu, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, Thanh Ti vội vàng giãy ra khỏi cái ôm của Vũ Văn Tuần.

Cánh cửa đóng chặt bị hé ra một chút, từng cái đầu một theo thứ tự dò xét tiến vào, Vũ Văn Tú cười nói: “Hình như Thanh Ti đang mang nhẫn trên tay...”

Vũ Văn Tranh vội nói: “Em gái, nên đổi xưng hô thôi, phải gọi là chị dâu...”

Bị mọi người nhìn đến lúng túng, Thanh Ti vội vàng kéo kéo ống tay áo của Vũ Văn Tuần

“Bọn họ.... bọn họ có phải đều đã nghe thấy, cái kia...”

Bí mật về xuất thân của cậu, chỉ cần một mình Vũ Văn Tuần biết là tốt rồi, cậu không nghĩ lúc mọi người biết chuyện này còn muốn qua lại với cậu.

“Không sao, bọn họ chỉ vừa đến.”

Vũ Văn Tuần an ủi Thanh Ti một câu, lại hướng đến những người nhiều chuyện có liên quan kia quát: “Mấy người rảnh rồi lắm sao? Còn không đi chuẩn bị tiệc tối?”

Đây mới là việc chính, kì thực tiệc tối từ sớm đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ câu trở lời đồng ý của Thanh Ti, tuy rằng ở giữa phát sinh một vấn đề nho nhỏ nằm ngoài dự kiến của mọi người, nhưng cuối cùng vẫn là vũ quá thiên tình*.

*vũ quá thiên tình: sau cơn mưa, trời lại sáng trong.

“Thanh Ti, cuối tuần sau không cho em đến chỗ của ông nội nữa, thật vất vả mới chờ được đến cuối tuần, cho những người đó làm một trận âm ỉ, thế giới hai người của chúng ta lại không có.”

Trên đường về nhà, Vũ Văn Tuần vừa lái xe, vừa ngồi bên cạnh Thanh Ti xả bực tức, mà đáp lại chỉ là những tiếng cười hì hì của cậu.

Sau khi Vũ Văn Tuần cầu hôn thành công, trước tiên ba mẹ hắn dùng một tốc độ chóng mặt để trở về, sau đó hai người cử hành lễ cưới thật long trọng, Thanh Ti chính thức trở thành thành viên của Vũ Văn gia.

Vũ Văn Tuấn đã xem nhẹ mị lực của người yêu, nguyên tưởng rằng cha mẹ bọn họ sau lễ cưới rất nhanh sẽ rời đi, lại không đoán được mẹ hắn yêu thương Thanh Ti còn hơn ba đứa con trong nhà, thế là bỏ hết một loạt kế hoạch chu du, ở nhà trường kì, bám lấy Thanh Ti không tha, đến mức mà chiều nào sau khi tan ca Vũ Văn Tuấn cũng phải chạy đến nhà ông nội để đón Thanh Ti về.

Cuối tuần lại càng không cần nói, nếu không ở chơi đến tận đêm khuya, bên đó căn bản chẳng cho họ rời đi, Vũ Văn Tuấn ngẫu nhiên nói vài câu oán hận, ngay lập tức gặp phải tứ diện sở ca (1), tất cả mọi người sẽ nói, anh muốn về nhà cũng được, chúng tôi cũng không níu kéo anh, chính là Thanh Ti cả ngày đều ở chung với anh, thế mà đến cuối tuần, anh cũng không thả người, sao có thể keo kiệt như vậy?

Đây đâu phải vấn đề hẹp hòi hay không, người kia vốn là Thanh Ti của hắn, vì cái gì cả ngày bị trói buộc ở chỗ người khác, ban ngày làm ở công ty sản tin của Kiều Diễm, buổi tối lại ở nhà ông nội, thật vất vả trông mong đến cuối tuần, thế nhưng Thanh Ti còn bị mẹ kéo đi mua sắm khắp nơi, khiến hắn muốn tìm ra thời gian để ôm ấp người yêu cũng ko có.

“Được rồi, đừng giận nữa mà, ngày mai cả ngày chúng ta đều có thể ở cùng một chỗ nha, em vừa từ chối lời mời của tất cả mọi người.”

Thanh Ti tiến đến bên cạnh Vũ Văn Tuấn, khẽ hôn hắn một cái coi như bồi thường, liên tiếp mấy tuần cậu đều ở bên chỗ ông nội, Vũ Văn Tuấn sớm đã làm ra vẻ mặt oán phụ, nếu còn không cự tuyệt, chỉ sợ hắn sẽ bùng nổ thật sự.

Quả thật sau khi nghe xong, sắc mặt Vũ Văn Tuấn đã dịu đi phần nào, nhưng vẫn lầm bầm: “Hôn nhẹ như thế, cũng chưa có thành ý...”

“Trở về em làm chút thức ăn khuya bồi thường cho anh được không? Buổi tối chúng ta có thể ngủ trễ...”

Nghe được lời mời của Thanh Ti, rốt cuộc Vũ Văn Tuấn cũng hớn hở

“Vậy một chút chúng ta thuận đường đến cửa hàng tiện lợi mua một chút rượu.”

“Trong nhà có a, không cần phải đặc biệt đi mua.”

“Không được, loại rượu độ thấp mà em thích ở nhà không có.”

Thanh Ti nghiêng đầu, nhìn thấy trên gương mặt của Vũ Văn Tuấn dường như đang ẩn chứa nét cười.

Người này đang suy nghĩ điều gì? Cậu chỉ là muốn mời Vũ Văn Tuấn cùng cậu xem kịch đêm khuya nha, chính là nét tươi cười kia chứng minh hắn hiện tại chắc chắn đang suy nghĩ lung tung cái gì đó.

(1) Tứ Diện Sở Ca (bị vây bốn phía) là diễn cổ Bá vương Hạng Vũ bị Hàn Tín, Trương Lương vây rất sát

ở đất Cai Hạ. Lúc đó đang đêm Trương Lương lệnh cho quân Hán cả 4 phía đều hát vang bài ca nước Sở. Hạng Vũ khi đó nghe vậy cứ tưởng quân Hán đã chiếm hết đất Sở rồi nên rất lo âu phiền muộn bèn truyền quân bày rượu trong doanh rồi ngồi uống cùng Ngu Cơ. Ông vừa uống vừa hát để nàng Ngu Cơ múa theo mà nước mắt đầm đìa thật là bi thảm. Ngu Cơ muốn Hạng Vũ phá vòng vây mà không phải quan tâm điều gì nên đã rút kiếm tự sát. Trong đêm đó Vũ dẫn theo tám trăm quân kị liễu chết phá vây chạy về đến Ô Giang thì bên mình chỉ còn 28 kị binh, ông cảm thấy mình không còn mặt mũi nào mà nhìn các bậc phụ lão Giang Đông nữa nên cũng rút kiếm tự sát

44. Chương 44

Cửa hàng tiện lợi không có chỗ đậu xe, Vũ Văn Tuấn đành dừng ở bãi đỗ gần đó, Thanh Ti lại ngăn không cho hắn đi theo.

“Chỉ là mua mấy chai rượu, em đi một mình là được rồi.”

Cậu đến cửa hàng tiện lợi chọn mấy chai rượu nồng độ thấp mà mình thích, sau đó vội vàng trở về, sắp nửa đêm, bãi đỗ xe rộng lớn dưới ánh đèn vàng mang một vẻ u ám dị thường.

Trong không gian yên tĩnh chỉ nghe được bước chân vội vàng của bản thân, không hiểu vì sao, trong lòng Thanh Ti đột nhiên dâng lên một tia sợ hãi không thể lí giải, đã thật lâu không trải qua cảm giác này, cậu theo bản năng bước nhanh hơn một chút.

Đột nhiên phía cuối đường lóe lên một tia sáng rực rỡ đến chói mắt buộc Thanh Ti phải dừng cước bộ, cậu hoang mang nhíu đôi mi thanh tú, tại nơi ánh sáng kia, một thân bạch y từ giữa hào quang chậm rãi bước ra, sau khi nhìn thấy Thanh Ti, trên gương mặt đầy vẻ tuấn mỹ lạnh lùng của y ngay lập tức hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, y vươn tay về phía Thanh Ti, kêu to: “Thanh Ti....”

Cái lạnh thấu xương trong nháy mắt lan nhanh khắp thân thể, Thanh Ti hoảng sợ mở to hai mắt, liên tục lùi về phía sau, túi đựng rượu đang cầm rơi xuống lăn lông lốc trên mặt đất, cậu cũng không hề hay biết.

Kia là gương mặt rất đỗi quen thuộc cùng nụ cười nhàn nhạt, thế nhưng mấy lời thốt ra lại mang theo hàn ý muốn đông chết người khác.

“Thanh Ti, ta cuối cùng cũng tìm được người....”

Là gã, y mới chính là Vũ Văn Tuấn, là nam nhân mua cậu, giam cầm cậu, y tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Y muốn làm gì?!

Không kịp nghĩ ngợi, Thanh Ti xoay người muốn tìm đường chạy trốn, nhưng bên tai vừa nghe tiếng gió khinh động, Vũ Văn Tuấn thân ảnh nhoáng lên một cái đã đứng ở ngay trước mặt cậu.

Rõ ràng là khoảng cách mấy trượng*, vậy mà người trước mắt hiện tại chỉ thông thả đi có mấy bước.

*trượng: 1 trượng tương đương 10 mét

“Thanh Ti!”

Nghe được tiếng gọi lạnh lùng xé gió, Thanh Ti ngược lại càng lùi nhanh về sau hơn, bởi vì hoảng sợ, cả người cậu không ngừng run rẩy.

Thật vất vả mới tìm được hạnh phúc, người này vì cái gì lại muốn đến phá hoại cậu?

Không, hiện tại cậu không nên nghĩ đến chuyện này, việc cậu phải làm chính là khiến cho Vũ Văn Tuấn lập tức rời đi, xét theo tính cách của Lăng Tiêu Cung chủ, nếu như y nhìn thấy hấn, nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn.

Thanh Ti không ngừng lùi lại cho đến khi va phải một người, đôi tay hữu lực giữ lấy thân thể đang không ngừng run rẩy của cậu, sau đó hướng Vũ Văn Tuấn nói với một giọng điệu nhất quán trầm ổn: “Đây là người đàn ông đã từng thương tổn em sao?”

Thật lâu không thấy Thanh Ti trở lại, tuy biết bản lĩnh của Thanh Ti không tồi, nhưng Vũ Văn Tuấn vẫn luôn cảm thấy lo sợ bất an, chính cảm giác này đã dẫn hấn tới đây, lúc hấn nhìn thấy Thanh Ti thất kinh chạy như bay, bộ dáng như chim sợ cành cong kia khiến Vũ Văn Tuấn ngay lập tức nghĩ đến hoàn cảnh lúc mới gặp Thanh Ti, làm cho cậu hoảng sợ như thế chỉ có thể là một người!

Quả nhiên, từ cuối đường tiến đến một nam nhân áo trắng phiêu phiêu, trang phục của y cùng Thanh Ti ngày đó tương tự nhau, mái tóc đen dày dài đến tận hông, nhẹ nhàng phiêu diêu giữa gió đêm, khoan thai ẩn chứa cổ phong thanh nhã, chính là chỉ vừa ung dung đứng lại liền có thể dồn ép người ta bằng một thứ sát khí đầy áp bức, điều khiến Vũ Văn Tuấn ngạc nhiên là gương mặt của y cùng hấn cực kì giống nhau, khó trách Thanh Ti lại đem bọn họ cho là một người, mà giờ phút này chính bản thân hấn cũng có cảm giác đang đứng trước gương.

Vũ Văn Tuấn nắm lấy tay Thanh Ti, cảm thấy đôi tay kia đầm mồ hôi lạnh, không ngừng run rẩy, hấn vừa đau lòng vừa phẫn nộ, đều là tên đàn ông chết tiệt khiến cho Thanh Ti thành ra thế này, y cứ nhiên còn dám xuất hiện?

“Đừng sợ, có anh ở đây!”

Ngữ điệu chắc chắn trầm ổn nhẹ nhàng tiến đến tai Thanh Ti, cậu ngược nhìn Vũ Văn Tuấn, ngay lập tức lắc đầu kịch liệt.

Con người ngốc nghếch này, hấn vĩnh viễn cũng không thể biết được Lăng Tiêu Cung chủ có bao nhiêu tàn nhẫn vô tình, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của y....

“Chạy đi, anh chạy đi!...”

“Thanh Ti!”

Tên Thanh Ti đồng thời được cả hai thốt lên, Vũ Văn Tuấn chính là kinh ngạc, người đàn ông áo trắng bên kia lại đang kinh hãi, y tiến lên trước hai bước, đưa tay hướng đến Thanh Ti, tiểu ý trên gương mặt lạnh như băng càng thêm rõ ràng.

“Thanh Ti, người cuối cùng cũng đã có thể mở miệng nói chuyện, thanh âm của người dễ nghe hết như trong tưởng tượng của ta, hôm nay thật sự là một ngày tốt, không chỉ khiến ta có thể tìm được người, lại còn cho ta nghe được giọng nói của người, mau, theo ta trở về!”

Thanh âm của y tựa hồ dẫn theo tia thỉnh cầu, thế nhưng ngữ điệu lại là một lời khẳng định không thể nghi ngờ thêm nữa, điều này làm cho Thanh Ti nhịn không được phải lùi về sau vài bước.

Nhìn thấy sự kháng cự từ phía Thanh Ti, mà nam nhân đứng cạnh lại đang có cử chỉ thân mật với cậu, nụ cười trên gương mặt Vũ Văn Tuấn Lãng Tiêu Cung chủ chưa kịp thu lại, đôi mắt đã sắc lạnh xuống, y lạnh lùng hỏi: “Hắn là ai?”

Biết Vũ Văn Tuấn là một con người lãnh khốc, Thanh Ti lập tức đem cái siết tay mạnh mẽ của Vũ Văn Tuấn gỡ ra, nhưng một lần nữa bị nắm lại, hắn nhìn thẳng vào Vũ Văn Tuấn, thản nhiên nói: “Tôi là người yêu của Thanh Ti!”

“Không phải!”

Thấy Vũ Văn Tuấn nghe đến lời này khóe môi hơi nhếch lên một chút, Thanh Ti trong lòng run rẩy, cậu theo Vũ Văn Tuấn một năm nên rất quen thuộc với biểu hiện này, Vũ Văn Tuấn nếu có chủ tâm giết người, sẽ để lộ ra loại biểu tình tựa tiểu phi tiểu như vậy, thế là cậu lớn tiếng phủ nhận lời nói của Vũ Văn Tuấn, cũng tránh né cái ôm của hắn mà đi về phía của Vũ Văn Tuấn.

“Ta cùng hắn một chút quan hệ cũng không có, không cần thương tổn đến hắn, ta đi theo người!”

“Thanh Ti!”

Phía sau truyền đến tiếng gọi đầy đau xót của Vũ Văn Tuấn, điều này khiến cho toàn thân Thanh Ti run lên, cho dù không quay đầu lại, cậu cũng có thể tưởng tượng được tia bi thương cùng bất đắc dĩ trên gương mặt Vũ Văn Tuấn giờ phút này.

“Thanh Ti, em đừng tưởng ra làm như vậy là cứu anh, nếu hiện tại em bỏ đi, anh vĩnh viễn cũng không tha thứ cho em!”

Thanh âm lạnh như băng kia khiến Thanh Ti phải dừng bước, cậu quay đầu nhìn lại, nhưng không thấy được Vũ Văn Tuấn, mà thay vào đó là gương mặt bình tĩnh dò xét của Vũ Văn Tuấn.

“Ta lặp lại lần nữa, Thanh Ti là của ta, ta quyết không buông tay để em ấy rời đi! Mặc kệ người là ai, người trước đây cùng Thanh Ti có quan hệ thế nào, tất cả đều đã là quá khứ, cho nên, người mau đi đi!”

Vũ Văn Tuấn từ nhỏ đã theo cha quản lý gia nghiệp, cũng coi như quen nhìn thấy sóng to gió lớn, nhưng giờ phút này bị đối phương băng lãnh nhìn chằm chằm như vậy đột nhiên cảm thấy một cảm giác khó thở bức bối, đôi mắt kia lạnh lẽo như thiết địa song đồng* chăm chú nhìn hắn, phảng phất một luồng khí sắc bén như muốn đem sinh mạng hắn xé thành trăm mảnh, tim hắn không ngừng đập loạn, hắn cũng không thể diễn tả được trái tim đang hồi hộp đến mức nào.

*thiết địa song đồng: đôi con người bằng sắt.

Thanh Ti nói không sai, người này là ác ma, cho nên hắn càng không thể để cho Thanh Ti đi theo y, nhất định không!

Vũ Văn Tuấn lạnh lùng nhìn người có cùng gương mặt với mình, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

“Người là người duy nhất trên đời này dám chống lại ta, thật không tồi nhọ dung mạo này của ta.”

Thanh âm của y thản nhiên thanh nhã vang lên, thế mà Thanh Ti lại có cảm giác lạnh đến thấu xương.

Quả nhiên vừa dứt lời, nhân ảnh bạch sắc kia lóe lên, một chưởng liền đánh tới trước ngực Vũ Văn Tuấn, Thanh Ti từ sớm đã có đề phòng, ngay lập tức xoay người nhào vào lồng ngực của Vũ Văn Tuấn, cậu biết nếu lấy công lực của Vũ Văn Tuấn mà so, sự ngăn cản của bản thân căn bản chỉ là việc làm vô ích, nhưng đây là điều duy nhất cậu có thể làm, cậu tuyệt không cho phép người yêu bị thương tổn trước mặt mình.

Một chưởng như trong dự liệu không thấy hạ xuống, lại càng không có cảm giác đau đớn, Thanh Ti lúc này cũng chẳng suy nghĩ nhiều, liền ôm lấy Vũ Văn Tuấn đề khí nhảy lên ly khai, rồi đem hắn về kéo về phía sau của mình, sau đó xoay người lại.

Vũ Văn Tuấn lão đảo lùi về sau vài bước, uy lực một chưởng y đánh ra vẫn còn giăng khắp không trung, thân thể y đã muốn lung lay gục ngã, Thanh Ti trước đây vốn luyện võ công của y, đương nhiên nhìn ra y vừa đem nội lực thu về, mà toàn bộ nội lực này lại dội ngược ngay trên người của y, bản thân y giờ phút này hắn là đã bị trọng thương.

Lúc này chính là một cơ hội tốt để giết y, nếu không bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ chết trên tay y!

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng tay Thanh Ti lại run đến lợi hại, hiện tại đừng nói cậu muốn giết người, nếu có thể, cậu chỉ muốn ngay lập tức vĩnh viễn thoát khỏi người này.

Nhìn hai người đang dựa sát vào nhau, đôi mắt của Vũ Văn Tuấn chợt lóe lên một tia mĩa mai lạnh lùng.

“Thanh Ti, người cứ nhiên vì tên nam nhân này mà ngay cả sinh mạng cũng không cần, hảo, ta hôm nay sẽ cho người ở lại bên hắc, bất quá, sẽ không lâu đâu, ta sẽ lại đến tìm người, đừng quên, người là do ta mua về, chính là có chết đi, thi thể cũng phải thuộc về ta.”

Giọng nói âm hàn cùng thân ảnh cách xa mấy trượng, dư âm vẫn không dứt, người đã còn không thấy bóng dáng.

Cuối cùng không chống đỡ được, Thanh Ti vô lực ngã xuống, Vũ Văn Tuấn vội vàng từ phía sau ôm chặt lấy cậu, trấn an: “Không có việc gì, không có việc gì....”

Thanh Ti cười khổ lắc đầu.

“Không, y nhất định sẽ lại đến, Lăng Tiêu Cung chủ luôn nói được là làm được, anh không biết võ công của y có bao nhiêu lợi hại đâu, nếu....”

“Không có nếu!” – Vũ Văn Tuấn lớn tiếng ngắt lời Thanh Ti.

“Y đã bị thương không phải sao?”

Hắn đem Thanh Ti ôm ngang chạy về xe, rồi một đường phóng như bay về nhà, từ đầu đến cuối, Thanh Ti vẫn là cuộn người trong lồng ngực hắn mà run rẩy, lại không nói lời nào, điều này làm cho Vũ Văn Tuấn càng tức giận hơn, hắn quyết không cho phép bất cứ kẻ nào xúc phạm đến Thanh Ti, nam nhân kia nhất định không phải kẻ đầu đường xó chợ, nhưng y cũng không hẳn là không có sơ hở.

45. Chương 45

Đến nhà, Vũ Văn Tuấn liền đem Thanh Ti về phòng ngủ, hắn đang định đi ra ngoài, Thanh Ti thể nhưng lại níu lấy ống tay áo của hắn.

“Đừng đi!”

Vũ Văn Tuấn kéo người vẫn còn đang kinh hách kia ôm chặt trong lòng, ôn nhu nói: “Không, anh sẽ không đi!”

Thanh Ti ở trong lồng ngực hắn gật gật đầu, đem cả người cuộn tròn, nhìn bộ dáng này của cậu, Vũ Văn Tuấn thật khó có thể tưởng tượng người mới vừa nãy dám vì hắn đối mặt với nam nhân kia và hiện tại là cùng một người, cậu có thể vì hắn mà dũng cảm đối kháng, rốt cuộc ở cậu chứa đựng bao nhiêu dũng khí?

Không thể để cho Thanh Ti sống một cuộc sống luôn tràn ngập sợ hãi như vậy được, mặc kệ là dùng thủ đoạn gì, hắn cũng không muốn thấy Thanh Ti phải chịu đau khổ tương tự nữa.

Việc người kia rốt cuộc làm thế nào lạc đến thế giới này đã không còn quan trọng, quan trọng là... Y nhất định phải biến mất, chỉ cần y biến mất, tất cả vấn đề liền được giải quyết dễ dàng, phải giải quyết một người không thuộc về thế giới này, đối với Vũ Văn Tuần mà nói cũng không phải việc khó.

Cảm giác được hô hấp của Thanh Ti đã dần ổn định, Vũ Văn Tuần lúc này mới nhẹ nhàng đặt cậu xuống giường, thật cẩn thận đắp chăn cho cậu, sau đó cúi người hôn lên gương mặt đang lộ vẻ tái nhợt, đợi đến khi bước ra cửa, đôi mắt Vũ Văn Tuần đã lạnh băng một mảng.

“Thanh Ti, em yên tâm, anh sẽ không để cho người kia tái xúc phạm em, không lâu nữa, y sẽ vĩnh viễn biến mất!”

Hắn đi vào thư phòng, gọi điện thoại cho Kiều Diễm.

“Tớ muốn mua mạng của một người, giá bao nhiêu cũng được!”

Bên kia yên lặng trong chốc lát.

“Trước kia cậu ghét nhất là bạo lực!”

“Mọi việc đều có ngoại lệ, mạng người này tớ nhất định phải lấy, bất kể kẻ nào uy hiếp đến Thanh Ti, tớ cũng không cho phép hắn tồn tại trên đời!”

Lần này Kiều Diễm trả lời thực nhanh.

“Tính danh.”

“Y tên là Vũ Văn Tuấn, tớ không rõ hiện tại y ở nơi nào, nhưng sẽ tìm được nhanh thôi, bởi vì dung mạo của y tương tự tớ, cơ hồ có thể nói là giống hệt, y để một mái tóc dài tương đồng với Thanh Ti, mặc một thân áo trắng, cách ăn mặc cổ trang, võ công cao cường, bất quá hiện tại đang bị thương, nhưng cũng không nên khinh thường y, phái sát thủ giỏi nhất ngắm bắn ở cự ly xa, bởi vì y có nhược điểm chí mạng, chính là không biết đến súng ống, nội trong ba ngày, tớ muốn nghe được tin y mất mạng!”

Ở phương diện đại sự, Kiều Diễm luôn không thắc mắc quá nhiều, sau khi nghe xong, hắn chỉ nói một câu

“Không thành vấn đề, nội trong ba ngày, tớ sẽ cho cậu biết tin tức.”

Gác máy, khóe miệng Vũ Văn Tuần hiện lên một tia tiểu ý băng lãnh.

Không biết về súng ống chính là một nhược điểm chí mạng, võ công có siêu phàm đến đâu, kì thực cũng không bằng một viên đạn.

Thanh Ti từ trong giấc ngủ dần tỉnh lại, thứ đầu tiên nhìn thấy sau khi mở mắt chính là gương mặt đang ngủ của Vũ Văn Tuần, dung nhan quá mức tương tự của hắn và Vũ Văn Tuấn khiến cho cậu theo bản năng ngay lập tức đẩy cái ôm của đối phương ra xa.

“Thanh Ti...”

Động tác mạnh mẽ khiến cho người vốn đang lim dim kia bừng tỉnh, nhìn thấy Thanh Ti đang đẩy chính mình ra, lại né né tránh tránh ở bên kia đầu giường, Vũ Văn Tuần không khỏi khổ sở cười rộ lên, hắn tiến đến ôm lấy người vẫn còn đang lúng ta lúng túng.

“Thanh Ti, em chán ghét anh sao? Bởi vì anh và y có gương mặt giống nhau?”

Cho dù Thanh Ti không nói, Vũ Văn Tuần vẫn có thể hiểu được cảm giác của cậu lúc này, dung mạo của người cậu yêu nhất và hận nhất hoàn toàn giống nhau, trong lòng Thanh Ti nhất định đang rất mâu thuẫn.

Cái ôm cùng nhiệt độ cơ thể quen thuộc làm cho Thanh Ti bình tĩnh trở lại, cậu ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt Vũ Văn Tuần vụt qua một tia bất đắc dĩ, không khỏi ngay lập tức ôm lấy hắn.

Cậu sao có thể đẩy đi người yêu thương cậu như thế? Hắn cùng Vũ Văn Tuấn căn bản không giống nhau, vĩnh viễn cũng sẽ không giống.

“Thực xin lỗi....”

“Thanh Ti, em thật sự nên nói xin lỗi với anh, vì đêm qua em đã làm một chuyện khiến anh thực thương tâm.”

Biết Vũ Văn Tuần đang ám chỉ đến chuyện gì, Thanh Ti vừa định giải thích, Vũ Văn Tuần liền đưa tay ngăn miệng cậu lại, không cho cậu nói chuyện.

“Thanh Ti, nhớ kĩ, tối qua là lần thứ hai em nói phải rời khỏi anh, anh mặc kệ là vì lý do gì, đều là em sai! Cơ hội anh chỉ cho em hai lần, sẽ không có lần thứ ba, nếu sau này em nói phải rời khỏi anh, anh sẽ không tha thứ cho em, vĩnh viễn cũng không!”

Ngữ khí nghiêm túc nhưng lại có phần hồ hững khiến cho Thanh Ti trong lòng một trận run rẩy, hai tròng mắt hàm chứa kiên định cùng cố chấp nhìn chăm chú cậu, Thanh Ti hiểu được những điều giờ phút này Vũ Văn Tuần nói có bao nhiêu là thật.

“Không cần!”

Thanh Ti lập tức dùng sức lắc đầu.

“Tôi qua em chỉ là sợ Vũ Văn Tuấn tổn thương đến anh a, em sẽ không tái phạm nữa, không cần rời bỏ em, không cần buông tay em, anh biết trên đời này, em chỉ có mỗi mình anh...”

Bên tai truyền đến lời nói khinh nhu của Vũ Văn Tuấn

“Thanh Ti, anh vĩnh viễn sẽ không rời em, chỉ cần em không đẩy anh ra, anh vĩnh viễn cũng sẽ ở bên em...”

Nhìn thấy bộ dáng kinh hoảng của Thanh Ti, Vũ Văn Tuấn trong lòng âm thầm cao hứng, có lần uy hiếp này, tiểu nhân nhi sau này sẽ không dám tùy tiện nói lời rời xa hắn nữa đi? Tuy rằng hắn biết những lời này là Thanh Ti vì cứu hắn mới nói ra, nhưng có trời biết khi nghe được Thanh Ti kiệt lực đoạn tuyệt quan hệ với hắn, trong lòng hắn có bao nhiêu khổ sở?

Hắn đem Thanh Ti ôm chặt, tiếp tục nói: “Vũ Văn Tuấn có lẽ lợi hại đúng như lời em nói, nhưng chỉ đơn giản vì y lợi hại, mà anh buông tay em sao? Nếu anh là người ham sống sợ chết, còn đáng cho em trân ái không? Thanh Ti, em hiểu được hàm nghĩa của hai chữ vợ chồng chân chính là thế nào không?”

Cảm thấy tiểu nhân nhi trong lòng gật gật đầu, Vũ Văn Tuấn lại nói: “Đừng không vui nữa, tất cả mọi chuyện cứ giao cho anh, anh dám cam đoan, cơn ác mộng dai dẳng của em sau này sẽ không còn nữa, người kia vĩnh viễn cũng không tái xuất hiện trước mặt em!”

Cam đoan của Vũ Văn Tuấn đem lại cho Thanh Ti cảm giác an toàn tuyệt đối, cậu ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Tuấn, người đó liền cấp cho cậu một nụ cười quả quyết.

Trong một khắc tâm thế ngay lập tức an tĩnh, Thanh Ti tiến đến nắm tay Vũ Văn Tuấn, dùng sức gật đầu.

Có lẽ cái bóng dây dưa dai dẳng kia thật sự đáng sợ, nhưng nếu hai người cùng nhau đối mặt, cũng không hẳn không thể bình yên vượt qua, huống chi, cậu hắn là nên tin tưởng tình nhân của mình, mà không nên một mình gánh lấy tất cả mọi chuyện.

Nghĩ đi nghĩ lại, cho dù cả hai người họ không đối phó được Lăng Tiêu Cung chủ, bất quá thì cùng nhau chết, nếu Vũ Văn Tuấn bảo cậu không được nói cái gì rời đi, như vậy cậu liền ích kỉ một chút, cùng hắn trở thành đôi tình nhân gắn bó sinh tử cũng tốt lắm.

Nghĩ đến đây, trong lòng liền sáng tỏ thông suốt, Thanh Ti đưa tay gắt gao đan vào giữa những ngón tay của Vũ Văn Tuấn, cảm thụ hơi ấm cùng lực độ của đối phương.

Chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của hai người dưới ánh ban mai phát ra quang mang xám bạc, quang mang nhu hòa chồng chéo cùng nhau vây quanh một chỗ, thực lạnh nhạt, thế nhưng cứ như vậy hài hòa gắn bó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-ti>